

H O M E R I
I L I A S.

RECENSUIT ET BREVI ANNOTATIONE

I N S T R U X I T

FRANCISC. SPITZNER SAXO.

VOL. I. SECT. II.

C O N T I N E N S

**LIB. VII — XII. ADIECTA POTIORE LECTIONIS VARIETATE
ET ANNOTATIONE CRITICA.**

GOTHAЕ ET ERFORDIAE
SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.
MDCCCXXXIII.

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS & HOPF.
1833.

EXCURSUS VIII.

AD

ILIADIS IV. LIBROS PRIORES.

PRAEMONITUM EDITORIS.

Ne quis plura et exquisitiora, quam praestare aut volui aut potui, a me expectet, qui factum sit, ut quaestiones nonnullas ab annotatione critica disiunctas seorsim pertractaverim, erit exponendum. Illic etsi de me ipso pauca erunt dicenda, rem tamen ita instituiam, ut et legentium et meo parcam otio. Quum ad Iliadis Homericæ librum secundum animadversiones quasdam copiosiores et maioris ambitus, quam editionis huius fui et modulo convenire viderentur, attexnissem, Iacobsius et Rostius VV. CC., quorum suasu et hortatu hoc stadium eram ingressus, mihi auctores fuerunt, ut illas repositas, Iliade profligata et ad finem perducta, singulari complecterer volumine. Praevidebam quidem et quasi praesagiebam animo multos esse futuros, qui consilio isto improbato excursus una cum Iliade sibi essent expetituri. At quum et amicorum redemptorisque voluntati et aliorum desiderio nollem deesse, id certe impetravi, ut quaestiones singulas singulis Iliados voluminibus comites adiacere placeret. Resceni igitur ea, quae ad tres priores Iliados libros uberius eram commentatus, et libros sex sine illis additamentis operis tradidi exseribendos. Quibus in vulgus emissis res ita cecidit, ut putaveram. Iam vero, sententia mutata, et sex proximi libri et excursus ad unum omnes a me flagitari coepti sunt. Qui res meas penitus noverint, me tantum studii ac temporis, quantum muneris ardui pariter ac gravis rationes ferant, omnibus aliis posthabitis in literis bonis humani-

tatisque disciplinis collocare non ignorabunt. At, quae meae fortunae iniquitas est, illis amicorum exspectationibus adhortationibusque plene et cumulate satisfacere non licuit. Etenim difficultates variae et multiplices, quae obiciebantur, cursum quasi inhibuerunt et festinantem me retardarunt. Quare quod intra breve novem decemve mensium spatium absolvere potui, Iliados sex libros et octo excursus, prioribus quattuor rhapsodiis adiectos, lectores placido et benigno animo accipere velint, vehementer rogo. Reliqua ut, quam primum fieri poterit, priora subsequantur, operam dabo sedulo.

Scribeb. Vitebergae Saxon. d. XIV. mens. Mart.
a. 1833.

EXCURSUS I. AD IL. B, 34.

De varia subiunctivorum forma Homerica.

Et Aristarchum et alios plerosque ἀνήη tueri dixi in nota huic versui subiecta, cf. Heyn. ad Il. 5, 598. Iam de ista subiunctivi forma alios aliter tum priscis statuuisse temporibus, tum nostra aetate iudicare nemo ignorat. Ut vero via ac ratione agamus, ab Homeri libris grammaticisque ordiamur necesse est. Eos vero tertiae secundaeque istius personae ηη tribuere, Aristarchi, ut videtur, auctoritate impulsos, apparet. Argumento est Venetus liber, qui in Il. 19, 27. σπῆη ibidemque ter exhibet φανῆη, vid. 19, 375. 20, 64. 22, 73., semel tantummodo 24, 417. φανείη, quo exp. co illud recte revocavit Wolfius. Neque ita multum dist. pant Viadd., e quibus si minus omnes, certe praestantissimi quique adstipulari solent Veneto. Iis autem, quae commemoravi, affinia sunt habenda in Il. 5, 598. σῆη, 16, 94. ἐμῆη, ib. 861. φθῆη et Od. 11, 128. 23, 275. φῆη, etsi haec paullulum differunt. Grammatici quidem, utrum ηη an ηη sit scribendum, haerent incerti, at vocalem longam poetae fuisse usitatam affirmant: vid. schol. Ven. ad Il. 19, 27. 22, 73. Eust. ad Il. 168, 12. 1189, 25. 1356, 42. et ad Od. 1544, 64. Etym. M. 73, 46. 106, 52. 791, 31. E quibus Eustathius non semel fatetur plurimis in exemplaribus duplex ῆ a se repertum esse. Haec si reputaveris, de iis, quae maiori dubitationi obnoxia esse videntur, aliter existimare vix licebit. Quare in Il. 6, 432. 16, 96. θῆης, quod Aristarchi fuisse et schol. Ven. et Eustath. testantur, Wolfius

bene ac scienter recepit. Quibus si quis obliicere vellet Od. 10, 341. 19, 403. *θειῆς*, et Od. 15, 51. 19, 301. Hes. Op. 551. *θειῆ*, is profecto falleretur. Nam Aristarchum, si Iliadi consentaneum fuerit visum, Odysseae etiam et Hesiodo aptum esse conici poterit. Eadem de causa Aristarchum in Il. 3, 436. *δαμῆς*, nec quod scholiasta perhibet *δαμειῆς*, voluisse consequens erit, praesertim si memineras Venet. *δαμασθῆς*, quod illius glossam redolet, proferre. Ad lites veterum componendas duplici potissimum via nostros video progressos. Bekkerus quidem in diar. lit. Ien. l. l. p. 150. propterea, quod *η* Aristarchi fuisse dicitur, id ubique adnuttendum censet. Probat igitur non modo ea, quorum supra fecimus mentionem, verum etiam *εφῆω*, *θήω*, *καταβήομεν* eorumque similia recta et germana habet. A qua sententia multum abest Thiersch. in gr. Gr. §. 224. annot. et 223. e. f., quippe qui pro varia verborum singulorum origine nunc *η* nunc diphthongum *ει* legitimam esse censeat. Etenim hanc iis convenire dicit verbis, quibus vocalis *ε* fuerit primitiva, ea vero, quae littera *α* fuerint instructa, *η* adsciscere tradit. Vere et recte sic existimari persuasit Buttmanno, vid. gr. Gr. ampl. §. 107. ann. 32. Itaque *στήη*, *φθῆη* scribendum esse dicunt, falsa autem esse tum *ἀρήη*, *γανῆη*, tum *στείομεν*, *επιβείομεν* quaeque alia eius generis reperiuntur. Neque negaverim hoc in Od. 6, 262. 10, 304. in disceptationem vocari posse — olim enim *επιβήσομαι* ibi legebatur —; sed in Iliad. 10, 97. praeter Venetum, qui *καταβήομεν* scribit, nemo profecto longam vocalem agnoscit; ut vicissim *στείομεν* Il. 15, 297. ubique legitur. At huic repugnant Il. 17, 95. *περιστήωσ' ἕνα πολλοί*, atque Od. 18, 183. *παρστήετον*. Non crediderim. Ut enim taceam, id quod et ab Aristarchi, quem sequor, et a mea sententia alienum existimaverim, priore in versu Herodianum apud Etym. M. 449, 35. *περιστείωσ' ἕνα π.* una cum Veneto dedisse, vocalis longa Aristarchi praeepto erit accommodata, unde eam ad illum auctorem merito referunt. Si quid enim video, iste, ut subiunctivum et optativum, qui alias facile confunderentur, certa distingueret nota, huic soli diphthongum reliquit, illius personae secundae ac tertiae, si longa opus esset syllaba, vocalem longam dedit, in prima vero persona, quae nihil offerat ambigui, *ειω* in *ειω* mutavit. Scripsit ergo *θειην*, *θειης*, *θειῆ*, quibus obstant *θειω*, *θειης*, *θειῆ*. Pluralis sequitur singularem, unde *στείομεν*, *στήετε*,

στήσω habebunt quo defendantur. Ac de prima quidem persona nos recte iudicare nubes exemplorum Homericorum docere potest: vid. Il. 1, 567. 3, 414. 6, 113. 10, 425. 16, 83. 23, 47. 3, 441. 21, 128. 22, 111, 431. Od. 21, 264. alib. De tertia vero id solum tenendum est, metro permittente, vocalem brevem, e qua longa demum exorta est, non mutari, cuius exempla habes in Il. 16, 590, 852. His quidem limitibus conjunctivi optativique formas Aristarchum apud Homerum circumscripsisse admodum probabile putaverim, eique praestantissimos quosque veterum arbitros assensum prae-buisse apparet.

EXCURSUS II. AD II. B, 73.

Num Homeri ἡ Θέμις ἐστίν, an ἡ Θέμις ἐστίν fuerit, quaeritur.

Venetus liber, cuius auctoritatem plurimi aestimandam esse inter omnes constat, ἡ Θέμις ἐστὶ sine vocali subscripta quatter quinquiesve profert, vid. praeter verbum nostrum Il. 9, 134, 276. 23, 581. 24, 652.; nonnisi semel libr. 9, 33. et reperitur adiectum. Explicat ibi schol. poetae verba ὡς νόμος ἐστίν; at et ipse et Apollon. in Lex. Hom. 344. ἡ Θέμις ἐστίν, ἀναξ nobis reliquerunt. Quorum omen, quum libri alii in eius generis minutis parum diligenter sint collati, accipio, quia viam certe ad verum inveniendum nobis praemonstrant ac quasi praecinunt. In eadem enim sententia ita quidem sunt grammatici doctissimi, ut vel ἡ Θέμις vel ἡ Θ. Homericum esse tradant, vid. Etym. M. 440, 7. Apollon. de adverb. p. 559. et Eustath. ad Il. 174, 1. et ad Od. 1754, 16., pauci admodum et infimi quique adsint ei, quod Homeri aliorumque poetarum carmina hodie occupat. Quae quum ita sint, eruditissimos quosque nostrae et gentis et aetatis philologos illorum praeceptis consentientes videmus, e quibus nominasse sufficiat Bekker. l. l. p. 142. Buttmann. in Lexil. 1, 240. et Thiersch. in gr. Gr. §. 343. 7. At ab iis alii, quorum et doctrinam admiramur et studium lauda-

mus, dissentiunt, veluti Wolfius, Voss. in sched. crit. I. p. 237 sq. et Nitzsch. ad Od. 3, 45. Hi enim omnes ἡ Θέμις ἐστίν, hereditate velut traditum, Homeri fuisse tum ipsi censent, tum nobis persuadere conantur. Ac de Wolfio quidem et Nitzschio breviter dicere licebit. Alter enim causas vel nullas attulit, vel cum Vossio prorsus congruit, vid. eius praelection. ab Usterio edit. ad h. l., alter obscurius loquutus ea, quae posuerat, paene retractat ad Od. 4, 691. Vossius vero ἡ Θέμις ἐστίν explicat, quantum fas est sive licet. Id vero et a poetae sermone et a principum Homericorum indole alienum esse postea intelligitur. Nam si vel maxime concederemus talem sententiam nostro versui paucisque aliis aptam esse, certe longe pluribus incommoda erit. Quomodo enim aliquis, quantum fas est, aut diis libare aut preces fundere dici potest? vid. Od. 3, 45. 11, 451. Longe igitur accommodatius erit alterum ἡ Θέμις ἐστίν. Quid autem illud sit, quod regi, oratori, supplici fas esse dicatur, ex iis, quae vel praemittuntur vel subiiciuntur, facile cognoscimus. Neque Agamemno dicit aut dicere potest se militum animos pugnandique ardorem, quantum fas est, exploraturum esse, nec Diomedes se, quantum licet, regi obloquuturum in Il. 9, 33. fatetur. Sed ut imperatoris est exercitus animos tentare, ita senatoris boni, siquidem communi expediat saluti, vel regi adversari concionando, id quod nomen ἀγορῇ adiectum satis declarat. Haec mihi ita manifesta ac perspicua esse videntur, ut nulli iam dubitationi sint obnoxia. At obiiciat aliquis grammaticorum posteriorum auctoritatem, veluti Hesych. I, 1612, 1619. Suid. II, 49. aliorumque. Illis vero testibus parum profici vel ex eo apparet, quod et plerisque, veluti Hesychio, criticorum demum mala sedulitas falsum affinxerit, et antiquiores illis repugnent. Quare ne poetis quidem sive eorum librariis, ut Hesiod. Op. 136. Theog. 396., tantum tribuerim, ut ἡ Θέμις ἐστίν, testimoniis admodum incertis confisus, verum integrumque habeam. Alteri enim Od. 4, 691. ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων eique finitima maiorem addere fidem et Bekkerus scite observavit, et diu ante eum Apollonius l. l., cuius iudicium prudens ac sincerum plurimi facio.

EXCURSUS III. AD II. B, 95

De vocalis ambiguitate verbi στενάχω et ex eo deductorum propria.

Promiscue legi in codicibus στεναχίζω et στοναχίζω in annot. crit. ad l. all. dixi. Quod, quantum pateat, primum erit accuratius exponendum. Venetus sibi constans vocalem ε nunquam mutavit altera, vid. 2, 784. 7, 95. 19, 304. 23, 172, 225. et 10, 9. ἀνεστενάχισ' Ἀγαμέμνων, Vindob. modo ο modo ε suppeditant, eandemque levitatem editionum priorum esse nemo mirabitur; ita Ald. 2. ter 2, 95, 784. 7, 95. στοναχίζετο scribit, alias semper, excepto 10, 9. στεναχίζετο in ea conspicitur. Wolfius Veneti, ut puto, consilio impulsus στεναχίζετο et στεναχίζων satius existimavit, puris autem inde ductis ο dedit. Legimus igitur apud eum in II. 18, 124. στοναχῆσαι et 24, 19. ἐπεστονάχησε, quorum unum Veneto, alterum Eustathio refert acceptum, vid. ei. commentar. 1340, 24. Post Wolfium de ista sive usus sive librorum mobilitate studiose quaesivit Buttman. in Lexil. I, 214 sqq. Ille quidem fuisse existimat στένω στενάχω, at στόνος, στοναχή, στοναχίζω. Utrum autem στοναχέω a nomine στοναχή, an στεναχέω a praesenti στενάχω sit repetendum, dirimere non audet. Sed minus animadvertit στενάχω στεναχίζω aequae bene formari atque ἀλέγω ἀλεγίζω et eius similia, contra στοναχέω arctius complecti nomina στόνος, στοναχή. Accedit, quod στοναχή Aristarchi esse videtur, στεναχή enim schol. A. ad II. 24, 512. Zenodoto, schol. Harl. ad Od. 5, 83. Aristophani dat. E quibus ille prudenter et vere admonet: litteram ε, quae verbis fuerit, in nominibus abire in ο, uti λέγω λόγος, μένω μονή, cf. Etym. M. 100, 34. Schol. ad Soph. El. 131. His igitur de causis στενάχω, στεναχίζω, στοναχή, στοναχέω analogiae magis consentanea esse putaverim. Illam autem, quam Wolfius praescripsit, legem aliqua ex parte alii comprobant epici. Nam ut illi στοναχέω, ἀναστοναχέω sine ulla propemodum vicissitudine offerunt, vid. Mosch. Id. III, 1. Quint. Sm. I, 296, 573. II, 608. IV, 397., ita στεναχίζω ac στοναχίζω semper fere fluctuant. Iam apud Hesiod. in Theog. 843. ἐπεστενάχισε, 858. στενάχισε legimus, at ibid. 159.

στοναχίζετο et in Scut. Herc. 92. μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω, 344. περιστοναχίζω. Parem vocalis inconstantiam deprehendimus apud Quintum, qui VII, 393. XIV, 28. στοναχίζεν, XI, 288. XII, 495, 539. στενάχίζεν habet, nec magis sibi constant in eius Posthomericis ἀναστεναχίζω, ἐπιστεναχίζω, περιστεναχίζω. Contra Nonnus, si Wernickio ad Tryphiod. p. 75. recte credimus, στεναχίζειν agnoscit. Quo nostram Wolfique rationem magis etiam adinvari confirmarique intelligitur.

EXCURSUS IV. AD IL. B, 447.

De adiectivo ἀγήραος, ἀγήρως et eius accusativo.

Praeter Aristarchum Aristophanem ἀγήρων trisyllabum vulgari anteferendum duxisse schol. ABL. memoriae produnt. Aristotelis enim nomen, quod haec insidet, corruptum esse ex illis colligo. Duumviris istis Ven., qui hoc versu ἀγήραον scribit, in Il. 8, 539. accedit. Pari inconstantia Heynius huc illuc vagatur, dum libro octavo ἀγήραος, nostro vero loco ἀγήρων recepit. Contracta forma si placuerit, alia certe erunt congrua, ut in eadem versus regione pluralem trisyllabum habes in Od. 7, 94. ἀθανάτους ἔντας καὶ ἀγήρως ἡμᾶτα πάντα, cui add. hymn. in Apoll. 151. At dissident alia singularis exempla: vid. Od. 5, 136. 7, 257. 23, 336. θ. ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶτα πάντα, etsi Aristarcho ἀγήρων iterum melius esse visum schol. Harl. nos certiores facit. Itaque concedendum erit ἀγήρων ei, qui integram Aristarchi manum restituendam putaverit, adoptandum esse. Sed ἀγήραον et ἀγήραος ἡμ. π. versui clausulam aptiorem et magis volubilem imponere non minus certum est. Quae si perpenderit et similia alias oblata prioribus adiecerimus, velut hymn. Hom. in Ven. 215. in Cer. 261. Hesiod. in Theog. 302, 955., etsi loco primo ἀγήρως olim obtinuit, Aristarchi emendationem dubiam suspectamque esse mecum fatebere. Quibus de causis nec mutavi quidquam, nec Vossium hymn. Homer. in Cer. v. 240. considerate satis et bene correxisse suspicor. Scribendum enim erit ad aliorum similitudinem καὶ, κέν μιν πνίγησεν ἀγήραον ἀθάνατόν τε, a quo non ita multum absuit Ruhnkenius. Accu-

sativum ἀγήρων et ἀγήρω fuisse communis est virorum doctorum opinio, quorum prius plerumque inveniri, posterius longe rarius esse tradunt, vid. Matth. in gr. Gr. §. 117, 10. At epicis quosdam consona subsequente ἀγήρω frequentare in confesso est, vid. Hesiod. Th. 949. Quint. Sm. X, 312.; quin nostro quoque loco Vindobonensis ab Altero editus ἀγήρω proponit. De Atticis scriptoribus, quae mea est inscitia, nihil ausim dirimere, sed si Polluci II, 14. fides est habenda, eadem forma, quam epicis potiore fuisse diximus, illos magis delectatos esse patet. Nam e Sophocle et Euripide fr. 106. κόσμον ἀγήρω laudat, idemque Platonis fuisse commemorat, vid. interpp. Unde in Demosthen. orat. funebr. §. 23. p. 589. edit. Bekkeri πρῶτον μὲν ἀντὶ μικροῦ χρόνου πολλὴν καὶ τὸν ἅπαντα εὐκλείαν ἀγήρω καταλείπουσιν omnia sana esse statuerim, add. Plutarch. vit. Pericl. c. 13. ψυχὴν ἀγήρω. Quapropter ἀγήρων tum demum recte dicetur, quum vel neutro est annexum, uti in Platon. Phileb. §. 16. τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων πάθος ἐν ὑμῖν, Thucyd. II, 44. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον, vel si nomine alius generis instante vocalis proxime sequitur, ut in Eurip. Suppl. 1184. χάριν τ' ἀγήρων ἔξομεν, quae fortasse respexit Pollux, dum Euripidi dat ἀρετὴν ἀγήρων. Quod poetis fuit usitatum, id ad alios etiam transiisse verisimile est; quo concessso, nec Thucydidium II, 43. ἀγήρων ἔπαινον improbabimus, nec grammatico in Bekker. anecd. Gr. 327, 32. sive Poppon. de elocut. Thucydid. p. 220. temere fidem habebimus.

EXCURSUS V. AD II. B, 525.

Quemadmodum formae Homericae atque epicae ἴστασαν, ἔστασαν et ἔστασαν sint distinguendae exponitur.

Quanta et criticorum et librorum, qui Homeri carmina aut perpolierunt aut ad posteros transmiserunt, in singulis constituendis diiudicandisque fuerit dissensio, inter alia eae verbi ἴστημι docent formae, quarum causa haec quaestio nobis erat suscipienda. De qua ut via

et ratione agamus, primum librorum respiciamus varietatem, eaque cognita grammaticorum praecepta brevi complectamur. Iam Venetus, ubi poeta steterunt significatum vult, semper fere ἔστασαν agnoscit, vid. Il. 2, 777. 10, 520, 569. 12, 55, 132. 13, 537. 14, 431. 17, 267, 369. 23, 360., in paucis sibi repugnans, ut in libr. 4, 331, 334. 5, 781. 13, 708., at Vindobon. Alteri non nisi bis 4, 331. 13, 537. ἔστασαν praebet, in reliquis leui spiritu usus. Ceteros, quanquam plerique minus diligenter collati sunt, similiter discrepare probabile est. Heynius, rem facili negotio expediendam esse opinatus, nos docet ἵστημι et ἔστημι statuo apud Homerum significare, ἵστημι autem et ἔστημι indicare sto, vid. ei. obserratt. ad Il. 777. XII, 55 sq., 132 et alib. Huic vero decreto composita velut ἀπέστασαν (recesserunt), ἐπέστασαν (adstiterunt) obloqui ad Il. IV, 331. suspicatur. Nihilominus, quum serius ea cogitatio mentem pepulisset, ἔστασαν (steterunt) scripsit, ἔστασαν vero et ἵστασαν iis locis, quibus transitiva subest vis, servanda duxit. Quo factum est, ut Etymologici magni auctorem imperitiae accusare mallet, quam verborum aperte corruptorum medelam circumspicere. Id autem prorsus abhorrere a vero inde patebit, quod verbi istius praesenti, imperfecto et aoristo primo transitiva est potestas, reliquis intransitiva. Itaque cum veteribus, vid. schol. Ven. ad Il. 2, 777. 12, 55., ἔστασαν, ubi steterunt declarat, semper exaratum voluit Bekkerus in cens. edit. Wolf l. l. p. 172, cui morem gessit Wolfius in novissima Iliados recensione. Quam si inspexisset Thierschius, quae contra Wolfium in gr. Gr. §. 323. h. disseruit, ut iniusta et inutilia reseculisset. Iam ea de re nihil dubii superesse epici alii efficiunt, velut Hesiod. in sc. Herc. 191, 195. Apoll. Rh. III, 234., quorum usui et normae accomodanda sunt apud Quint. II, 523. IV., 506. lecta. Verum enim vero aliud gravius ad haec accedit, quod, etsi proxime spectat ad Il. 12, 56., non tamen alienum est ab hoc loco. Illic enim Aristarchum Homeri verba τοὺς ἔστασαν πλεῖς Ἀχαιοὶ spiritu leui notasse eamque aoristi primi formam correptam habuisse schol. A. testatur. Cui Aristarchi sententiae subscribunt Et. M. 382, 12. Eust. ad Il. 802, 34. Bekker. l. l. et Buttmann. in gr. ampl. §. 114. p. 159, repugnat Thiersch. in gr. l. all. Nam quia ter in Iliade 2, 525. 18, 346. et in Od. 8, 485. ἵστασαν librorum pars exhibet, idem tribus aliis versibus, quibus ἔστασαν in-

est, vid. Od. 3, 182. 18, 307. Il. 12, 56., ἵστασαν restituendum esse censet. In duobus, quod silentio praeteriit, Wolfius adstipulatur ei, nostro autem loco tum Venet. tum Viindd. fere omnes assentiunt: unde ἵστασαν reponendum duxi. Nec valde obnitar, si quis idem Odysseae est redditurus, etsi Eustathius ἑστασαν ultimo loco tuctur; imperfectum enim, quum res praesens agatur, utrique bene convenit. Id vero in Iliados locum absonum est: unde ei Aristarchi ἑστασαν erit relinquendum.

EXCURSUS VI. AD IL. B, 713.

De nomine *παῖς* nunc monosyllabo, nunc bisyllabo apud Homerum.

Wolfius in praef. ed. nov. p. LXV sq. *παῖς*, nisi in duos pedes dividatur vox, semper et ubique scribendum esse affirmat. Cui legi Hermann. ad Orph. Arg. 846. ita adstipulatur, ut *παῖς*, syllaba utraque correpta, ab Homero auferendum censeat. Alii ad alios poetas Wolfii placita transtulerunt, ut Wellauerus ad Apollon. Rhod. Arg. I, 262., Brunckio succensens, quod libris invitis restituerit *παῖς*, ubi olim esset monosyllabum. At cautiorem eum reddere debebant quae Hermann. in addit. ad Orph. p. XIV sq. disputavit, cf. Wernickium ad Tryphiod. p. 185. Heynium, qui supra v. 250. 319. Κρόνον *παῖς ἀγκυλομήτεω* sine ulla suspitione dederat, editiones in contrarium abeuntes h. l. adverterunt. Ergo scribit φίλος *παῖς ἑνδεκα νῆας*, idemque in posterioribus Iliados libris tantum non ubique tuctur, vid. 8, 415. 10, 435. 12, 450. cll. 5, 392. 6, 139. 9, 37. 16, 491. Sed tantum abest, ut controversiam decreto pro arbitrio denuntiato componere possimus, ut ea ad codicum fidem numerorumque suavitatem exigenda esse videatur. Primum igitur omnibus iis locis, quorum quinto pedi nomen ita illigatum reperitur, ut versus clausula spondiaca, auribus ingrata, terminetur, dactylus erit revocandus, velut in Il. 9, 57. ἐμὸς δὲ κε καὶ *παῖς εἷς*, add. 11, 389. 13, 54., neque unquam libri

Vindob. et Venet. resistunt. Idem deinde in eos quadrat versus, qui spondeo duplici, voce quadrisyllaba effecto, finiuntur, ut est in Il. 2, 819. *Δαρδανίων αὐτ' ἤρξεν ἐὺς παῖς Ἀχχίσαο*, ubi me inscio et invito παῖς remansit, add. 12, 98. 17, 491., de quibus iterum nobis concedunt libri, excepto Venet. loco primum all.; idem vero in Od. 6, 300. 16, 337. legatur oportet. Porro quum in tertia hexametri sede plerumque inveniat *παῖς*, cf. 2, 609. 3, 314. 5, 704. 8, 333, 377. 13, 422, 698. Od. 11, 448. 14, 200. cum utroque libro et Hermannno in Il. 8, 271. *αὐτὰρ ὁ αὐτὶς ἰὼν, παῖς ὧς ὑπὸ μητέρα δύσκειν* scribere consentaneum est, add. 24, 259., ubi libri iterum a nostra stant parte. Sed cur e pede quarto παῖς monosyllabum, quo numeris plus gravitatis conciliatur, dactylo et praecedente et subsequente, prorsus eicere velimus, me non assequi fateor, praesertim si reputaverim id ne fieri quidem posse in Il. 7, 44. 21, 216. 14, 346., quod consona sequitur proxime. Qua de causa in iis etiam versibus, qui nomen patris matrisve prius offerunt, etsi vocalis adiungitur, monosyllabum erit adoptandum, idque a libris suppeditatum videmus in Il. 2, 205, 319. 4, 75. 9, 37. 12, 450. 16, 431. 18, 293., quibuscum, si numeros spectaveris, congruunt Il. 6, 139. 8, 415. 4, 512. 16, 860., in quo solo Vindob. aberrat a recto. Vtrum si nomen sequitur aut pronomen ἐμὸς praemittitur, vocales semper disiungit Venetus, cf. 5, 392. 10, 435. 24, 409, 426., ubi bisyllabum a Woffio sublatum communi suffragio tutantur libri. Idem, etsi Venet. refragatur, in Il. 15, 362. *ρεῖα μάλ', ὥς ὅτι τις πρῶματόν παῖς ἄγχι θαλάσσης* puero pueriliter ludenti aptissimum habuerim. At in Il. 14, 474. 24, 385. primo pedi cum libris servandus erit spondeus, quem Odysseae quaedam exempla, ut 4, 801. 20, 35., magis stabiliunt. De Odyssea, in qua maiorem libertatem reperire sibi visus est Hermannus, de hymnis Homericis atque Hesiodo non habeo quod hisce addam.

EXCURSUS VII. AD II. Γ, 439.

De vocali declinationis tertiae dativo sublata.

§. 1.

Difficultate longis virorum doctorum disquisitionibus aucta magis quam remota hic implicamur. Etenim iam veteres, quum tertiae declinationis dativo vocalem raro admodum subtractam vidissent, exemplis eius elisionis apud poetam obviis diffidere coeperunt. Qua de re ut ordine agamus, singulos Homeri locos praemittere consentaneum esse crediderim. Sunt autem Iliados hi: 3, 549. 17, 43. ἀσπίδ' ἐν κρατερῷ, 7, 272. ἀσπίδ' ἐν χοιμφθίς, 4, 259. ἐν δαίθ', ὅτε περ, 5, 5. ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλκχιος, 16, 385. ἡματ' ὀπωρινῷ, 10, 277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, 11, 544. Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν, ib. 589. καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται, 12, 88. οἱ μὲν ἄμ' Ἑκτορ' ἴσαν, 13, 289. οὐδ' ἂν ἐν αὐγὴν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, 23, 693. θῖν' ἐν φρυγιόεντι, 24, 26. οὐ δὲ Πηλεϊδάων', οὐδὲ Γλαυκῶπιδι κούρῃ, Odysseae quattuor 5, 62. χουσειῇ κερκιδ' ὕφαιεν, 15, 240. πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν, ib. 364. ἅμα Κτιμένην ἐπέπλη, Θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, 19, 480. χεῖρ' ἐπιμασσάμενος γάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν, nam de quinto, qui in Od. 9, 302. legitur, et Wolfius aliter existimavit et dissentire licet. Iam vero ut ad hanc molestiam ex Atticorum tragoediis eximendam viri docti duplicem inierunt viam, ita eandem veterum vestigiis signatam videmus. Alii enim poetae perspicuitati emendando studuerunt consulere, quorum in numero Zenodotum fuisse inspicor, iis permotus, quae schol. Ven. ad II. 11, 589. annotavit. Illum enim Αἴαντος βελέεσσι narrat edidisse additque: nec genitivum aptum esse, nec verba, si grammaticus Αἴαντος ex Αἴαντι ὃς in unum coaluisse statuerit ope synaloephae, Homeri dialecto concinere. Errat autem interpres, quia genitivus a Zenodoto, ut dativum elisum declinaret, substitutus Homero egregie quadrat, vid. II. 4, 11. 15, 731., cll. 9, 531. 12, 155, 179. Eiusdem generis alia quaedam a Zenodoto, ut videtur, profecta Vindobonenses potissimum libri nobis perscripta reliquerunt, ut in

Il. 11, 544. ἐς φόβον ὥρσεν, ib. 16, 385. ἤματι χειμῶντι. Alii vero, quum mutando parum procederet res, ad auxilium efficacius adiecerunt animum. Itaque Aristarchus literam finalem rescindi vetuit, sed eam cum vocali brevi vel longa in unam syllabam colliquescere censuit, ita quidem, ut syllaba inde exorta pro metri commoditate nunc produceretur, nunc corriperebatur. De quo praecepto grammatici et metrici veteres passim admonent, veluti Eustath. ad Il. 12, 58. 514, 17. 805, 18 sqq., cuius ultima hic subiiciam: Τὸ δὲ χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς, οἱ μὲν κατ' ἐκθληρὴν γράφουσιν, χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, πρὸς ἀπαρτισμὸν ἀπαθῇ δακτύλῳ, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐντελῶς ὡς προέκκεται γράψαντες παράγουσιν αὐτό, καθά ποῦ καὶ προεγράφη, εἰς ἐνδειξιν συνίξεως δύο βραχειῶν συλλαβῶν τῆς θι καὶ τῆς υ εἰς μίαν βραχεῖαν. ὃ δὲ σπάνιον μὲν γασιν, εὐρηται δ' ὁμῶς. ὁποῖον καὶ τὸ ἄλλὰ τερὸν οὐποτε θυρόν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον, add. Hephaestionem, Draconem, Isaacum monachum in Bachmanni anecd. Graec. II. 169 sqq. Eliam, aliosque, qui ad unum omnes in loco de synizesi idem tradunt. Quae si consideraveris, sententiam eam ad auctorem aliquem gravem et idoneum referendam esse divinare poterit. Unde, quod supra iam significavi, Aristarchum eum fuisse breviter demonstrabo. Neque absonam esse eam coniecturam schol. docet Ven. ad Il. 13, 407. κανόνεσσ' ἐκ πλήρους αἱ Ἀριστάρχου κανόνεσσι. Obscurius quidem, sed, ut puto, non minus certum argumentum petere licet ex iis, quae idem schol. ad Il. 7, 272. habet: Ἀριστάρχος ἀσπίδ' ἐνιχοιμῆθεις. Etenim Wolfius et Heynius dum illud tanquam Aristarchicum reducerent, nihil suspicati sunt de levi, quae subest, corruptela. Vix enim dubium erit, quin Aristarchus pro suo more voluerit ἀσπίδι ἐνιχοιμῆθεις. Cuius similia hic illic comparent: ita Eustath. 423, 2. cum editt. vulgaribus praebet ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ, 4, 259. δαίτι, ὅτε est Veneti, denique, 5, 5. pro vulgari ἀστέρ' ὀπωρινῷ, quod neque Eustath. neque aliis grammaticis improbat, ἀστέροι ὀπωρινῷ Viudob. unus servavit.

Sed ne hoc quidem artificium omnibus expedit locis; consilio igitur a synizesi ad alia verso, vocalem natura productam nonnunquam corripi posse iudicarunt, ut in Il. 17, 324. κήρυξι Ἑλντιδῇ, cf. schol. BV. Eust. 1108, 40. Et. M. 511, 47. Drac. de metr. 56, 5. Id quidem ullo pacto fieri posse recentiores negant, sed vo-

callum coniunctione omnibus omnino medicinam paratam esse sperant. Scribi igitur iubent plenam dativorum formam, sive brevis sive longa subsequatur syllaba, eoque non modo Homeri, verum etiam Atticorum sanitati prospectum esse confidunt, vid. Herm. el. doct. metr. p. 55. Vossium ad h. in Cer. 253. Thiersch. in gr. Gr. §. 164, 6. Quod qui in omnibus ac singulis Homeri locis tenendum putarit, is Aristarchi nomine fortasse sibi laudem, certe veniam possit quaerere. Sed tamen vereor, ne extra fines a principe Homericorum criticorum egressi licentius vagemur. Nam iidem, e quorum arbitrio rem ita constituendam esse existimaveris, longe saepius offensam istam, si qua fuit, aequo ferunt animo. Itaque in litera finali ciecta et libri non raro, imo plerumque conspirant, et grammatici assentiuntur, quemadmodum schol. Vict. ad Il. 10, 277. ait: ὄρνιθ'· ἐκ πλήρους ὄρνιθι, δοτικῇ, ὡς θιν' ἐπ' ἁλὸς πολιῆς (Il. 1, 350). Quibus non modo brevem dativi formam ibi agnoscit, ubi vix adesse potest, sed alii quoque intulit loco, ex quo iure meritoque eam eximendam esse dixi. Postremo obiciat aliquis Eustathium pariter atque interpretes Graecos plenam dativi formam non ita raro nobis offerre, velut illius sint 861, 33. *Ἄλαντι ὑψίπυγος*, 1337, 8. *Ποσειδῶνι οὐδέ*, horum *Ποσειδάωνι οὐδέ*, vid. Il. 11, 544. 24, 26. At illi pro more satis usitato poetae verba in sermonis quotidiani habitum transformarunt, neque in antiquis exemplaribus ita scripta repererunt. Nisi forte quis putat in Il. 3, 459. *νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀοιδίῳ Μενελάῳ* ex edit. Vindobonensi recipiendum et squalocephae auxilio excusandum esse. Id vero falsum esse idem ille liber aliis testatur exemplis, quibus sine ulla mora diphthongum recidit, vid. 1, 117, 283. 21, 341. 22, 71. Quae quum ita sint, nemo, credo, mirabitur, si subtilitatem in oculorum potius quam in aurium gratiam a veteribus magistris excogitam, missam fecero, ac dativo declinationis tertiae vocali insequente literam finalem detraxero. Parum enim vel nihil interesse puto, utrum ἀσπίδι ἐνι κρατερῇ, an ἀσπίδ' ἐνι κρατερῇ scribamus, si constat haec ita pronuntianda esse, ac si ἔ abesset, vid. ad 5, 104. Ceterum nulla alia, cur poetae Graeci ab hac vocalis elisione abstinerint, fingi poterit causa, nisi ea, quam a Buttmanno in gr. ampl. § 30. annotat. allatam video. Nimirum timuerunt, ne dativus una syllaba decurtatus cum accusativo, in quo haec libertas regnat, temere confunderetur. Id autem in

nullum Homeri cadit locum, quod poeta nunc nomen nunc praepositionem adiciundo effecit, ut omnem praecideret ambiguitatem. Qua ratione motus etiam in Il. 17, 324, *κήρυξ Ἰαντίδῃ*, ab Heynio probatum, a Bekkero in cens. ed. Wolf. 133. non spretum, locus erit concedendus. Eandem veniam an Attici poetae sibi expetant, diiudicent me acutiores.

His dudum perscriptis Eduardum Geistium in disquisitionibus Homericis anno superiore Gissae in lucem missis eandem rem studiose ac feliciter expedivisse nuntiatum est. Cuius scriptionis quum primum per Zimmermanni, viri amicissimi, humanitatem mihi copia esset facta, deinde annalium philologicorum Lipsiensium editores complementorum volumini primo p. 595 sqq. eam inseruissent, spem animo conceptam falsam fuisse re ipsa cognovi. Tantum enim abest, ut Geistius veterum praecepta diligenter congesta iusta et aequa lance pensitaverit, ut iis leviter defunctus et Buttmanni quadam regula, cui et ipsi fidem denegaverim, permotus ea statuerit, quae vix cuiquam, Graecorum poetarum gnaro, persuadeat. Etenim putat syllaba brevi praemissa *ī* exterendum, sin autem longa fuerit praegressa, idem retinendum esse et cum sequente vocali conflandum. Scribit ergo: *κήρυξ Ἰαντίδῃ, Διαντί ὑψίλυγος*, et vicissim *ἀσπίδ' ἐνιχρίμαρθεϊς, ἡματ' ὀπωρινῶ*, et similia similiter. A veterum sententia haec dissidere probabunt ea, quae copiosius supra disputavi. Causa vero, qua motus rem ita diiudicavit, haec fere est: Periculum esse ait, ne, si adoptaveris, *ἡματι ὀπωρινῶ*, οἱ μὲν ἄμ' *Ἐκροτι ἴσαν*, *ī* in literam consonam concrecente syllaba brevis producat et proinde numeri depraventur. At illum timorem vanum et inanem esse inde potest colligi, quod *ī* cum sequente potius vocali colliquescit, quam syllabam autecedentem producit. Nam istam producendi vim, quam Latini *i* suo passim addiderunt, a Graeco *ī* prorsus abesse veteres censuerunt. Unde πόλιος in Il. 21, 567. Ven. Vindd. duo, Eust. 1251, 33. et optimi quique tuentur, vid. ad Il. 2, 811.

§. 2.

Iis autem, quae de *ī* e declinationis tertiae dativo eximendo disserui, plus fidei accedit, si memineris poetas epicos in numero plurali eandem vocalis elisionem crebrius etiam admisisse. Quam si ex Il. 3, 367. eii-

ciendam putavi, id testium, qui contrarium suadent, gravitate impulsus feci, neque ideo, quod novi aut insoliti quiddam in ea re inesse iudicaverim. Nam dativum poeticum in *εοσι* desinentem non ita raro vocalem abicere nemo ignorat, cf. Buttmann. in gr. §. 30. annot. 4. ac Thierschium in gr. §. 164, 7. Exempla ab hoc collecta angere possunt nominibus hisce: Il. 1, 71. Od. 14, 238. νήεσσ' ἦγ., Il. 3, 240. νέεσσ' ἐνι π., 10, 171. φνλάκεσσ' ἵνα. 17, 668. Αἰάντεσσ' ἐπέτ., 19, 348. στήθεσσ', ἵνα; adiectivorum sunt in Il. 12, 134. διηνεκέσσ' ἄραρ., 15, 114, 398. καταπρήνεσσ', ὄλοφ., Od. 6, 267. κατωρνηέσσ' ἄραρ., et Il. 23, 671, ἐν πάντεσσ' ἔργοισι. Par licentia num aliis dativi pluralis formis sit danda, sine causa dubitat Buttmannus. Certum eius exemplum ipse olim protuli, alia cumulat Thierschius l. l., quibus nunc addo Hesiod. op. 34. κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις, v. 537. βούσ', ἐπὶ, et v. 200. βασιλεῦσ', ἐρέω, etsi hoc Thiersch. in act. Monac. III. p. 404. et Carol. Grasshoffius in diar. scholast. Darmstadin. ann. 1831. sect. II. p. 514. poetæ adimere conantur.

Denique de pronominum dativis ἄμμι, ὕμμι, σφί, quorum vocalis extrema frequenter detrahitur ab Homero, recte statuit Buttmann. in gr. Gr. l. l. Thierschium enim, qui nonnisi duobus Homeri locis personae tertiae pronomē ita decurtatum adesse, eosque melius ad synizesin referri bis scripsit in gramm. §. 164, 7. et 204, 9., in eam fraudem ipse mihi videor pellexisse. Nam quum in libro de versu Graecorum heroico p. 172. ut in re satis nota haec duo exempla e multis sola delegissem, ille nihil simile usquam esse infeliciter admodum divinavit. Sed plurima vel Seberi Argus vel Dammii lexicon Homericum suppeditare poterunt, neque aliam Hesiodi fuisse consuetudinem ostendat scut. Hercul. 62, 325, 404.

EXCURSUS VIII. AD II. A, 424.

De vi et usu particulae $\mu\epsilon\nu$ cum vocalis $\tau\epsilon$, $\tau\omicron\iota$, $\rho\acute{\alpha}$,
 $\kappa\epsilon\nu$ coniunctae apud Homerum.

§. 1.

Particularum doctrinam, sine qua plena et accurata Graeci sermonis scientia nulla est, mancam adhuc et imperfectam esse nemo ignorat. Illarum enim dissimilitudo et varietas non modo Atticorum monumentis graves obstruxit difficultates, verum etiam Homeri et epicorum carminibus, quorum dialectus maiore tum copia tum diversitate particularum abundat, recte explicandis et prudenter intelligendis plurimum officit. Nec raro admodum exempla, de quibus quid sit statuendum incertus haereas, in Iliade reperiri ille loci, quos hanc ob causam e libro quarto mihi selegi, versus 424, 341, 318. possunt demonstrare. In quibus alii aperte falsum sequuntur, alii sola soni suavitate rem aestimandam esse censent. Atque hoc quidem eorum esse videtur, qui, quae ratione atque animo videre debebant, fallacissimo aurium sensu iudicant: illud minus etiam concedendum est iis, qui Homeri grammaticam plenam numerisque suis absolutam pollicentur. At vero laudabile erit, si quis, sermonis Homericus fontes perscrutatus, quid sit illud quod poeta scripserit, non temere coniiciendo, sed studiosè investigando aperire voluerit. Quod utrum nobis contigerit, an errore ducti a via recta aberraverimus, age iam propius videamus. Propriam vero coniunctionis $\mu\epsilon\nu$ vim ac potestatem, quam in eo positam esse putant, quod singula orationis incisa, particula $\delta\epsilon$ obiecta, arctius devinciat, uberius hic exponere paene supervacaneum crediderim. Id enim in libris, qui in omnium sunt manibus, abunde factum esse nemo nescit. Attamen a proposito nostro non alienum est, statim ab initio de eius origine breviter disserere. Quam enim primam et praecipuam eius vocalae esse volunt significationem, eam neque solam neque antiquissimam fuisse conici potest. Nam quum apud Homerum, id quod in aliis etiam veluti $\delta\eta$ et $\delta\epsilon$, $\alpha\rho\alpha$ et $\rho\acute{\alpha}$ animadvertimus, $\mu\epsilon\nu$ et $\mu\eta\nu$ naturali cognatione et necessitudine contineri videantur, $\mu\epsilon\nu$ pariter ac $\mu\eta\nu$ non tam distribuendi quam affirmandi

notationes fuisse apparet. Cuius rei vestigia exstant ἡ μὴν et ἡ μὲν, οὐ μὴν et οὐ μὲν, alia, quorum usus Homero esse solet promiscuus, neque ullis certis finibus discretus. Unde Bekkerus, Graecarum literarum egregie doctus, in diar. litt. Ieneus. a. 1809. Vol. IV. p. 125. longam vocalem in his et similibus, si numeri permittant, ubique reponendam esse statuit. Ista vero affirmandi vis, coniunctioni μὲν propria et quasi innata, multiplici Atticorum usu non minus probatur. Vix enim intelliges, quomodo μέντοι, οὐ μέντοι iisque cognata aliter sint explicanda. Opinio vero Thierschii, qui in gr. Gr. §. 312, 13. annot. μὲν a μένω, δὲ a δέω repetenda esse suspicatur, iis, quae dixi, labefactata iacebit. Sed missa particulae origine Homeri consuetudinem, quam sequutus μέν τε, μέν τοι, μέν ῥα, μέν γε volucrit iunctas, strictim et breviter hic exponere satis habeo. Reliquos epicos, quippe qui ab Homero hic illuc deflectant, non attingam, nisi idem prorsus, quod Homeri proprium cognovimus, tenuerint. Exordium vero eorum, quae sum perscripturus, ab eo summa loco, cuius causa tota haec quaestio erat instituenda. Contendit igitur poeta in Il. IV, 424 sq. Graecorum aciem densa agmine in pugnam procedentem cum undis Zephyri flatu agitatibus hisce:

πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα χορεύσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

χέρσῳ ῥιγνύμενον μέγαλα βρέμει — — —

In priore autem versu etsi plerique libri, quod adscripsi, offerunt, recipi tamen π. μὲν τε πρ., Veneti et Vratisl. unius auctoritate adiutus. Primum igitur, quibus causis permotus id fecerim, ostendam, deinde ea attexam, quae de particulis hisce et aliis specie similibus, re disparibus, apud Homerum mihi videor observasse. Quum vero quod olim legebatur duplici de causa suspectum habeam, de utraque dicam. Articulum enim, si quid video, et adverbium πρῶτα et coniunctio μὲν deleri iubent. Ac de illo quidem dubitari potest, quod τὸ πρῶτον ac τὰ πρῶτα, πρῶτον ac πρῶτα unum idemque esse scimus. Sed priora de tempore, posteriora de ordine ab Homero plerumque dici non minus certum est. Illa non moror, horum exempla habes μὲν πρῶτα — αὐτὰρ ἔπειτα in Il. 4, 442. 5, 458, 883. 12, 191., in Od. 4, 411. 12, 39. αὐτὰρ ἐπὶ, et in Il. 10, 29. αὐτὰρ ἐπὶ. Eadem sunt sede singulorum mutata, πρῶτα μὲν — αὐτὰρ ἔπειτα in Il. 16, 495., et ib. 11, 628. πρῶτον μὲν — αὐτὰρ ἐπὶ αὐτῆς, add. 23, 683; porro par-

ticula disjunctiva carent haec Il. 6, 260. 10, 244. 16, 229. 17, 64. *πρῶτον* sive *πρῶτα* — *ἔπειτα* δέ, a quibus non multum abest Od. 10, 519. *πρῶτα* — *μετέπειτα* δέ, alibi sibi obstant μὲν *πρῶτα* — *δεύτερον* αὖ, vid. Il. 3, 330. 11, 17. 16, 131. 19, 369. Neque solum ubi plura enumerantur deinceps his adverbis utitur Homerus, verum etiam de loco semel in Il. 4, 297. *ἰππῆας μὲν πρῶτα* scripsit, quibus versu sequente obstant haec: *πέζους δ' ἐξόπιθε στήσεν*. At legi a nobis latae contraria videri possunt τὸ *τρίτον* et τὸ *τέταρτον* aliquoties obvia, cf. Il. 3, 225. 6, 186. 23, 733, 842. Od. 10, 520. Il. 5, 438. 16, 705. 20, 447. 22, 208. Od. 21, 128. Tenendum vero est Homerum nunquam ea ponere, nisi duo vel tria iam praecesserint, quibus tertium quartumve et ultimum subicitur. Sic Priamus ex Helena primum sciscitatur de Agamemnone, tum de Ulixē, tertio et postremo loco (τὸ *τρίτον*, das dritte Mal) de Aiace, neque ab hoc ullum eorum, quae commemoravimus, distat exemplum. Ac si quid diversi obvenire videtur, ut versus ille saepius repetitus: *ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος*, forma et specie, nec re et veritate ab aliis differre perspicitur. Attici vero, qui τὸ μὲν *πρῶτον* — *μετὰ* δὲ ταῦτα iisque similia frequentant, minus definita certo cuidam aut temporis aut loco adstringunt articulo praeposito. Quare ab his quidem nihil praesidii verbis in Il. 4, 424. scriptis peti posse apparet. Homerum igitur nec *πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα* nec *πόντῳ τὰ μὲν πρ.* agnoscere efficitur.

§. 2.

Superest, ut vulgare illud aliam etiam ob causam falsum esse demonstramus. Nam quemadmodum τὰ *πρῶτα* rebus enumerandis minus convenit, ita μὲν τε quum alibi, tum maxime in comparisonibus Homeri sermo sibi reposcit. Qua in re ut via et ordine procedamus, ea, quae alii, ut Passovius in lex. v. μὲν, et Nitzschius ad Homer. Od. 1, 215. praeceperunt, nobis sunt respicienda. Ac primum quidem dicamus de comparisonibus, in quibus poeta hasce particulas consociare amat. Olim putarunt grammatici τὲ abundare, id quod hodie parum verum habetur. Subest potius eadem dicendi sive negligentia sive confusio, qua particulas simplices μὲν — τε, μὲν — ἥδὲ sibi invicem oppositas deprehendimus. Recto enī, nisi animus me fallit, Hermannus scri-

būt ad Viger. p. 841, 335, 6. fieri in hīs a disfunctione, quae per μέν exprimitur, transitum ad coniunctionem, quam τὲ vel καὶ significant, cf. Matth. gr. Gr. §. 622, 6. Quae si perpenderit, sciunctum aliquid μέν τε in unum quasi conflare ideoque in antithesi δέ τε requiri patebit. Vere nos ita existimare Antilochus Homericus sit argumento. Is enim perfidiae et fallaciae postulatus Menelao se purgare studet in ll. 23, 589 sqq. hisce:

οἶσθ', οἶαι νέον ἀνδρὸς ὑπερβασία τέλειθουσιν·
κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις—.

Ubi quum Antilochō duplici modo dicere permissum esset: κραιπνότερος μὲν νόος, λεπτή δέ μήτις vel κραιπνότερός τε νόος, λεπτή τε μήτις, utrumque in unum coniungere maluit, et prudentiam et consilium validum, quae sibi obiciuntur, adolescentibus deesse Menelao expositurus. Latine reddere possis: non modo animus iuvenum est levior, verum tenue etiam consilium: nos ad Graeca propius accedentes ita fere vertamus: *Uebereilt ist sowol ihr Sinn, doch auch schwächer der Rathschluss*. Eadem comparationum ratio esse solet, cf. ll. 5, 139. 13, 706. 15, 273. 21, 260. 23, 519. Od. 22, 304. In aliis vero particulis μέν τε vel negandi vel adversandi coniunctio opponitur, velut οὐδέ, αὐτάρ, ἀλλά. Exemplo esto ll. 5, 138. χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδέ δαμάσῃ. Illic alterum τὲ suppressum et cogitando adiiciendum putare possis. At particula fortior quod utrique communis est potius aufert; unde alia egebimus explicandi via. Proinde statuerim μέν solum praeparare antithesin, τὲ vero, ut saepe relativis idem additum videmus, incertam reddere narrationem. Itaque eo significatur id, quod quidem eventurum esse aliquis sperabat, sed alio interveniente res secus cecidit. Satis igitur fuit μέν, adiuncta vero particula τὲ plus gravitatis affert opposito, cf. ll. 5, 141. 11, 476, 481. 13, 799. 17, 727. In fine autem sententiarum, quibus duo inter se conferuntur, μέν τε ita adici solent, ut prius rem confirmet, posterius eodem, quo diximus modo, subsequatur, velut in ll. 2, 145. — τὰ μὲν τ' Εὐρύς τε Νότος τε Ὀροο' ἐπαίξας, cf. Od. 22, 300, 388. et ll. 4, 485, 487, ubi his eadem repetuntur. Denique in Od. 5, 169. τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη, vis coniunctioni μέν insita angetur duplici particula.

Quae comparationi consentanea vidimus, eadem particulis μέν τε extra comparisonem dictis convenire pu-

taverim. Quanquam μέν τε raro admodum δέ τε obstant, ut loco, quem supra attuli, Il. 23, 590., iis tamen non dissimilia sunt in Od. 12, 62 sq.

τῇ μέν τ' οὐδὲ ποιητὰ παρόρχεται, οὐδὲ πέλειαι —
ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ.

Multo saepius in rebus enarrandis, ubi poeta ad ea, quae instant, impetu magis citato fertur, μέν τε ab initio positus simplex δέ respondet, vid. Il. 13, 279. 16, 28. Od. 7, 129. 11, 220. 12, 93, 105. Ad haec accedit alius, cuius Passovius post Hermannum mentionem fecit, coniunctionum illarum usus. Sicut enim distribuendo et percensendo sunt aptae, ita adverbiiis partitivis, quibus tempus describitur, solent adhaerere. Inveniuntur ergo ἄλλοτε μέν — ἄλλοτε δ' αὐτε, ἄλλοτε μέν τε — ἄλλοτε δέ, ὅτε μέν τε — ὅτε δ' αὐ, ὅτε μέν τε — ἄλλοτε δέ. Quarum testimonia omnes propemodum epici suppeditant, cf. Hom. Il. 11, 64. 21, 464. Od. 4, 102. 5, 331. H. Hom. in Ap. 141. Hcs. Op. 550. Apoll. Rh. III, 1022, 1300. Nicand. Th. 653. Variarunt autem haec alii, uti μέν που usitata sunt Quint. Smyrn. IX, 116, 418. X, 267. XII, 350. Adverbiorum locum numeralia tenent in Od. 8, 169, 174. ἄλλος μέν γάρ τ' εἶδος — ἄλλος δ' αὐτ' εἶδος.

Sed easdem particulas, ut in comparationibus sit, allae negandi aut adversandi voculae excipiunt. Quo facto respicit μέν ad id, quod subiicitur, alterum autem dubii quiddam prius dicto addit. Necquidquam igitur haerent viri docti in Od. 1, 215., ubi Telemachus, an Ulixis sit filius, interrogatus respondet hisce:

μητὴρ μέν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἐγὼ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἔδν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Ea autem duplici modo corrupta censet Nitzschius; vult enim, si bene intelligo, μητὴρ μέν γέ μὲ φησι. At pronomen tenore erigendum crit, quod in medio versu semet huic (Ulixi) opponit Telemachus: mater vero, quae puerum ex Ulixe procreatum ferebat, iterum obstat Telemachio minus credulo. Bekkerus, cuius auctoritate confidit Nitzschius, perperam attulit Il. 9, 410., ubi μητὴρ γάρ τέ μὲ φησι θεά — constanter legitur, μέν τε ne evotatum quidem a quoquam reperio, deinde illo loco ambiguum Achillis fatum a certo alius cuiusdam non distinguitur. Praeterea μέν γε vulgares quidem sunt nec vero Homericæ, et easdem Reisingius in comm. crit. ad Soph. OC. v. 29. iure meritoque denegasse videtur tragicis. Itaque Telemachi re-

sponsum sic erit explicandum: mater quidem dixit me ab eo videlicet esse procreatum, ego vero ignoro, cf. Od. 20, 45 sqq. Il. 22, 495., ubi οὐκ obiectum est praecedenti μέν τε. Denique locis communibus μέν τε eodem infertur modo idque declarat, quod quis sperandum expectandumve esse putabat, convenit igitur Latinorum particulae videlicet. His autem vel nulla plane obstat antithesis, vel ea sub finem demum adicitur; pertinet huc Il. 4, 341. σφωῖν μέν τ' ἐπέοικεν, μετὰ πρώτοισιν ἰόντας, Ἑσταμεν — cf. Il. 13, 47. 15, 203. 19, 92. Od. 5, 447. 22, 422. Quibus similis est Od. 19, 333., ubi tamen τέ v. 334. πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον invenit sui contrarium.

§. 3.

Si μέν τοι, ad quae iam progredior, non geminam particulam, sed coniunctionem pronominis dativo auctam apud Homerum esse statuero, nescio, an minus hoc aliis sim probaturus: equidem non dubitabo quod sentio dicere. At tum Atticorum usus longe lateque diffusus, tum communia eruditorum praecepta adversantur. Ita Passovius in lexic. v. μέν e quattuor notionibus, quae apud Atticos coniunctioni μέντοι fuerint, duas iam Homeri fuisse testatur, et id decem Iliados vel Odysseae exemplis stabilire videtur. Quae cur improbanda sint, strictim et breviter explanabo. Ac primum quidem non magni admodum momenti est, quod Passovius iis, quibus suae opinioni fidem faceret, admiscuit quaedam aperte falsa, ut Il. 21, 370. Od. 2, 294. In quorum altero peculiaris et proprius nominis usus τοι ad Iunonem referendum esse luculenter docet, in altero vero idem pertinet ad Telemachum, cui Minerva pollicetur se optimam Ithaccusum navem iter facienti esse provisuram. Sed magis advertendum est, quod apud Homerum μέν τοι nonnisi in colloquiis legimus. Iam quum poeta res ipsas, quomodo agantur, legentibus ob oculos quasi ponere soleat, neque satis habeat eas enarrare, non particulam duplicem μέν τοι putabimus, sed τοι, utpote pronomem, ad alterum, quocum alter confabulatur, erit referendum. Ad postremum mirum profecto esset, si Homerus, quum ad omnem dicendi ambiguitatem evitandam μέν δὴ in promptu essent, ab his abstinuisset, eo potius usus, quod quorsum spectet, saepe dubium et incertum sit. Coniecturae vero nostrae plus fidei pa-

ratur eo, quod μὲν idem sit ac μὴν. Quapropter credibile est μὲν τοι et οὐ μὲν τοι ab eo, qui revera ita aut secus esse alii cuidam testificatur, pro Homeri more dici. Plerumque quidem utrumque aliud, quod obstat, sequitur; habes igitur οὐ μὲν τοι vel μὲν τοι — ἀλλά, αὐτάρ, δέ. Duo si negantur οὐ μὲν τοι — οὐδὲ sibi congruunt. Praeterea tertium potest cogitari, si sententia opposita vel silentio premitur, vel cum prioribus alio iungitur modo. Iam de singulis sigillatim agamus. Primum igitur οὐ μὲν τοι praegressa insequuntur vel ἀλλά, vid. Il. 8, 294. 23, 795. Od. 1, 222. 16, 204, 267, vel δέ, ut in Od. 4, 836. 18, 233., vel οὐδὲ, cf. Od. 7, 159. 23, 266. In nullo horum particulam geminatam esse quaerendam e paucis, quae Passovius sic interpretatur, aliis ostendere studebo. In Il. 8, 294 sqq. Teucer ab Agamemnone rege collaudatus et praemiis propositis ad rem strenue gerendam excitatus respondet ita:

Ἀτρεΐδῃ κῆδιστε, τί με σπένδοντα καὶ αὐτὸν
ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμὶς γε πάρεστιν,
παύομαι. — — — — —

Patet igitur dativum perquam aptum hisce esse, si memineris Teucrum Agamemnoni ad virtutem cohortanti haec fere reponere: „Atrida, quid me mea sponte alacrem hortaris? Profecto, quantum quidem vires valent, tibi non cessabo“. Neque aliter iudicasse grammaticos Venet. liber videtur comprobare; offert enim: οὐ μὲν, μοι ὅση δ. γ. π., vid. Od. 2, 62. Cui varietati vix erat locus, si veteres cum Passovio sensissent, attamen vulgatum, iam suo praesidio tutum, defendit Il. 4, 266. Quae si vere et commode disputata esse videbuntur, multo minus dubitare licebit de aliis, ut de Od. 4, 836. Ubi Iphthime soror secundum quietem Penelopae visa sorori de Ulixis vita percunctante haec ait:

οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν. —

Simili de causa Vossium fefellit Od. 18, 233 sq. Telemachus enim matri Iri et mendici certamen improbanti sese pariter ac procos excusat. Eos quidem multa proterve et contumeliose facere obiurganti dat, sed certamen istud in mendici senioris contumeliam institutum esse negat: eum enim Iro superiorem abiisse; id prudenter et scite perspexit Eustath. ad h. l. 184, 53 sqq.

Clariora etiam et magis manifesta sunt alia, velut Od. 7, 159.

Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν —.

Nam et tota Echeinei grandaevi oratio, et Il. 9, 70. ἔοικε τοι, οὐ τοι αἰετός, ad Alcinoium regem τοι pertinere nobis persuadent.

Nec refragantur ea exempla, quae particula negandi carent, ut μὲν τοι — ἀλλὰ habes in Il. 4, 266. 15, 222. Od. 4, 157. 24, 321., μὲν τοι — αὐτὰρ in Od. 4, 411., μὲν τοι — δὲ in Od. 2, 294. 6, 26. 16, 283. Hes. Op. 285. Passim vero quod coniunctioni μὲν respondet pluribus interiectis ex inferiore aliquo versu est petendum, ut Il. 15, 222. verba in v. 229. demum lecta ἀλλὰ σὺγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσασνέεσσαν obstant. Neque diversum esse Od. 24, 321. loci affines Od. 4, 157. 16, 204, 267. edocent, in quorum primo separatim erat scribendum: κείνον μὲν τοι ὁδ' υἱὸς ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύεις. Hesiodus vero in Op. 285, quem versum laudare voluisse videtur Passovius (etenim in theogonia nihil eiusmodi exstat), Persen fratrem compellat, unde τοι facillime explicari potest. Obstant autem sibi eo loco μὲν — μὲν δὲ — δὲ.

Reliquum est, ut percenseamus locos, quibus nihil adiungitur contrarii. Illic quoque, sive negatio praemittatur, sive ea absit, particulae dativum pronominis esse subiunctum augurari possumus. Sic Priamus in Il. 24, 300. Illecbae monitis se obtemperaturum esse pollicetur hisce: ὃ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐπιειμένη ἀπιθήσω, cf. Il. 21, 370. Hes. Sc. Herc. 357. Negatione omissa vis istarum nihilo mutatur, vid. Od. 14, 507. 18, 175. ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος —. Iam vero ex iis, quae adhuc disserui, cuius planum et perspicuum esse crediderim, dativo nullum esse locum in Il. 4, 341. Nam Agamemno Diacem utrumque appellat, neque μὲν τοι ullo alio modo in Homericis conspicitur. Ceterum Homeri usus, ex quo μὲν τοι aut affirmantis aut suadentis est, Atticorum coniunctioni μέντοι, idem propemodum declaranti, originem dedisse non sine aliqua veri specie colligi poterit. Sed haec ulterius persequi ab hac nostra quaestione alienum duco.

§. 4.

Non ita difficiles explicatu sunt coniunctiones μὲν ἄρα et μὲν ὅα. Nullus enim est epicus, quin in ha-

rum vi et potestate cum aliis consentiat. Sed altera particularum ἀλλά, αὐτάρ, δέ, quae proxime instant, praeparare solet, altera ῥά sive ἄρα ad id, quod inciso priore gestum factumve esse dicitur, pertinet solum, idque ita fuisse declarat. Quibus de causis eas Latinis adverbis ergo, igitur, Germanico nun recte permutabimus. Argumentum sit Iliados rhapsodiae secundae exordium:

ἄλλοι μὲν ῥά θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἵπποχορυσται
εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

Opponuntur ibi reliqui dii et homines totam per noctem stertentes Iovi somni dulcis experti ἄλλοι μὲν — Δία δέ. Particula vero ῥά priorem spectat enuntiationem. Alii igitur et dii et bellatores dormierunt, Iovem autem nullus oppressit sopor. Eandem particulae ἄρα esse rationem discimus aliunde, velut ex Il. 21, 298.

τὼ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντες μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
αὐτὰρ ὁ βῆ — — — — —

His igitur dictis dii quidem in Olympum abierunt, is autem Troas est aggressus. Eorum autem, quae sibi obstant, cogitari potest dissimilitudo. Nam sermo est aut de duobus contraria facientibus, aut unus idemque duo agit diversa. Prioris generis sunt ea, quae protuli, iisque adice Il. 6, 312. 8, 487. 24, 610. Od. 2, 434. 13, 185; posterius continetur iis, quae de Proeto, vitae quidem Bellerophontis parcente, sed eum in exilium pel- lente, tradit Homerus in Il. 6, 167 sq., cf. Il. 18, 412. 21, 51. Od. 1, 127. 2, 91., cll. 13, 380. 2, 148. A quibus specie quidem ac verborum singulorum ordine, nec vero re et natura dissident alia. Licet enim, quae sermonis poetici est libertas, factum praemittere, altero vero membro adiungere personam: et vice versa, persona principio collocata, quod alius fecit ei obstat. Illuc pertinent quae in Odyssea de Ulixee Iuvene ad parentes re- verso libr. 19, 462 sqq. narrantur:

— — — — τῷ μὲν ῥά πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
οὐλὴν ὃ τι πάθοι· ὃ δ' ἄρα σφίσιεν εὖ κατέλεξεν.

Eo igitur reverso pater et mater gaude- bant, singula quaeque et vulnus, quo esset laesus, percunctantes: ille vero iis accu- rate exposuit. Ubi poeta liberius scripsit; ete- nim si arte et tanquam emblemate vermiculato voces erant componendae, sic fere iunctas expectabas: πατήρ μὲν ῥά κ. πότνια μήτηρ τῷδε νοστήσ. χαῖρον — — — ὃ δέ κ. τ. λ. At simili varietate orationem licet ubique

distinguere, vid. Il. 8, 302. 17, 609. 21, 171. 18, 401, 514. Od. 17, 302. 20, 164. 21, 32. Res sequitur personam in Il. 11, 619 sq.

αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πονυβότειραν· ἱπποὺς δ' Εὐρυμέδων θεράπων λῦε τοῖο γέροντος. vid. 20, 153 sq., ubi ne poterat quidem aliter scribi.

Quae si animo reputaverimus, nihil obscuri aut dubii in harum particularum usu inesse cognoscemus, neque ab Homero multum absunt alii, vid. Hes. Th. 289, 526. Apoll. Rh. I, 1081. III, 448, 471, 819. Si quae monenda restant, ea fere sunt: primum, longiore sententia intermedia, in contrariis nonnunquam repeti *ἄρα*, vid. Il. 21, 53. Od. 19, 464.; tum coniunctiones temporales modo utrumque membrum ordiri, ut in Il. 20, 41. cf. Od. 2, 148 sq., modo personis in altera parte obiecti, ut apud Apoll. Rh. I. 260 sq. *αἱ μὲν ἄρ' — — ἤδη δὲ δμῶες.* Apud eundem vero in libr. IV, 222. *σκαῖη μὲν ῥ' ἐνὶ χειρὶ — τῇ δ' ἐτέρῃ* haud scio, an emendandum sit: *σκα. μὲν τ' ἐνὶ χ.* Nam ab editione principe abest *ῥά* et nobis non desunt eiusdem poetae alia, cf. I, 327. II, 729. IV, 631, 1149. Neque silentio praeteream epicorum posteriores *τὸν μὲν ἄρ* aliquoties admittere in narrationis vel descriptionis clausula, vid. Apoll. I, 193. IV, 895, 1468. Homerum *τὰ μὲν ἄρ τε* simili modo semel dixisse in Od. 5, 369. supra notavi.

§. 5.

De coniunctionibus *μὲν καὶ* vere existimant hanc ad verbum, quod instat, esse retrahendam, illam sententias coniungere. Iis autem, nunc optativo nunc subiunctivo sequente, vel in conditione, vel in relatione, vel denique in aliis poeta concessit locum. Nihil crebrius est primo apud Homerum, ut in Il. 3, 281.

εἰ μὲν καὶ Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέμνη,
cuius contrarium legitur v. 284.

εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος. — vid. 7, 77. 9, 412. 10, 449. 17, 91. 21, 553. 22, 99. et iisdem abundat Odyssea, quod docet Thiersch. gr. Gr. §. 329, 2. b. Pronomine relativo geminato, si id, quod futurum esse dicitur, ad alicuius mentem et cogitationem refertur, optativus adiungitur: sin autem conditione quadam posita effectus sequitur, postulatur subiunctivus. Itaque utrumque modum connecti posse apparet, vid. Od. 11, 147 sqq.

ὄντινα μὲν κὲν ἔῃς νεκύων κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσσαν ἵμεν, ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει.

ὃ δέ κ' ἐπιφθονίοις, ὃ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Quibus similes puto Il. 24, 529 sqq., ubi Wolfius
his scripsit optativum. Duplex vero coniunctivus recte
tenet locum in Il. 23, 855 sq. et in Od. 19, 564 sq.
etsi in antithesi κὲ desideratur, add. Hesiod. Op. 355.
Horum ad normam, si quid video, emendari oportet Il.
23, 319.

ἀλλ' ὃς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθὼς
ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἵπποι δὲ πλανώνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει.
ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρεμ' ὁρόων, στρέγει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
ὅπως τὸ πρῶτον ταύνησιν βοέουσιν ἱμάσιν.
ἀλλ' ἔχει ἀσφαλὲως καὶ τὸν προῦχοντα δοκεύει.

Etenim qua verborum compage priores versus contineantur, nemo satis illustravit. Interpretes quidem, ut Eustath. 1303, 14 sqq. Heynius in observatt., extrinsecus advocant ἐστί, neque Vossius aliam viam inlisse videtur. Illud apodosi subiuncta non modo non aptum, sed ne Graecum quidem putarim. Quod sensit Antigonus grammaticus, ideoque in versus principio ἄλλως μὲν legendum proposuit, ei vtro repugnare ὃς δέ κε Ptolemaeus iudicavit. Eustathius l. l. ἀλλ' ὃς μὲν ἵππ. profert et bis observat fuisse qui πέποιθε sive πέποιθεν, quo quidem modo iuncturae insolentia tollatur, scriberent. His perpensis et cum aliis comparatis paene in eam adducor suspicionem, ut levissima mutatione corrigendum esse censeam:

ἀλλ' ὃς μὲν χ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθῇ.
Cui opinioni haud scio an nullum sit praesidium in iis, quae Nestor exemplorum copia collata antea suadet Antilocho. Utrum autem recte an perperam divinavcrim, alii me acutiores dispiciant. Iisdem sententiis congruunt ὅφρ' ἂν μὲν κὲν, cuius e regione τόφρα solet poni, vid. Il. 11, 187, 202. Od. 4, 361, 6, 259; unam vero particulam ad tempus, alteram ad verbum pertinere crediderim. In aliis μὲν κὲν — δέ κὲν simillimo modo sibi contraria disiungendo copulant, ut Ulixes sibi Alcinoῦ, a quo reditum in patriam exspectat, opponit hisce Od. 7, 332.

— — — τοῦ μὲν κὲν ἐπὶ ζειδωρόν ἄρουραν
ἄσβεστον κλέος εἶη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.
Cognata huic vid. Il. 8, 25. 24, 664. Hes. Op. 12., ubi

poeta ab eo, quod ita esse sumitur, ad alterum in rerum natura situm, i. e. ab optativo ad indicativum transit. Reliquum est, ut commemoremus exempla, quae particula adversandi carent. Quod si sit, narrationi fidem facit μὲν: ergo idem fere est ac μὴν: κὲν autem, sicut in prioribus, cum verbo committitur. Passim ita temporis adverbii additur, ut Aiax in Il. 17, 629. socios de auxilio, quo Troianis praesto sit Iupiter, certiores facit hisce:

ὦ πόποι, ἥδη μὲν κε καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.

cf. Od. 22, 262, 11, 104. Eadem de causa in Il. 4, 318.

Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὥς ἔμεν, ὥς ὅτι διὸν Ἑρενθαλίῳνα κατέκταν.

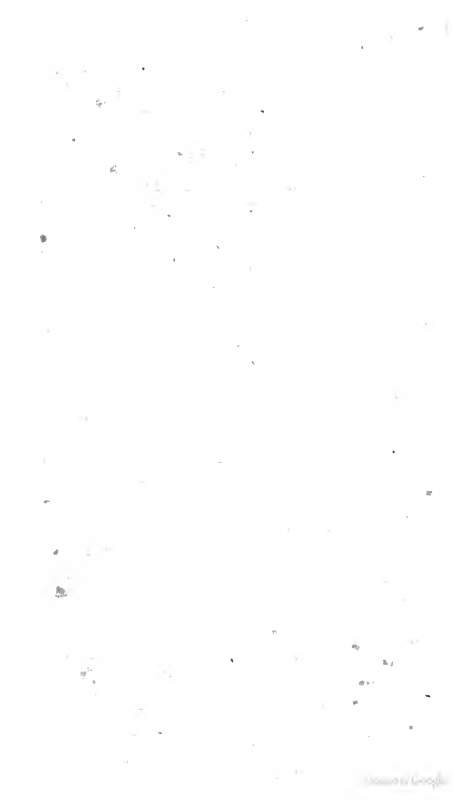
κὲν suo loco non moveri potest. Iis enim, quae optamus, particula praecipue convenit. Denique eadem conjunctiones negationi aptantur, si quis cogitat rem alias fieri non posse. Itaque Telemachus de duro et obstinato Penelopae animo in Od. 23, 100 sic loquitur:

οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετλήοι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφεισταίῃ, — — — — —

ell. 168. Sed satis mihi fuit hisce de rebus disputanti ea probare, quae simillima veri videantur, causas et argumenta conferre, et quid in quamque sententiam dici possit expromere, nulla vero adhibita mea auctoritate iudicium legentium integrum ac liberum relinquam.

Ο ΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ ΡΑΥ. Η-Μ.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Η.

Paris et Hector cum Glaucō acrius instant hostibus, donec Hector de Minervae et Apollinis sententia Helenique hortatu fortissimum quemque Achivorum ad certamen singulare evocat v. 1 — 91. Ceteris tergiversantibus, Menelaus surgit ab Agamemnone repressus. Nestor, de ignavia ista et desidia graviter conquestus, rem eo adducit, ut ad dimicandum novem prodeant principes v. 92 — 170. Sors evenit Aiaci, quem bonis verbis prosequitur exercitus v. 171 — 205. Hector et Ajax congressi pari fere animo rem gerunt, nocte vero ingruente pugnautes dirimunt praecedentes, donisque invicem datis ad suos quisque discedit v. 206 — 312. Epulis in Aiakis honorem apud Agamemnonem institutis, Nestor auctor est, ut et caesos sepeliant et naves fossa valloque muniant v. 313 — 344. In Troium conelone Helenam reddendam censet Autenor, cui Paris respondet se opes quidem de suo auctas esse restitutum Menelao, nec vero uxorem v. 345 — 364. Priamo iubente Idæus, tum Paridis conditionem propositurus tum inducias ad mortuos sepeliendos petiturus, ad Achivos postridie mittitur. Illi de induciis concedunt, reliqua, Diomode dissuadente, recusant v. 365 — 412. Idæo in urbem reverso, utrique ligula congestis mortuos cremant v. 413 — 432. Proximo mane Argivi, tumultu extracto, navim adificiant opera, quorum invidia movetur Neptunus v. 433 — 464. Munimentis ad finem perductis, corpora curant, Iovis fulgure et tonitru subinde territi v. 465 — 482.

Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

- Ως εἰπὼν πύλων ἐξέσσυτο γαῖδιμος Ἐκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέρω μεμασάν πολέμιζεν ἡδὲ μάχεσθαι,
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
5 οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλάννοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισι γανήτην.
Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ἀνακτος,
Ἄρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης

V. 3. *πολεμίζμεν* un. Vind. — all. — V. 6. *ἐξέσσυτον* V. L.,
V. 5. *ἐπὶ κα κάμ.* Ar. Eust. 661, ap. schol. A. — V. 7. *τοὶ et*
32. V. H. *ἐπὴν κα κάμ.* Dionys. *γανήτην* grammat. pars, ut illud
Sidon. lib. *ἐϋξέστης* ἔλ. V. H. et Ammonij fuit. — V. 10. *Φιλο-*

V. 1. Beutleius genitivo bisyllabo offensus ὥς εἰπὼν ὅα πύ-
λων ἐξ. proposuit, cui Heynius ll. 12, 340. Wolfius in praef.
ad ed. nov. p. 441. Apollonij Rhodij Arg. I, 634. 782. obicit. Pos-
sunt huc advocari alii etiam epici, vid. Quint. Posth. VIII, 237.
IX, 287. Tryph. 238. 334. Eidem fidem faciunt grammatici, huius
versus saepe memores, ut Et. M. 40, 57. 824, 23. Drac. de
metr. 141, 13. Gregor. Cor. de dial. p. 380. Moschopul.
46, 28.

V. 3. In fraudem pellexit Heynium, *πολεμίζμεν* paene me-
lius censentem, liber Vindob. Nam poeta quo gravius pugnae la-
bores bellicae aerumnas depingat, eo libentius spondaico numero
utitur, vid. ll. 2, 452. 3, 67, 435. 11, 12. 13, 74. 14, 152. Cum
libris, qui vel nunquam vel raro admodum diversi quiddam prae-
bent, convenit Apollon. de constr. I, 16. p. 45. Quae adlicienda
putavi, quod Heynium aliquoties falsa tradere video, cf. ei, ob-
serv. ad ll. 3, 435.

V. 5. De his iam veteres discordes fuisse schol. Ven. et ad
hunc versum et ad ll. 1, 168. docent. Aristarchus ut verbi ἀρα-
διπλασιασμὸν expelleret, particulam, qua poeta abundet, revocan-
dam existimavit; alii duplici particula haec ac similia instruxe-
runt. Ab utroque recedit Eustath. ad ll. 1, l. I, p. 73, l. sqq.
verborumque reduplicationem Ionum propriam fuisse tradit. Cui
quom Gregor. Cor. de dial. Ionic. §. XXXVII. assentiatur, nihil
novavi. Nec profecto assequor, eor Aristarchus *κεκάμω*, quod
Ven. in ll. 1, 168., hic Vindd. propemodum omnes perscriptum
testantur, spreverit, praesertim quum alia ei finitima crebro of-

- 10 γείνατ' Ἀρηϊθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις·
 Ἐκτωρ δ' Ἡιονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δειτιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειαίων,
 ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πίσε; λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
 20 Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 ἀλλήλοισι δὲ τῷγε συναντήσθην παρὰ φηγῶ.
 τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

μέδουσα vulgo et W. — V. 11.
 ἔγχεϊ ὀξ. H., vid. ad Il. 5, 50.
 — V. 12. λύντο δὲ γυῖα Ar. —
 V. 15. δευτιάδην all. — V. 20,

Ἴλιον εἰς ἱερὴν Vind. et ol. vulgo.
 — V. 21. Περγάμου ἐκ κατιδῶν
 ol. vulg. et H. —

ferantur, ut in Il. 23, 76, 24, 155, 184, 717. Quo factum est,
 ut ἐπὶ κακάμ. Aldus, Stephanus aliique plures amplecterentur.
 Apostrophum paenultimo verbo detrahit Eust. 661, 32., add. Od.
 21, 137.

V. 6. E commentariis schol. A. πότον ἱρῆσαντες affert, quo
 nil nisi glossema interpretis alicuius contineri videtur.

V. 7. Dualtem Aristarchi fuisse schol. A. memoriae prodiit.

V. 12. Ven. Vind. XLIX. et trium aliorum consensu motus
 Φυλομέδουσα, cui ipsa significatio plus fidei conciliat, admisi;
 praeiit iam Heynius.

V. 15. Grammatici, num δευτιάδην adverbium an patronymi-
 cum sit, in incerto relinquunt, dicentes illud et sequentibus et an-
 tecedentibus iungi posse. Iphionem enim vel a dextra parte in
 currum ascendisse, vel vulnus indidem accepisse, vid. Apoll. in
 lex. H. p. 220 Δειτιάδης δευτιῶν ὄντα ἢ Δειτιῶν υἱόν, schol. Ven.
 Eust. 662, 1. Et. M. 256, 38. Eam vero opinionem falsam esse
 hodie nemo dubitat.

V. 20. Errorem late diffusum repetit Drac. de metr. 54, 16,
 Iure Wolf. e Veneto revocavit Ἴλ. εἰς ἱερὴν.

V. 2. Verba prudenter separata exhibent Wolf, et ed. Rom.;
 tempore meo adieci.

V. 22 Eust. 662, 27. συναντήσθην, a futuro συναντήσω du-
 ctum, scribi posse auctor est, cui perperam dat Heynius συν-
 ηντήσθην. At poetarum sunt ἀντορμαι, ἀντίω et ἀντιόω. Itaque
 usitatus certe esset συναντήσθην, quod vides in Od. 16, 333. ubi
 vium.

Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 ἤλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 δῶς; ἐπεὶ οὔτε Τρῶας ἀπολλυμένους ἑλεαίρεις.
 ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
 30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Ἴλιον εὖρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθῆειν τόδε ἄστυ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ᾧδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἤλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν,
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἕκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται οἰόθεν οἶος
 40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι,
 οἳ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίφ.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ

V. 26. ἦ ἵνα Eust. 662, 41. St. all. — V. 27. οὔτος οἱ. vulg. — V. 32. ἀθανάτοισι Z. ἀμφοτέρωσιν Aristoph. — V. 33. αὐτοῖς οἱ. vulg. lb. τὸν δ' ἡμῖν βετ' ἔπειτα

V. 1. ap. schol. A. — V. 50. προκαλέσσαν Vind. XLIX. — V. 56. μέσσαν δ. ἑλῶν Vind. ed. — lb. οἳ δ' ἰδρύθ. V. et prus all. — V. 62. βεβριθυῖαι V. L. ap.

V. 26. Quod melius iudicavimus ad Il. 1, 203. ἦ ἵνα, ei opem ferunt Vindd. Ald. 2. cum plurimis.

V. 27. Mendum ex Eustath. 662, 41. per plures editiones propagatum sustulerunt Ven. aliorumque auctoritate impuls.

V. 39 sq. Aretissimo necessitudinis vinculo constringuntur; remoti igitur interpunctum, obsequutus testibus idoneis, ut Ven. Vindd. et Etym. M. 618, 44.

V. 41. Aristarchus si revera praetulit ἀγασσόμενος, quid Schol. A. eum dicit praetulisse, id futurum habuisse videtur, quod, quum de re futura sit sermo, non ineptum crediderim. Aoristi vero libri optimi suffragantur.

V. 48. Ultimam partem, a reliquis separandam lique quasi interiectam esse bene vidit Thierseh. in gr. Gr. §. 352. 5. et diu ante eum Lederlinus in ed. Amstelodamens. a. 1777. p. 159.

V. 56. Mendosius etiam Vindob. XLIX. ἰδρύθισον. Vulgari et numerorum integritas et librorum consensio adsuit una cum

- 45 βουλὴν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφὴνδαίνε μητιόωσιν·
 στῇ δὲ παρ' Ἑκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, νιὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 ἣ ῥά νύ μοί τι πίδοιο; κασιγνήτος δέ τοί εἰμι —
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰεγενεταίων.
 Ὡς ἔφαθ' Ἑκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
 55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέργε γάλαγγας,
 μέσσον δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 καδ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 60 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορύθισσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρεῖ·
 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῆς·
 65 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε

schol. A. — V. 63. ἐπιφρεῖς
 grammat. plures. — V. 64. με-
 λάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς
 vulgo, μελανῇ Schneider. in

lex. v. μελανίω, πόντον Ald. 2.
 πόντον ὑπ' αὐτῇ Ag. πόντος ὑπ'
 αὐτοῦ all, ap. schol. A. —

Eust. 664, 17. Librarii autem quoties in hisce minutis sint lapsi, neminem fugit, vid. Wellauer. ad Apoll. Arg. III, 1269., et de Atticis, in quorum libris asperissime remansit Ionicum, Lobeck. ad Phryn. p. 37. Insidet haec labes etiamnum Pauli. Silent. Ambon. V, 131. κίονος ἰδρυνθέντος ἐφῆσται ἐπὶ βωμῷ.

V. 63. Tenoris inclinati impatientes ἐπιφρεῖς iunctum exarasse schol. Ven. et Et. M. 800, 28. pluribus referunt. Intelligentiores, in quorum numero Ptolemaeus Ascalunita fuit, anastropheam veram habuerunt, vid. schol. A. et Eust. 665, 1., quibus sua debet Phavor. 731, 21. Nusquam autem ἐπὶ φρεῖ, cuius mentionem Heynius facit, invenit, nisi forte est apud Porphyrium. Nam ipsum πεφρικυῖαι, quod in versu superiore legitur, egregie confirmat, vid. ad 4, 282.

V. 64. De huc versu quum et veteres et recentiores mirum in modum dissideant, in Excursu XIV. pluribus disputemus et accuratius exponamus causas, quibus moti Aristarchi praecepta veritatis congrua iudicaverimus. Nam, si quid sapio, vel cum eo con-

ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέλνυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ὄρνια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,

70 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλῃτε,
ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμνίετε ποντοπόροισιν.

ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,

75 δεῦρ' ἔγωγε ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίφ.
ὥδε δὲ μυθήομαι, Ζεὺς δ' ἅμμι' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῷ,
τεύχεα σιλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,

V. 71. *ἔλσσι* Vind. XLIX. — V. | V. 77. *ταναηκέ* χ. vulgo et H.
73. *ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν* Ar. — | — V. 82. *ποῖ* Vind. ed. — V.

sentiamus, vel Schneideri coniecturam (vid. Buttmann. ad Arat. 836.) recipiamus oportet.

V. 71. Optativum, ut nulla modorum esset dissimilitudo, substituit librarius Vindob., eundemque adscivit auctor Et. M. 305, 53., etsi perverse editur ibi *ἔλσσι*. Sed Hectorem in oratione coram hostibus habita de Troiae salute prorsus desperantem vix inducere potuit poeta. Aliter rem dirimere studuerunt Clarkius et Heynius, quorum alter *δαμνίετε* coniunctivum ex longiore *δαμνίετε* ductum hic sibi visus est reperire, alter diversum modum imperfectae Homeri grammaticae munifice concedit. Scitius et doctius de ista modi utriusque coniunctione disserit Hermannus in Opusc. II. p. 31 sq.

V. 73. Aristarchus perinde atque aliis locis simplex composito posthabendum censuit. Quodsi v. 73. oppositum putaveris versus 69. *ὄρνια μὲν Κρ.*, eius ratio placere possit. Nam quum ista parum concinere viderentur, Heynius in eam venit suspicionem, ut vers. 69. cum tribus sequentibus obelo notaret. Nec vero Aristarchi coniectura, particula quum adsit causalis, istam tollit difficultatem. Omnia plana esse crediderim, siquidem priori *μὲν* respondere v. 70. *ἀλλὰ κακὰ φρ.* tenuerimus. Nostro autem loco particula una transitum parat ad ea, quae sequuntur, altera causam subicit, qua Hector motus Argivis iam proponet certamen singulare.

V. 77. Homeri editores non minus quam lexicographi mira inconstantia *ταναήκης* et *ταναηκής* plerumque scribunt, cf. II. 23, 118. 24, 754. cll. 14, 385. 16, 473. Ea res nemini fuit molesta, nisi Henr. Stephano in thes. Gr. ling. I. p. 1713, Barnesio et Wolfio, qui utrumque barytonum habent. Heynius enim, pro more suo huc et illuc iactatus, non venit in numerum. Triumviros istos sapienter et considerate egisse librorum dissensio

- σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλογοι λελάχῃσι θανόντα.
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱερὴν,
 καὶ κρεμῶω προτὶ νῆον Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋστέλμους ἀποδώσω,
 85 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηχομόωντες Ἀχαιοί,
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ.
 καὶ ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων
 νῆϊ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδίμος Ἑκτωρ.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.

83. ἐπὶ νῆον Vind. ed. — V. 86. | πλατεῖ V. — V. 89. κατατεθνη-
 χεύωσιν vulg. et H. — lb. ἐπὶ — ὥτος V. et all. —

et grammaticorum decreta comprobant. Etenim illi, quanquam vitii, cuius ratio quaedam subsit, minime sunt expertes, offerunt tamen quibus contrarium possis munire, velut Vindd. omnes in Il. 24, 754. et 23, 118. iidem βαρντόρησιν confirmant, uno excepto quinto. Eorum fidem augent schol. ad Od. 4, 257. Eust. 666, 4. ell. 18. et Alexio apud schol. Ven. ad Il. 13, 391. Is enim se-
 cus ac Ptolemaeo videtur παραήκης et πανήκης rata habet, eique componit εὐμήκης, μεγακήτης et alia, add. Aelium Dionysium ap. Eust. 939, 9 sqq. et Arcadium de acc. 117, 24., cuius verbis leviter corruptis medelam offerunt reliqui. Discimus autem inde fuisse quidem qui παραήκης, πανήκης et cognata, quod a nomine ἀκή essent orta, iudicaverint oxytona, iis vero obstat communem Graecorum consuetudinem et usum. Depravata ergo sunt ab ac-
 centu Homeri verba, quae exstant in Et. M. 745, 42. Ex quo et Eustathio sine delectu et iudicio sua consarcinavit Phavor.
 1730. 57.

V. 81. Apoll. in lex. H. p. 71. αἶ κεν πῶς μιν ἔλω κ. τ. λ. profert, sed confundit grammaticus hunc versum cum Il. 16, 725.

V. 82 sqq. Praepositio repetita turbavit librarios, alia ex aliis serentes vitia. In Ven. est προτὶ — ποτὶ, in Vindd. προτὶ — ἐπὶ, apud Stephan. et alios ποτὶ — ποτὶ. Cum versu 83, quem-
 admodum vulgo fertur, alia congruunt exempla, vid. Il. 23, 510, 862. 22. 112. et Herodt. V, 95, 6. καὶ οἷμα ἀνικρόμεσιν πρὸς τὸ
 Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγίῳ.

V. 86. Sibila tempora a verbo χέω deducta non admittere notum est. Hic quidem assentiuntur Veq., Vindd. et plures all., in Il. 23, 45. Ven. iterum, cf. Thiersch. gr. Gr. §. 213, 38. In fine nomina separanda esse Ven. ipse admonet 17, 432. Od. 24, 82. add. Et. M. 331, 45.

V. 89. Nostro iudicio, de quo exposui ad Il. 6, 71, subscribit Et. M. 711, 12.

“Ὡς ἔραθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σωπῇ·
αἶδεσθην μὲν ἀνήρασθαι, δεῖσαν δ’ ὑποδέχθαι.
ὄψε δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν

95 νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·

“Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιοῖδες, οὐκέτ’ Ἀχαιοί·
ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ’ ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.
ἀλλ’ ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,

100 ἡμεῖνοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὖτως·
τῷδε δ’ ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
νίκης πείρατ’ ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

“Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.

V. 93. ἀνήρασθαι vulgo, emend.
W. — V. 95. νείκει ὀν. Vind. ed.
et V. L. ap. schol. A. — lb.
στοναχ. Ald. 2, H. et all., vid.
Kheurs. III. ad Il. 2, 95. —

V. 100. ἀκλεῖς Vind. ed. ἀκλεῖς
H. — V. 103. κατεδύσατο vulg.
— V. 104. θανάτοιο τελευτή V.
L. ap. schol. A. — V. 105. πα-
λάμεις· ἐπειγ π. Gerhard. in

V. 93. Literam subscriptam, quam libri servant, recte de-
trahit Et. M. 107, 26.

V. 95. Cum Veneto schol. conspirat Vind. ed.; verbum autem,
duobus aliis praeecedentibus, ab hoc loco alienissimum reieciunt
Ven. Vind. XLIX. Eust. 667, 54., cf. Il. 23, 483.

V. 100. Quam temere crediderit Heynius grammaticis, et
alias saepe et hoc maxime loco animadvertimus. Etenim illi vel
ἀκλεῖς, vel ἀκλεῖς, quod eodem pertineat, scribendum existimarunt,
vid. Etym. M. 198, 12. Eust. 67, 38. et 669, 1. Melior et
aptior Ruttmanni est sententia in Lex. l. p. 42., qui neutrum
adverbii vicem gerere ducit, eique assentitur Thiersch. in gr.
Gr. §. 193. 40. Simili, etsi non eodem modo Il. 17, 415 ὃ φίλοι,
οὐ μὲν ἡμῖν ἐνκλεῖς ἀπανέσθαι. Neque alius tenor esse potest vo-
cative, etsi libros tum scriptos tum editos discordes videmus Il.
17, 716. cl. 21, 379. Quod hic verum et genoinum esse diximus,
ad Quinto Smyrnaeo restituatur oportet in Posth. X, 17.

V. 103. Vocalis ε, quae hoc uno loco exsulat e Veneto, iam
in antiquioribus legitur editionibus, ut in Ald. 2. Rom. et Ste-
phanl, quamquam hic σσ male admisit, vid. ad Il. 1, 496.

V. 104. Schol. A. alios θανάτοιο τελευτήν, i. e. θανάσιμον
τέλος, legisse perhibet. Nee negandum est utrumque θανάτοιο et
βιότοιο τέλος promiscue dici a poetis. Sed aliquo et eo tenui di-
scrimine τέλος θανάτου et τέλος βίου distinentur. Nam prius ip-
sam significare mortem, utpote ultimam rerum humanarum metam,
vel ex iis patet, in quibus similem dicendi usum animadvertimus.
Ut enim τέλος γάμοιο, καμήτοιο, νόστοιο, νuptias, labores, reditum
declarant, ita θανάτοιο τέλος mortem significat. Quo fit, ut θανα-
τόιο τέλος iisdem annectatur verbis, quibuscum alias θάνατον,
μοῖραν iisque similia iunguntur. Exemplo sunt Il. 16, 502, 555.

ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺν φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μῆδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φρωτὶ μάχεσθαι,
 Ἐκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

lect. Apoll. p. 192. suspicatur.
 — V. 109. χρῶ un. Vind. et
 Harl. — V. 110. ἀνὰ δὲ σχέο
 V. H. ἀνὰ δ' ἀνσχεο Ar. — V.
 112. τόγῃ V. L. ap. schol. A. —

V. 113. τοῦτόν γε V. L. ap.
 schol. A. — V. 114. ἀντιβολῆ-
 σαι id. schol. affert. — lb. ἀμεί-
 νω Z., vid. ad Il. 1, 180. —

22, 361, a quibus non ita multum distat Od. 5, 326 ἐν μέσῳ δὲ
 κάθηζε τέλος θανάτου ἀλκείων, add. Il. 3, 309. Quint. Sm. I,
 104. III, 615. Hesiod. Op. 165. Scut. Herc. 357 — οὐ μὲν γὰρ
 τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν Ἀρκέσει. — Contra βίου τελευτῇ sive
 τέλος per euphemismum in θανάτοιο sive mortis locum invasit, cf.
 Il. 16, 787. Quo dicendi genere, ut minus audaci, delectatur He-
 rodotus, vid. I, 30. 9. 31, 5. Denique si vitae spatium sive
 breve sive diuturnum est describendum, hoc utamur necesse est,
 vid. Quilut. Sm. VII, 613. XI, 141.

V. 105. Mutari quidquam vetant Il. 6, 158. 24, 541, 737.
 etsi hic locus et Il. 1, 381. coniecturam, quam supra commemo-
 ravi, non recusant.

V. 110. Ex editionum discrepantia vix licet eruere verum.
 Schol. enim Ven. A. tribuit Aristarcho ἀνὰ δ' ἀνσχεο, Victorii au-
 tem eidem et Herodiano ἀνὰ δ' ἴσχεο. Porro vulgo ferebatur ἀνὰ
 δὲ σχέο, idque et Veneti est et a scholiasta probatur subiciundo:
 σχέο paroxytonum esse, praepositione vero adiecta scribi ἀνάσχεο.
 Alterum, cui Wolfius permisit locum, ἀνὰ δ' ἴσχεο praeter Vi-
 ctorianum agnoscunt Vindd. omnes et Eustath. 668, 6. priore
 supposito. Ex quibus ἀνὰ δ' ἴσχεο et ἀνὰ δὲ σχέο olim obtinuisse
 augurari possumus, ἀνὰ δ' ἀνσχεο corruptelae debere originem;
 priori favet simplex aliquoties ita obvium, cf. Il. 2, 247.

V. 112. Vulgatum et alia tuentur exempla, vid. Il. 15, 167,
 283. 20, 65. et schol. ad Apoll. Arg. II, 628.

V. 113. Accusativus, eum verbo ἔρριγε copulandus, merito
 eedit dativo, qui pertinet ad verbum ἀντιβολῆσαι.

V. 114. Villosionius quum falso edidisset in schol.: τὸ δὲ
 ἀντιβολῆσαι γράφεται καὶ διὰ τοῦ ἴ' ἀντιβόλησεν, Heynius,
 quid inde extunderet nescius, Zenodotum ita fere locum consti-

- 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξεν ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδείης τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγῃσιν
 δῖον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
- 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωες,
 αἶσιμα παρειπῶν· ὃ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·

V. 115. νῦν abest ab editis antiquis. | A. Ald. 2. et W. — V. 127.
 — V. 117. ἀδείης γ' ἐστὶ schol. | μειρόμενος et μέγα δ' ἔστιν Z.

fuisse opinatus est: ἵξεν, ἀντιβόλησεν ὅπερ σφόδρὰ πολλὸν ἀμείνω. At verborum structuræ et impeditæ et a simplici poetæ sermone alienissimæ vel illud obstat, quod ἀντιβόλησαι multo aptius haberi potest. Quodsi cum Bekkero ἀντιμολῆσαι e codice, ut videtur, profectum scholiastæ reddideris, omni molestia te liberatum senties. Sed ei obstat Homeri usus, e quo ἀντιβόλησαι quum occurrere, tum hosti obviam ire significat: vide Il. 11, 809. 13, 210, 246. 24, 375 coll. 11, 365. 16, 847. 20, 452.; ἀντιμολῆσαι vero apud poetās infimæ ætatis demum reperitur, vid. Iacobs ad Anthol. Pal. p. 27, 69.

V. 115. Particulam, numerorum integritati necessariam, inde ab H. Stephano adsciverunt omnes; est ea enim Eustathii 669, 26. et Veneti.

V. 117. Varietatem a schol. Ven. oblatam et in Ald. 2. lectam Wolfius admisit. In reliquis, quantum video, non invenitur. Consentiant potius in eo, quod olim ferebatur, Ven. Vindd. omnes præter unum, qui coniunctione caret, et editi. longe plurimæ. Qua de causa, sive numerandi sive ponderandi sint testes, cum Heynio statuamus necesse est. Sententia satis perspicua est, et Eustathius 669, 37 sqq. cur poeta ita dixerit, causam profert eam, quod non omnis timoris expertus pugnandi sit avidissimus. Aliam insuper moverunt dubitationem disceptantes, num hæc verba ad Hectorem, an ad eum, quem Argivi illi sint obiecturi, proxime spectent. Hoc autem et rei magis convenire et ab Eustathio probari certum est. Itaque brevius dicere licebat: εἴπερ ἀδείης τ' ἐστὶ καὶ μόθου ἀκόρητος, vid. schol. Ven. A. Similem particulæ conditionalis ἐπαναφορὰν habes Il. 20, 371. et τε — καὶ præcedenti iati submittuntur in Il. 4, 56.

V. 127. Zenodotum vocibus conflatis μειρόμενος, i. e. σπερόμενος, voluisse ex eo schol. A. suspicatur, quod μέγα δ' ἔστινεν ille habuerit. Potiorem ipse existimat lectionem Aristarchi μέγ' ἐγ., Zenodoti autem scripturam banc fere fuisse crediderim: ὅς ποτε μειρόμενος μέγαλ' ἔστινεν, i. e. qui tot fortibus auditis ab expeditione exclusus doluit vehementer.

V. 130. Aristarcho, qui de manibus, annorum multitudine

- 125 ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἐκτορι πάντα ἀκούσαι,
 130 πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶραι,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλωνί,
 ἦβῶμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσήμευροι,

— V. 129. ἀκούσαι Vind. Alt. | ας χ. Ar. — V. 133. Ἀλδοντι
 et pars edit. — V. 130. βαρεῖ- | Strab. VIII, 348. b.

gravatis, cogitavit, adversari videtur scholiasta docendo χεῖρας
 βαρεῖας manus esse fortes cll. II. I, 89.

V. 133 sqq. Leuquepius ad Coluth. p. 24. Celadonti fluvio
 Ladonem Arcadiae amnem magnum et latum substituit, ratus poe-
 tam dedisse: — ἐπ' ὠκυρόφῳ Ἀλδωνι μάχοντο. Ladon vero neque
 pugnae loco congruit, neque ullum huius amnis vestigium apud
 Homeri interpretes ad h. l. apparet. Praeterea obscura et am-
 bigua Nestoris sedes huic loco offundit tenebras. Etenim quum
 tres urbes Pyli numine insignitae, quarum una Elidi, altera Tri-
 phyliae, ultima denique Messeniae accensetur, olim fuerint in
 Peloponneso, earum quaeque Nestoris et patria et regia fuisse
 dicitur. Mitto hic antiquiores, qui et ipsi ea de re anxie ac sol-
 licite quaesiverunt, cf. Eustath. 296, 27 sq.: hodie plerique
 Pylum in Triphylia sitam Nestori subiectam fuisse existimant, vid.
 Car. Odofr. Müllerum in hist. Graec. gent. et urb. Vol. I. p.
 363 sqq. et Nitzschium ad Od. 3, 4, quanquam alii Messeniae
 urbi, cui coniecturae Odyssea, ut Nitzschius recte sensit, pa-
 trocinari videtur, hunc arrogant honorem. Iam si patet Pylum
 Nestoris regionem et provinciam dubiam incertamque esse, de lo-
 cis illi finitimis in utramque partem disputari licebit. Müllerus
 quidem in l. l. p. 372. omnem istam controversiam facillimo di-
 rimuit negotio, dum dicit: Phene nomen ab Eleis, qui Nestorem
 sibi patriaeque vindicare studuerint, esse suppositum et ex Stra-
 bone ea restituenda, quae supra adduxi; pugnam enim Pylios in-
 ter et Arcadas ne fieri quidem potuisse ad Pheam Elidis castellum
 ac promontorium. Quo inculentius autem istam sive scribendi va-
 rietatem sive emendationem probaret, Anigrum, Acidonta et Iar-
 danum fluvios, in Chaeae confiniis aquas commiscentes, appinxit
 in mappa geographica operi illi adiecta. Vera haec esse credi-
 derim, si in alio atque Homeri Iliade versaremur poemate, prae-
 sertim quum Ilgenio ad hymn. Hom. in Apoll. Pyth. v. 244.
 eadem fere in mentem venerint. Sed primum uni isti Strabonis
 loco adversatur alius, ubi geographus Pheam commemorat VIII. p.
 343. D., adversatur Stephanus Byzantinus p. 694 et 696, ad-
 versatur porro non modo libri, sed etiam Strabo loco prius

- 135 Φειᾶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίῳν πρόμος ἵστατο, ἰσότητος φῶς,
τεύχε' ἔχων ὁμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
ἄνδρες κίχλησκον καλλιζωνοὶ τε γυναῖκες,
140 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρὶ τε μακρῷ,
ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτει γε,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὀλεθρον
χραΐσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
145 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτίος οὔδει ἐρείσθη·
τεύχεα δ' ἐξανάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρης.

V. 135. Χαῖς παρ τ. Strab. *ibid.* |
Φήρα καὶ Σπάρτη καὶ Ἀαρδάνου
ἀ. ῥ. Didymus ap. schol. A. —

V. 142 et 148. Λυκόοργος un.
Vind. — *ib.* οὐ τι κρ. H. — V.
143. ὅτ' ἄρ' οὐ St. — V. 144.

allato, qui non ex exemplarium fide, verum, ut ipse profitetur, ex aliorum, qui lucum ita sanatum expeditumque putarent, haec enotavit suspicione. Hic iam subsistere possem. Saepae enim in lucro ponendum est, si demonstraveris nos hisce de rebus nihil certi explorative aut scire aut scire posse. At coniecturam coniecturae opponere licebit, qua si nihil proficimus, lusiisse putemur. Pausanias quidem V, 18, 2, eiusdem pugnae mentione iniecta, eam in Phigaliae, Arcadiae urbis, vicinia commissam testatur. Quare statuere possimus urbem istam Homeri tempore Pheam fuisse appellatam. Nam ab ea, si recte nuguror, et Celadus sive Celadon amnis et Iardanus, rivulus potius quam fluvius, non ita multum abfuerunt. Chaa urbs a Celado certe aliquanto longius distat, neque eius situs huic pugnae admodum convenire videtur. Quamquam non ignoro fuisse qui Chaam et Pheam unam eandemque urbem esse existimarent. Didymi emendatio non meliorem terrarum et locorum prodit scientiam: cum vero Φάρι sive Φάρη voluisse crediderim. Intellexit enim Phariu, antiquum Laconiae oppidum, de quo vid. II, 2, 582. Strab. VIII, 363. 6. Paus. III, 20. 3. Steph. Byz. 690. et Eustath. ad II, 294, 20, ubi de varia huius nominis forma pluribus disceptatur.

V. 143. Nec libri dissuadent luci adverbium neque aliorum exemplorum copia, vid. II, 2, 572. 17, 54. 20, 320. Od. 6, 210. Apoll. Rh. IV, 1235. Itaque Stephano invito causalem particulam, a Lederlino repetitam, obrepisse duco.

V. 144. In Aristarcheis utrumque ὑποφθὰς et ἀναστὰς fuisse videtur. Hoc de certamine apertu frequentatur, vid. Od. 4, 343. 17, 134. II, 23, 635, 886.; illud insidiis merito censetur aptius, unde libris pariter atque Eustathio 631, 30. inest. Aliud eius testimonium exstat apud schol. ad Apoll. Arg. I, 164. et apud Apollonium, Archibii filium, in Lex. Hom. p. 677.

- αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολέμιζεν
 θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 εἴθ' ὥς ἡβῶοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴη·
 τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστιῆες Παναχαίων,
 160 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ'. Ἔκτορος ἀντίον ἔλθειν·

ἀναστὰς Ar. — V. 146. τεύχεα δ' — V. 149. δῶκεν Ἐρ. V. L. ap.
 τ' ἔξ. Vindd. W. et ol. vulg. — schol. A. — V. 153. θάρσει ἐμῷ
 V. 147. ἐπειτ' ἔφ. Ald. 2. St. H. — Z. — V. 156. παρήγορος Vind. H.

V. 146. Heynio τεύχεα δ' ἔξ. restituenti accedunt Ven. Vind.
 XLIX et Rom., Aristarchus denique, si scholiastae A. fides est
 habenda. Tot tamque idoneis sponsoribus obtemperavi, neque in-
 iuria, vid. Il. 15, 524. 17, 205, 472. cll. libr. 13, 619. 16, 560.
 21, 183. A contraria tamen parte stat Eustath. 671, 30.

V. 147. Augmentum utrum adieceris an subtraxeris, parvi
 est momenti. Illud tamen de sola scribae alicuius suspicione ad-
 haesisse videtur; carent enim eo libri omnes praeter unum Vin-
 dob. Nec versus sibi flagitat hoc additamentum, vid. Il. I, 121,
 172, 387, 413, 449, 544. 2, 322. 3, 335, 422. 4, 50, 148 alib.

V. 149. Utrouque posito Schol. A. δῶκε δ' Ἐρ. magis Home-
 ricum vere existimat. Aldina 2, quod in libris olim fuit, in
 unum conflando δῶκεν δ' Ἐρ. imperite adscivit.

V. 151. Subiiciunt Vind. ed. et all. ἀντίβιον — δηϊότητι, ver-
 sum eundem, qui bis supra legebatur v. 40 et 51. Scitius certe
 nostro erat praemittendus; optime vero excluditur, et abest a libris
 praestantioribus, velut Ven. Vind. V et XLIX, aliis. Legitur iam
 supra in Il. 3, 20.

V. 153. Zenodoti mutationem et ineptam aliorum explica-
 tionem scienter rejicit Apoll. de synt. II, 21. p. 155 sq., adde
 eundem de pron. p. 329. c. Nihil discrepant libri et Eust. 671,
 35. Scholiastae Ven. verba, quibus Zenodotum exagitat, vitiosius
 a Villosionio prolata Heynio fraudem fecerunt. Bekkerum
 si inspexeris, omnia bene procedere intelliges: ἀδιάρητον δὲ γίνε-
 ται, ἢ ψυχὴ με ἀνέπεισε τῷ θάρσει τῷ ἔμῳ.

V. 156. Fulcrum inutile verbo παρήγορος Ven. et Vind. exi-
 munt, cf. 16, 471, 474. 23, 603., et consentiunt in nomine, cf.
 8, 86. 16, 152. Idem abest ab editionibus longe plurimis, ab Et.
 M. 653, 42. et Apoll. Lex. II. p. 534 sq., in quorum priore Il.
 V. falso laudatur; nostrum enim locum ob oculos habuit gramma-

- Ὡς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες Θούριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς νῖός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἷγ' ἐθέλον πολέμιζεν Ἕκτορι δίῳ.
 170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερῆνιος ἱππότη Νέστωρ·

Κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγῃσιν

V. 166. ἀνδρεφ. Eust. 677, 56. | V. et Ar. apud schol. V. —
 — V. 170. τοῖσι δ' αὖτις vitiose | lb. ὡς κε λάχ. V. l. ap. schol.
 Ald. 2. — V. 171. πεπάλασθε | A. — V. 172. ὀνήσει' εὐκν. un.

ticus. Quae quum ita sint, Eustathium 632, 55. et schol. ad Eurip. Hippol. l. παρῆγορος scribentes nihil moror.

V. 163 sqq. Alii primo versu, alii duobus etiam sequentibus praepositionis tenorem inelinant, neutrum concedit schol. A, quocum conspirat Drac. de metr. 54, 10.

V. 171. Fuere inter veteres, qui ut parum utiliter, ita fortasse ne vere quidem πεπάλασθε et πεπάλασθε eo differre statuerent, quod alterum sortimini, alterum maculamini censerent indicare. Eam Aristarchi et Herodiani opinionem fuisse schol. A. narrat, add. scholl. BLV, quibus si crediderimus, πεπάλασθε in omnibus olim legebatur. Neque multum abhorrent aliorum decreta, ut schol. ad Od. 9, 331. Apoll. in Lex. H. p. 525., etsi apud utrumque germanum πεπαλάσθαι scripturae pravitas loco depulit. Quorum si memineris, Tittmannum inutillē coniectura Zonaram p. 1539. obruisse apparet. Prioribus adiungo Etym. M. 661, 4. et Phavor. 1470, 25, quorum verba, levi corruptela inquinata, hic sanabo. Fertur enim sic: πεπάλασθε· κληρώσασθε, λάχει· πάλος γὰρ ὁ κληρὸς παρὰ τὸ πᾶλλον ὄμμα, τὸ κινῶ κ. οἶω, παλῶ παλάσσω· ἐπειδὴ, ἥντεκα ἂν κληρωθῶσιν οἱ κληροὶ πᾶλλονται. Co-races, Graecorum doctissimus, in animadvers. ad Plut. Vol. II. p. 113. proponit βληρωθῶσιν, quo quid commodi percipiamus, non intelligo. Scribe igitur mecum: ἐπειδὴ, ἥντεκα ἂν κληρωθῶσιν, οἱ κληροὶ πᾶλλονται, et certissimam huic loco paratam videbis medicinam. Iam ut eo, uude oratio deflexit, revertamur, hi omnes, quos dixi, πᾶλλον, παλῶ, πεπάλασμαι, πεπαλάσθε et πεπαλάσθαι Homericā habent; πεπάλασθε et πεπαλάσθαι ab alia et en diversa stirpe παλάσσω, ἔω ducunt. Alii verò πᾶλλον ac παλάσσω nun tam forma quam significatione dignosci iudicant; ecessent igitur παλάσσων quum ad spargere (μολυνεῖν), tum sortiri (κληρώσασθαι) declarare. Cuius sententiae sponsorsores sunt Eust. 674,

δηϊου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.

- 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὥδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδείος υἱόν,
180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· πᾶλλεν δὲ Γερῆνιος ἱππότη Νέστωρ·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοῖ,
Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστεύουσιν Ἀχαιῶν.
185 οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνῆναντο ἕκαστος.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκανε φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη

Vratisl. — V. 174. πολέμοιο καὶ | 186. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἔκανε,
δ. perperam editt. antiq. — V. | vulgo.
177. θεοῖσι, ἰδὲ V. et H. — V.

10. 1631, 38. Phavor. 1430, 28. In quo iudicio quum et libri omnes propemodum acquiescant, et scriptores alii literis nihilo mutatis πεπάλυθε ut Homericum laudent, vid. Dion. Chrysost. Or. 64. p. 340 ed. Reisk. et Ammonium de differ. voc. p. 97, postremo sequiores etiam poetae, velut Apollon. Rhod. in Arg. I, 358, communem teneant usum, satius duxi πεπάλυθε relinquere. Nam nisi animus fallit, alterum nimiae cuidam Aristarchi sive subtilitati sive diligentiae acceptum referimus. Quem ducem et antesignanum aliorum catervam subsequi minime miramur. In ultima versus parte schol. Ven. vulgari fidem addit cll. II. 21, 127. Finale inferentes particulam ὥς κε τις λάχῃσι duram sane ellipsin advocant. Incerti etiam fuerunt de interpunctione, alii διαπερὶς a prioribus separando coniunxerunt δ. ὅς κε λάχῃ, alii ad versum proxime instantem peius etiam adverbium retraxerunt. Neque sententiam neque Homeri usum de mutatione concedere facile intelligitur.

V. 172. Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam praebet.

V. 174. Labes editionibus veteribus inusta e Vindob. quinta vel similibus propagata est; expulit eam Ald. ex secunda.

V. 177. De discrepantia iterum obvia vid. ad II. 3, 318.

V. 185. Schol. A. duplicem scribendi varietatem, quantum video, nemini commemoratam affert. Alii enim οἱ δ' οὐ γιν. voluerunt, idque ad Aiace[m] ita pertinere putarunt, ut casus tertius secundi loco esset positus. Klug vero sortem ignorantes eam singuli quique renuerunt. Sed nemini placebit. Deinde obse vat γράφεται καὶ ἀπηνῆναντο, quo literam subscriptam verbo de rahi iussisse scholiastam Heynolds conficit. Neque ἴσας, quidnam aliud eo latere possit, exputo.

V. 186. Vel ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκοντο vel ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἔκανε

- ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, γαίδημος Αἴας,
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 190 τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, γῶνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἂν ἐγὼ πολέμηϊα τεύχεα δύω,
 ὅφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 ἢ καὶ ἀμφιδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δείδιμεν ἐμης.
 οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 οὐδέ τι ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

V. 191. ἢ τοι H. et Et. M. 519, | V. 197. ἰδὼν Ar. et all. — V.
 13. — V. 193. δύω Ar. — V. | 198. οὐδὲ τ' αἰδορ. vulgo οὐδὲ
 195. πεπύθ. Ald. 2. et antiq. — | μὲν ἰδρεῖη Aristoph. W. — V.

in libris ferri testis est schol. A. Priora paululum vitiosa duxerim; dedit enim, quum pluralis sit ineptus, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκαρ, idque ipsum Venet. offert. Exquisita et familiaris poetae est haec ratio, quippe qui locum, quo quis pervenerit, relativo adiecto demum indicare soleat, vid. Il. 4, 210. 5, 780. Od. 15, 101. Scio quidem opponi posse alia, uti Od. 5, 55. 9, 181, 543. add. 12, 201, 403, sed ne haec quidem nostris satis accommodata sunt. Qua de causa Venet. auctoritati parui.

V. 190. Corruptus profertur in Et. M. 187, 3.

V. 193. Aristarchum δύω, alios δέω habuisse schol. Ven. tradit. Heynius nihil vel parum interesse opinatur. Verum quidem est illius praesentis indicativum atque imperfectum sine ulla adesse controversia in Il. 17, 194, 202, at, si coniunctivo opus est, hoc obtinere solet, cf. Il. 6, 340. 17, 186. 18, 192. 22, 125. Nostro de versu consentit cum libris Tzet. exeges. ad Il. p. 7. 1, quanquam sequenti Θεῷ κρατεόντι ἄν. foedo scribit lapsu.

V. 195. Pro firmato stare videtur particula, quae in Ven. Vindd. Eust. 676, 1. et plurimis editionibus reperitur, πεπύθοντας tamen in Vind. XLIX.

V. 197. Mirari licet Aristarchi de his iudicium, si quidem revera praetulerit ἰδὼν, quod quum libris multis tum illi dat schol. A. Primum enim ἐκὼν ἀέκων ab Homero inde Graecis tam mirifice placuit, ut id uno ex loco eicere paene nefas duxerim, deinde ultima ἀέκοντα δίηται pariter respuunt Aristarcheum. Victus certe prostratusque non erit repellendus iuvitus, cf. Il. 16, 246. 22, 456. 18, 162. et Od. 17, 398. 20, 343. Ad extremum nec libri nec grammatici ab isto dissentiant, vid. Et. M. 42, 44.

V. 198. De hoc loco ut vero et sincere pronuntiemus, a

200 "Ως ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
ὥδε δέ τις εἰπέσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,

205 ἔσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῆδος ὕπασσον.

"Ως ἄρ' ἔφην· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσασαο τεύχη,
σεύατ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
ὅστ' εἰσὶν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων

210 θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.

τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν

199. τετραπλήμην Ald. 2. Rom. | π. H., libris inuitis. — V. 212.
Eust. 676, 7. — V. 209. εἰς | προσώποις Vind. ed. —

schol. Venet. verbis erit ordiendum. Scribit ille: διὰ τοῦ ἰ εἶχον αἱ Ἀριστάρχου· ἡ δὲ Ἀριστοφάνους οὐδὲ μὲν ἰδρῆν. Scholiasta B. de communi, ut videtur, grammaticorum sententia αἰδρῆν τῇ πολυνησίᾳ, ἐπιτάσει τοῦ αἰ. Postrema eorum, quae supra commemoravi, desunt Villosonio, unde in errorem inductos videmus Wolfium et Heynium, vulgare pro Aristarcheo habentes. Quo factum est, ut Wolfius in proleg. p. 225 Aristophanis emendationi principatum concederet. Nec tamen dubito, quin aliter iudicaturus fuisset, Aristarchi lectione cognita. Illum enim οὐδὲ τι ἰδρῆν vulnasse et ea, quae supra posui, demonstrare possunt, et clarius etiam patet e schol. A. observatione: γράφεται οὐδὲ τι ἰδρῆν. Si quis autem ὁρῇ τ' αἰδρ. tuendum putarit, is cum Apoll. in Lex. Hom. p. 66. Et. M. 42, 45, et Eust. 676, 14. utrumque ad Aiace referal necesse est. Quid quum primum parum commodè adiungatur, longe melius esse alterum utrum οὐδὲ μὲν ἰδρῆν vel οὐδὲ τι ἰδρῆν patet, ut Ajax dicat: nemo me invitum repellat nec vi neque ulla belli scientia. Aristarchi vero ratio planior et magis perspicua est, unde Zenodoti et Aristophanis emendatione carere possumus. Significare autem αἰδρῆν inscientiam, ἰδρῆν: scientiam certo certius est, vid. Il. 16, 319. Apoll. Rhod. II, 72. Quint. Sm. IV, 226. ell. Od. 10, 231, 257. II, 272. 12, 41. Apoll. Rh. I, 1283. Pronominali tenorem adiective dicitur Herodianus.

V. 199. Reduplicationem verbi cum schol. A. repudiant Ven. Viudd. all.

V. 212. Formae insolentia permoti alii προσώποις, alii vitiosius etiam προσώποισι restituerunt. Poeticum et magis reconditum praestantissimi quique defoderunt, vid. schol. Ven. et Eust. 677, 1.

- ἦε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
- 215 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρίσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος, ἥντε πύργον,
- 220 χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 σχυτοτόμων ὅχ' ἄριστος, Ὕλη ἐνὶ οἴκῳ ναίων·
 ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰδολόν, ἐπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφίων, ἐπὶ δ' ὀγδοὸν ἤλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
- 225 στήθεα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσήνδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἷόνθεν οἶος,

V. 214. τὸν δὲ μὲν H. — lb. μὲν ἐγῆθ. Ar. — V. 216. Ἐκτορι δ' αὐτῷ Vind. XLIX. et Athen. XV, 687. f. — V. 217. οὐπὼς γ' ἔτι Vind. ed. — lb. χάρμῃ

Vind. XLIX. — V. 221. Ὕλη all., vid. Strab. IX. p. 625. c. Eust. 678, 12. — V. 224. πρόσθε στέρν. Vindd. Ald. 2 et aliae quaed. — V. 230. ἐπιμή-

V. 213. Schol. A. quum Aristarchum βιβάς habuisse dicat, alios βιβῶν legisse Heynius sagaciter coniecit, vid. schol. ad 13, 371. Ex quibus efficitur depravata esse ea, quae ad ll. 15, 307. in iisdem scholiis inveniuntur: βιβάς· Ἀριστάρχος βιβῶν. Haec ut cum superioribus congruant, posterioribus adiunctis, ita emendo: Βιβάς Ἀριστάρχος, βιβῶν αἱ πᾶσαι, βοῶν Ζηρόδοτος. De hoc nostro loco consentiunt cum Aristarcho Apoll. in Lex. Nom. 566. Et. Orion. 37, 7. Et. M. 185, 46.

V. 214. Heynius, Aristarchi manum se restituisse opinatus, fallitur. Neque enim versus initio, sed medio μὲν intulit ille: Ἀργεῖοι μὲν ἐγῆθεον. Quod si alia in comparisonem commiseris exempla, velut ll. 4, 283, 311, placere possit. Libris vero renitentibus, nihil erit mutandum.

V. 217. E scribendi compendio id, quod in Vind. Alteri inest, natum esse suspicor; reiciunt autem reliqui Vindd. magno consensu.

V. 218. Male adhaesisse uni Vindob. χάρμῃ et vers. 285. et sermonibus leges comprobant. Aliud enim est προκαλέσθαι χάρμῃ, aliud προκ. χάρμῃ.

V. 221. Numerorum causa Ὕλη ἐν οἴκ. ναίων prolatum est, vid. Eust. et Strab. ll. ll. Coniecturam istam schol. Ven. Eust. 678, 12. et Apoll. in Lex. Hom. 667. sibi sumunt refutandam, anticipem primae mensuram eo excusantes, quod et vocalis sit δίχρος et numini proprio maior parata sit libertas. Aptius vero Boeotiae, oppidulum quam Lydiae nominari iudicant. Quanquam posteriores, cuius famae Eustath. ipse recordatur, Tychium coriarium, Homero hospitio iunctum, his versibus praedicari singunt,

οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιο ποντοπόροισιν

- 230 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἱ ἂν σέθεν ἀντισταίμεν,
καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·

Δίαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

- 235 μήτι μιν, ἥτε παιδὸς ἀφανροῦ, πειρητίζε,
ἢ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆτα ἔργα.
αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νυμφῆσαι βῶν
ἀζαλήν, τό μοι ἐστὶ ταλαύρονον πολέμιζεν·

- 240 οἶδα δ' ἐπαίξαι μῦθον ἱππῶν ὠκείων·

σας Ar. ap. schol. A. — V. 236.
οἶδε π. Ald. 2. et H. — V. 238.
ἡδ' ἐπὶ δεξ. — ἡδ' ἐπ' ἀρ. Eust.
678, 52. — lb. βῶν Aristoph.

βῶ Herod. — V. 240 sq. in aliis
transponuntur. — lb. ἐπαίξας
St. Rom. ἐπαίξων V. L. ap.
schol. A. —

vid. praeter Eustath. schol. Victor. et auctorem vitae Homeri,
Herodoti nomine inscriptae, C. IX et XXVI. In quo libello Τύ-
χιος, ab accentu depravatus, edi solet. Syllabae correptae impa-
tients facile refugere possit: στυχοτόμιον ὅχ' ἄριστος ἐν Ὑλῇ οἴκια
ναίων.

V. 226. Etym. M. 296, 20. laudat, apud quem Ἴκτωρ male
cessit particulae καὶ.

V. 230. Dubitaveris paene de Aristarchi mutatione, de qua
neque a Venet. scholiasta neque apud Eustath. quidquam memo-
ratur ad Il. 2, 772. Fuisse autem quibus ἀπομηνίως et ἐπιμηνίσας
displiceret, e schol. ad Il. 19, 62. discimus. Ubi alii tenorem in-
cliquando rem explanatam voluerunt, alii, ut Chamaeleo, ἐπιμηνί-
σας invexerunt. Ascalonita vero, cum plurimis vulgari contentus,
ἀπομηνίως et ἐπιμηνίως promiscue dici affirmavit, cll. Il. 13, 460.
Quam sententiam alii stabiliunt grammatici, ut Etym. M. 583, 27.
Eust. 343, 23. 760, 45. Neque alia verbi potestas est in Od.
16, 378, de quo loco perperam existimant Apoll. in Lex. Hom.
150. et Hesych. I. 473.

V. 238. Iure Eustathius vim quandam et gravitatem in verbo
οἶδα, quinquies repetito, insitam ratur importunam aliorum emen-
dationem arceat. Memorabilis est schol. Vict. observatio, qua con-
tendit fuisse in exemplaribus antiquis βῶν et Criticos (διορθωτὰς)
eo deceptos locum corrupisse. Et οἶδα et Aristarchi βῶν Apoll.
in Lex. H. 200. servat, eique de postremo accedunt idem p. 45.
Eust. 678, 49. 679, 19. Et. M. 608, 21. Forma communis βῶν
existat in eodem 204, 5. et ap. Moschopul. 77, 19.

V. 240 sq. Quae causa fuerit, ut hi versus sedem mutarent,

οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖω μέλπεσθαι Ἀρηϊ.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλλεῖν, τοιοῦτον ἔοντα,
 λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.

- Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 καὶ βάλεν Αἰαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδοματῇ ῥινῷ σκέτο. δευτέρως αὐτὲ
 Αἴας Διογενὴς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου, ἠρήρειστο·
 ἄντικρον δὲ παρὰ λαπαρὴν διαμήσῃ χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 255 τῷ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσίν ἄμ' ἄμφω
 σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμογάγοισιν
 ἢ συοὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὐτάσσε δουρί,
 οὐδ' ἐόρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφη δὲ οἱ αἰχμῇ.
 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἦ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἔγχειν, στυγέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·

V. 241. σταδίῳ Ald. 2. — Ib. δηῖω Ar. — V. 242. τοῖόν περ ἔοντα Vind. quāt. — V. 243. τύχοιμι ol. vulg. τύχωμι Eust. 678, 50. et H. τύχωμαι Et. M.

88, 35. — V. 255. ἐκσπασσάμενῳ ol. vulg. — V. 257. κάπροις, τ. H. c. all. — V. 259. χαλκὸς Ar., cf. ad II. 3, 348. — V. 267. μέσον ἐπ' ὄμφ. Vind.

ignoro. Ordinem a Wolfio reductum sequuntur Ven. Vindd. cum plurimis et edit. antiq., Heynio assentitur Eust. 678, 49.

V. 241. Aristarchus δηῖω Ἀρηϊ melius existimavit, simili de causa in Ald. 2. ἐνὶ σταδίῳ δηῖω scriptum videtur. Sed ut in II. 5, 117 δηῖω ἐν πολέμῳ adfuit, sic δηῖω μελπ. Ἀρ. non minus apte dici poterit. Accedunt huc librorum et grammaticorum testimonia, vid. Apoll. in Lex. Hom. 451. Et. M. 578, 10. schol. ad Od. 6, 101.

V. 243. E Veneto revocantί τύχωμι cum aliis, cf. ad II. 1, 549.

V. 255. Consonam a Barnesio geminatam agnoscunt Ven. Vindd. all.

V. 257. Ut alibi, sic hic quoque Ven. discrepat ab Heynio, qui litteram finalem detrahendo numerorum volubilitati parum consulit.

V. 267. Ἐπομφάλιον, una voce comprehensum, pluribus illa-

- τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκίχεν αἷμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 ἀλλ' ἀναγασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δευτέρως αὐτ' Αἴας πολὺν μείζονα λᾶαν ἀείρας
 ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρειςε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 270 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὃ δ' ὑπτιος ἔξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχοιμηθείς· τὸν δ' αἶψ' ὠρῶσεν Ἀπόλλων.
 καὶ νῦν κε δὴ ξίφεσσι· αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 275 ἦλθον, ὃ μὲν Τρώων, ὃ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταιθύβριός τε καὶ Ἰδαίος, πεπνυμένω ἄμφω·
 μέσσω δ' ἄμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἵπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαίος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 ἄμφοτέρω γὰρ σφωὶ φίλῃ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγχε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 νῦν δ' ἡδὴ τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νῦντι πιθέσθαι.

edd. et all. — V. 269. ἐπέρησε H. — V. 279. μάχεσθαι Vindd.
 V. — V. 270. ἴσω male Vind.
 ed. — V. 272. ἄψ ὠρῶθ. gramm.
 — V. 277. μέσσω Ald: 2. St. H. — V. 280. σφωὶ un.
 Vind. et Ixion ap. Apoll. de
 pron. p. 374. a. —

strat Enst. 680, 31, idemque Venet. et meliorum codd. est. Si-
 millimum κατομφάλιος exstat apud Nicandr. in Ther. 290.

V. 269. Ven. scriba paullo negligentior a vero aberravit, vid.
 Il. 5, 856. Od. 9, 538; schol. Ven. et Eust. 680, 35. Medium
 inde ductum Apoll. Arg. IV, 204 habet: ἡμετέρεν δ' ἐπερλεῖσθαι
 Ἑλλὰς ἰφορμή.

V. 272. Aristarchum αἶψ' ὠρῶθ. dedisse schol. A. narrat, quod
 docet alios αἶψ ὠρῶθ. praetulisse.

V. 277. Eustathius quidem 680, 49. μέσσω probare vide-
 tur, sed rem parum exploratam incertiore reddunt alii fere
 omnes, dativo contenti, ut Ven. Vindd. editi. plurimae et ipsa
 Rom., add. Il. 3, 416. Od. 8, 66, 473.

V. 280. De pronomine tertiae personae uberius agit Apoll.
 de const. II, 18. p. 134. Illud hoc loco reiiciendum esse optimi
 quique fatentur.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἴδαϊ', Ἐκτορα ταῦτα κελύετε μνῆσασθαι·

285 αὐτὸς γὰρ χάριν προκαλίσσατο πάντας ἀρίστους,
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτορ·
Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγ' ἔδος τε βίην τε
καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔχει Ἀχαιῶν φέρτατος ἔσσι·

290 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δημοτῆτος,
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰδοὶ δὲ δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέρωϊαί γε νίκην·

νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
ὥς σὺ τ' ἐυφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,

295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος

V. 284. Ἐκτορ W. — Ib. κέ-
λεῖν τε editi, antiq. — V. 285.
οὗτος γὰρ Vindd. duo et V. L.
ap. schol. A. αὐτὸς δὲ Vind. ed.
— V. 286. εἰπερ ἂν οὗτος H.
et ol. vulg. — V. 289. πέρι Ald.

2. c. all. — V. 290. παύσωμεν
πόλεμον κ. δημοτῆτα V. L. ap.
schol. A. — V. 297. Τρωάδας
H. et vulgo. Τρωάδας Ald. 2. St.
— V. 298. θύονται Herodian.
ap. schol. A. — V. 299. δῶρα

V. 284. Utrum tertius an quartus hic recipiatur casus, in incerto est. Ille legitur in Vindd., uno excepto, in schol. BLV, Ald. 2. et apud Eust. 680, 62.; huic praesidium ferunt Ven. A. Rom. Steph. et aliae. Neque exempla rem satis dirimunt, vid. Il. 2, 11. 10, 242. 19, 306. cll. 6, 491. At et librorum multitudo et usus frequentior maiorem fidem conciliant accusativo. Quare Wolfianum, Heynio obsequutus, missum feci.

V. 285. αὐτὸς γὰρ, in Ven. Vind. XLIX. et editi. prope omnibus repertum, satis bonum iudico.

V. 286. Testium non tam numero quam pondere fretus Wolfio sum adstipulatus. Est enim ἥπερ ἂν οὗτος nonnisi in Ven. Vind. un. et Eust. 681, 21. Id autem egregie conuenit modestiae, qua Aiacem hic excellentem videmus, cf. interpretes Ven. ad v. 282.

V. 290. Quod supra apposuimus ex schol. A. in plurimis libris adfuisse Heynius tradit. At originem debet emendationi allectus, qui, quod Hector et Ajax soli faciunt, ad reliquos et Troianos et Achivos transferendum putabat. Praecones quum nihil aliud agunt, nisi ut Hectoris et Telamonii pugnae finem imponant, eo carere possumus. De summa vero belli postea demum paciscatur. Melius igitur totidem verbis haec adsunt supra v. 29.

V. 297. Libri parum concordantes sunt, Τρωάδας Ven. et Vindd. hic teneantur. Sed omisso i Ven. 6, 442 Τρωάδας scribit, tertio denique exemplo, in Il. 24, 704. obvio, Ven. Τρωάδας, Vind. Τρωάδες. Eadem editorum inconstantia est. Quum Eustath. 1260, 54. Τρωάδες ratum habeat, discedere nolui ab eo,

- Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
300 ὅσρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
ἥ μὲν ἱμαρνέσθην ἐρίδος πέρι θυμοβόροιο,
ἥδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον
σὺν κολεῷ τε γέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
305 Ἄλλας δὲ ζῶστηρα δίδου φοῖνικι φαινόν.
τῷ δὲ διακρίνθέντε, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἦν, ὃ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμία προσιόντα,
Αἴαντος προσυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀέπτους·
310 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον εἶναι.

δέ γ' ἄλλ. Eust. 682, 10. δ' ἄρ' ἄλλ. Vind. ed. — V. 302. ἥδ' αὐτ' φ. Et. magn. 141, 32. — lb. ἀρθμήσαντες Eust. 682, 30. et all. ἀρμυσθέντες Vind. ed. — V. 304. ἐδμήτῳ Vind. ed.

St. Rom. ἐκμήτῳ Ar. — V. 310. ποτὶ Vindd. duo. — lb. ἀελπίοντες Eust. 682, 22. all. ἀελπίοντες Ald. 2. St. Rom. — lb. σῶον ol. vulg. —

quod plurimorum consensu hodie probatur.

V. 298. Heynius *δύονται* Herodiani esse negat, *δύονται* eum voluisse suspicatus. In quo non assentior. Praeterea *θεῖον* *δύονται* ἀγῶνα de matronis Troianis, pro Hectoris salute circa Deorum pulvinaria vota nuncupaturis, erit intelligendum, vid. Eust. 682, 9. Hector enim de iis, quae posthac sunt futura apud utrumque exercitum, verba facit.

V. 301. Schol. Vict. si vere praecipunt: τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ καὶ, ἥ μὲν ἱμαρν. cum Bekkero l. l. p. 143. erit renovandum. At Thiersch. in gr. Gr. §. 312. 29. et Nitzsch. ad Od. 8, 383. dissident, neque ipse illud prorsus necessarium iudicaverim, vid. ad Il. 1, 453. Minus vero de posteriore Nitzschio erit concedendum; imo Odyssea e nostris et similibus emendanda videtur.

V. 302. Duali adsunt Ven., Vindd. quattuor et all. Cuius ex depravatione Vindd. XLIX. ἀρθμήσαντε illatum est, Vind. vero Alteri ἀρμυσθέντε glossam redolet.

V. 304. Balteo *εὐτμήτῳ* profecto congruit optime, in quo concinunt Ven. et Vindd. quinque, etsi Eustath. 682, 43. cum vulgaribus *ἐδμήτῳ* τελ. tuetur. Infra autem 23, 825. Eustath. 1331, 26. nihil discrepat a reliquis. Quodsi gladii, ut credibile est, loro suspensi ferebantur, de illius veritate nos non ambigere sinunt alia, cf. Il. 10, 567. 21, 30. Quare vereor, ut Aristarchi *εὐκμήτος* commodum et aptum haberi possit, quamquam id respicere videtur schol. R. ad Il. 23, 825. hisce: οὐκ ἦσαν δὲ παρὰ παλαιῶν δευράτιοι (οἱ τελαμῶνες).

V. 310. Legimus de Aenea, Latonae et Dianae ope sanato

· Αἶαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἑυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
· εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκη.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

315 ἄρσενά, πενταέτηρον, ὑπερμενέει Κρονίωνι.
τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
ᾤπησάν τε περιφραδίως, ἐρύσαντό τε πάντα.

· αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύχοντό τε δαῖτα,

320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἐΐσης·

νώτοισιν δ' Αἶαντα διηνεκίεσσι γέραιεν

ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν,

325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

V. 316. διέχευον V. — V. 324.

ὑφ. ἥρχετο μύθους Et. M. 785,

32. — V. 326 et 367. ὅς σφιν

H., ut solet. — V. 331. ἥδ' V.

— V. 333. 'κατακείμεν plures

et ol. W. — V. 334. ἀπο πρὸ

Υ. Vindd. H. ἀπόπρο edit. vulg.

— V. 335. ὅταν Ald. 2. St. H.

et in pugnam reverso, in Il. 5, 516., ex quo loco alterum, qui istum excipit, versum huc inepte transtulit Vind. XLIX. scriba.

Ibid. Certatim probant grammatici ἀελλπτόντες, cf. schol. A. Etym. M. 20, 22. 236, 19. Quorum monitis aurem praeiit Valckenaer. ad Herodot. VII, 168., eique accedunt Heynii et Wolfius. His nuper adversatus est Lobeck. ad Phryn. p. 570, ἀελλπτός et ἀελλπός aequè bene dici posse ratus, quum alterum proficiscatur a nomine ἀελλπτός, alterum a forma ἀελλπής. De quo non intercedo, sed ἀελλπτόντες sive ἀελλπτεῦντες, ut Valckenaer. voluit, librorum praestantiorum fide nititur.

V. 312. Quod Et. M. auctor 482, 7. κεχαρηότα νίκη uberius persequitur, ei ipse obstat 15, 24.

V. 324. Melius proferunt hunc versum Tzetz. Exeg. in Il. 66, 24. et Athen. V, 387, 1, unde vitium Etym. M. verbis admixtum corrigi potest.

V. 331. Trisyllabum ἥδ' e Venet. defendere nolim, quippe qui reliciat illud 11, 685. 13, 794. 24, 600. alib.

V. 333. Veteres pro duplici stirpe κέω κέλω et καλώ duplici aliorum temporum formae sine molestia locum relinquunt. Scribunt igitur infinitivum καίμεν et κείμεν, impl. ἔκων et κείων, aorist. pr. ἔκεια, ἔκεια et ἔκεια. Qua de re viri docti admodum dissident, cfr. Bekker. l. l. p. 150. Thiersch. in gr. Gr. §. 213. 38. et Buttmann. in gr. ampl. Vol. II. l. p. 161. Equidem omnibus perpensis Wolfio assentior uberiusque, cur ita statuam, declarabo in Excursu XV.

V. 334. Praepositioni connexae alii alium tenorem imponunt.

ὁ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι' ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηχομύοντες Ἀχαιοί,

330 ἐσκέδασ' ὄξυς Ἀφῆς, ψυχὰ δ' Ἀιδόσδε κατήλθον.

τῷ σε χοῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἧοι παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτοὺς
τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστιά παισὶν ἑκαστος

335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεόμεθα πατρίδα γαίαν·

τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἕνα χένομεν, ἔξαγαγόντες,
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμόμεν ὦκα
πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ γῆῶν τε καὶ αὐτῶν,
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,

340 ἵφρα δὲ αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·

all. — V. 336. τύμβον τ' ἄμφ. —
Ar. ἀμφίβολον V. l. ap. schol.
Vict. — V. 337 et 436. ἄκριτον
ἐν πεδίῳ Aristoph. et ol. vulgo.

— lb. προτὶ H. c. all. περὶ Ari-
stoph. et semel V. — V. 340 et
439. ἱππηλασίῃ schol. brev. —

Aristarchus quidem ac Ptolemaeus, vid. schol. Ven. ad Il. 16, 669, ἀπο πρὸ νεῶν ut scribatur, praecipiant, quum prior ἀποθεν (procul) significet, posterior vel abundet vel cum nomine subsequente sit committenda. Herodianus ἀπὸ νεῶν sociando alteram abundare dixit, ergo dedit ἀπόπρο νεῶν. Porro fuere, qui idem tanquam apocopa ex adverbio ἀπόπροθεν factum, παροξυστόνως offerrent. Cum Herodiano et Eustath. 683, 31. et alii sentiunt grammatici. Mihi non est dubium, quin utraque praepositione iuncta, quarum altera alteram distinctius describat, ultimae tenor sit addendus. Quem morem aliis etiam probatum scio, vid. Schaefer. ad Eur. Or. 1452.

V. 336 sq. Duo hic nos remorantur. Primum enim disceptant de verborum significatione, quum ἔξαγαγόντες subobscurius dictum videatur. Recte autem, credo, tum schol. A., tum Eustath. id exponunt ἐκπορευθέντες, προελθόντες: „Tumulum autem unum circa rogam struamus egressi communem omnibus ex sive in campo.“ Quod ut magis sit perspicuum, cum schol. A. post χένομεν et ἔξαγαγόντες distinguendo ea, quae socianda sunt, acutius copulavi. Ita autem nemo haerebit neque in participio ἔξαγαγόντες perversae intellecto ab Heynio, vid. Passov. in Lex. h. v., neque in proximis ἄκριτον ἐκ πεδίου, etsi multis arrisit Aristophaneum ἐν πεδίῳ. Nam in defunctorum honorem tumulum terrae congestae exstruere solent Homeri principes, vid. Il. 23, 245 sq. 14, 666. Od. 4, 584. 12, 14. 24, 32, 80. add. Apoll. l. Hom. 77. Deinde brevi admonendum est de Graecorum operibus, quorum brachium tumulo fuit iniunctum, unde Huet περὶ, etsi Ven. infra tueretur, reiiciendum esse.

ἔκτοσθιν δὲ βαθείαν ὀρύζομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἰοῦσα,
μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες. —

- 345 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ
δεινὴ, τετρηχῦα, παρὰ Πριάμοιο θυρήσιν.
τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάσδαοι ἠδ' ἐπίκουροι,
ὄσρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κλεύει.

- 350 δευτ' ἄγετ' Ἀργεῖνν' Ἑλένην καὶ χτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὖν νῦν τι κέρδιον ἡμῖν
[ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέζομεν ὧδε].

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

V. 342. ἵππων V. et ol. vulgo. | Vindd. — V. 345. Τρώων δ'
— Ib. ἀμφὶς ἰοῦσα V. L. ap. | αὐτ' ἄγ. V. Vindd. H. — V.
schol. A. — V. 344. ἐπήνησαν | 347. ἀντίος ἡῦδα Vind. XLIX.

V. 342. Pertinaciter tendunt ad singularem, ab Homeri aetate alienum, libri propemodum omnes, ut V. Vindd. et Heynii plurimi una cum edit. vetustis. Nec tamen omni praesidio destituitur ἵππους, quo utuntur Vind. ed. Steph. Rom.

V. 344. Vindob. perinde atque h. l. consona gemina producit vocalem Il. 9, 710. Contrarium servat ipse cum reliquis libris alibi, vid. 23, 540. 2, 335. 21, 299; id autem epicorum proprium est, cf. Eust. 684, 36. Matth. Gr. §. 179. b. et Buttm. gr. ampl. §. 95. ann. 6.

V. 345. Heynius, ducibus V. et Vindd., particulam ingeminavit, quod Homero melius congruere negaverim. Adversativa tametsi non prorsus sit inaudita, ea tamen hic facile carebimus. In universum enim coniunctionibus δ' αὐτε poeta uti solet primum, ubi numerus utraque eget ad syllabam producendam cf. Il. 2, 407. 5, 217, 229. 13, 221, 311. 17, 474, 706. 20, 3, 86. 23, 586; deinde hoc adminiculo evitat hiatum, ut in Il. 5, 418. 9, 289. 11, 130. 13, 178. 18, 146. 19, 38. 23, 278; denique exempla inveniuntur, quibus duplex particula indicat orationem ad id, unde degressa erat, reverti. Quorum ex numero sunt Il. 3, 76. 7, 54. 17, 244, 304. Horum omnium nihil cadit in nostrum versum. Proinde de cum edit. vulgaribus, Wolfio et Vind. quint. facessere iussi.

V. 351. Correctoris est prohibitiva uni Vindob. adscripta.

V. 353. Parum dilucide hoc de versu disserit Heynius. Obelo notatum spuriae originis arguunt grammatici et scholiast. Ven., suspicanti cum adnotum esse ab aliquo, qui orationi mancae quaereret complementum et ἵνα particulam vel lucum vel finem indicantem conditionali τὰν temere subiceret. Herodianus enim ut verba illustraret, ἵνα i. q. τὰν declarare censuit, Aristarcho, ut vi-

- 355 **διος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο·**
 ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 **ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.**
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳέσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσς' ἀγόμεν ἔξ Ἀργεὺς ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθειναι.
 365 **Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη**
Δαρδανίδης Πριάμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,

et V. L. ap. schol. A. — V. 357. οἷα ἔτ' ἔμ. V. Vind. ed. 351. μὴδ' ὄρκα V. L. un. Vind. St. H. — V. 359. εἰ ἔτεόν V. L. — V. 363. ἔν' ἂν μὴ ῥέξ. Ar. — ap. schol. A. —

detur, obsequutus, qui, etsi verum improbaret, idem planius indicavit refugendo ἔν' ἂν μὴ ῥ. ὥδε, vid. schol. AV. Quibus abusus Hecynius Aristarcho temere dat: ἔλπ. ἐκτελέσθ', ἵνα μὴ ῥέξωμεν ἂν ὥδε. Prava coniectura abunde refutatur his, quae leguntur et in scholiis et apud Eustath. 684, 51., cuius verba apponam: τῶ, inquit, ἡγουν διὸ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἢ ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέσθαι, εἰ κεν μὴ ῥέξωμεν ὥδε· σύνδεσμος γὰρ ἀντὶ συνδέσμου ἐλλήπται, ὥς πον καὶ προδεδήλωται. Eodem pertinet Vindob. unius emendatio: εἰ κεν μὴ ῥ. ὥδε, quo quidem modo succurrere voluerunt loco male affecto. Quae si vere sunt disputata, cum veteribus haec sic fere explicabimus: quare nihil nobis salutare eventurum spero, nisi fecerimus ita, i. e. nisi Helena reddita in fide perstiterimus. Itaque non eademque verum utrumque contineri sententia intelligitur. Aliam horum interpretationem, qua ἵνα μὴ idem quod ὅπον μὴ sonare putarent, Eust. 685, 23. exagitat. Quemadmodum haec vulgo feruntur, ita laudata vides in Etym. M. 471, 11. et apud Dracon. 8, 24. Sed profecto emblemate inutili et molesto vix opus est, vid. simillimum exemplum Il. 19, 63. Ac nescio, an hoc iudicium confirmetur eo, quod isti dicendi formae plerumque iungitur aut infinitivus, vid. Il. 6, 410. 22, 108. Od. 14, 355. 19, 280 aqq., aut demonstrativum ὅτι, velut in Il. 15, 226., aut hypotheticum εἰ, cf. Il. 17, 417. Od. 20, 331.

V. 359. Bene egit Aristarchus, quod δὲ tuebatur, vid. schol. A. Quo expulso Il. 13, 153, 379. Od. 19, 216. nostrum similem reddere voluerunt. Sed illie antecedentibus comprehenduntur denuntiata: hic consilium ab Antenore nunc propositum respicit ad aliud sapientius, quod ab eo expectabat Paris, vid. 12, 233. 18, 305. Od. 23, 107. Prudenter igitur ἀνείδετον huic loco ineptum censet schol. A.

ὄφρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

- 370 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τὸ πάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
ἥῳθεν δ' Ἰδαῖος ἔτω κοίλας ἐπὶ νῆας
εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·

- 375 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
κῆομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισί γε νίκην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο·

- 380 [δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελείεσσιν·]
ἥῳθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοῦς, θεράππωντας Ἀρηος,
νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν
στάς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·

- 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
ἠνώγει Πριάμῳς τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοὶ
εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι γῆλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·

V. 370. κατὰ στρατὸν Eust. 685, 37. Rom. H. all. — Ib. τοπαρος περ Vind. ed. H. et W. — V. 372. ἐπὶ νῆας Ach. un. Vind. — V. 380. deest in V. παρὰ στρ. un. Vind. — V. 382. ἐν

ἀγορῇ Ald. 2. vitiose. — V. 383. νῆϊ πάρα περ. ol. vulg. — V. 385. Ἀτρεΐδαι Vind. ed. et ol. vulg. — Ib. ἄλλοι ἑσπέρημιδες Ach. V. L. ap. schol. A. et duo Vindd. — V. 387. αἶθε Thiersch. in

V. 369 sq. Absunt a Ven. et Vind. XLIX.

V. 370. Heynius, sententia mutata, κατὰ πτόλιν, eul fidem faciunt V. Vindd. et alii, in observat. antefendum esse dicit alteri. Neque ambigi potest, quin res in Troianorum urbe agatur. Ceterum redeunt iidem versus in Il. 18, 298 sq.

V. 380. Suppositicius habetur, tanquam ex Iliad. 11, 730. et 18, 298. inconsiderate hue translatus, nec legitur in Ven. et Vind. quinto. Eustathii animum nullam penetrasse suspicionem ex eo intelligitur, quod verba pluribus persequitur 686, 14. Neque ignoro alibi semper fere adici, quid regia principisve dicto audientes fecerint, vid. Il. 9, 79. 14, 133, 378. 23, 738. Od. 3, 487. 15, 220. 22, 178. Sed quum haec ipsa in contrarium partem accipere possis, neque facili opera alias difficultates discutias, uncos a Wolfio appictos detrahare nolui. Accedit etiam, quod in hac rhapsodia plura vel ab Homeri consilio aliena, vel poetae virtute indigna sibi deprehendere videntur viri docti; cf. Hermannii dissertat. de interpolat. Homeri, p. 8. et ad vers. 442.

- κτῆματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν.
 390 ἠγάγετο Τροίηνδ', — ὥς πρὶν ὤριελλ' ἀπολίσσθαι —
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ γησιν δώσειν· ἥ μὲν Τρωῆς γε κέλονται.
 καὶ δὲ τόδ' ἠνώγειν εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλῃς
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρὸν
 κήομεν· ὅστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνῃ, δῶή δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτῆματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν,
 ὥς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαίμεν οὔτι μεγαίρω·

gr. Gr. §. 330. 5. a. — lb. ἤμ-
 μι V. et Ald. 2. vid. ad 6, 77.
 — V. 393. ἥ μιν ol. vulgo, ἥ
 μιν Ald. 2. — V. 394. ἠνώγειν
 vulg. ἠνώγειν Mori liber. — V.
 400. μῆ γὰρ τις un. Vind. male.

— V. 401 γνῶτω Vind. ed., cf.
 Et. M. 239, 7. Kust. 687, 30.
 — V. 408. κατακρίμεν W. κατα-
 κρίμεν Vind. ed. κατακρίμεν V.
 H. et all. —

V. 383. Tenoris pravitatem Wolfius primus sustulit.

V. 385. Consentaneum est Ἰάκωμ Agamemnonem et reliquos Danaorum principes, qui ad illius navem convenerunt, appellare. Alterum huc migravit ex II. 1, 17.

V. 393. Ven. un. Vind. et all., quorum fidem auct schol. A. comparando II. 2, 291. add. 9, 57. H. in Apoll. 87. ἥ μὲν, Kust. 686, 35. secundum aliorum arbitrium ἥ μιν. Utrumque per se bonum est, illud vero legati persona dignius.

V. 394. Vulgatum ut explicent, novum praesens ἀνώγειν com-
 miniscuntur, cf. Heyn. et Passov. in lex. v. ἀνώγειν. Illud
 quum certo destituatur testimonio, alii aliam excogitarunt medi-
 cinam. Bentleius ἠνώγειν, Butt. in gr. ampl. II. 1. p. 79.
 ἠνώγειν, Thiersch. in gr. Gr. §. 211. 32. ἠνώγειν. Eius vestigia
 agnosco in Mori libro: proinde ut Aristarcheum recepi, vid. ad
 3, 388. et schol. ad. Od. 5, 112., ubi eadem Aristarchi forma
 poetae erit reddenda.

V. 408. Ex eorum opinione, qui praesens κίω et κίω fuisse

οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων

- 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μιλισσόμεν ὄκα.
ὄρχια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·

ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν·

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Λαρδανῖωνες,

- 415 πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι, ὁππότε ἄρ' ἔλθοι

Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν

στάς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,

ἁμφότερον, νέκυσ τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐϋσέλμων ἀπὸ νηῶν

- 420 ὠτρυνον νέκυσ τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

Ἥμιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,

V. 409. κατατεθνηώτων opera-
rum meum ap. H. — V. 413.
προτὶ St. — V. 415. ποτιδέγμ.
H. — Ib. ὁππότε ἄν ἔλθοι Vind.
ed. Eust. 688, 25. St. H. W. —
V. 416. ἀπέειπε editt. antiq. —

V. 418. ἁμφότεροι Vindd. XLIX.
— V. 420. ὠτρύνοντο νέκυσ ἀγ.
H. ex Aristarchi praecepto. —
V. 421. προσέβαλλεν V. perperam.
— Ib. ἀρούρας Strab. I, 2, b.
vid. Friedemann. ad Strab.

statuerent, vid. Eust. 687, 39., remansit καίμεν, nec magis ex-
cusari potest aoristus καίμεν. Duplici isti errori obviam eunt
Buttm. in gr. ampl. II, 1. 161. et Thiersch. in gr. §. 213. 38.
Quorum alter praesens κατακαίμεν, alter aoristum κατακαίμεν re-
ducendum existimat. Praesens mihi cum Eustathio aptius videtur
cf. II. 14, 397. Od. 2, 235. et Excurs. ad V. 333. Versum qui
sequitur Et. M. 791, 20. tanquam in libr. 13. lectum falso
laudat.

V. 411. Libri tum hic tum alibi, ut 10, 320, ἐρίγδουπος Ἴωνι
adiungunt. Neque negari potest deorum patrem hoc nomine in-
signem esse II. 5, 672. 12, 235. 15, 293. Sed exempla, qualia
leguntur II. 13, 154. 16, 88. avertunt mentem ab ista veterum
distinctione.

V. 415. Coniunctio ἄν, optativo sequente, quantum scio, hoc
solo loco adhaeret particulae temporis ὁππότε. Neque sermonis
leges permittere crediderim, ut aliquid factum nondum praeteritis
dicatur. Itaque ubi δέγμενος et ποτιδέγμενος adsunt, ὁππότε sine
ullo additamento positum regit optativum, cf. II. 2, 794. 9, 191.
18, 524., quibus affinia sunt II. 4, 334. 10, 189. 13, 711. Apoll.
Rhod. I, 1242. IV, 755. Quae si consideraveris, ὁππότε ἄν non
modo poetae, sed ne sententiae quidem concinere fateberis. Utri-
que autem prospectum erit restituendo ὁππότε ἄρ' ἔλθοι, idque in
Ven. Vind. XLIX. et aliis melioris notae reperitur. Quare mi-
rum est, quod Wolfius in novissima demum recensione ab eo
desciverit. Simillimus est Quint. in Posth. I, 302.

V. 416 Ven. cum aliis bouis ἀπέειπε, vid. 9, 431, 675. Od.
16, 340. add. Eust. 688, 26.

- ἐξ ἀκαλαρῶρεϊταιο βαθυρῶόου Ὠκίανοιο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
425 ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν.
οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱήν.
430 ὥς δ' αὐτως ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Ἴημος δ' οὐτ' ἄρ' ἔω ἡώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·

VII. p. 175. — V. 423. ἀκαλα-
ρεῖταιο vitiose Et. M. 44, 36.
vid. Strab. l. l. et Apoll. Lex.
H. 269. — V. 423. εἰς ἄν V. —
V. 424. χαλεπὸν ἦν un. Vind.
— V. 426. ἀμαξάων ol. vulg. —

V. 427. ἀλλὰ σιωπῇ V. L. ap.
schol. A. — V. 428. πυρκαϊῇ Z.
— lb. ἐπενήνεον V. L. ap. schol.
A. — V. 434. τῆμος δ' ἀμφ.
Vind. ed. —

V. 419. Eadem clausula in causa fuit, ut librarii quidam duo
versus rescinderent, quos Vind. XLIX. margini allevit manus
recentior.

V. 420. Aristarchus ὠτρύνοντο rectius habuit, num autem
copulam abiecerit, dubito. Quare diffusus Heynio a mutatione
abstinui. Primum ὠτρύνεσθαι raro admodum legitur, vid. Il. 14,
369. Od. 7, 221. 10, 425. 17, 183.; tum ὠτρύνειν sic potest accipi,
ut dicitur in Il. 23, 49. ἦνθεν δ' ὠτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμε-
μνον, ὕλην τ' ἀξέμεναι —, quo nihil est frequentius, vid. 2, 589.
17, 383. 19, 205. Od. 15, 306. Postremo in fine quidem verbo-
rum structuram iterum mutavit poeta, sed cur rem ita instituerit,
dilucide exponit Eust. 688, 37.: τοῦτο δὲ καὶ κατωτέρω, εὐθὺς
ἐπὶ Ἀργείων λέγει, παντολογῶν ὡς ἴθος αὐτῷ, καὶ μὴ ἰδίῳ ποιη-
τῇ ἀφαιρέσει ἐν οὐδέοντι περιηργάζεσθαι.

V. 421. Versus in Od. 19, 433 sq. iterum lectos afferunt
etiam schol. ad Od. 12, 3. Indicio vero est ille Odysseae locus
eodem die, quo Idaeus ex Archivorum concione Troiam redierat,
ligno convecto rogoque exstructo, caesos flammis esse absumptos.
V. 424. Vind. XLIX. aliis inductus exemplis χαλεπὸν adsci-
vit, quod improbat Il. 20, 186.

V. 426. Spiritus asper male adhaeret tum Veueto tum Eust.
688, 54., alias ab utroque spreus, vid. Il. 12, 448. 18, 487. 24,
179. et Eust. 913, 47.

V. 428. Suavius ad aures accidit scholiastae A. Zenodoteum,
ell. Il. 23, 165. Quo quum nihil efficiatur, genitivum, ab Aristar-
cho probatum, et librorum et Eustathii (cf. 688, 55.) testimonio
satis defendi crediderim.

435 τύμβον δ' ἄμφ' αὐτὴν ἕνα ποίειον, ἐξαγαγόντες,
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίειον εὖ ἀραρνείας,
ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·

440 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρουσαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοί, —
οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοί ἄστεροπητῇ
θιγεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

445 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
οὐχ ὀρέας, ὅτι δ' αὐτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον

450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἐσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς·
τοῦ δ' ἐπλήσσονται, τό τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἤρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντες.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

455 ὦ πόποι, ἔγνοσίχαι· εὐρύσθινές, οἷον ἔειπες;

V. 436. περὶ H., vid. ad 335.
— V. 437. πύργους ὑψ. V. Vind.
quint. et ol. vulg. — V. 441. ἐν
δὲ σκ. vulg. περὶ δὲ σκ. un. Vind.
— V. 448. οἷε δ' αὖτις V. H.

all. δ' ὅτι αἴτε St. et vulgo: —
V. 451 et 458. ὅσῃ τ' ἐπικ. Ar.
— V. 452. ὅ τ' ἐγ. W. et vulg.
τὸ ἐγὼ Ar. τὸ δ' ἐγ. comment.
ap. schol. A. — V. 453. ἀθλή-

V. 437. Copulam plurimis e libris deletam vindicant Vind.
ed. et Eust. 689, 32.

V. 441. Tenorem adverbio necessarium apposul.

V. 443. Versus viginti duo, Neptuni et Iovis colloquium
enarrantes, Alexandrii critici proseribunt. Quibus calculum ad-
dunt Heynius et Dugas-Montbelius in historia poesis Ho-
mericae, Gallico idiomate scriptae p. 64. Equidem propositi me-
mor quaestiones istas in praesens non attingam.

V. 448. Praeterquam quod demonstrativum sententia sibi po-
scit, Wolfio adstipulantur Vind. ed. Eust. 690, 35. et editt.
antiqu. Heynius eidem defert principatum in observatt. Men-
dum typotheicae et Stephaniae permanavit ad alia.

V. 449. Obiter admoceo sibilam geminam, quarum alteram
multorum lascitia praeteriit, iam conspici in Ven. Idem liber v.
453. πολίσσαμεν, apud Et. M. 688, 10. simili labe affectum, cum
aliis profert.

- ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δεισείη νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.
 ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 τεῖχος ἀναρῶντας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῖναι,
 αὐτὶς δ' ἠῖονα μεγάλην ψαμάθοισι καλῦψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 βουφρόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέτηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ

σαντε vulg. — V. 458. δῆτοι
 Ald. 2. ex errore saepius ad-
 misso. — V. 460. οἴχωνται codd.
 pars. — V. 465. δύνειτό τ' ἢ ἔλ.
 V. — V. 467. παρέστησαν οἶν. ἢ γ.

un. Vind. — V. 472. ἔνθεν οἶν.
 Thiersch. in gr. Gr. §. 159. 2.
 — V. 474. αὐτοῖσι β. ol. vulg.
 — V. 475. ἀνδραπόδοισι Ar. —

V. 451. Inusitatam et duram Aristarchi ellipsin adspernatur Wolf, in pract. ed. nov. p. 37., cui idonei sunt sponsores Vindd. omnes, Zenodotus, Eust. 690, 34., Aldus, Steph. all.

V. 452. Ven. et Vind. V. acceptum refero τὸ τ' ἐγώ, quod huic loco et aptissimum habeo et schol. A. auctoritate comprobari potest.

V. 453. Verbi numerus aequae atque Eust. 691, 8. plus fidei afferunt Vindd. duobus, e quibus ἀφλήσαντες assumpsi. Ei, qui nuper ἤρωι media brevi efferendum putaret, uti licebat auctoritate schol. ad Od. 13, 35. 15, 157. At iusta de causa ab eo dissidere videntur et libri et grammatici, vid. schol. AV. et Eust. 691, 8.

V. 474. Femininum, poetae sollemne, Ven. Vind. V. et Eust. 692, 19. commendant. Vitium per libros sparsum alios invasit scriptores, ut Philemonem ap. Ozann. p. 233, 20.

V. 476. Propter nomen ἀνδραπόδων, Homericæ ætate inferius, improbarunt totum versum. Aristarchus ἀνδραπόδοισιν maluit, vid.

δαίνυντο, Τρῶες δὲ κακὰ πτόλιν ἢδ' ἐπίκουροί.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπῶν χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πίνειν, πρὶν λεῖραι ὑπερμενέϊ Κρονίῳ.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

V. 477. δαίνυντο vitium opera- | Vind. quint. H., corrigunt alii.
 rum in V. — V. 478. σφιν κ. | — V. 481. πίνεσθαι Ar.

Thiersch. in gr. Gr. §. 197. 60. Ei fortasse paruit Et. M. 146, 45., ubi ἀνδραπόδοις fertur, sed libris assentitur Et. Or. 4, 11. Extremam versus particulam legimus in eodem Et. M. 441, 57. libro octavo annumeratam.

V. 481. Aristarcho cur πρὶν repetitum fuerit offensioni, non assequor, vid. exempla a Pashov. in Lex. et Thiersch. in gr. Gr. §. 348. 6. b. collata.

ΙΔΙΔΔΟΣ Θ.

Iupiter deos mane ad concionem vocatos pugnae interesse vetat, curruque veetus Idam petit v. 1 — 52. Uterque exercitus in aciem progressus ancepiti Marte rem gerit, donec Iupiter, fortuna Troium et Achivorum lance pensitata, tonitru et fulmine terret Danaos v. 53 — 78. His in fugam versis, Nestor, equi vulnere retardatus, mortis periculo eripitur a Diomede, qui Iovis minis et Hectoris fortitudini cedit invitus v. 79 — 172. Achivis intra navium munimenta compulsis, Neptuni auxilium frustra implorat Iuno. Eiusdem vero consilio Agamemno Iovem precatus et fausto augurio confirmatus tum fugam sistit, tum novum suis addit ardorem v. 173 — 252. Inde Achivi strenue invadunt Troas et plures caedunt: sed, Teuero saxo percusso, Hectoris virtus hostibus perniciose denuo enitet v. 253 — 349. Iuno et Minerva misericordia tactae subsidio profeseuntur Achacis, Iupiter autem deas per Irin in Olympum remittit v. 350 — 437. Eodem reversus et deas immorigeras verbis castigat et maiorem Achivorum stragem praedicat Iunoni v. 438 — 484. Nocte orta proelioque fuito, Hector Troianis convocatis sua aperit consilia. Illi victoria laeti in Scamandri campo exeubias agunt et, ut hostes fuga intereludant sibi que ab insidiis caveant, crebros per castra et urbem accendunt ignes v. 485 — 585.

Κόλος μάχη.

Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραννος
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεираδος Οὐλύμποιο,
 αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

5 Κέλνυτέ μιν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θίαμαι,
 ὄφρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 μήτε τις οὖν δῆλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσιν
 πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

10 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεταί Οὐλυμπόνδε·
 ἢ μὲν ἔλῳν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
 τῆλε μάλ', ἤχι βάρηστον ὑπὸ χθονὸς ἐστι βέρεθρον·

15 ἐνθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 τόσσον ἐνερθ' Ἄϊδεω, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης·

V. 4. θεοὶ δ' ἅμα π. Vind. et
 ol. vulg. οἱ δ' ὑπὸ π. Eust. 694,
 11. Rom., perperam. — V. 6.
 abest a Ven. — V. 7. θεῶν Ar.
 et Apoll. de synt. I, 5, 27. —
 V. 10. μετόπισθε θ. Z. ἀπάνευ-

θε Aristoph. — V. 14. ἤχι V.
 Et. M. 188, T. H. et ol. vulg. —
 V. 18. εἰδέτε Thiersch. in gr.
 Gr. §. 168. 11. cum Pamphilo.
 — V. 19. χερσὴν Et. M. 12, 3.
 et all., vitiose. — V. 21. οὐκ ἂν

V. 4. Libris praestantioribus, quos sequimur, grammatici congruunt, vid. schol. Ven. et Eust. 694, 11., qui ὑπῆκουον iungendo de diis Iuvio imperio subiectis eique parentibus cogitant, quanquam Iuno et Minerva postea sunt immorigerae. Sensit id Heynius; et praestabit haco intelligere de Iove sententiam diis assidentibus denuntiante, cui illi auscultant, cf. Od. 14, 485. hymn. in Ven. 181.

V. 7. Genitivi ab Aristarcho substituti vestigium nusquam apparet in libris; et obstat poetae usus, ex quo neque ἄρσιν nec θῆλιν nominis loco ponuntur.

V. 14. Aristarchi rationem probant Eust. 694, 42. Ald. 2. et all. plures, vid. ad I, 607.

V. 21. Pronomen, quo syllabae brevitati consulerent, plures interposuisse praeter Apollonium Aristides in declamat. vol. II. p. 506. edit. Lips. indicat. At enim vero, si adiectum legeretur, expectandum erat ὀρθοτοροῦμενον: οὐκ ἂν ἐπὶ — Ζῆν' ὑπαίον μ., vid. infra v. 406. et Od. 7, 293.

γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδῆτε πάντες·

σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες

20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναί·

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοιςδε

Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόσθρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι,

αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο

δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτὲ μετήορα πάντα γένοιτο.

τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,

μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κράτερός ἀγόρευσεν.

30 ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,

εὔ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·

ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,

οἳ κεν δὴ καχὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.

35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφειζόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις·

βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,

μ' ἔρ. Apoll. de pron. 291. b.

— V. 22. κάμψης Vindd. duo,

πάθοιτε V. l. ap. schol. A. —

V. 23. πρόσσω Ptolemaeus, Or-

nandi filius, ἐθελῶμι Ar. — lb.

ἐρύσας libr. vulgg. — V. 26.

γένηται Vind. XLIX. — V. 27.

πῆρι — πῆρι Ald. et all. — V.

29. φρασσάμενοι V. l. ap. schol.

A. — lb. ἀγορεύων Vind. quinq. Eust.

669, 2. St. — V. 32. ὅτε σθένος

πῆρι Ald. 2. — V. 35. εἰ σὺ κελεύεις

V. 22. Iupiter quum non dicat, quid sit futurum, sed quid, conditione a diis accepta, eventurum esse putet, optativo erit opus, vid. Hermann. de partic. ἄν. III, 2, 12. Ad rem vero ipsam magis quadrat κάμοιτε, quo inanem deorum operam et contentionem perspicue describit poeta; πάθοιτε ex loco simillimo II. 22, 220. hue tractatum videtur.

V. 24 cum extrema v. 26. parte vitiiis inquinatum profert Tzetza exeges. in II. 81, 6.

V. 27. De tenore praepositionis vid. quaestion. meam de accentibus inclinat. partic. περὶ p. 5.

V. 29. Schol. A. discrepantiam, quam exhibet, ab his alienam ipse iudicat.

V. 32. Aldo consentit unus Vindob. Sed recte explicat Eust. 696, 4. ὃ τοι ἔχον· ὅτι σοι, nec quidquam diversi praebent libri et schol. ad Od. 2, 315.

V. 35. Aristarcheo ὥς σὺ κελεύεις praeter schol. A. fidem addunt V. Vindd. V. et XLIX., quorum consensu impulsus cum

ὥς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσαμένοιο τεῖο.

Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρασε, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
40 πρόφρονι μνθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσσι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομώνωντε·
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.

45 μάλισταξεν δ' ἐλάαν· τὸν δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεισηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ἴδην δ' ἔκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαραν, ἔνθα τέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·

vulgo et W. — V. 39. οὐ νύ
τοῖς Θ. Vind. XLIX. Eust. 696,
31. Rom. οὐ νύ Vind. ed. —
V. 42. κομώνωντες Vindd. duo
Eust. 696, 61. — V. 44. ἐπιβή-

σετο ol. vulgo. — V. 45. ἀέκοντε
H., vid. ad Il. 5, 366. — V.
48. ἔνθα δέ οἱ vulgo. — V. 50.
περὶ δ' ἤερα Vindd. — V. 52.

Heynio recepi. Utrumque Homeri sermoni aptum est, vid. Il. 21, 223. 23, 96. 24, 669. Od. 4, 485. 8, 347, 401. 11, 507. h. in Merc. 169. cll. Il. 21, 372. Od. 10, 443. Si quid vero discriminis intercedit, in eo erit positum, quod illud promptum obtemperandi animum indicat, hoc obsequium iubentis voluntati vel parum perspectae vel nobis molestae adstrigit. Minervam vero in Iovis arbitrio se futuram esse fateri et consentaneum est et ex iis intelligitur, quae consolandi causa pater subiecit.

V. 39. Sordes, quibus poetae manus inquinatur, diluunt Ven. Vindd. quint. et alii plures, vid. Il. 22, 183. Eust. 1265, 12. Drac. de metr. 89, 10.

V. 42. Dualem librorum praesidio firmatum habent Eust. 696, 49. et Apoll. in J. H. 726.

V. 44. Vindd. ἐπεβήσατο nihilo melius. Heynius et propter editionum consensum et ob lacos proprietatem augmento diffidit. Mi vero Venet. tum hic tum aliis locis plurimis subsidio venit, cf. 10, 513, 529. 11, 517. 13, 26. 24, 322. Plus quidem levitatis in Vindd. aliisque reperitur, sed haec ipsa nostram rationem veram esse ostendit.

V. 48. Tametsi libri omnes in vitio communi ἔνθα δέ οἱ τέμενος β. τε θυήεις conspirant, poetae tamen ἔνθα τέ οἱ τ. β. τ. Θ. reddendum esse Hermannus docuit ad h. in Ven. 59., nec dissident Bekker. l. l. p. 370. et Nitzsch. ad Od. 8, 363. Ex his autem et similibus, cf. Il. 23, 148. h. in Ap. 87. Callim. in Pall. lav. 61 seq., medicina erat petenda Apoll. Rh. IV, 1715. ἄλοι ἐν σκιερῷ τέμενος σκιάοντά τε βωμόν Ποσειδον. Legendum enim est θυόεντά τε β., cuius coniecturae olim propositae ne nunc quidem me poenitet.

V. 50. Praepositio περὶ in versu finitimo Il. 5, 776. legitur, κατὰ et Ven. et exempla, quae in dissert. de usu praeposit. ἀνά

- ἐνθ' ἵππους ἔστησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδει γαίῳν,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμῃα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 πανρῶτεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὕμνῳ μάχεσθαι,
 χρεῖοι ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠγγύνντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἔκοντο,

Τρώων πόλιν Ald. 2. Rom. — et Vind. XLIX. — V. 57. χρεῖοι
 V. 54. αὐτόθι θ. V. L. ap. schol. — V. 57. χρεῖοι
 A. — V. 55. Τρῶες δ' αὖ ἐκ. 60. ὅτε δὴ ἐς Vind. ed. male, et
 ol. vulgo. — Ib. ὀπλίζοντο Ar. ἔκοντο Vind. quint. —

et κατὰ congressi, tuentur, vid. praeterea 14, 435 sq. 20, 202.

V. 52. Versum una syllaba breviorē libri emendant et Eust. 697, 46., add. II. 11, 82.

V. 53. Ante hunc versum Zenodotus intulerat versum huius rhapsodiae primum, notatus ideo a schol. A., quod deorum concionem nocturno tempore minus opportune Iovem fecerit indicentem. Cuius ex verbis apparet Zenodotum pro suo hic egisse arbitrio. Itaque vana est Heynii suspicio, opinantis versum primum ab illius exemplaribus abfuisse, vid. schol. Ven. ad l. et 53.

V. 54. Postrema Eust. 697, 52. commodē explicat de tempore: ientaeulo sumpto arma induerunt, vid. Athen. I. p. 11. E. F. Raro quidem eplei sic utuntur praepositione ἀπό: plura vero exempla habet Herodotus, cf. I, 126. II, 78. V, 18. VI, 129. IX, 16.

V. 55. Sapienter prohibent vocalium concursus V. Vind. quint. all. Aristarchus ut augmento fuit infestus, ita ω hic repudiavit. Ex eius praecepto ὀπλίζοντο hic remansit in Vindob., hic et 417. Eadem dissimilitudo in Harlei. deprehenditur ad Od. 16, 453. Minus igitur vere et sincere de his statuit Thiersch. gr. Gr. §. 209. 21., nec melius cessit res Passovio, quippe qui scribat augmentum huic verbo semper et ubique praefigi, nec vero aoristo medii et passivi, ὀπλισόμεσθα et ὀπλισθεν, cll. Od. 4, 429, 574. 23, 143. Equidem Aristarcho haec debere suspicor, ad cuius auctoritatem, si Iliadem refingere placuerit, ὀπλίζοντο et ὀπλισσάτο scribantur oportebit. Sed libris obnitentibus id, quod usus sanxit, diuturna possessione depellere nolui.

V. 57. Ionicum χρεῖοι ἀναγκαίῃ tum librorum praestantia tum grammaticorum suffragia commendant, vid. Et. M. 814, 36. Eust. 698, 11. Apoll. Lex. Hom. 717.

V. 60. Omnia sana esse demonstrat II. 4, 446.; ibi enim iidem versus adsunt.

σύν ῥ' ἐβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ἐνθα δ' αἶμ' ὀιμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν

65 ὁλλύντων τε καὶ ὁλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

Ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χροῦσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσίμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
[αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πονλυβοτείρῃ
ἔξεσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεσθην.]

V. 64. *Ἰνθ' αἶμα οἶμ.* Vind. ed. | *ἔξεσθεν* V. I. ap. schol. A. —
ἄρα Vind. quint. *Ἰνθάδ' αἶμ' οἶμ.* H. — V. 68. *ἀμφιβεβήκειν* | V. 77. *ἦρει* V. L. apud eundem
V. L. ap. schol. A. — V. 74. | et in Vind. quint. — V. 78. *οὐδ'*
Ἀγ. St. — V. 79. *οὐδ' Ἀίαντι μὲν*

V. 64. De varietate, quam ad 4, 450. notavimus, licet breviter dicere. Adversativa particula prioribus adiungit sequentia; quare bene conveniunt in ea Ven. Ald. St. Rom. Apoll. in Lex. 313. et alii.

V. 68. Dua versus, qui hunc antecedunt, in Il. 11, 84 sq. et in Od. 9, 56 sq. inveniuntur, maior nostri pars in Il. 16, 777, totidem autem verbis in Od. 4, 400. exstat. Alios, Aristarchum credo, *ἀμφιβεβήκειν* legisse schol. Ven. memoriae prudit, de quo egimus ad 3, 388. et 7, 394. Eo vero nihil opus est; etenim, si recte iudico, *ν* terminationi isti adhaeret vocali instante. Neque in Od. 4, 400. subiunctivum cum Bekkero et Nitzschio necessario restituendum crediderim. Dicit enim Protei filia: sule in medium coelum progresso, senex e mari emergetur, quorum alterum praeteritum, alterum futurum ponit.

V. 69 et 71 de Iove Hectoris et Achillis sortem lancibus imponente in Il. 22, 209 sq. offeruntur, medium autem ter repetitum habes in Iliade 3. v. 127, 131, 257.

V. 73 sq. Propterea, quod l. l. una Achillis, altera Hectoris sors fatalis commemoratur, hic vero plures Troium et Achivorum lancibus iniectas videmus, spurii habentur a grammaticis, qui eos a diasceuvasta, moris Homerici ignaro, adsutos putant. Quorum rationi quid obici possit, et inventu facillimum est, et attulerunt tum alii interpretes tum Rust. 699, 29 sqq. Quorum alii pluralem dualis locum occupasse tradunt, alii sortium multitudinem Troianorum et Achivorum exercitum respicere volunt, alii denique duplicem utriusque exercitus sortem binis librae lancibus impositam statuunt. Horum studiis debetur scribendi varietas *ἔξεσθεν* et

- 75 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαϊόμενον δὲ
ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἳ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
"Ενθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δὴ Δῖαντες μενέτην, θεράποντες Ἀργεῖοι·
- 80 Νέστωρ οἷος ἔμμενε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰὼ
δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠνυκόμοιο,
ἄκρην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
- 85 ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενός περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
φασγάνῳ ἀΐσων, τόφρ' Ἑκτορος ὠλέες ἵπποι

Vind. ed. et all. — V. 80. Νέστωρ
δ' οἷος vulgo. — V. 81. ἵππ. ἰδά-
μνατο e commentariis profert
schol. A. — V. 83. ὅτι γε Vind. ed.

— V. 85. ἀνέπαλτο H. — V.
87. ἀπέταμνε V. Vindd. plures
et editt. antiq.

ἔλκεσθην: illius patroni exstiterunt ii, qui pluralem et rei et sub-
iecto ἀέρεσθην aptiorem habebant, hoc defenderunt dualis tenaces.
Itaque in loco suspecto multisque dubitationibus obnoxio nec mu-
tavi quidquam neque νοθείας notam removi. Nam schol. Veneti
testimonium, quare hi versus antiquos Homeri interpretes offende-
rint, luculenter demonstrat.

V. 77. Quanquam imperfectum ad rem clarius describendam
magis frequentatur, vid. Il. 7, 479. Od. 11, 633. 12, 243. 24, 450.,
aoristum tamen non sine exemplo esse discimus ex Od. 22, 42.
24, 533., idemque olim ferebatur in Il. 14, 506.

V. 79. Omnes propemodum meliores eum Ven. ploralem te-
stantur perscriptum, paucis, velut Vind. XLIX., dualis satis fa-
cit: οὐδὲ δὴ Δῖαντες μιν.

V. 80. Coniunctio, cui hoc loco molestia nescio quae subest,
omittitur in Ven. Vindd. et apud Eust. 699, 60., quibus sponso-
ribus fidem habui, add. 2, 555.

V. 83. Vindobonensi scribae negligentiam iterum inuasisse
vitium abunde docent alia, vid. 18, 521. Od. 1, 50. 5, 280. 12, 3.
19, 188. Apoll. Rh. IV, 761.

V. 85. Non ita facile dirimere possis, unde ducendum sit
ἀνέπαλτο. Quod alii ad verbum ἀναπάλλω referunt, alii, ut He-
cynius, a stirpe ἀνιπάλλομαι proficisci censent, vid. Excurs. XVI.

V. 87. Probabilis est Eustathii 701, 12. sententia, ἀπέ-
ταμνε Ionibus tribuentis. Saepe enim praeter poetas epicis a reti-
nuit Herodotus.

- ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦν κεν ἐνθ' ὁ γέρον ἀπὸ θυμὸν ὀλεσσειν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
 95 μὴ τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 ἀλλὰ μὲν, ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐξάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμύχθη·
 100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάξει·
 ἠπεδανὸς δὲ νῦν τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·
 105 ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὅφρα ἴδῃαι,

V. 95. μήτις vulgo. — V. 99. αὐτὸς πορεύων schol. ad Theocrit. | 108. μήστωρα φόβοιο ol. vulgo
 Id. XI, 12. — V. 103. ἐπέγει | et Eust. 702, 22. — V. 109 et
 Ixion, ἰκάνει un. Vind. — V. | 113. κομίσων et κομίστην per-
 mutavit Z. — Ib. νῶιν un. Vin-

V. 92. Heynius Ionicum σμερδαλέον δ' ἐβόησεν frustra desiderat, ne ab ullo quidem grammatico traditum, vid. Eust. 701, 22. Phavor. 1665, 36.

V. 94. Davisii coniectura, ab Heynio prudenter improbata, neque ingenii magnam sagacitatem, neque Homericum sermonis usum prodit, siquidem voluit ille: μετὰ νῶτα βαλὼν σάκος, ὥς ἐν ὁμίλῳ Μήτις τοι et q. s. Aliud enim Aiace est consilium in Il. II, 545 sqq., ad quae provocat Davisius. Nam Telamonius, gradum pedetentim referens, scoto tergum ab hostium instantium plagis defendit ac quasi munit. Particolae vero pariter atque κακὸς ὥς, Homero satis familiare, a novandi studio nos deterrent. Initio versus nobis sequentis voculas singulas cum Venet. disiunxi.

V. 99. Certatim afferunt hunc versum grammatici, quo ostendunt αὐτὸς idem esse atque μόνος, vid. schol. A. Et. M. 172, 57. Apoll. de pron. 331. a. et 341. b. Quibus, dum nihil a vulgari discrepant, et libri recte adstipulantur et poetae usus favet. Itaque scite observat Heynius poetae esse πορεύμενος, nec vero πορεύων.

V. 102. De homine vino aleaeque dedito lepide immutatur apud Athen. X, 444. e. ita: ὦ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νεοὶ τείρουσι πυβευταί.

V. 103. Aristarchi esse ὀπάζειν vidimus ad 4, 321.

V. 107. Cum duobus praecedentibus adfuit in Il. 5, 222.

- οἱοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ γέβασθαι,
 οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστορε φόβοιο.
 τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ νῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 εἴσεται, ἧ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Νεστορίας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 ἱφθιμοί, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορὸς ἄγχι γένοντο.
 τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδίδος υἱός·
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀγάμαρτεν· ὃ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·

dob. — V. 110. ἱπποδάμοισιν | in gr. Gr. §. 353. ann. 3. — V.
 ἰθύν. ol. vulgo θύνομεν Vind. 116. φοινικόντια V. editt. prio-
 ed. — V. 111. εἴσεται, ei κ. ol. res, excepto Stephano, et H. —
 vulg. et H. ἧ καὶ Thiersch.

V. 108. De varietate, hic et in libr. 5, 272. oblata, ad illum locum uberius disserui.

V. 109 et 113. Aristarchus et Zenodotus quid perscriptum reliquerint, scholiastarum ineuria minus perspicui potest. Schol. A.

ἦ
 Illi tribuit κομείτων, Victorin. Infra ad v. 113 annotat: τὸ δὲ κομείτην, Ἀριστάρχος μὲν κομείτων, Ζηνόδοτος δὲ κομείτην. Quae, nisi coniectura fallit, ad v. 109 erant referenda. Liquet ergo Zenodotum utroque loco dualem habuisse, Aristarchum primum imperativum, deinde dualem elegisse. Eo inclinant et libri plerique, e quibus Vind. XLIX. fere solus κομείτην bis scripsit, et grammatici, ut Eust. 702, 25. Gregor. Cor. p. 326. et Et. M. 526, 45., etsi huic falso il, o' adscriptum legitur.

V. 110. Numerorum integritati Ven. et praestantissimi quique literis duabus recensis consulunt. Corruptelam semel inveciam alias peperisse iudicio sunt Vindd., e quibus quintus ἱπποδάμοις θύνομεν. Eust. 702, 29. eum editt. prioribus vitium late dispersum insidet.

V. 111. Eust. 702, 30. nihil recedit ab alijs, eundem autem 407, 21. eum Ven. et scholiis ἧ καὶ malle exposui ad 3, 215., ubi vide.

V. 116. Dissimilitudinem non modo non necessariam, sed ne utilem quidem hoc uno libro notatam videmus. Hic cum Ven. et editt. Eust. 703, 26. eam commemorat, qui cum schol. A. σιγα-

ἦοιπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡμιόχοιο·

125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
κεῖσθαι· ὃ δ' ἡμίχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵππῳ δευέσθην σημάιντορος· αἴψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἡνία χερσίν.

130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοιντο·
καὶ νῦν κε σήκασθιν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,

V. 128. Ἐρασιπτόλεμον Z. — Vind. ed. Eust. 703, 26. Rom.
V. 131. σήκασθιν Apoll. Lex. — V. 139. Τυδ. ἀγε νῶϊ Z. —
Hom. 302. — V. 137. φῆγαν ἡνία V. 140. ὄρι ἐκ A. ol. vulgo. —

λόεσσα addit, infra v. 137. φοινικέεσσα et Vind. XLIX habet et
profert schol. idem. Libri quum alias nihil varient, sed ἡνία σιγα-
λόεσσα ad unum omnes agnoscant, vid. Il. 5, 226, 328. 11, 128.
17, 479., a Stephani et Wolfii partibus stare malui.

V. 122. Iterum adest in libr. 15, 452., ac saepe admoveatur
a grammaticis, ut a Schol. Odys. ad 12, 75. et ab auctore Et.
M. 380, 48. 780, 23.

V. 124. Non erat quod Heynius scholiastae Veneti levita-
tem miraretur. Ille enim, ut Eust. 703, 13. fecit, praepositionem
περὶ omissam ultimo nomini cogitando adiciendum censet. Quae
quidem opinio, etsi eam falsam putamus, communi veterum con-
sensu recepta fuit. Neque integer versus in Il. 17, 83. redit, sed
eundem cum proximo repetitum vides infra v. 315.

V. 128. Zenodotum, ut emendationis immemorem v. 312.,
notat scholiasta A.

V. 131. Mendum Apollonii lexico illatum eius scriptor ipse
emendat p. 302.

V. 137. Singulari verbi, a pluribus de Atticorum more sub-
rogato, tum libri meliores, ut Ven. Vindd. V. et XLIX. tum Ari-
starchus repugnant, vid. schol. Ven. ad h. l. et ad 11, 128. Ibi
vero et 23, 465., quibuscum 16, 404. concinit, plerique libri
nobiscum faciunt.

V. 139. Zenodotus νῶϊ pro dativo accepisse videtur, cui pla-
cito intercedunt veteres, cf. Apollon. de pron. 369 aqq. Ver-
sum, quemadmodum in libris solet scribi, legimus apud Draco n.
de metr. poet. 89, 22.

V. 140. Dativus, Nestori Diomedem alloquenti magis accom-
modatus, Ven. Vindd. plurimis et Eust. 703, 56. debetur, eundem-
que agnoscit schol. B., dum explicat εἰρησιῶς δὲ οὐκ εἶλετ, ὅτε
Ἰφιδίδηται σοὶ θεός. ὑπεκλόντος γὰρ ὁ λόγος ἦν.

V. 143. Heynius, aoristum εἰρησιῶν a verbo φύσθαι pro-

- καὶ δὲ πρόσθ' ἔππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
135 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεοῖου καιομένοιο·
 τῷ δ' ἔππω δέισαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσθιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 δαΐσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδην, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
140 ἦ οὐ γινώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπετ' ἀλκή;
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἱ γ' ἐθέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἔφθιμος· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

V. 143. εἰρύσσαιτο editt. anti- | Eust. 703, 60. Ald. 2. Rom.
 quissimae, εἰρύσαιτο Vind. ed. | St. —
 H. et all. — V. 144. φέρτατος

pagatum ratus, unam sibilam eiecit. Ei vero Ven. Vindd. et editiones plurimae fidem addunt, cf. Buttmann. Lexil. I. 64.

V. 144. Libros in his iam vidimus dissentientes ad 2, 769. 4, 56. Quo factum est, ut varietatem istam perpetuam dicerent viri docti. Exempla secus suadent; nam si tres alios Iliados versus hisce addideris, rem confectam habebis. Ii sunt 8, 211. 15, 181. et 17, 105., neque sine idonea causa prioribus duobus φέρτερος, postremo φέρτατον hodie edi sulet. Etenim comparativus natura sua in id cadit, quod alio quodam praestabilius dicitur. Itaque adverbii loco φέρτερόν ἐστι (antius est) Homero familiare offerunt Il. 1, 169. 4, 307. Od. 12, 109. 21, 154. Simili modo κέρδιος, λώιον, αἰνιόν ἐστι a poetis dicuntur. Nec minus φέρτερος is erit, qui alium virtute praestare iudicatur, cf. Il. 1, 186. 2, 201. 3, 431. 15, 165. 16, 722. 17, 168. 19, 217., eaque ita perspicua et certa sunt, ut nihil disparis unquam obiciatur. At vero intelligitur, si quem omnibus aliis maiorem existimamus, opus esse superlativo. Is igitur sine controversia legitur in libris Il. 1, 581. 7, 289. 15, 526., eidemque intelligentissimi quique, velut Aristarchus, locum reliquerunt in Il. 2, 769. 17, 105. Od. 12, 246., ubi Harlei. sic iubet. Iam planius, credo, apparet, qua nota utrumque gradum discernamus. Ea vero, quae hic deprehendimus, plus incerti et dubii movent. Profecto enim et comparativus et superlativus congruus poterit haberi: nemo mortaliū Iovis consilium impediāt, quamvis admodum sit validus, quia certo multo fortior sive fortissimus est (Iupiter). Illic igitur quoniam ratio utrumque permittit, ad consuetudinem et usum respiciamus necesse est. Is vero comparativum haud dubie praefert; nam primum multo saepius eum adesse videmus, deinde ea de causa magis convenit, quod sequentia cum antecedentibus conferendo res et clarius describit et modestius decernit poeta, vid. exempla 4, 56. 6, 158. 10, 557. 22, 40. Od. 9, 216. 16, 89. 22, 289.

καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·

Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·

Τυδείδης ὑπ' ἐμῷ φοβούμενος ἔκετο νῆας.

150 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.

Τὸν δ' ἡμίζειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες·

εἶπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,

ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,

155 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,

τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους

αὐτὶς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ

ἡγῇ θεσπεσίῃ βίλεα στονόεντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

V. 147. ἀλλὰ τόγ' αἰν. ἄχ. Vind.

ed. cum paucis all. — V. 149.

φοβούμενος idem. inepte. — V.

157. φύγαδς τράπε H. — V.

161. πῆρι Ald. 2. H. W. — V.

162. κρείσσιν τ' ἢ δὲ W. H. —

V. 163. ἀντ' ἐτέτυξο V. ἀντετέ-

V. 147. Vindd. male mutat pronomen, cf. Il. 15, 208. 16, 52. Od. 18, 274.

V. 157. Num Aristarchus φύγαδς τράπην an φύγαδ' ἔτραπεν voluerit, ambiguum est. Schol. Ven. tantummodo dicit illum α potius iudicasse, ἔτραπεν vero in aliis fuisse testatur Et. M. 801, 38. Sed si vel maxime largiamur detraxisse Aristarchum augmentum, ei tamen, libris repugnantibus, nulla habenda erit fides, cf. 257. 16, 657.

V. 161. De anastrophe tenoris minus necessaria vid. quaestiones meam de acc. inclin. partic. περὶ p. 9.

V. 162. Librorum scripturam revocandam esse supra demonstravi ad Il. 2, 697. et 6, 469. Neque adversatur Il. 12, 311., a quo veritatis testimonium frustra petit Heynius; nam ibi Ven. Vind. Eust. 906, 25. et all. nobis adsunt, vulgatum paucorum et levium librorum est. Nostri versus memor fuit Athen. I, 13.

V. 163. Praeter Venetum libri iugunt ἀντετέτυξο et ἀντετέτυξο, quorum primum Herodiani, alterum Aristarchi fuisse scimus. Alii ἀντ' ἐτέτυξο sive ἀντ' ἐτέτυξο scripserunt, hoc autem falsum esse docet schol. A., cf. infra ad v. 233. Separari voces iubent Il. 9, 116. 21, 75. 24, 254. Hesiod. Th. 893. Quorum ad normam Il. 13, 447. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ περᾶσθαι cl. 14, 471. scienter restituerunt, etsi libri simili modo in unum consarunt ἀντεπερᾶσθαι vel ἀντεπερᾶσθαι scribendo. Codicibus saepe concinunt grammatici, velut in Et. M. 388, 10. habes: γυναικὸς ἄφ' ἀντετέτυξο.

V. 164. Importune distinguunt ἐπὶ οἷν, εἰδ. ἐμῷ, Il. ἦμ.

Τυδείδῃ, περὶ μὲν σε τίον Λαῖναοὶ ταχύπῳλοι

ἔδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν·

νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, κακὴ γλήνῃ· ἐπεὶ οὐκ εἷξαντος ἐμεῖο

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσαιο, οὐδὲ γυναικας

ἄξις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα· δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν

ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρεῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς

σῆμα τιθεῖς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεροαλκίᾳ νίκην.

Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·

Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,

ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·

175 γινώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

τυξο Vindd. et vulg. ἀντίτετυξο
Ald. 2. vitiose, γυναικός δ' ἄρ'
ἀντιτέτυξο Steph. et Bergl., vi-

tiosius etiam. — V. 166. πότμον
ἐφῆσω Z. — V. 170. ἐπ' Ἰδαίων
V. L. ap. schol. A. —

ἐπιβήσαιο. Quo probato Hector dicere videtur, quoniam, etiamsi cessero, turres nostras non invades. Melius igitur schol. B. negandi particulam cum Hectore committit haec ita explicans: τὸ δὲ οὐκ εἷξαντος, οὐχ ὑποχωρήσαντος, ἀλλὰ μέλαντος, ὅπερ οὐ σύμφωνον ποιεῖς. Sed ne sic quidem difficultatem omnem sublatam videmus. Itaque negationem ad totam Hectoris sententiam referendam crediderim. Apparet enim Troianorum ducem affirmare: nec se unquam cessurum, nec Diomedem illi turres esse conscensorum. Congruunt hisce II. 17. 207 seq.

τῶν ποιήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι

δύεται Ἀνδρομάχῃ κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.

Nam Hectore e pugna non reverso, Andromache Pelidae arma a marito excipere non potuit, add. 5, 157., quare, etsi alia patet via, eodem modo erunt intelligenda. Quae si bene disputata sunt, interpunctum cum veteribus nos recte eximisse manifestum erit.

V. 166. Zenodotus secus atque alii interpretes versus hos tres germanos ac poeta dignos putavit. Quare in postremi clausula, quae ab Homeri sermone abhorreere videbatur, πάρος τοι πότμον ἐφῆσω reposuit, vid. Od. 4, 339 sq. 17, 130 sq. 19, 556. et II. 4, 396. Mihi vero, quum codices nihil discrepent, satis facit Eustathius, qui 705, 17 sqq. ita praecipit: δαίμονα δὲ δώσειν φησί, κακὸν δηλαδὴ, λαβὼν τὸ κακὸν ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ κακῆ γλήνῃ, μᾶλλον δὲ ἀγέις ἀνυλόγως τῇ ἀπειλῇ νοηθῆναι τὴν λείαν, μέσην καὶ αἰτὴν οὖσαν, καθὰ καὶ ἡ μοῖρα καὶ ἡ τύχη καὶ ὁ πότμος. μέσος δὲ πῶς εἴρηται τὸ δαίμονα, δηλοῦν οὐ μόνον θάνατον, ἀλλὰ καὶ ἑτεροῦν τινα τύχην.

νήνην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τέχαι μηχανόωντο,
ἀβλήχερ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ῥέα ταύρων ὑπερθορόνται ὀρυκτῆν.

180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πνεὸς δηλοῖο γένεσθω,
ὥς πνεὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς

V. 177. οἳ ἄρα grammaticor. | Ald. 2. — Ib. τὰς οὐ Vind.
pars. — V. 178. ἀβλήχερ' οὐδ. | ed. H. — Ib. ἄμὸν ἐρύξει. W.
pl. vulg. οὐδὲ τόσῳρα Vind. ed.

V. 177. Iam Dionysium Sidonium, quod Bentleius con-
iectura reperit, οἳ ἄρα hic voluisse schol. Vict. tradit; pronomen
et Aristarchi iudicium et aliorum imitationes, vid. Quint.
Smyrn. I, 134., satis defendunt.

V. 178. Accentus pravitas, de qua vide ad 3, 104., et vete-
rum et recentiorum diligentiam effugit. Nam praeterquam quod
codicum pars cum vulgaribus libris consentit, ἀβλήχερ', οὐδ. et in
Apoll. Lex. 8. et in Dammii Lex. Hom. p. 2. et in Valcke-
naerii commentar. ad Theocr. Adon. p. 218. c. mendose scribi-
tur. Alia fuit quaestio de huius adiectivi significatione et tenore,
iam ab antiquis Homericorum carminum interpretibus agitata.
Nam fuerunt, qui βλήχερὸν firmum, validum esse autumarent,
et inde ductum ἀβλήχερον infirmum sive imbecillum redderent,
tenore in antepaenultimam transmissio, veluti κικλός ἀκακός, οἶτος
ἀσitos Graeci sermonis legibus sancita acinus. Quod praeceptum
ad Heraclidem Milesium referunt Eustath. et schol. Ven. Alii
contra, quibus interpretes illi assentiuntur, βλήχερὸν et ἀβλήχερον
nec tenore nec potestate distingui existimant. Ac primum quidem
ἀβλήχερὸν infirmum et languidum indicare duobus ostendunt
exemplis, altero Alcaci, vid. eius reliquias ex collectione Aug.
Matth. p. 44., altero Nicandri Ther. 446. Nec quisquam
hodie aliter sentit, cf. Stephan. thes. ling. Gr. II, 2757. b. et
Boeckh. ad Pind. fr. p. 261. Deinde ἀβλήχερὸν idem esse atque
illud apponunt, cuius ἁ ἐπιτακτικὸν esse recte negant Valckenaer.
l. I. ac Buttmann in Lexil. II, 262. Quod aliis ex testimoniis,
quae Valckenaerio desunt, clarius patet, ut Apoll. Rh. II,
205. Quint. Sm. II, 19. Denique his in nominibus, quibus ἁ
per abundantiam quandam accessit, tenorem nunc inclinari nunc
in ultima perstare schol. Venet. non minus quam Eustathius ob-
servat. Ab hoc quidem prioris generis enumerantur haec: καλῆτος
ἀκαλῆτος, στεροπή ἀστεροπή, quibuscum contendit βλήχερὸν et ἀβλή-
χερον, posterioris vero esse dicit στάχης ἀσταχης, γαυρός ἀγαυρός,
quod perperam notari solet ab accentu. Extrema quum in Venet.
scholiis sola legantur, grammatici verba mutilata et corrupta ad
nos pervenisse intelligitur. De eo quod adiungitur tam codicem
tum grammatici omnem disceptandi causam praedicunt, vid. schol.
Ven. Et. M. 208, 48. 639, 35. Apoll. Lex. 513. Hesych. II,
804. Phavor. 1392, 26. Sed diverso modo οὐδενόςωρα interpre-
tantur. Alii muros inutiles sive eura indignos reddunt, alii mu-

[*Αργείους παρὰ νηυσὶν, ἀντζομένους ὑπὸ καπνοῦ*].

"Ὡς εἰπὼν ἱπποῖσιν ἐκέκλετο φώνησέν τε."

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἰθων Λάμπε τε δῖε.
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
ὑμῖν παρ' ἐπρότεροισι μελίχρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]*

H. — V. 183. *περὶ καπνοῦ* Rom. St. ὑπὸ καπνοῦ Ald. 2. Viindd. et

H. — V. 189. ἀντίχει schol. A. Eust. 707, 21. Rom. St. —

nimenta hostium impetum nihil retardantia (οὐδενὸς φυλακτικὰ) exponere malunt. Praeterea tertium quiddam Laurent. Valla protulit, cogitans de operibus vix horae sufficiensibus, cf. Steph. thes. VIII, 109 sq. d. Postremum a Graeco idiomate prorsus alienum ducō, medium, cuius auctorem Apionem fuisse tradunt Hesychius et Phavorinus, minus certum crediderim, primo verò et testes idonei adsunt et Oppiani locus plus fidei adiuvet, cf. Halieut. II, 478 — καὶ δὲ λείπειαι Ὀσίαν οὐδενόσων, ἀμήχανον οἶον ἰδίῃθαι. Reliquam versus partem brevissime perstringam: τὰ δ' οὐ μ. Stephanus et Wolfius prudenter reduxerunt. Non enim assequor, quomodo τὰδε i. q. ἃ possint denotare; denique ἀμὸν sartum tectumque erit iis, quae ad II. 6, 414. disputavi.

V. 183. Spurium iudicarunt veteres, partim quod a Ven. et aliis pluribus libris abest, partim ut ad similitudinem eius, qui 9, 243. legitur, effectum, nec quidquam loco finitimo 14, 57. reperitur aduenim. Quae quum ita sint, uncus quidem reliqui, delecti autem distinctionem. Nam sive versus ab initio adfuerit, sive grammatico debeatur, eum acutissime cohaerere cum priore apparet. Restat, ut pauca de eo, quo discrepant libri, dicamus. Eustathii potissimum fide nititur περὶ κ., sed is alterum ὑπὸ καπνοῦ habuit cognitum. Idem est apud Aldum et in codd. aliquot, unde Heynio videtur ductius. Genitivo autem praesidium ferunt Viindd. et II. 9, 243., neque ulla excogitari poterit ratio, cur dativum potius habeamus.

V. 185. Lites hic motas componere longum est. Fuerunt enim qui et propter equorum nomina aliunde cognita et ideo, quod principes Homerici huius vehuntur, versum adducerent in suspectionem. Alii Hectorem ad maiorem hostibus inenticundum terrorem quattuor equos coniungasse dicunt, cuius rei exemplum sit in Od. 13, 81., vid. schol. ABLV. Heynii v. 183. cum 213. copulando tum Hectoris alioquin tum Iunonis cum Neptuno sermonem postero demum tempore immigrasse censet.

V. 189. Maior et gravior omnium fere dubitatio est de Andromache equis tantum vini, quantum iis lubeat, miscente. Quod quum iam veteres insulsum et ridiculum existimassent, non tamen defuerunt qui eius veniam et excusationem quaerent. At neque Eust. 707, 6 sqq. multum disputando quidquam oblinet, neque Heynii exempla Arabum et Afrorum advocando satis occurrit difficultati. Pars interpretum a structurae hyperbaton petunt auxi-

- 190 ἢ ἐμοὶ, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 ἀλλ' ἐφομαρταῖτον καὶ σπεύδεται, ὄφρα λάβωμεν
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλῆος οὐρανὸν ἔκει,
 πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 αὐτὰρ ἂπ' ὤμοιιν Διομήδεος ἱπποδάμοιο
- 195 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτονηχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.
- “Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
- 200 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦῤα·
 “ὦ πόποι, ἔγνοσθαι εὐρυσθενέες, οὐδέ νυ σοὶ περ

V. 191. αἶ κε λάβ. Vind. ed. V. | 197. αὐτονηχὶ Vindd., duobus
 I. ap. schol. A. et W. — V. | exceptis, et ol. vulgo. — V.
 196. αἶ τ. γε Thiersch. in gr. | 205. εἴπερ γὰρ x' ἰθα. Thiersch.
 Gr. §. 330. 5. b. — Ib. αἶ | in gr. Gr. I. I. — V. 206 sq.
 Ἀχ. Vind. ed. Rom. St. — V.

Num, versu nostro prioribus adiuncto. Quo freti schol. AV. τὸ
 ἔξῃς, Inquiunt, τοῦτο ἵσταν ἢ ἐμοί, ὅς περ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχο-
 μαι εἶναι, οἷόν τ' ἐγχεράσασα . . . ἀνῶγει. Verum enim vero
 haec ratio, Eustathio molestissima visa, iure meritoque repudia-
 tur ab Heynio. Is quidem, quemadmodum singula postulant,
 utrumque versum 188. et sequentem refert ad Audromachen. Idem
 volunt qui de vino cogitant frumento admixto, cui interpretationi
 verba ipsa obstant. Iam quum sententia, quocunque te vertas,
 impedita et importuna sit, optimum duco Aristophanis iudicio
 subscribere versumque obelo notare. Fieri enim potuit, ut e locis
 similibus, quibus οἶνον sive πικρὸν una cum vino commemorantur,
 ab interpolatore aliquo infarciretur, vid. Il. 5, 341. 8, 506, 546.
 Od. 3, 479. 4, 746. 5, 165 alib. Neque dissentiant Nitzschius
 ad Od. 6, 116. et Boethius ad h. l., qui eo audaciae processit,
 ut versum expungeret. Cui quomolnus obedirem, et libri et gram-
 matici impedierunt, verba in Illados exemplaribus adfuisse testati.
 Idem Bentleyi refutant coniecturam, qui, versu molesto eiecto,
 priori μελλεφρονά οἶνον ἔθηκεν reddendum cōset, vid. Et. M.
 504, 32. cl. 577, 26. et Apollon. de synt. II, 14, 126.

V. 191. Praeter eos, quos nominavi, nemo habet αἶ κε λά-
 βωμεν. Itaque particulam finalem, Aristarchi iudicio comprobata,
 cum Heynio restitui.

V. 196. Optativus particulae κε adhaerens Thierschio dis-
 placet, γε hic et alibi inferenti, sed vid. Hermann. de particul.
 αἶ III, II. sive in Opuse. IV, 171 sqq. Rost. gr. Gr. §. 121. not.
 13. I. b. p. 616. ed. IV. Libris vulgaribus αἶν, grammaticorum de
 more substitutum, Ionieum κεν expulit, vid. ad 5, 273. Ven. et
 meliores gemino κε — κεν nihil offendantur.

V. 197. De vocali vel diphthongo horum adverbiorum finali multum
 disseruerunt, vid. imprimis Reisig. in enarr. Soph. OC. ad

ὀλλυμένων Λαπαῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίχην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.

- 205 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Λαλαοῖσιν ἀρωγοί,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἷος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἑνosiχθων'
Ἥρη ἀπτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον εἵπεις;

- 210 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἐργεν,

Zῆ — N°, αὐτοῦ V. Eust. 709, 1. H. — V. 211. φέρτατός ἐστ. ol.
2. Rom. W. — V. 207. Ἰδοῖα vulg. — V. 213. ἀπὸ τάφρου
κάθοι' ἀκαχήμ. Z. — V. 209. πύργος ἐργεν all. ap. schol. A.
ἀπτοεπὲς Eust. 709, 8. Rom. St. ἔργεν Ar. in alt. —

v. 1638., Goettling. ad Theod. p. 229 sqq. et libellum meum de prosod. Gr. §. 31. 2. Adverbia a nominibus tertiae declinationis repetita i longum assumere iam veteres magistri iudicaverunt, velut Apoll. in Lex. 178. et Eust. 708, 2. ex Apionis et Herodori commentariis. Quocum praecepto libri conveniunt optimi, ut Ven. Vind. XLIX., alii, add. poetas sequiores Arat. Ph. 616. Apoll. Arg. 1, 1019. IV, 1130.

V. 205. Thierschius olim suavit in act. Monac. I. p. 462: εἴπερ γάρ τ' ἰδοῖ. Neutro vero opus est.

V. 206 sq. Ultima huius versus littera, versus sequenti annexa, inde remaneret a Vindd., Aldo, Stephano et Heynio, neque ignorat Eustath., vid. 984, 2 sqq., fuisse qui rem ita instituerent. Aristarchus, cui plurimi assensum prae buerunt, ῥ, cum vocali versus proximi iunctum, in eius initio collocavit, qua de re mira et insolita uberius dicam ad 14, 265. Denique interpretes quidam, εὐρύοπα Ζῆν nominativum esse rati, aliter distinguendo sanare studuerunt versum. Scripsere igitur: Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν, εὐρύοπα Ζῆν Αὐτοῦ κ' Ἰνθ' ἀκάχοιτο, cui nemo facile habebit fidem, vid. schol. BL.

V. 207. Zenodoti emendationem et libri et Et. M. 169, 18. improbant.

V. 209. Pro varia vocis origine varium praefigunt spiritum; Aristarcho ἀπτοεπὲς potius est visum, add. libros, Apoll. Lex. Hom. 152. Et. M. 133, 44. et grammaticos plures, quos enumerat Tollius ad Apollon. l. 1.

V. 211. In iisdem fere, quos supra ad v. 144. nominavi, superlativus obtinet.

V. 213. Singula multiplici modo explicando et constituendo plus caliginis quam lucis his offundunt interpretes. Scholinatarum mentem si bene assequor, iam prius tempore docti diversa sta-

- πλήθεν ὁμῶς ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 215 ἐλλομένων· εἰλει δὲ θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηΐ
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτι οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἑσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς.

V. 215. ἐλλομένων et εἰλει Vindd. | καὶ νύ κεν ἔπρ. V. et ol. vulg.
 Eust. 709, 25. H. — V. 217. — lb. κηλέω schol. A. — V.

tuerunt, alia et ea minus etiam illorea nostra excogitavit aetas. Ac nescio, an infelicius quidquam fingi possit eo, quod Dammius in Lex. Hom. p. 323. v. *ἔργω* profert hisce: quantum spatium campi et planitiei extra castra Graeca munitionis fossa separabat a castris, i. e. omne spatium extra fossam et castra munita; et ἀπὸ pertinet ad verbum pro ἀπέεργε (i. ἀπέργε), excludebat a castris. Quae si veritati congrua habueris, universam Scamandri planitiem fugientium turba oppletam videamus necesse est. Sed primum aliter suadent v. 220. cll. 250., qui Graecos intra munimenta compulsos et eruptione facta Troum cohortes sistant adorientes; deinde *ἐκ*, nonnisi motus verbo apposito, idem potest declarare, quod *ἔω* est, ut 16, 122. Nec Graeci sermonis usui aptam habeo Koeppenii explicationem, a Bothio nuper adoptatam. Illi enim, quod iam praeivit Dammius, τάφρον πύργον consociando poetae verba reddunt: quantum spatii a navibus inde munimentorum fossa includebat. Nam ut taceam, si ea poetae mens fuisset, ἀπὸ abundare et *ἔργεν* vel *ἐντὸς ἔργεν* expectari, Germanorum magis quam Graecorum mori et sermoni haec erunt consentanea. Melius igitur veteres duo a poeta intertalla commemorari censent, alterum, quod intra naves ac munimenta fuit, alterum, quod ab operibus et turribus ad vallum usque pertinuit, utrumque vero equorum hominumque profugorum turba quasi obrutum dici, vid. schol. ABL: *ἔνιοι δὲ τὰ δύο διαστήματα περιηρώσθαι φασὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸ τε ἀπὸ τῶν νηῶν ἕως τοῦ τεύχους καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τεύχους ἕως τῆς τάφρου, ὃ δὴ αἰεὶ τοῖς προσαγορεύεται.* Lunge plures de uno eodemque accipiunt intervalla, quod muros inter et fossam porrigitur circa navalia, vid. schol. A. Quod ut manifestius pateret, critici quidam verbis transpositis ἀπὸ τάφρου πύργος ἔργεν maluerunt, i. e. quantum spatii circa navium stationem (ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου) munimenta seiungunt fossa. Eo enim fines, quibus intervallum angustum contineatur, certius accuratiusque describi putarunt. Sed, nisi animus fallit, eadem indicant vulgata, ita iuncta: ὅσον *ἐκ* νηῶν τάφρος ἀπέεργεν πύργου, i. e. quantum agri a navibus (progresso) fossa separat ab operibus. His iam subsistere possim, verum aliorum decreta partim iutilia partim a nobis non admodum aliena breviter sunt attingenda. Huc refero Nicanoris emendationem, virgula distinguentis nomen νηῶν. Quo adminiculo clarius demonstraturus erat intervallum, quod fossa comprehensum inter naves ac munimenta erat, intelligi, unde explicat: ὅσον ἢ τάφρος ἀπέχει τοῦ τεύχους καὶ νηῶν. Alii idem corrigendo extundere student: quorum in numero Zenodotum fuisse

- 220 βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
πορφύρεον μέγα γᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
[ἤμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
225 ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἕϊσας

223. ἀμφοτέρωθεν Vind. quint. | σῆς vulg. — V. 225. Ἰσχατος
et editi. prior. — V. 224. κλ- | ol. vulg. —

suspicio. Scholiis enim Venetis, quae Zenodoto tribuunt diversa, sed a vulgari nihil recedunt, mendum subesse Victor. schol. docet. Cuius ex testimonio Zenodotus legit: τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν καὶ πύργων τ. ἑ. iam si leviter immutatis genitivum reddideris τ. δ. ὁ. ἑ. τ. κ. πύργων τ. ἑ., et veram Zenodoti emendationem revocant et funtem, unde Nicanor sua deprompserit, repertum esse crediderim. Ab ista Zenodoti et Nicanoris ratione Heynii correctio non tam re et veritate, quam specie et maiore etiam licentia differt; etenim proponit: ὅσον ἐκ νηῶν, πύργου τ' ἀπο τάφρου ἔσθεν.

V. 215. Venetum pletumque leni spiritu et diphthongo instruere verbum illud dixi ad 2, 294.

V. 217. Vind. XLIX. alique, quos enumerat Heynius, composito ferunt opem, add. 182, 235. 22, 374. De tenore nominis πῆλεος incerto pauca scribit schol. A. Melius autem et usitatus acuetur tertia a fine, cf. schol. ad 15, 744. Eust. 710, 35. et 1605, 4.; nec dissident grammatici, ut Et. M. 510, 27. Orion. 84, 25. Draec. de metr. 145, 4.

V. 219. Bothius, iis motus, quae Buttmannus in Lex. I. p. 179. scripsit, delevit interpuncta, omnibus communia. At vero ex eo, quod Agamemno supra v. 78. cum reliquis Graecorum principibus fugam capessit, nondum sequitur tantam summi imperatoris fuisse ignaviam et desidiam, ut rerum discrimine magis in-gravescente auctaque suorum strage plane desperaret. Imo consilium a dea subiectum opponitur Agamemnonis animo, bello pugnaeque toto. Ad irritum enim occidissent Atridae nixus et conatus, nisi Junone suadente, reliquos Argivos cohortatus Iovis auxilium implorasset.

V. 223. Quod res postulat, id librorum tunc consensus, ut Ven. Vindd. et Eust. 826, 60.

V. 224 sqq. Versibus tribus a Ven. Vind. quint. et aliis praetermissis nihil additum legitur a scholiasta. Itaque tanquam e libri undecimi initio huc retracti obelo notantur. Heynio in-super Achillis irati mentio absona videtur. Eustathius vero 709, 485. eos agnoscit; unde horum ἀδελφούς, ut aliae plurimae, certe dubia est. Recte autem me egisse putaverim, quod κλισίας, ut 55, 7. habes, revocaverim; genitivo enim minus idoneo fidem derogat Eust. 709, 28, etsi in Romana casu nescio quo sit re-lictus.

V. 225. Editiones in vitioso Ἰσχατος amice conspirant prae-ter Ald. see. Isti autem et numeri renitentur et libri Vindd., qui-bus plus ponderis afferunt alii infra et Eust. 826, 48.

ἔλυσαν, ἡγορή πύσνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]
ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί·
πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
230 ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχίης ἡγοράσθῃ,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραυράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφίας οἴνοιο,
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιόι εἶμεν
235 Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενῶν βασιλῆων
τῇδ' ἄτῃ ἄσας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπῆύρας;

V. 229. δὴ φάμεν. V. L. ap. schol. A. φάμεν ol. vulgo. — V. 230. εὐχτάσθῃ V. L. apud schol. A. — V. 233. ἄνθ' ἑκατόν Vindd. Ar. et ol. vulgo. — V. 234. οὐ-

δενός V. et all. quidam. — V. 236. ἦδη desideratur apud St. — V. 237. ἄσας V. et Ambros., vid. Buttmann. ad schol. in Od. p. 591. — V. 239. πολυκλήδῃ St.

V. 229. Aristarchum cum schol. A. scosisse ex eius verbis, quemadmodum Vossius ad hymn. in Cer. v. 91. arbitratur, minus apparet; nec video, quid commodi inde percipiamus.

V. 230. Structura impeditior varias doctorum peperit coniecturas. Bentleius suavit: ἄσας πότ' ἐν Α., Heynius ἄς π. ἐν Α., Bothius ἄς τε π. ἐ. Α. Nulli horum satis confido. Quare cum Wolfio et schol. ABLV. verba ista a reliquis disiunxi, quamquam plerique veterum ὁπότῃ idem esse ac ποτὶ testificantur, vid. schol. et Eust. 710, 16.

V. 231. Ab Aristarcho proscriptum esse Athen. II, 39. D. et Eust. 1198, 16 aq. memoriae produnt. Cuius rei causam non repetit ille, ut Bothius narrat, a copulae defectu, sed inde, quod vino quidem incalescentes, nec vero cibo oppleti, ostentatione et insolentia efferantur. Quare praeclara nuperrimi editoris medela, qua verum proximum arctius iungit priori πίνοντες τ' οἴνοιο ἐπιστεφίας κρητῆρας, nihil expedit. At nemo est, quin militem inter coenam et pocula de se rebusque gestis magnifice loquentem audierit. Quae iudicio erunt magistros veteres, vel levissimo argumento impulsos, poetae verbis haud raro appropinquasse obelum.

V. 233. Si veterum disputationes ad calculum revocaveris, utrum ἀντὶ αὐτὰ habuerit poeta, disceptari intelliges. Aristarchus et Porphyrius, illud aptius rati, nullum adiecerunt tenorem: quod Heynius minus perspexit. Illorum vero iudicio stant Apoll. in Lex. 120. et Et. M. 101, 29. Nihilominus eos errare et Wolfium et schol. A., qui Herodiano nititur sponsore, ἀντὰ recte praeferre crediderim. Neque alios dissensuros esse speraverim, siquidem contenderint II. 17, 29, 167. et iis affinia, quae ex Homeri carminibus Carol. Schmidtius de praeposit. Graec. p. 27 aq. in unum congestit. Vid. Excurs. XVII.

V. 235. Ablicienda haec putarunt, quod Agamemnonis con-

οὐ μὲν δὴ ποτὶ φημι τὸν περικαλλέα βωμόν
νηὶ πολυκλήϊδι παρελθόμεν ἐνθάδε ἔρῶν·

- 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρ' ἔκχα,
ἴμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἔλδωρ·
αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκρυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.

- 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἑλάφοιο ταχείης·
παρ' δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρὸν,

πολυκλήϊδι all., cf. ad 2, 74. —
V. 240. ἔκχα Ambr. l. l. —
V. 243. male postponitur sequen-
ti in Vind. ed. — lb. αὐτοὺς δὴπον

Et. M. 71, 40. — V. 245. ὀλο-
φύρατο Vind. XCIX. et V. L. ap.
schol. A. — V. 246. ἀπολείσθαι
Ar. ap. schol. A. —

vicia iis minuerentur. Eadem vero Inhumanitas et inclementius dicta videbantur Aristarcho, qui, schol. A. teste, voluit: Ἐκτρος, ὃ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάξει. Aristophanes contra Graecos Troiano quoeunque inferiores existimari dicique ab Agamemnone statuit. In ista grammaticorum principum discordia versum uneis liberandum duxi. Primum enim ea est Homericorum heroum consuetudo, ut fortitudine maxime insignes et timeant vehementer et laudent magnifice. Argumento est Diomedis virtus, qua Troas tantum in terrorem coniectos vidimus, ut Minervae vota nuncupent donaque offerant, aliaque eiusdem generis cumulare licet. Deinde ab Agamemnonis persona abhorret Graecorum principes et semet ipsum infimis quibusque Troianis posthabere.

V. 237. Hoc uno loco *ἄσας* priores duas corripit. Qua de causa parum abfuit, quin *ἄσας* sive potius *ἄσας* e Veneto praepo-
nerem vulgari. Sed assensum cohibent plurimorum, qui secus suadent, testimonia, ut Vind., Eust. 710, 39., et editorum priorum.

V. 239. Ante oculos habuisse videtur Herodiani. *περὶ μου*. *λέξ* 43, 13., et ibi perperam adest: *ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔρῶν*.

V. 243 sq. Ordinem mutavit Vind. Alteri, sed nulla ei aliunde veniunt auxilia; nam de aliis eiusdem bibliothecae libris Heyniius falsa tradit, et variam lectionem ab Altero collectam leviter consuluisse videtur. Versum autem 244. praetereunt codd. Mori et Ambros.

V. 245. Nihil mutandum esse Ven. ipse probat infra 17, 648. concors cum libris reliquis.

V. 246. Aristarchi ἀπολείσθαι voluit forsasse Ambrosiani scriba, siquidem, Buttmanno et Maio testibus, dedit ἀπολείσθαι, ἢ eraso.

- 250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
οἳ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.
Ἐνθ' οὐτις πρότερος Δανσῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
εὗξάτο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκίας ἵππους,
255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
ἀλλὰ πολὺν πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους.
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασπεν.
260 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράσσει δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν.
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐγναλῖον ἀνδρεμόντην.
265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων.
στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ

V. 251. εἶδον, ὅτ' ἄρ' ἐκ ol. vul-
go. — V. 260. ὑπερώσαν δέ σί
ἵπποι V. L. ap. schol. A. — V.
262 sq. transponit Vind. ed. —

V. 267. στή δὲ παρ' A. V. —
V. 269. Ἐπίαριον editt. antiquiss.
— V. 270. βεβλήκοι schol. A. —
V. 271. πάσις W. — V. 275. Χρό-

V. 251. Medium meliorum suffragio nixum esse vidimus ad
3, 154. Ambros. εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ A. ex obvio librariorum errore
praebet.

V. 258 sq. Leguntur in Il. 11, 447 sq., ac pars prioris una
cum posteriore adfuit 5, 40 sq., denique hic redit in Od. 22, 93.

V. 260. Nihil fere interest, utra clausula poetae tribuatur;
neutra enim Homero ignota, vid. 122, 314. 15, 452. ell. 6, 294.

V. 262. Aiaces prius nominari Idomeneo et nostro loco et
aliis consentaneum est, vid. 7, 164 sq. 10, 228.

V. 267. Venetum ab aliis male recedere docet comparatio
Teucris cum puero sub matre latitante. Itaque cum varietate,
quam schol. A. admovet, prudenter et bene concinunt plerique,
velut Vindd. paene omnes et Eust. 712, 31.

V. 269. Vind. Alteri peius etiam editionibus priscis nec vero
praeter morem exhibet: ἐπὶ ἄρ' τινα ὄντ. Reliqui num ei accedant,
dubito, etsi nihil diversi est notatum.

V. 270. Optativum Aristarchi nomini inscribit schol. A. Sed
verisimile est illum βεβλήκειν, alias comprobato, voluisse; quod
cum Bekkero aliisque recipiendum duxi, vid. ad 3, 388.

V. 271. Vocales sciunctas volunt libri pariter atque poetae

- παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἰστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 βεβλήκειν, ὃ μὲν ἀνθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
 αὐτὰρ ὃ αὐτὶς ἰὼν, πάϊς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαινή.
 Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦχος ἀνύμων;
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἥδ' Ὀφελέστην,
 275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον,
 πάντας ἐπ' αὖσσευτέρους πέλασε χθονὶ πονυλβοτείρῃ.
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεῦχερ, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Λαλαοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 τὸν καὶ τηλόθ' ἑόντα ἑὺχλείης ἐπίβησον.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη

μῖον τε Ald. 2. H. — V. 276.
 ἄμ' ὀπάονα sive ἄμ' ὀπ. sive
 ἄμ' Ὀ. ol. vulgo. Ἀμοπᾶονα St.
 Rom. Eust. 712, 52. — V. 282.

φός Vind. ed. male. — V. 283:
 ὃς ἔτρ. Vind. quint. Eust. 712,
 62. cl. 713, 19. ὃς σ' ἔτρ. St.
 — V. 287, Ζεὺς αἰγ. ol. vulgo. —

constantia, vid. Excurs. VI.

V. 275. Accentum grammaticis probatum inscite mutant editores quidam, cf. ad 5, 677.

V. 276. Nomen unum in duo male distraxisse interpretes quosdam et scribas consentiunt schol. A. et Eust. 712, 53. Le-nem vero spiritum, hisce familiarem, agnoscunt Ven. et schol. A.

V. 277. Utpote a Veneto, Vind. quinto et aliis codd. omisium aliunde huc venisse suspicantur, ut e lib. 12, 194., ubi de Leonte Boeotio, Troium quinque victore, dicitur, aut e libr. 16, 418., quo loco de Patrolo, postquam Troas duodecim prostravit, eadem praedicantur. Sed profecto id, quod illis convenit, in Teucrum, egregia virtutis et facultatis specimina hic edentem, cadit. Itaque versus, priorum editt. et multorum librorum testimonio confirmato, subtraxi cancellos.

V. 283. Quemadmodum ὃ σφιν poetae esse dicunt intelligentiores magistri, vid. ad 1, 73., ita ὃ σ' ἔτρεφε schol. ABC. satisfacit, libris melioribus, ut Ven. Vindd. plurimis, et editt. antiquis assentientibus.

V. 287. Particulam ε fuga retractam adiciunt V. Vind. XCLX. et Od. 15, 245.

- Ἴλιον ἐξαλαπάξαι ἔϋκτιμενον πολλέθρον,
 πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήιον ἐν χειρὶ θήσω,
 290 ἢ τρίποδ', ἢ δὺν ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσθαι,
 ἢ γυναιῖ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμὶς γε πάρεστιν,
 295 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὅκτῳ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἴστους,
 πάντες δ' ἐν χορῇ πῆχθεν Ἀργεΐθων αἰζηῶν·
 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσσητήρα.
 300 Ἥ ῥα, καὶ ἄλλον οἴστων ἀπὸ νευρῆσιν ἱάλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρὺ, βαλεῖν δέ εἰ ἔτεο θυμός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὃ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,

V. 290. ἑκπῶ Z. et Aristoph. —
 V. 294. οὐ μὲν μοι V. et all.
 pauci. — V. 295. παύομαι V.
 L. ap. Eust. 713, 64. — lb.

ποτὶ editt. priores et Vind. XCIX.
 V. 296. δεδεγμένος Herodian. —
 lb. ἀναίρω Vind. ed. — V. 299.
 λωβητήρα V. L. ap. Eust. 714,

V. 289. Heynius apud Hesych. μετ' ἐμῷ exstare dicit:
 quod frustra quæsivi. Ex Apollonii vere Lex. iure exemerunt
 interpretes.

V. 290. Necquidquam offendit grammaticos aliquot pluralis
 iunctus duali, vid. 10, 305.

V. 294 sq. Eundem versus exitum habes 13, 786. Futurum
 vero, ab Eustathio explicandi causa suppositum, vulgari etiam
 inest.

V. 296. Herodianum ᾧ verius existimasse schol. A. scribit,
 idemque ad 23, 273. perperam, ut videtur, tribuit Aristarcho,
 deulque ad II. 9, 191. δέχμενος aliorum vocat. At analogia non
 minus quam libri ᾧ vindicant isti verbo. Ironiam quendam huic
 subesse censet Diogenes grammaticus. Metaphoram autem non
 tam ab iis, qui quem hospitio excipiunt, ad belli usum credide-
 rim translata, quam a venatoribus, ferarum adventum exspe-
 ctantibus. Ita certe suadent II. 4, 107. 15, 745.

V. 299. Eust. 714, 9. λυσσητήρα ἢ λωβητήρα dat. Alterum
 autem alterius interpretamentum erit habendum; quando quidem
 scholia Hectorē κύνα appellatum dicunt διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλα-
 λον. Quo pertinent 2, 275. 11, 385. 24, 239.

V. 300. Male adhaerere Ven. libro ἱ subscriptum reliqua
 demonstrant exempla, quae eo carent, vid. 13, 585. 15, 313. 16,
 773. 21, 113., Vindd. peius etiam hic νευρῆσιν praebeant, alias νευ-
 ρῆσιν. Quod hodie ab omnibus probatur, eo utitur Eustathius
 constanter.

νὸν ἐν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰφ·

τόν ῥ' ἐξ Αἰσώμηθεν ὀπυιομένη τέε μῆτηρ,

305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκὺα θεῇσιν.

μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ

καρπῷ βριθιομένη νοτίησί τε εἰαρινῇσιν·

ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον ὁῖστον ἀπὸ νευρῆσιν ἰαλλεν

310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλῆεν δέ ἐ ἱετο θυμός.

ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·

ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,

ἔμμενον πόλεμόνδε βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι

315 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·

τόν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·

9. — V. 300 et 309. νευρῆσιν
V. St. — V. 304. Αἰσώμηθεν
all. — V. 305. εἰκὺα operarum
mendum ap. Eust. 715, 36. —

V. 311. τοῦ μὲν ἄμ. V. L. ap.
schol. A. — V. 313. ἔμμενον V.
et all, quidam.

V. 304. Grammaticorum praecepta a scholiastis et turbata et depravata exponuntur. E. quibus Ven. A. Αἰσώμηθεν: Ἀριστάρχος Αἰσώμηθεν καὶ ἡ Ζηροδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Victor.: Αἰσώμηθεν διὰ τοῦ ῥ καὶ αἱ (l. ἡ) Ζηροδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Praeterea vitium Villosionii editioni adpersum Αἰσώμηθεν, quod tacite sustulit Bekkerus, sacum fecit Heynio. Sed ne nunc quidem, quid singulis placuerit, satis manifestum est. Quapropter scholiastae Ven. verba ita emendanda puto: Αἰσώμηθεν Ἀριστάρχος· Αἰσώμηθεν καὶ ἡ Ζηροδ. κ. ἡ Ἀριστοφάνους, nec dubium est, quin v. existerit e schol. Viet. Aristarchi verò, si bene restitui locum, accedunt Ven. Vindd. et alii, add. Eust. 714, 48. Et. M. 39, 29. et Steph. Byz. v. Αἰσώμη.

V. 305. Athen. XIV, 632. F. simillimum recitat verum: καλὴ Καστιάνεια θεαῖς δέμας εἰκὺα, ex Homero, si hunc locum respexit, facile corrigendum; sin aliunde sumpsit, probabilis est Heynii sententia, εἰκὺα conficietis. Repertur haec forma satis rara in Dionysii descript. orbis terr. v. 7.

V. 307. Nicanori, participium verbi finiti loco positum esse censenti, accedit Apollon. de pron. 267, a. Bothius ἦτ' ἐν κήπῳ emendando nec proficit quidquam, neque exemplum aptum et idoneum admovent ex Il. 14, 141.

V. 311. Vulgare, a libris servatum, Eust. 715, 11. et Et. M. 78, 17. tucuntur. Genitivus ex vers. 302. huc tractus est.

V. 313. Dissimilitudo Veneti, de qua olim solliciti fuerunt viri docti, nullius est momenti, vid. ad 2, 154.

HOMERI II. Sect. II.

- Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυὺς ἔοντα
 ἱππων ἡνί' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκοῦσας.
320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος
 σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
 βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει.
 ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἶστόν,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
325 αὐερόντα παρ' ὤμον, ὅθι κλῆϊς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκრიόεντι·
 ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 στῆ δὲ γνύξ ἐριπών, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θείων περιβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυπεν.

V. 322. ἄνωγεν nl. vulg. — V. 331. καὶ ἡ σάκος ἀμφεκ. un. Vind.
 327. ὀκრიόεντι Vind. et Rom. — ex interpolatione. — V. 337.
 V. 328. χεῖρ ἐπὶ κ. all. — V. Ἔκτωρ δὲ πρῶτ. Ar. — V. 339.

V. 322. Congruunt libris plerisque Eust. 715, 21. ell. 41. et Vind. ed.; ἀνώγει vero, praestantiorum testimoniis receptum, locum suum tuebitur: est enim Ven. Vindd. et aliorum, quos Heynius nominat. Idem 18, 176. alteri substitutum legitur.

V. 325. Si fides schol. Victor. habenda est, alii ἀποέργει de-
 derunt; quod improbat hisce: οὕτως χωρὶς τοῦ ἰ ἀποέργει, cf. Od.
 3, 296.

V. 327. Eust. 715, 49. ipse damnat ὀκრიόεις, vid. ad 4, 518.

V. 328. Schol. A. nominativum Ptolemaei Ascalonitae iudicio
 stabiliendum putat; qui neque a libris abest, neque aliorum desti-
 tuitur testimonio, ut Athenaei VII, 314, B.

V. 331. Heynius lectionem receptam exquisitiorem censet a,
 quam uni Vindob. adscripsit interpolator. Equidem falsam Home-
 roque ignotam habeo istam structuram; nam in Iliade et Odyssea
 simile quidquam nusquam invenitur. Ea autem huius verbi est
 natura, ut varie possit iungi sequentibus. Dicitur ergo vel ἀμφε-
 καλύπτειν τιὰ sive τι, vel ἀμφικαλύπτειν τιὰ τι et τιὰ τι. Prioris
 generis exempla commemorare nihil attinet, posterioris quae-
 dam suppeditavit Heynius, add. 13, 420. 14, 343. Od. 13, 152,
 177, 183., ubi dativus pronominis praemissus genitivi fere gerit
 vicem. Accusativus duplex rei et personae bis reperitur in Il. 3,
 442. et 14, 294., sensu translato. Sed ἀμφικαλύπτειν τιὰ sive
 τί τι, obtegere aliquid aliquare, inferioribus demum
 frequentatur, ut Nonno Dionys. II, 64 οὐ σπόρον ἀμφεκάλυψε πέ-
 δω ταλαργός ἀρότρεις. Quint. Sm. XIV, 552 sq. Oppian.
 Hal. I, 746. IV, 146.

V. 337. Aristarchi iudicium displicet Heynio, quod Hector
 non primores Graecorum, sed extremos sit adortus. At si ipsi,

τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δ'ὧν ἐρήρηες ἑταῖροι,
Μημιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὸς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

335 Ἄψ δ' αὐτὶς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·

Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺδὸς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,

340 ἰσχία τε γλουτοὺς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει·
ὥς Ἐκτωρ ὥπαζε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἶν ἀποκτείνων τὸν ὑπίστατον· οἱ δ' ἐγέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἐβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χειρσίν·

345 οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

πειποιθὼς ol. vulg. et H. — V.
340. ἐλίσσόμενος Vind. ed. Ald.
2. et all. — Ib. δὲ δοκ. Harl. et

Vind. quint. — V. 342. οἱ δ'
φῆβ. V. all. libr. et H. —

qui inclinata acie agmen elaudunt, in primis ansea fuerunt ordinibus. Pluribus vero hac de re disserui ad 6, 69.

V. 339. Veneto duce διώκων Wolfius scripsit, idque cani aprum leonemve persequentem aptius erit, cf. Il. 21, 601. 22, 173, 230. Alterum, cuius praeter libros vulgares meminit schol. A., defendere nolim Il. 2, 792. 6, 505. et 22, 138.

V. 340. Male olim ἐλίσσόμενος vel ἐλίσσῃ. ferebatur, quod refutant Ven. Vind. quint. alii et Eust. 716, 25. Adversativa modis verborum mutatis necessaria aut certe magis idonea videtur Thierschio in act. Monac. t. p. 185. et Nitzsch. ad Od. 5, 328., a quibus dissentit Hermann. in opuse. II, 57.

V. 342. Librorum inconstantiam, in augmento vel demendo vel retinendo saepe cognitam, Heynius hic et tribus aliis Iliados locis quattuor restituendo φέβοιο sustulit, vid. II, 178. 5, 527. 12, 136. Cui, etsi Ven. ter assentitur, tum Vindob. tum Eust. 716, 39. adversatur. Quare receptum morem desereere nefas doxi, praesertim quum Venetus secum discors Aristarchi praecepto obliviscatur 5, 498. 12, 470. 16, 294, 659.

V. 343 sq. Prior exstat apud Gregor. Cor. de dial. Ionica p. 449.; utrumque ad Troianon e Graecorum munitionibus expulsos, altero leviter mutato, poeta transtulit 15, 159.

V. 345 sqq. Oratio liberius conformata molesta fuit interpretibus. Itaque schol. A. gravius interpungit post verbum κεκλόμενοι et in fine versus 347. μέγα δ' εἶχεν. proponit, ratus Ie describentis imprudentia ortum esse. Quae coniectura non modo Heynio valde arridet, sed etiam Vossium movit, ut prius certe sequeretur. Mihi secus videtur duabus potissimum de causis: nam primum iidem versus sine ulla discrepantia redeunt 16, 367 sqq.;

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτὼρ δ' ἀμμιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους
 Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἢ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.

350 Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ;
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται

355 ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ, ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
 Ἐκτὼρ Πριάμιδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·

360 ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς ἄρ' οἷσι μαίνεται οὐκ ἀκαθῆσιν,
 σκέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερώευσ'.

V. 347. μέγα δ' εὐχετ. coniect. |
 schol. A. — V. 349. Γοργόνος |
 ὄμματ' ἔχ. Z. Γοργοῦς οἷματ' ἔχων |
 ἔχ. Ar. — lb. ἡδὲ vulg. — V.

352. οὐκέτ' ἡμεῖς Rom. East. |
 717, 6. — V. 353. Ἀργείων V. |
 L. ap. schol. A. — V. 360. οὐ-

deinde, quemadmodum hic Graecis ex fuga sese colligentibus Hector, victoria ferrox, opponitur, ita infra singulis sese adhortantibus precibusque deos fatigantibus Nestoris senis precatio obicitur.

V. 349. Zenodoto, ut qui inauditum poetae substituerit, contradicunt scholiastae et Eust. 716, 53. Aristarchus ea impulsus similitudine, qua Patrocli incensum leoni, Achillis aquilae irruenti comparat poeta in Il. 16, 752. 21, 252. Γοργοῦς οἷματ' ἔχων verum habuit. Sed torvus Gorgonis vultus, qui terrore percellunt intuentes, nemo ignorat. Quo factum est, ut iam veteres istam Aristarchi sententiam minus probabilem existimarent, vid. 11, 36. De duplici verò forma, quae homini Γοργῶ aliisque cognatis fuerit, Valckenaerius, Eustathii memor, plura collegit ad Eurip. Phoen. 458. Nec tamen silentio est praetereundum epicorum sequiores Zenodoti Γοργόνος magis frequentare, ut Apoll. Arg. IV, 1515. Quint. Sm. V, 38. In extrema versus parte ἢ βροτ. Ἄρηος quin sit reddendum poetae, non est dubium. Eo enim in comparationibus semper utitur, vid. Il. 5, 783. 7, 236, 257. 12, 42. 13, 437, 589. 15, 605. 17, 755. Od. 7, 84. 11, 207. 16, 217. 17, 27. 19, 211., idemque Zenodoti fuisse testificatur schol. A.

V. 352. Dualis ex interpretatione ἡμεῖς venit in Eustath. commentarium et ex eo in Romanam edit.

V. 353. Nisi ab initio aliud quidpiam fuerit lectum, quomodo Ἀργείων numeris potuerit congruere, non intelligo, unde suspicor arreptum id esse a scholiasta e glossa. Praeterea nulla scribendi

- οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις νῖον
 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως αἰέθλων.
 ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
 εὐνέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προὔπειμψεν
 ἐξ Ἑρέβους ἄξοντά κύνεα στυγερῷ Αἶδαο·
 οὐκ ἂν ὑπέξεργγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλὰς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενεῖον,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μὲν ὅτ' ἂν αὐτὰ φίλην Γλανκώπιδα εἴπῃ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνυχας ἵππους,
 375 ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῶσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὅφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,

μὸς Ald. 2. δῆμὸς H. et vulg. —
 V. 373. ἴσσεται ἡμᾶρ ὅτ' αὐτὲ
 pauci libri ap. Heyn. — V.

374. ἐπέντυε edit. antiquiss. —
 V. 376. ὅφρα ἴδωμαι V. L. ap.
 schol. A. — V. 377. νῶϊν Z. —

varietate subiecta bis excitatur versus in Et. M. 499, 20. 600, 8. Verbo *κεκαθρόμεθα* et originem variam et significationem disparem tribuunt grammatici; in eo vero, quod schol. BLV. observant: τὸ δὲ *κεκαθρόμεθα* ἀντὶ τοῦ φροντισθῆναι ἀπὸ τοῦ κῆδεσθαι, et olim plurimi convenerunt, ut Eust. 716, 63. Suid. II, 289., alii, nec fere dissident recentiores, vid. Thierseh. in gr. Gr. 232. 76. Buttm. gr. ampl. II, 1. p. 165. Dammii Lex. p. 622.

V. 369. Librorum et interpretum veterum οὐμὸς est, quamquam simile crasis exemplum nullum exstat ap. Homerum, vid. Wolf. anal. liter. I. p. 451.

V. 370. Et. M. 208, 41. admodum depravatam praefert.

V. 374. Mendum a librariis saepe illatum abatergunt meliores, ut Ven. Vindd. et editiones emendatiores; cf. ad 5, 730.

V. 376. In singulari concordēs fere sunt libri. *Ἰδωμαι* qui scripserunt ad utramque deam relatum voluerunt. Simili modo loquitur Agamemno 10, 97.

V. 377 sq. Tanta tamque multiplex grammaticorum dissensio est, ut a quibus auctoribus singula quaeque sint repetenda vix dignoscas. Itaque non est mirum, quod neque Heyniius neque alius quisquam satis bene removit istas difficultates. Quas ut componamus, singula deinceps sunt enumeranda. Iam vero *προφανείσα* Aristarcho fuisse probatum et schol. Leid. apud Valckenarium in dissertatione de schol. Homer. p. 32 et schol. BL. narrant, iidemque Herodiano tribuunt *προφανείσας* sive *προφαντίσας*, a e Dorum more correpto. Contra schol. A., cui *προφανέτα*, quod in

γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

ἢ τις καὶ Τρώων χορῆει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς

380 δημῷ καὶ σάρκεσσι πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

ἢ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο.

αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,

385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,

ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμα χερσίν·

ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο

τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

ἐς δ' ὅχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος

V. 378. προφανείσας ἰδὼν Z. et
prius Herod. προφανέντε V. Ald.
2. et fort. Ar. προφανείσαιν

libror. para. — V. 379. ἢ τις
Vind. ed. ὅστις κ. Vind. V. —
lb. χορῆσει Vind. XLIX. — V.

codice est, explicandum erat, subicit quidem γράφεται προφανείσα, sed paullo post ab alio profectus exordio: ἄλλως, inquit, Ἀρισταρχος προφανέντε ὡς πληγίτε κραιναῶ (455) δυνάως· ὁ δὲ Ζηρόδοτος γηθήσει προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, σιστελλῶν τὴν τελευταίαν κ. τ. λ. Ex his Heynius triplicem hic obtinuisse varietatem colligit. Antiquissimam harum fuisse dicit προφανέντε ἰδὼν, ex quo Zenodotus procuderit προφανείσας ἰδὼν, assentiente Herodiano. Alios vero de suo novasse προφανέντε sive προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, cuius vix gravior Eustathio sit testis ac sponsor. Huic vero disputationi plura inesse a vero aliena facile intelligitur. Primum ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, quod Zenodotus legisse fertur, in nullo omnino apparet libro, deinde quae supra attulimus manifesto docent, utrum προφανείσα an προφανέντε maluerit Aristarchus, dubium esse atque incertum; postremum libri, quemadmodum in reliquis nihil deflectunt a vulgari, ita προφανέντε, προφανείσας, προφανείσαιν et προφανείσα admodum discordes edunt. Quod quid sit ex iis demum, quae Eust. 718, 16 sqq. de soloeca verborum structura disserit, conicere licebit. Etenim quum putassent ῥοῖ, sive sit primus sive quartus casus, minus quadrare ad verbum, quod sequitur γηθήσει, alii insolitam verborum iuncturam a deae mente turbata et irae plena repetendam censuerant, alii genitivos quos vocant absolutos substituendo structurae magis quam numeris consuluerunt, alii nominativos in illorum sedem invasisse crediderunt, alii denique, quibuscum Eustathius ipse sentit, rem praepositione omissa explauandam iudicarunt. Inducunt igitur, ut episcopi verbis utar, Minervam haec dicentem: ὅτι ἰδὼν, τὰν δ' ἔκτωρ εἰς ἡμᾶς ἢ δὲ ἡμῖς γηθήσει φανείσας ἐν τῷ πολέμῳ. Ad quod quum proxime accedant 9, 77. τίς αὖ τότε γηθήσειεν, nescio quid obstat, quomodo γηθήσει sine ulla praepositionis ellipsi cum quarto casu connectamus, vid. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1339. et Hartungium de casibus p. 57. b. Ceterum Eustathium

- 390 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρῃ.
 "Ἥρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἅς ἔχον Ὀραιοί,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 395 ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἥδ' ἐπιθῆναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδηθεὶν ἐπεὶ ἶδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χροσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

389. λάζυρο Ptolemaeus, Oroan- — V. 398. ὠτρυνε ol. vulgo et
 di filius, ap. schol. A. — V. H. — V. 401. ὥς καὶ τετ. V.
 394. ταῖς Viind. edit., ut solet. τό δὲ καὶ Viindd. —

et librorum pars, ut Viindd., mihi Wolfioque congruunt. Minus
 etiam considerate suavit Kuppenius προφανῆσα, quod cum verbo
 ἴδωμαι cohaerere statuit. Nam tantum abest, ut verborum duri-
 tiem, si qua est, emolliat, ut Homeri perspicuitati tenebras
 offundat.

V. 389. Ptolemaei λάζυρο, cuius et simplex et composita
 tragicis frequentantur, non spernendum censent schol. AV. At vi-
 detur Humerica aetate inferior, cf. h. in Merc. 316.

V. 396. Pansis vel omissis vel mutatis, totum hunc locum
 inde a versu 381. in libr. 5, 767 sqq. vidimus de Iunone et Mi-
 nerva ad Martis furorem reprimendum ex Olympo in Troianum
 campum descensuris. Quod quidem nonnullos veterum implit, ut
 singulus aliquot versus, sicut 385 — 7. et 390. cum sequente,
 temere insertos et alienos putarent.

V. 398. Augmentum, iugenti exemplorum copia probatum,
 non modo intactum recte servavit Wolfius alibi, sed etiam tri-
 bus quattuorve Iliadis versibus, qui eo carebant, prudenter reddi-
 dit, libris optimis, ut Ven. et Viindd., ubique concinentibus, cf.
 10, 158. 11, 185. 20, 174.

V. 401. Librariorum negligentia labeculam variam poetae in-
 duxit: scribitur enim nunc τόδε καὶ, nunc ὥς καὶ, quorum neu-
 trum satis congruit. Illud quidem Veneti est 2, 257. 8, 454., nec
 raro Viindd. accedunt. Sed eo bene abstinet schol. A., cf. eum ad
 v. 454., ubi alii, eodem teste τὸ δὲ κεν τετ. ἔπλεον inalterant.
 Iam si quis ea, quae vel minatur vel promittit, certo eventura
 apudet, relativum magis consentaneum esse demonstrativo adver-
 bioque tum suus quemque sensus docebit, tum exemplorum mul-
 titudo poterit ostendere, vid. 1, 212. Od. 2, 187. 17, 229. 18,
 82. 19, 487. 21, 337. Varietas ergo, quam Heyniius perpetuam
 dicit, perraro erit obvia. Alia prorsus est ratio Il. 9, 310.; ibi
 enim relativo praemisso commodè respondet καὶ ὥς τετ. ἴσται.

γνώσω. μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους·
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
405 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῇ Γλανκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὃ τι νοήσω.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγέλουσα·

410 βῆ-δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἐννεπε μῦθον·

Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
οὐκ ἔαα Κρομίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.

415 ὦδε γὰρ ἠπειλήσει Κρόνου παῖς, εἰ τελίῃ περ·

<p>V. 402. μὲν σφῶϊν Vindd. et ol. vulgo, μὲν σφῶϊν H. — V. 405. ἀπαλθῆσονται Ar. in alt. — Ib. ἃ κε μ. H. solus. — V. 408, ὃ τι κεν εἴπω Ar. in</p>	<p>alt. — V. 410. βῆ δ' ἐξ Ἰδ. Z. — V. 415. ἢ τελίῃ περ Ar. Post hunc vers. Vind. ed. inser- rit: ὦδε γὰρ ἔξεσσι, τότε κ. τ. ἔσται. — V. 416. γνώσει Vind.</p>
--	--

V. 402. Wolfius tenorem inclinando certo grammaticorum obediit praecepto, de quo luculenter exponunt schol. A. et Apollon. Dyscolus de synt. II, 22, 167, de pronom. 376. c. et 401. b.

V. 405. Aristarchus non sine aliqua veri specie ἀπαλθῆσονται retulit ad ἔλκεα: crebro enim poetarum usu intransitiva verbi illius significatio stabiliri videtur, cf. 5, 417. et Quint. Sm. IV, 424. Nihilominus et scholia et aliorum testimonia vulgari praesidium ferunt, ut Nicand. in Ther. 654. et Apoll. in Lex. 143.

V. 408. Non ignoro, quibus Aristarchi ὃ τι κεν εἴπω tueri possis rationibus. Iuno enim Iovis iussis, in deorum concione denuntiatis, aperte obnititur. Eandem vero mentem iis, quae libri praechent, subesse nemo negabit. Itaque acquiesco in eo, cuius testes locupletes sunt Ven. Vindd. plerique, codd. alii Eust. 723, 31. et Et. M. 306, 49.

V. 410. Zenodoto cur assignaverim id, quod Heynius schol. Ven. ad Il. II, 196. esse perhibet, breviter dicendum est. Illius autem fuisse apparet ex schol. Viet. ad 15, 79., ubi, quae de Iride hic leguntur, de Iunone iterum narrantur. Causam, qua Zenodotus impulsus de emendatione cogitaverit, conjectura sum assequutus in dissert. de vi et usu praepositi. ἀνὰ et κατὰ p. 20. Mirum enim profecto est, quod qui in Olympum adscendunt de Ida degredi feruntur. Nec vero Zenodotus, qui Idam et Olympum altitudine pares fuisse statuit, quidquam expedit. At κατὰ Ἰδ. ὀρέων, librorum consensu munus, de deabus Ida relicta in Olympum eniten-

- γνώσειν μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλῆιν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξιν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοῦς
ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπηθῃ κεραυνός·
420 ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σὺ πατρὶ μάχῃαι.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νημεσίζεται, οὐδὲ χολοῦνται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὃ τι νοήσῃ.
ἀλλὰ σὺγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτεόν γε
τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰῆραι.
425 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις·
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγες
νῶϊ ἔῳ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.

quint. et Apoll. de synt. II, 22, 267. — V. 420. Γλαυκῶπις V. et ol. vulgo. — Ib. ὃ πατρὶ libri pauce. — V. 422. ὃ τι κεν εἴπη Vind. quint. — V.

423. ἀδδεές Ar. — V. 423. νῶϊν ἔῳ Vind. ed. et ol. vulgo. — Ib. ἔνεκεν πολεμ. Ald. 2. St. R. ἔνεκα π. Eust. 721, 34. et edit. antiquiss. —

V. 415. Aristarchi sive lectionem sive emendationem schol. ABL. iudicant verisimillimam, quippe quae Iovis minis admodum congruat. Quae quidem e versu 401. ab interpretibus adscripto temere illata sunt Vindobonensi libro, quem publici iuris fecit Alterus, ea non moror. Aristarchi vero coniecturam, siquidem εἰ τελέει περ de scholiastae Veneti sententia idem valet atque ὥς, praeferendam esse non negaverim; quanquam nullo alio nisi eo, quod supra adduxi ex II. 9, 310., comprobari possit testimonio. Quare plus fidei habeo Eustathio, Iridis verba sic interpretanti, ut deam dubitasse putet, num Iovis verbis eventus sit responsurus, vid. 721, 17 sqq. ὑπὲρ τοῦ Διὸς οἶον λαλοῦσα, ὥς ἴσως ἐν λόγοις αὐτῶν καὶ μόνοις ἵσται τὰ τῆς ἀπειλῆς.

V. 416. Corrupte scribi apud nonnullos γνώσει planum est. Obliqua enim quae vocatur oratio quum re ipsa commendatur, tum librorum grammaticorumque suffragiis nititur, ut Apoll. de pron. 281 a.

V. 420. Quinque versus, quos obelo notant, partim ex superioribus male repetitos, partim duriores et Iridis personae minus consentaneos habuerunt. In quorum primo Γλαυκῶπι, ὅτ' ἂν Venet. et alii plerique tuentur, nec tamen ei, quod recentioribus omnibus omnino placuit, libri quidem desunt, velut Vind. edit. Unde Vol-fius nuper demum reposuit.

V. 423. Literis geminis infestior ἀδδεές voluit Aristarchus. Quod etsi ferri possit, nihil tamen mutandum erit propter librorum consensum, qui hic et 21, 481. obtinet, vid. Eustath. 721. 26. 1856, 44. et ad II. 5, 203.

V. 428. Eust. 721, 33. in uno quidem vitio convenit cum

- τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτῳ,
 430 ὃς κε τύχη· κείνος δὲ τὰ ἅ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικής.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 τῆσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 435 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 μήδ' ἄλλοισι θεοῖσι φίλον τετιμῆναι ἦτορ.

- Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δίδωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
 440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ βρωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας.
 αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.

V. 429. ἀποφθίσθω V. Eust. 721, 38. R. St. — V. 432. τρά-
 πε Vind. ed. — V. 434. κατέ-
 δεισαν Eust. 721, 44. perperam.
 — V. 439. Οὐλυμπόνδ' ἐδ.

Vindd. Eust. 722, 23. Ald. 2.
 all. — V. 441. ἀνθρωμοῖσι sive
 ἀμβρωμ. ol. vulgo. ἀμβρόνεσσι
 Diogenes. — lb. πετάσσας editt.
 antiq. Apoll. Lex. 240. Et. M.

libris vulgaribus scribendo ἕνεκα πολεμίζειν, in cuius locum peius etiam subrogant ἕνεκεν: Ven. Vind. et all. plurimi, quos sequuntur, rem melius instituant. At recte defendit idem ille Homeri interpres τῷ ἐῷ, dum reddit οἷόν τε ἔγωγε ἑμᾶς (leg. ἡμᾶς) ἐῷ ἅντα τοῦ δεινὸς βροτῶν ἕνεκα πολ. Quo intelligi potest τῷ ἐῷ, cui merito adversatur schol. A., sine idonea causa in Romanam et alias plures transiisse. Nobis accedunt Ven. Vindd. XLIX. et alii; Vind. quint. τῷ τ' ἐῷ, quo hiatum declinaret, adscivit.

V. 429. In errore versari qui diphthongum vero propiorem esse censeant, vidimus ad 6, 407.

V. 439. Augmentum, ab hoc loco absonum, plurimi assumperunt ex Eustathio; ignorant illud Ven. schol. A. et editt. antiquissimae.

V. 441. Aristarchus, Chrysippo aliisque obloquutus, praepositionem a nomine secrevit, teste schol. A., ex cuius penu sua hausit Etymol. Magni scriptor 81, 51., vid. ad 5, 87. Horum cum praeceptis congruit schol. Sophocl. ad OT. 16. Diogenis ἀμβρόνεσσι schol. Vlet. ἀναβαθμοῖς exponit, vid. similia aliorum in Steph. thes. ling. Gr. II, 2531. In fine versus Barnesii coniecturae Ven. et optimus quisque plus momenti et fidei addunt.

V. 448. Non negaverim cognatione quadam δῆ, δῆν et θῆν iungi. Sed usus dicendi particulas istas sic diremit, ut mediam tempori, primam consequentiae, tertiam denique ironiae ei, quod sequitur, adiunctae assignaret. Ea igitur Latinorum adverbii sci-

αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ;
οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔδεδε.

450 πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέγμερα ἔργα.
ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·

455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ.
ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἔν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·
πλησίαι αἰγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳάεσσι μεδέσθην.

588, 2. — V. 443. πολεμῶ. Vind. ed., male. — V. 448. οὐ μὲν δὴ Vind. ed. δὴν schol. brev. Ib. καμέτην Z. — V. 449. τοῖον κότον Ar. — V. 454. τότε κ.

τ. ἔστας Vind. ed. et ol. vulg. καὶ κεν τ. ἔπλεν V. L. ap. schol. A. — V. 456. ἄψ. Oöl. Vind. ed. —

licet sive videlicet respondebit. Quo factum est, ut exclamando interrogandoque maxime sit apta. Huc pertinent schol. Al. verba: τινὲς ἐν ἐρωτήσεσιν, καὶ περὶ τῆς προτέρας νοοῦσι μάχης, οἷον οὐκ ἀπήρκεσεν ἡμῖν ἐκείνη· οἱ δὲ ἐν ἀποφασί καὶ περὶ τῆς νῦν κερτομικῶς. Neque abhorrere a vero quae postremo memorantur vel inde patet, quod Iuno et Minerva, Iovis minis deterritae, a pugnando prorsus abstinuerunt; vid. exempla nostro finitima 10, 104. 16, 852. Od. 5, 211. Quare credibile est errare Heynium, θῆν et δὴν eadem significasse arbitrantem, nec Passovius satis scite utrumque in Lex. committit. Melius iis rem administravit Vossius, qui quum δὴν, scholiastae probatum, nostris convenire existimasset, transtulit: non diu vos pugnae tumultus fatigavit. Sed eo artificio nihil opus est. Plus ponderis et satis inest particulis connexis οὐ θῆν δὴ in Od. 3, 352.

V. 449. Aristarcheo maiorem inesse gravitatem schol. A. indicat; vulgari autem et dearum ira saepius decantata, vid. 4, 30. 7, 31. alibi, et 16, 449. adsunt.

V. 454. Imperfectum, nuper restitutum, et Ven. cum Vind. XLIX. tuetur, et res postulat; de reliquis vid. ad v. 401.

V. 455. Generis euallagen non modo poetis, verum aliis etiam scriptoribus cognitam multi illustrarunt. cf. Matth. gr. Gr. §. 436. l. et Apollon. in synt. III, 7, 209., nostri versus haud immemorem.

- ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 σκυζομένη δὲ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει.
 "Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήνδα.
 Αἰνότετα Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφνυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται.
 [ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφροζόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις.
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὄλονται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 470 ἦοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμένεα Κρονίωννα
 ὄψαι, αἳ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια "Ἡρῇ,
 ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπάνεσται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 πρὶν ὄρθαι παρὰ νῆσσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

V. 460. σκυζ. περὶ πατρί id. — antiq. — V. 470. ἄας δὴ κ.
 V. 461. "Ἡρῇ H. et ol. vulg. — Z. — V. 471. ἦν ἐθελ. V. βοῶ-
 V. 463. οὐκ ἐπεικτόν H. et editt. — ne id. — V. 474. ὠρθαι H. et
 vulgar. — V. 468. Θεοῖο editt. ol. vulgo. — V. 476. πεσόντος

V. 460. De dativo, cui lure locum concesserunt, disserui ad 4, 24., ubi versus quinque, qui hic repetuntur, iam legimus.

V. 463 sqq. Pauci libri, ut Ven. et duo Vindd., desectunt ab eo, quod et olim obtinuit et supra v. 32. adfuit; variat tamen utrumque in Homericis, cf. 5, 783. 7, 257. Od. 18, 373. Tres versus 466. et duo proximos omittunt Ven. Vindd. tres et alii. Quamquam de Vindobonensibus minus accurate exposuit Heynius. Fuisse enim hic antiquissimis in exemplaribus nonnulla turbata et confusa perspicue docet Vindob. editus, qui importune versui 465. praemittit v. 355. ἀνδρὸς .... ἀνεκτῶς. Quem quum unus liber solum praetermiserit, Heynius id refert ad versum eum, qui plerumque est v. 467. Illum vero, adiectis prioro et posteriore, nullo pacto abesse posse manifestum est. Itaque in loco suspecto et incerto nihil erat mutandum, etsi ex Harlei. ὥς σὺ κελεύεις, quod supra admissi, peti possit; nec vero conditionale abhorret a Iunonis pertinacia. Postremum v. 468. Θεοῖο expellendum fuisse libri meliores demonstrant et v. 37., cf. de hac forma Apollon. de synt. II, 21, 163. Bekker. l. l. p. 58. Büttmann. in gr. ampl. §. 72. annot. 11. De Atticorum usu haud dissimili, sed paullo diverso, agit Valckenauer ad Herod. VIII, 140.

V. 470. Zenodoti ἄας ἐκατέρωθεν reddit Hesych. I, 7. Boeotisque tribuit. Alias suspicari possis αἰούς, Theocrito familiare, vid. id. XI, 15.

V. 471. Quid αἳ κ' ἐθέλῃσθα et ἦν ἐθελ. differant, exposui ad 4, 353. Utrum vero praeteras, hic habere possis; vulgato

- 475 [ἡματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωμένης, οὐδ' εἰ κε τὰ νείατα πείραθ' ἱζηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
480 ἡμενοὶ οὐτ' αὐγῆς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
τέρποντ', οὐτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε
σχυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος ἼΙρη.
485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡλίοιο,
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
Τρῶσιν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδν φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ἀσπασίη, τριλλιστος, ἐπήλυθε νῦξ ἑρεβεννή.
Τρῶων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἴκτωρ,
490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινῆεντι,

H. et vulgar. edit. — V. 481.
βαθὺς δ' T. Ald. 2. et ol. vulg.
— V. 482. οὐ σεῦ H. vulg. —

V. 489. Τρ. δ' αὐτ' ἀγ. V. H.
et ol. vulg. — V. 490. ποτα-
μῷ ἐπὶ διν. Flor. et libr. plur. —

tamen Iovis disacritatem augeri crediderim. Veneto ī satis visum esse et Γλαυκῶπς v. 420. et alia comprobant testimonia, ut 15, 49. 18, 357. In recepto vero, metro paene necessario, Vindd. omnes alique libri et scripti et editi consentiunt.

V. 474. Aliquam auctoritatem ὄρθαι, olim lecto, fuisse non nego, sed ὄρθαι legitimum esse scienter iudicat Buttmanu. In gr. ampl. §. 110. 9. annot. Cuius a partibus stant Ven. Eust. 724, 5. Vind. XLIX. et quint., quanquam eius scriba, & in σ mutato, ὄρσαι dederit.

V. 476. Damnaot veteres duo versus ea potissimum de causa, quod Patroclus in Scamandri campo occubuerit. Sed pugnam istam ad Graccorum munimenta et coeptam et fuitam esse nemo ignorat. Ceterum Heynium, cui πεόντος melius videbatur, ab assensu cohibere debebat Homerī usus, vid. 17, 120, 182. 18, 195. et Wolffī praefat. nov. ed. p. 75.

V. 481. Numeris prospiciunt optimi quique, ut Ven. Vindd. all.

V. 482. Prunomen ὀρθοτονοίμερον esse vidit Thierschius, cf. ad 1, 396. Nec dubium est, quin ita scriptum voluerit Vind. quintus, in quo perperam fertur: οὐτ' εὐ ἔγωγε.

V. 487. Eust. 725, 5. particula altera neglecta Τρῶσιν μὲν ἀέκουσιν nulla alia de causa exaravit, nisi quod poetae verba comuni et quotidiano aptaverit sermoni.

V. 489. Adversativam rectius abesse demonstravi ad 7, 345.

V. 490. Praepositioni et tenori eius inclinato praesidium

ἐν καθαρχῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνεται χῶρος.
 ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χιθόνα μῦθον ἄκουον,
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἀγόρευε Λὺ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 405 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης·
 τῷ ὅγ' ἐρυσάμενος ἔπια Τρώεσσι μετήνδα·

Κέλντε μιν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἢδ' ἐπίκουροι,
 νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἃψ ἀπογοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·

500 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν.
 505 ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵπια μῆλα
 καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίχρονα οἰνίζεσθε,

V. 496. προσήνδα vulg. olim, | ἀντάρ Eust. 726, l. Rom. ἐφο-
 ἔπ. πτερόεντι· ἀγόρευε V. l. ap. | πλισόμεσθ' ἀντάρ Vindd. H. et
 schol. A. — V. 501. ἐπεὶ Λιός | vulgo. — V. 504. λύσαςθ' ἐξ
 ἐτράπετο φρήν Z. — V. 503. | ὄχ. Vind. XLIX. ἵπ' ἐξ ὄχ. ol.
 ἐφοπλίζεσθον Z. ἐφοπλισόμεσθα. | vulgo. — V. 505. ἄξασθε schol.

fert Apoll. de synt. IV, 2, 308. cf. 5, 479. Versus proximus
 infra 10, 199. iterum adest.

De versu 494. vid. ad 6, 391.

V. 501. Zenodoti διττογραφίαν ab hoc loco alienam existimat
 schol. A., nocte non a Iove immissa. Melius igitur convenient
 haec Il. 10, 45.

V. 503. Hiatus, medio versus pede illigatus, ferendum esse
 constat. Qua propter cum Wolfio et Gerhard. lect. Apoll. p.
 112. a Veneto non recessi, etsi alterum, quod in plurimis con-
 spicitur libris, non propterea falsum esse supra significavi, vid. ad
 4, 542.

V. 504. Wolfius, cuius novissimam recensionem minus ac-
 curate contulit Passovius, vid. eius Lexic. voc. ὑπὲξ, ὑπὲξ ὀχέων
 non sine magna veri specie adoptavit. Nam inepte statuunt gram-
 matici praepositionem alteram verbo, alteram nomini adiungendam,
 quum λύνειν ἐξ et λύνειν ἵπ' ὀχέων Graece dicatur, vid. poetae exem-
 pla in Il. 5, 369. 8, 543. et Od. 7, 5. cll. 6, 88.

V. 512. Ad eundem impingimus lapidem, quem remove re-
 stitui ad v. 191. Sed maiores hic obstructae sunt difficultates, quod
 Lobeckio duce, vid. ad Soph. Ai. 1213., adverbis a nominibus
 repetenda dativorum vicissitudinibus obnoxia esse plerique censent,
 cf. Matth. in gr. Gr. p. 500. Cuius praescripti recordatus Bo-
 thius non modo ἀσπονδὴν revocavit, sed munificet etiam ex Hey-
 nii observationibus negligentius inspectis ἀμοχθεῖ, quo caret,

στίον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠοριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

- 510 μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἱκῆλοι·
ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσση,
βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,

- 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος
Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἀρηα.
κῆρυκες δ' ἀνὰ ἄστν Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων
παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστν θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·

- 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.

A. — V. 508. *ἰριγεν*. V. ex
errore. — V. 512. *ἀσπουδί*
olim vulg. et Bothius. — V.
513. ὅστις Ambr. ap. Butt-
mann. in schol. ad Od. p. 592.

— lb. *κείων* Ar. *πέσσοι* Aristoph.
et fort. Vind. XLIX. — V. 515.
ἀποθρώσκων V. L. apud schol.
A. — V. 519. *πρωτὶ* V. et
Vind. XLIX. —

Homero largitur. Quodam codicum plurimorum auctoritate et grammaticorum iudicio stabimus, ei accedamus oportebit. Nam diphthongo, ut paucis defungar, utuntur Eust. 181, 8. 726, 44. Apoll. in Lex. 170. Et. M. 49, 12. Theod. p. 74, 7. alique permulti. At vero his obstant Venet. et doctissimus eius interpres, quibus i satisfacit semper, vid. 15, 476. 22, 304. A quo quom aliorum decreta, ut Apollon. de adverb. 571, 5. Dräcon. de metr. 37, 5 sqq., non ita multum absint, illorum signa deserere nolui. Sed gaudebo, si quis alius impeditissimum Graecae grammaticae locum tanta et studii diligentia et doctrinae ubertate, quantam sibi expetit, ita explanatum perpurgatumque nobis dederit, ut, quid verum falsumve sit, in singulis quibusque dilucide et perspicue appareat.

V. 513. Quod Heynius, nullo satis certo nius testimonio, commemorat, ex Ambrosiano libro nuper erutum est. Aristarchei *κείων* mentionem iniecit Parmeniscus in libro Crateti inscripto; illius simile est in Od. 3, 224. Demonstrativi vero fidem augeat Od. 17, 497. Neque optativum hisce exemplis et paucis aliis sponsoribus fretus praeferendum dixerim. Hectori enim certam hostium perniciem spondenti subiunctivus magis convenit.

V. 519. Adstrictior est praepositionis *πρωτὶ* potestas, quam quae hic requiratur. Unde *πρωτὶ* a plurimis libris probatam et apud schol. A. appositam merito tuemur; cf. 10, 183. 12, 803. Postrema versus pars exstat in Et. M. 445, 54.

- ᾧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω.
 525 τὸν δ' ἦοῦς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ἐξελάαν ἐνθ' ἐνδε κύνας Κηρессиφορήτους
 [οὗς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν].
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 πρῶτ' δ' ὑπηῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄζυν' Ἀρηα.
 εἶσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώσας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 αὖριον ἦν ἀρετὴν διαίσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὅτῳ
 κίσεται οὐτηθεὶς, πολέας δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,

V. 526. *Ἐπομαι εὐχόμεν.* Z. Vind.
 quint. et H. — V. 527. *κῆρεςσσι*
 φορ. alii gramm. separatim. —
 V. 529. *ἐπὶ νύκτα* V. L. ap.
 schol. A. — lb. *ἡμέας* conie-
 ctura Heyn. — V. 530. *ψα'*

ἦοι ol V. et prius Et. M.
 351, 19. 692, 13. Ald. 2. ὑπ'
 ἦοιοι St., all. — V. 532. *εἶσο-*
μαι, αἴ κε ol. vulg. Et. M. 42,
 35. Apoll. in Lex. 241. — V.
 533. *αἴ κεν* Vindd. duo. — V.

V. 526. Schol. Ven., Zenodoto hic obloquutus, assentitur ad 14, 45. Neque Homeri consuetudo patitur explicationem, quam proponunt interpretes Graeci vulgatum reddendo: *καρχῶμαι ἐλπίδοποιούμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἄλλων θεῶν*. Cui iure adversatur Heynius et Zenodotum reponendum indicat. Sed nulla adducimur necessitate, ut a libris, qui omnes propemodum concinunt, desciscamus. Prostat enim Hector se preces fundere Iovi et aliis dM̃s, spe inductum fore, ut Argivos e patria expellat. Ea vero sententia magis patet interposito, quo hic versus a proximo dirimitur, sublato, cuius vestigium frustra quaeris in Veneto, add. Eustath. 727, 43.

V. 527 sq. Advertit grammaticos Venetos et Eustathium compositum, quod e dativo declinationis tertiae producto eoque ab initio illato nove et insolenter coaluisse indicant, Aristarcho id tribuentes, vid. Lobeck. ad Phryn. 687. Ceterum *κηρессиφορήτους* indicare eos, qui iniquo fato adveci sunt, et Eust. 727. 45. et alii sagaciter perspexerunt, vid. Ruhnken. in ep. crit. II, 56., qui sententiam suam de versu proximo, otioso sane et molesto, olim pronuntiatam ibi retractat, illumque aliis poetae exemplis defendendum existimat.

V. 529. Heynii suspicio, quae Bothio placuit, alienissima est ab Homeri mente.

V. 530. Compositum *ὑπηῖοις*, cui sponsor locuples est Eust. 727, 52., conjectura reperit Toupius, vid. Heynium, qui plura exempla congescit.

- ἡλίου ἀνιόντος ἐς αὖριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡμᾶτα πάντα,
540 τιοίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρῃ ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρωόντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
545 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵρια μῆλα
καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίχρονα οἰνίζοντο,
σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἐκατόμβας.
κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
550 ἠδεῖαν· τῆς δ' οὐ τι θεοὶ μάκαρες δαίτοντο,
οὐδ' ἔθειλον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή
καὶ Ἡρίamos καὶ λαὸς ἑὺμμελίω Ἡριάμοιο.]

534. *φειοίμην* V. L. ap. schol. H. — V. 539. *ἀγήρας* V. —
A. — V. 535. *αἶ κ' ἱμ.* Vindd. V. 543. *ἀπὸ ζ. ἰδρωόντες* Vind.
plures, Eust. 728, l. Rom. St. quint. — V. 547. *φίρον δ' ἱα*
H. — V. 538. *αἶ γὰρ* vulgo et Vind. ed. —

V. 532. Ionicum *εἰ καὶ μ' ὁ Τυδείδης* quum Ven. Vindd. plures aliique repuscent libri, tum alii poetae luci dubitatione eximunt, vid. H. 22, 244. Od. 18, 265., quibus consentanei sunt H. 11, 792. 15, 403. 16, 860. Od. 2, 232. 3, 216.

V. 533 et 535. Sic quoque lucum suum facile tuebitur Ionicum, priore versu codicibus longe plurimis sustentatum, posteriore Ven. Vind. XLIX. et Ald. sec. testimonio adiutum.

V. 534. Modorum vicissitudinem, Homeri non ignotam, et certa Hectoris exspectatio et libri admitti vetant.

V. 538 sq. *εἰ γὰρ* et *ἥδε* et infra 13, 825., qui nihil fere discrepat, Ven. Vind. quint. et XLIX. proferunt; add. schol. A. ad hunc locum. Trisyllabum *ἀγήρας* praeter Venetum agnoscunt alii quidam, sed cf. Exeura. V.

V. 548 sqq. Hic ifomeri Ilias quattuor versibus (unus 549. in libris comparet) e Platonis Alcibiade II. qui fertur aucta est inde a Barnesio, vid. Wolfii prolegom. p. 37. et Heynii observationes, quanquam hic eum aliis varias circumspicit causas, quibus fidem eorum eleuet. Neque ego is sum, qui spurtae originis notam delendam putem. At pro certo affirmaverim verbo *δαίτοντο*, in quo Heynius Bothiusque haerent, nihil inane neque insoliti nec sermoni Homérico contrarii. Quod enim de diis uidore sacrificiorum vrescentibus plerumque cogitant, id falsum et commentitium habeo. Scribo igitur, quemadmodum in dialogo isto legitur: *τῆς δ' οὐ τι θ. μ. δαίτοντο*, i. e. culus ne minimum quidem dii coelestes sibi diviserunt. Quae cum poetar.

Οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἐπὶ πολέμοιο γαίφρας
εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.

- 555 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἄμφι σελήην
φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῷα γ' ἄσπετος αἰθήρ,]
πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα πόιμην·
- 560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καϊόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλίοθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πᾶρ δὲ ἐκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κῆρ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύντας,
565 ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρόνον Ἠῶ μίμνον.

V. 553. γαίφρη Vind. ed. vulgo
et W. — V. 555. φαίει νήν V.
L. ap. Eust. 729, 26. et schol.
L. — V. 557. ἐκ τ' ἔφανεν
Vind. ed. et ol. vulg. — V.

560. τοῖα μεσηγὺν et ὥς τὰ μεσ.
VV. LL. ap. schol. A. — V.
562. μυρὶ ἄρ' ἐν πεδίῳ et ἐν δὲ
ἐκ. Z. — V. 563. σέλας Vind.
ed. σέλα editi. antiquiss.

nam concinere patebit comparantibus Il. 9, 138, 280. 5, 158.
Versus autem duo postremi leviter immutati esse videntur ex Il.
24, 27 sqq.

V. 553. Pluralem, Ven. et trium Vindd testimonio munitom,
reposui cum Heynio et Bothio. Vere enim ille dicit nullum
singularis exemplum inveniri apud poetam.

V. 555. Novam lunam qui intelligendam esse statuerent, φαίει
νήν i. e. νέην excogitarunt. Cuius coniecturae mentionem facit
Eustath., l. l. eamque in Apionis et Herodori commentariis
repertam dicit. Aristarchus vero φαινήν lucidam expo-
nisse Eustathius pariter ac schol. Lips. memoriae produnt, nec
quidquam variant Apoll. in Lex. 683. et schol. ad Od. 6, 58.

V. 557 sq. Spurious iudicant, quod commodior iis sit locus
in libr. 16, 299 sqq.

V. 559. Prior pars recitatur in Et. M. 296, 13.

V. 560. Bene et scienter stabilivit Heynius vulgatum.

V. 562. Zenodotum Troianorum multitudinem in immensum
auxisse prudenter admonet schol. A. Graecorum vero exercitum
numero superiorem fuisse Troiano constat.

V. 563. Thierschius, in gr. Gr. §. 189. 18. σέλα ab Ho-
mero auferendum ratus, veterum testimonio uti poterat. Sed ne-
mo eorum, quod ipsi placet, σέλας πυρὸς αἰθ. agnoscit verum.
Itaque cum Ven. et schol. A. ad Il. 11, 385. σέλας π. αἰθ. teneamus
oportebit. Testimonium autem, quo grammaticus ille utitur,
δέπει μιληδόος οἶνον depromptum puto ex Odysaea 3, 46. Quo
loco etsi hodie quartum habemus casum, tertium tamen vel in suis
invenit exemplaribus, vel aptiorem iudicavit scholiasta.

IΛΙΑΔΟΣ I.

Apud Aehivos, Troianorum excubiis septos et gravi elade perterritos, Agamemno, copiis diffusis, principibus clam convocatis fugam nocturnam suadet. Moerore afflictos a tanta ignavia dehortantur Diomedes et Nestor, qui et alia quaedam utiliter et scienter proponit v. 1 — 78. Stationibus castrorum dispositis, apud Agamemnonem epulantur duces, ubi, fame exempta, de Achille placando et in belli societatem revocando pluribus agit Nestor v. 79 — 113. Agamemno, suam culpam professus, illius voluntati et prudentiae cedit, atque Achilli, si iram ex animo dimittere velit, et Briseidem intactam et alia egregia dona pollicetur v. 114 — 161. Quae quum Nestoris assensu comprobentur, Phoenix, Ajax Telamonius, Ulixes et praecones duo, ab illo lecti, ad Achillis abeunt tentorium v. 162 — 184. Legati benigne et honorifice excepti, postquam dapes remotae erant, singuli deinceps, primum Ulixes, deinde Phoenix, ad postremum Ajax, nullis nec blanditiis neque adhortationibus, quibus contumacem Pelidae animum flectant, parant; sed eventu irriti. Ille enim, iniuriae sibi factae memor, et dona oblata adspernatur et reditum in patriam minatur. Praeterea legatos, Phoenice apud se retento, alia, quibus ab hisce angustiis liberari possint, circumspicere lubet consilia, eosque remittit v. 185 — 668. Ulixes, cum Aiace et praekonibus ad suos reversus, Achillem placari non posse nuntiat. Principes, hoc rei exitu perculsos, oratione virili et forti ad meliorem spem erigit Diomedes v. 669 — 713.

Πρὸς βεῖα πρὸς Ἀχιλλέα. Αἰται.

- Ὡς οἱ μὲν Τρῶες γυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 θεσπεσίῃ ἔχε φῦζα, φόβον χροῦεντος ἑταίρη·
 πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
 5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε θρήκηθεν ἄητον,
 ἔλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
 κορυθύνεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκος ἔχεναν·
 ὥς ἰδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

V. 2. Φῦζα et Φόβον Vind. ed.

H. — V. 3. βεβλήατο Z. —

V. 4. ἀνέμῳ Aristoph. — V. 5.

Βορέας Vind. ed. et all. — V.

6. ἄμυδις Nicias et Pamphil. —

V. 7. παρ' ἑξ grammat. pars,

παρ' ἑξ Tyrannio. — 1b: ἔχεναν

V. et Strab. I, 92, 6. — V.

9. βεβλημένος Vind. ed. — V.

12. μή δὲ β. Ald. 2. — V. 13.

V. 2. Aliorum ad normam φῦζαν παραξινύοντως scribendum esse docui in libro de vers. Gr. her. p. 35. cl. 176. Nec dissentiunt intelligentiores magistri tum veteres tum recentiores, vid. Arcad. de acc. 96, 11. Thiersch. in gr. Gr. §. 176. 12. Litteram vero maiusculam et loci natura adspersatur et testium suffragia prohibent, velut scholl. ABC., Eust. 731, 30., schol. ad Od. 1, 238., Et. M. 731, 22. cum Orionis 146, 2.

V. 3. Animi doloribus βεβολήατο, corporis vero cruciatibus βεβλήατο tribuisse veteres nemo ignorat, vid. Lobeck. ad Phryg. 588 sq. et de vers. her. 253. Quibus technicorum finibus etiam poetarum sequiorum usus non continetur, Homero tamen ob hanc ipsam causam nihil novi inusitative erit concedendum, vid. Et. M. 193, 43.

V. 5. Praeterquam quod libri praestantiores Ionico adsunt, ut Ven. Vind. alii, idem reperitur in Apoll. Lex. Hom. 46., in Eust. commentariis 732, 12. et schol. Theocr. ad Id. VII, 111., vulgare legitur apud Moschopul. 83, 6. Βορέης e solo Porphyrio affert Heyn.

V. 6. Adverbiū ἄμυδις Ascalonita et Alexio, Aristarchi praeceptis obsequenti, leni instruxerunt spiritu, cl. II. 12, 385. Quibuscumque doctissimi quique congruunt, velut Et. M. auctor 87, 13. 529, 56. Apoll. Lex. Hom. 97. Eust. 732, 20. et Lex. παρ' πνευμ., a Valckenaerio editum, p. 210. Quorum duo posteriores eius rei originem repetunt ab Aeolica dialecto, vitiose autem fertur ἄμυδις in Lex. laud.

V. 7. Iam a veteribus de praepositionis duplicis et coniunctione et significato et tenore quid multumque disceptatum est. Hac nostra aetate eadem de re nemo copiusius diligentiusve exposuit Grasshoffio, vid. diar. schol. a. 1831. p. 514 sqq. Sed

- Ἀτρεΐδης δ', ἄχει· μέγαλ' ο βεβολημένος ἦτορ,
 10 τοῖτα κηρύξεσσι λευκοθύροισι κελύων
 κλήδην εἰς ἄγορην κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
 μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πορεύετο.
 Ἴζον δ' εἰν ἄγορῃ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἵστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
 ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδορες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδωκε βαρείῃ·
 σθένος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 20 Ἴλιον ἐκπέραντ'· εὐτείχευν ἀπονέεσθαι·

τετιηότες Vind. ed. — V. 14
 et 16, duobus electis, commisit
 Ien. ita: ἂν δ' Ἀγαμ. ἵστατο
 δακρυχέων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν
 ἔειπεν. — V. 16. ὥς ὅτι δακρυ-

χέων V. L. ap. schol. A. — V.
 18. μέγας Ar., vid. ad 2, 111.
 — V. 19. ὃς τότε μὲν μ. Ar. et
 all. —

quum plura sint, quae scite et commodè satis ab illo disputata esse negaverim, rem integram complectar Excursu XVIII., huius loco subiiciundo. Itaque duo tantummodo, quae viri sollertis eorum effugisse video, hic liceat adicere. Primum minus animadvertit a Tyrannione, cui adstipulatur, non modo libros optimos, sed grammaticos etiam meliores dissidere, ut Et. M. 652, 46. schol. ad Od. 12, 276. Apoll. in Lex. Hom. 699., deinde in eodem versatur errore, qui Heynii est. Nam quum in schol. Venet. legamus: Τυραννίων δ' ἐν μέγας λόγον ἤκουσεν, ἐν ᾧ ἐπὶ ἔρημα, καὶ βαρύνει καὶ ἔχει λόγον, ὥς Ἡρωδιανὸς ὡς ἐν πάρεξ τοῦ Σενθίου Ἰθονος, Herodianum una cum Tyrannione πάρεξ tanquam adverbium comprobasse nobis narrant. Verum si recordatus fueris Herodoti esse locum, quem scholiasta attulerit, vid. histor. IV, 46., Herodiano expulso, schol. verbis leviter corruptis medelam repertam videbis scribendo: ὡς Ἡρόδοτος ὡς ἐν πάρεξ τοῦ Σενθίου. Quod quidem pluribus stabilire vix opus erit, etiam tantilla res omnibus fraudi fuit; meliora docere poterat Et. M. l. 1. In versus clausula ἔχων libri longe plurimi et schol. A. tuentur.

V. 13. Homero usitatum commendat Ven. Vind. quint. et all., a quibus nihil discrepat Alteri liber in Il. 9, 695. 11, 555. 17, 664. 24, 283.

V. 16. Grammatici quum δακρυχέων et βαρυστενάχων sibi contradicere putarent, illud bis intulerunt. Neque alià causa, ut duos versus una litura induceret, Zenodotum commovit. Qui si comparisonem e libr. 16, 3 sq. parum apte huc traductam iudicasset, id ipsum interpretes nobis dicturos fuisse consequens est.

V. 19. Secus ac libri suadent interpretes Graeci, Aristarchi, puto, auctoritate impulsì, τότε magis convenire existimant. Quod quo pertineat, admodum dubium est. Alii enim de somnio a Iove

νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσαιο, καὶ με κελεύει
 δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που δὴ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολιῶν κατέλυσε κάρηνα

- 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω; πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 δὴν δ' ἀνέω ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 ὁππὲ δὲ δὴ μετέπει βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀίρραδιόντι,

V. 21. ἄτην Ambros. ap. Buttm. |
 schol. ad Od. p. 592. — V.
 22 — 32. Zenod. contraxit ita:
 δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ
 πολὺν ὤλεσα λαόν.
 ἦτοι ὃγ' ὥς ἐπὶ κατ' ἄρ' ἴζε-
 το θυμὸν ἄχεύων.

τοῖσι δ' ἀνιστάμενος προσέφη
 κρατερός Διομήδης.
 V. 30. ἀνέω vulgo, ἀνέω Ald. 2.
 Rom. — V. 33. μη τι V. —
 Ib. χολώσης Vind. quint. —
 V. 34. ἀλκῇ un. Vind. ἀκμήν

Agamemnoni obiecto cogitant, alii ad portenta Aolide sacris im-
 missa respiciunt, alii denique exta et ostenta eo indicari censent.
 Itaque satius duco, sollertia illorum, qua nihil proficimus, spreta,
 in eo acquiescere, cui libri et hic et in ll. 2, 112. ferunt prae-
 sidium. Neque Agamemno, serio de fuga iamiam deliberaturus,
 Achivorum principum animos explorare putandus est, neque alia
 Iovis auguria commemorat hic, alia loco laudato.

V. 22 sqq. Zenodotus, pluribus resectis, tres versus reliquit,
 alii, ut Aristophanes, nonnisi tres, v. 23 et duos proximos, ei-
 clendos iudicarunt. Schol. A. Zenodoti ubelom improbat eaque de
 causa, quod versus isti aliquoties repetantur, sic statuisse gram-
 maticum coniecit, vid. 2, 139 sqq. 7, 398. 9, 693. Heynius,
 ineuria Villosionii, apud quem scholiastae verba mutila leguntur,
 praepeditus, Zenodoti mentem manumque assequi non potuit.

V. 30. Cum Buttmanno ἀνέω, de quo dixi ad 2, 323.
 scripsi.

V. 33. Activum χολώσης alienum esse monstrat Od. 18, 20.

V. 34. Nihil sani praebent Vindubb. Unum enim librarii
 peperit negligentia, alterum glossam sapit. Simillimum nostri
 exemplum est in Od. 18, 380. Scholiorum iussu Ernestius et
 Heynius medium in versum πρῶτος ὄν. intulerunt, quo Aga-
 memno vel solus vel primus Diomedes ignaviam obiecit dicatur.
 Illud quum a vero abhorreat, neque hoc possit comprobari, usuen-
 sum cohibeamus necesse est. Vix enim dubites, quin Diomedes
 ea in animo habuerit, quae acerbius iecerit in ipsam Atrida 4,
 370 sqq., idque scholia scienter intellexerunt. Quod reliquum est,
 adverbii usus multis exemplis poterit confirmari, vid. 1, 339. 9,
 447. 16, 75. alib.

- ἢ θείης ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλλ', ἢ μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν
 35 φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτιω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπειαι νῆας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις;
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσεται, ὥς τε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστῆς, αἱ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλάι.

Vind. — Ib. πρῶτος scholl. BL.,
 editt. antiquiss. et II. — V.
 36. ἡγήτορες ἠδὲ μείδ. Z. — V.
 37. διάνδιχα' Id. Vindd. tres. —
 V. 38. σκῆπτρον Vind. XCLX.
 — V. 39. οὗτοι δῶκεν Ald. 2.

Rom. all. — Ib. ὃ, τε W. et
 ol. vulgo. — V. 42. εἰ δὲ τοι
 vulgo, εἰ δὲ σοι W. — V. 43.
 τῆς δὲ τοι ἀμφιέσσαι V. L. ap.
 schol. A. —

V. 36. Zenodoteum plures occupavit libros, ut Vindd., Eustath. 733, 12., alius, neque Aristarcho ignotum fuisse schol. testantur. Sed apparet de iniuria sibi illata Diomedem eo iustius conqueri posse, si totum exercitum, ut factum erat, eam audivisse dicat, neque id latuit interpretes veteres. Unde Veneto erit adstipulandum.

V. 37. Vindobon. tribus etsi schol. A. congruit, duplicem tamen amphibrachum, profecto molestum auribus, prohibent ab adito Ven. et Eust. 733, 13.

V. 38. Nec Vindob. XCLX. nec Dionysii codices, quorum mentionem iniicit Heynius, diversi quidquam habuisse videntur. Nam σκῆπτρον non minus quam σκῆπτρο scribarum festinationi deberi tenoris pravitas nos certiores facit. Itaque carere possumus Heynii explicatione: σκῆπτρον μὲν τοι δῶκε, ὥς τε τετιμῆσθαι.

V. 39. Et Ven. οὔτοι vindicat et Vind. XCLX., in quo οὗτοι reperitur.

V. 42. Wolfio, de Bekkeri sententia ὀρθοτονοῦμενον reposituro, non obtemperarunt operae, vid. diar. litt. Ienens. l. l. p. 165.

V. 43. Ven. schol. v. μέντοι (Heynius probabiliter concilic dē τοι) ἀμφιέσσαι recte dicit eorum esse, qui versum proximum ut otiosum et inutilem eiiciendum putarunt. Mihi quidem magistri, qui ita praeciperent, parum attendisse videntur Diomedis dicacitatem. Traducit enim Agamemnonis ignaviam, classis militumque numero stolide superbientem. Quorum prius sagaciter perspexit Eustath. 734, 26.

- 45 ἄλλ' ἄλλοι μένουσι καρχημοῶντες Ἀχαιοί,
εἰςόκε περ Τροίην διαπέρσμεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
φρυγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
γῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰςόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
- 50 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μεταφώνεεν ἱππότη Νέστορ·
Ἵνδείδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
- 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκειο μύθων.
ἦ μὲν καὶ νῆος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πᾶς εἴης

V. 46. εἰςόκε Τρ. εἰσπυρογον ἔλω-
μεν Vind. ed. — V. 52. τοῖσι
δὲ καὶ μεταίτεπε Ἰερήνιος ἱππ. N.
V. L. ap. schol. A. — V. 53.
πολ. ἔν καρτ. V. — V. 54. ἔπλες

Vind. quint. — V. 55. ὅσσοι
Ἀχαιῶν ap. Plutarch. an seni
sit resp. ger. Vol. IX. p. 174.
ed. Reisk. [T. II. p. 795. B.] —
V. 57. ἦ μὲν καὶ Ar. — Ib.

V. 46. Vindobonensis. maculis, quas lib. V et XLIX. eum aliis abstergant, pluribus immorari supervacaneum est. Gravior est quaestio, quae veterum movit diligentiam, de singularum distinctione. Alii enim, virgula in huius versus fine posita, cogitando subiiciunt *βοιδορταί*, alii, ut Nicanor, interpuncto abstinentes particulis *εἰ δὲ καὶ* vim lubendi inesse statuunt, ut poetae mens sit: age vero et ipsi fugiunt in patriam, sive, ut scholiastae utar verbis: *ἄγε δὴ καὶ οἱ τοὶ φρυγέτωσαν*, add. Eust. 734, 34., qui, utraque explicatione allata, nihil dirimit. Horum prius recentissimi quique editores et interpretes recte praefulerunt; ita enim fieri lubet oppositorum ratio, ex qua Agamemnoni primum reliquis Achivis, deinde et ipsi Tydidæ et Stheneli obliquantur.

V. 54. Falsum esse Vindob. *ἔπλες* et eudiecs ostendunt et schol. ad Od. 14, 212.

V. 55. Plutarchus alio loco, quī paullo inferius legitur, in praece. polit. Vol. IX. p. 185. ap. Reisk. [T. II. p. 178. A.] nihil variat. Poeta quidem utrumque novit, nec vero nulla discriminis nota distinguit. Genitivo locus est, si quod nomen est adinnetum, velut in H. 10, 301. *ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες*, add. 12, 13.; sin autem ὅσσοι nomini suo ita cunnecitur, ut nullum aliud ei accedat attributum, casus secundus excluditur, vid. infra 642. 10, 214. 11, 691. 15, 206.

V. 57. Numerum suavitatem sibi postulare vocalium diaeresin dixi in Exo. VI. ad H. 2, 713. Neo latuit in poetae unus, cui eudiecs assentiuntur, Gerhardium in lection. Apollon, 144., add. Apollon. de synt. II, 2, 11. p. 150.

V. 58. Veneti *ὁπλότατος* iure recepit Wolfius, neque schol. A. verba: *γράφεται ὁπλότατος* prohibere possunt illud ab aditu.

ὀπλότατος γενέσθην· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

- 60 ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν, ὅς σε το γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἔξεῖπω, καὶ πάντα διῆξομαι· οὐδὲ κέ τις μοι
μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυφέντος.

- 65 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
λεξάσθων παρὰ τάρφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι·

- 70 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικέ.

παῖς W. — V. 58. ὀπλότατος
vulg. et H. — V. 62. ἀτιμήσει,
οὐδὲ H. — V. 66. φυλακτῆρας
Ar. — V. 67. περὶ V. la ap.
schol. A. et codd. paucor. —

V. 69. βασιλεύτερος Dionys. Ha-
licarn. de art. rhet. VIII. —
V. 70. οὐτε ἀεικέ Vind. ed. Ald.
2. —

Quamquam testes plures huic favent, ut praeter librorum multitudine Eust. 735, 11., rei tamen multo aptior est superlativus, quo Tydidæ iuventus luculentius et planius indicatur a Nestore. Quo factum est, ut praestantissimi duo libri Ven. et Vind. XCLX. in eo consentiant. Ὀπλότατος qui scriberent aliorum similitudine sunt inducti, velut Il. 2, 707. Od. 19, 184., in quibus fratres natu minores obstant maioribus, eaque de causa ne poterat quidem aliter dici.

V. 60. Omnium et librorum et Apollon. de synt. III, 28, 255. est ἐγὼν, quod Heynius frustra sollicitat. Venet. nonnisi verbo εἶπω sequente ἔ detrahit, qua de re dixi ad Il. 2, 139.

V. 62. Et Vindob. uni subiunctivus et Heynii editioni forte fortuna illatus est optativus, qui Bentleii ex conjectura legere-
tur. Ille enim corrigit errorem admissum, Heynius vero in ob-
servationibus futurum agnoscit. Id autem est fidentius loquentis
et Nestoris personae imprimis convenit, vid. exempla, quae col-
legit Hermannus de partic. Gr. I, 8., nec discrepat Eustath. 735, 34.

V. 66. Aristarchum διὰ τοῦ α̃ φυλακτῆρας τοὺς γέλασας ha-
buisse scholl. LV. memoriae produnt. Quod si verum est, cum
iunxisse ἕκαστοι φυλακτῆρας λεξάσθων, i. e. singuli quique execu-
bians disponunt, apparet. Sed vereor, ne mediatio huic interpre-
tationi repugnet. Itaque nihil muto et nominativum cum schol. A.
et Eust. 736, 12. de vigilibus e singulis Graeci exercitus gen-
tibus eligendis disponendisque intelligo. Cui congruunt et Et. M.
802, 8. et Il. 8, 519.

V. 70. E luco, quem modo admovi, περὶ huc translatum esse
suspicio. Οὐ τοι ἀεικέ Ven. et Vind. XLIX. vindicant.

- πλεῖαί τοι οἶνον κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτια Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίη· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεις, ὅς κεν ἀρίστην
 75 βουλὴν βουλευσῇ· μάλα δὲ χρῆν πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 νῦξ δ' ἦδ' ἡ δ' διαρῥαίσει στρατόν, ἢ σαώσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 80 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο
 ἄμφι τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενόν, υἱας Ἄρηος,
 ἄμφι τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δητύρον τε,
 ἦδ' ἄμφι Κρείοντος νιόν, Λυχομήδεα διόν.

V. 73. ὑποδεξίη V. Aristoph. — | οἳ δ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον — ἡδὲ
 Ib. πόλειαν γὰρ ἀνάσσει. Ar. — | Ὀρίστην Et. M. 278, 2. et prius
 V. 78. διαρραίσει Ar. — V. 82. | Vind. XCLX. — V. 86. κοῦφος

V. 73. Aristophanis manus, cuius nomen pro Antiphane substituendum censuerunt in schol. Villosionius et Wolfius, in Venet. adesse videtur. Herodianus certe diversa tradidit; etenim in prosodia ὑποδεξίη ut Ἀργεῖη ratum habuit, at ἐν τῇ καθόλου disseruit ita: ὑποδεξίη ἕνεκα μέτρον ἔκασιν ἔπαθε τὸ ἰ (corrigere ἰ). ἀγροίη μέντοι τὰ κρηβύτους διὰ τῆς ι διαρῥάγον τὴν γαστήρ ποιούνται. Sufficit ergo ἰ Eustath. 726, 14. Et. M. 782, 15., vid. libr. de vers. Gr. her. p. 83. Thiersch. gr. Gr. §. 148. 2.

V. 78. Aristarchus, ut passim fecit, vid. ad v. 299., liquida non geminavit. Cui repugnant et libri et grammatici, ut Et. M. 609, 15.

V. 82. Nescio, quo pacto evenerit, ut diligentissimus Etymologi magni scriptor in errorem incideret. Commixta enim sunt apud eum duu diversa ex h. l. et Il. 12, 139. Ἄσιον ἄμφι ἀνάκτα καὶ Ἰαμετόν καὶ Ὀρίστην, adde etiam Ib. 193. Illi vero sunt Troes, quibus inter Achivos nullus est locus. Vitium versus initio adspersum huc migravit importune ex Il. 13, 526.

V. 86. Augmentum detrahunt, Aristarcho obsequuti, vid. schol. A.

V. 88. Lautae Zenodoti epulae Achivia, rerum augustiis pressis, minus quadrant, vid. schol. A. Eodem auctore Aristarcheum δόρπα ἔκ. Heynius revocavit, quod cur hoc loco alienum existimem, breviter et summam dicam. Aristarchum, quum omnes omnino libri singularem perscriptum testentur, eique 23, 55. ἐσσεύμενος δ' ἄρα δόρπον ἐροπλάσαντες ἕκαστοι auxilio sit, de conjectura dedisse δόρπα admodum probabile est. In quam suspitionem eo venit, quod saepissime δόρπον, perraro δόρπα legeretur apud poetam. Censuit igitur novum inusitatumque aptius esse

85 ἔπ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστη
κοῦροι ἅμα στεῖχον δολίχ' ἔγχεα χειρῶν ἔχοντες.
καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες.
ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἑκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
90 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἀτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίγεται βουλή.
95 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι οὔνεκα πολλῶν
λαῶν ἑσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

Ald. 2. ex errore typothetae. — | τίθ. δὲ δαῖτα θάλειαν Z. δόρπα
Ib. ἅμ' ἰστέχον ol. vulgo. — | ἔκ. Ar. H. — V. 89. ἀριστίας
V. 88. ἐνθαδὲ Vindd. — Ib. | Ar. —

trito ac vulgari. Accedit, quod nostris fere congruit 24, 444.
δόρπα φυλακῆρας πορεύοντο, add. 8, 503. 9, 66. Verum enimvero
illum locum, si accuratius inspexeris, nostro dissimilem reperiri
crediderim. Etenim illic custodes coenas apparant: hic unus quis-
que sibi soli instruit coenam. Itaque non possumus non ab Ari-
starchi Heyniique iudicio dissentire. Praeterea de huius nominis
genere paucis videtur admonendum. Plerique quidem grammatici
ὁ δόρπος, unde per metaplastum τὰ δόρπα propagata volunt,
etymum fuisse perhibent, vid. Eustath. 726, 26. 968, 46. Apoll.
Lex. Hom. 230. Et. M. 283, 52., alios. Unde apparet opinionem
eam grammaticorum aetate communem fuisse. Sed diversa suadet
poetarum usus, ex quo τὸ δόρπον legitimum fuisse ostendi potest.
Ut enim ab Homero ordiamur, in Il. 19, 298. τεύξεσθαι μέγα
δόρπον deprehendimus, cui adstipulantur Apoll. Arg. II, 157, 304.
Orph. in Argon. 673. Quae quidem in locis magis dubiis, qualis
est Quint. Sm. I, 88. καὶ οἱ δόρπον ἔτευξε πανίδωτον, aliud genus
quaeri vetant. Nee refragatur pluralis apud eundem Quint. XII,
550. ἱσταται δόρπα, aut Aeschylli versus, qui in Palamede erat,
a grammaticis crebro allatus: ἀρίστα, δαῖπανα, δόρπα θ' αἰραῖσθαι
τόλμα, vid. Athenaeum I, 11. e ibique interpretes. Unde emen-
dabilis schol. ad Od. 2, 20., in quibus Buttmanus, brevitatis
studiosus, rem parum expedit. Ea vero, quae Graecus interpres
ad hunc versum disserit, medelam ferent Etymologo Gudiano
150, 4 sqq. vitii mendisque paene obruto. — Quod reliquum est
praeter Nicandrum, cuius mentionem Schneiderus fecit, et
Quintum neminem novi, qui dixerit ὁ δόρπος. Sed illius locus
in Alex. 66. dubio non caret, certius est Quinti exemplum in
Posth. IX, 401. δόρπον ἔντ' ἐτίσαντο.

V. 97. Lepide variavit Athenaeus I, 5, c.

- σκήπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθαι.
 100 τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακούσσαι,
 κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὃ τι κεν ἄρχῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 οἷον ἐγὼ νῶσω, ἡμὲν πάλαι, ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,
 ἔξετι τοῦ, ὅτε, Διογενὲς, Βρισηίδα κούρην
 χροομένου Ἀχιλλῆος ἐβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 οὕτῃ καὶδ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἐγωγε

V. 102. ἔξεται ap. schol. A. — 322, 14, c. — Ib. διογενεὺς
 V. 104. ἄλλον Harl. un. Vind. Ven. c. schol. H. διογετοῦς
 et V. L. schol. A. — V. 106. Vindd. — V. 109. ἐπεμνθεόμεν
 ἔξ ἑκ τοῦ Thiersch. in Gr. §. V. L. ap. Apoll. Lex. Hom. 141.

V. 99. Vide quae de hoc loco disputavi ad 2, 206.

V. 100. Tenorem voculae πέρι recte inclinari ab omnibus propemodum libris exposui in dissertatione de acc. inclin. partic. περὶ concedenda p. 10.

V. 102. Tum schol. Ven. tum Eustath. 738, 17. ἔξεται adspirari iubent, metaphora a navium retinaculis petita. Fuere igitur quibus placeret ἔξεται, quod quid sit ignoro.

V. 104. Bentleius, simillimis exemplis inductus, vid. 7, 388. 12, 232, ἄλλον proposuit. Sed Autenoris pariter ac Polydamantis consilium Hectori Paridique inutile obstat. Nestor vero nullum alium Graecorum consilium, quod magis expediat suo, inventurum esse affirmat, idque Pyliorum regi sapientissimo egregie congruere sciuit, vid. 94. 7, 325. 2, 370 sqq. Nec diversi quidquam libri praebent aut Eust. 738, 21.

V. 106. Thierschium praeter necessitatem veterumque usum vnculas separandas existimare docet Lobeck. ad Phryg. 48. Mediam versus partem Heynius ad Venet. aliorumque normam refinxit. Mihi quidem vix est dubium, quin prava interpretum sedulitas διογενεὺς substituerit vulgari. Agamemnoni enim sollemnne Achillis cognomen minus consentaneum habuerunt, cuius coniecturae veritatem, nisi fallor, schol. Ven. demonstrat hisce: διογενεὺς· περισπωμένως ἀναγνώμεν· συναρτῶσαν γὰρ ἔπαυσε τοῦ διογενεὺς καὶ διογενοῦς καὶ τροπὴ τοῦ ὃ εἰς ἑ διογενεὺς· γενικῆς γὰρ ἐστὶ πτώσεως. Eustath. quoque utrumque novit. cf. eius comment. 738, 37. Duritiem vero quandam priore subesse diffiteri non potes, neque prorsus alienum ab Agamemnone erit διογενὲς. Quod etsi plerumque vel Achillis vel Patrocli est cognomentum, aliis tamen principibus hic illic evenit, ut Eurypylo 11, 810. Menelaο, Agamemnonis fratri, 23, 294. Itaque diuturna possessione non minus depellere receptum ab omnibus omnino Iliados editionibus.

V. 109. Aristarchus ἀπεμνθεόμεν dedit, teste schol. A. Quid

- πολλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὼ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 εἶξας ἄνδρα γέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 ἡτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἐτι καὶ νῦν
 φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδώμεν
 δῶροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἐπεσσί τε μελιχίουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψευδὸς ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
 λαῶν ἐστίν ἀπῆρ, ὄντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.

et Hesych. I, 436., ἀπεμυθεο-
 μην schol. A. — V. 112. πεπιδ-
 ῶμεν vulg. H. — V. 116. ἀν-
 τί γε Vind. ed. — V. 117. ὃν

Ζεὺς πέρ κ. φιλ. Thiersch. in
 gr. Gr. §. 188, 16. φιλήσει Ald.
 2. et pauci codd. — V. 118.
 ἔτισεν, ὄλεσε δὲ V. —

autem, eo probato, reiecerit, obscurum est. Nam praeterquam
 quod ἀπεμυθ. enotatum reperimus ab Hesychio et Apollonio sophi-
 sta, scholl. praecipunt: ἀπεμυθεόμην· ἀπηγόρευον, ἐκώλον. γρά-
 φεται δὲ καὶ ἀπεμυθεόμην, ἐν' ἣ ἀπελογιζόμην. Cui quum numeri
 contradicant, Heynius ἀπεμυθεόμην, utpote a μυθεύεσθαι
 ductum, legendum proponit, idque dissuadere explicat. Nihil
 enim μυθεῖσθαι et μυθεῖσθαι differunt. Itaque grammaticos,
 qui eo uterentur, non tam de lectione quam de vocis signi-
 ficatione dubitasse probabile est. Quare, quum plerique idem
 esse dicereut atque ἀπηγόρευον, alii ἀπελογιζόμην reddiderunt.
 Huc spectat Suidae glossa I, 253. ἀπεμυθέω· ἀπελογέω Στράτι-
 τες, quae totidem verbis exstat in anecd. Gr. a Bekkero editis
 I, 421. Illud autem Homeri, hoc Atticorum esse non est quod
 copiosius demonstramus, praesertim quum Eustath. 738, 34.
 scienter ad ea, quae in Il. I, 275 sqq. a Nestore proferantur,
 legentes remittat.

V. 112. Subiunctivum, qui Aristarchi fuit, et praesenti et
 orationi rectae aptiorem, iure amplectitur Wolf.

V. 116. Cum Ven. et ceteris Eust. 739, 43. et Vind. quin-
 tus congruunt. Itaque γε vel errore quodam vel inscitia librarii
 occupavit Vindobonensem Alteri.

V. 117. Thierschii opinionem Nitzsch. ad Od. 5, 36.
 sequutus ὅς τε prorsus ineptum dicit. De quo non possum non
 dissidere a viro amicissimo. Imo mihi si non necessarium, certe
 venustum admodum videtur τε in Agamemnonis ore, quod causam
 continet, cur Achillis gratiam tanti faciat rex. Deinde relativum
 solum in ea quidem sententiae conformatione vix admittit subiun-
 ctivum, vid. Il. 13, 430. 24, 61. Od. 15, 245. Ut vero κηρόθ.
 φίλει et ἐχολώσατο bene dicitur, ita κῆρ φιλεῖν sperui non poterit.
 De tenore voci περὶ imponendo monui ad 4, 46.

V. 118. Veneto num alius accinat, ignoro. Schol. A. admo-
 vet vulgare.

- ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 ἄν' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 ἔπ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ αἰέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσα μοι ἠνεύκοντο αἰέθλια μῶνυχῃς ἵπποι.
 δῶσώ δ' ἐπὶ τὰ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἧς, ὅτε Λέσβον ἐνκτιμένην ἔλεν αὐτὸς,

V. 121. ἡμῖν edd. priores. — V. 124. ἄγοντο Vind. quint. — V. 127. ἠνέγκοντο Vindd. — V. 128. ἀμύμονας, ἔργ' εἰδ. Vindd. et ol. vulgō. — V. 130. ἦ ἰλόμην Ζ. — V. 132 et 274. κοῦρη Βυσισης

V. 119. Huic Dioscorides, Isocratis auditor, apud Athen. I, 11, a. alium adiunxit versum: ἡ οἶνον μεθύων, ἥ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί, qui neque in ullo libro conspicietur, neque Agamemnoni satis commode tribuitur.

V. 121. Libri, quibus Turneb. primus paruit, ὑμῖν, add. Eustath. 739, 52.

V. 124. Alibi etiam, quod tenui admodum disiunguntur nota, ἀρέσθαι et ἄγισθαι confusa sunt, vid. ad 24, 139. Nostro loco prius tantummodo aptum censeri potest, idque in libris testatum legimus.

V. 128. Iam veteres de singulorum iunctura discrepare doceant plura. Scholiasta quidem Venet. ἀμύμονα eo nomine praestare censet, quod de mulierum forma posthac agitur. Idem Aristarchum ἀμύμονας, quod schol. V. Zenodoto tribuit, dum neutrum Aristarchi esse vult, male assumptis memoriae prōdit. Variare auctores Eustath. etiam 740, 60. dicit, neque ita multo post ad v. 270. et idem schol. in priore sententia perstat et Ven. ipse ἀμύμονας praebet. Cui iterum obloquitur 19, 245., ubi mulieres Lesbiacae a Mycenarum rege promissae Achilli in manus traduntur; ibi enim Ven. non minus quam Vind. quint. ἀμύμονα ἔργα coniungunt et schol. B. observat: χρῆσθαι τῶν ἔργων τοῖς τὸ ἐλθεῖν. In Odyssea 24, 278. eadem librorum est inconstantia, probat tamen ἀμύμονα ἔργα Harleianus. His denique exemplis annumerari oportet Il. 23, 263. Θῆγε γυναικὰ ἄγασθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, de quorum ambiguitate uberius disserunt schol. Ven. et Eust. 1299, 30 sqq. Nec vero certi quidquam pronuntiare audent. Recentiores constantia haud ferme maiore sunt usi, Wolfius quidem, cui Hermannus ad'hymn. Hom. in Ven. 86., Thierschius alique assentiuntur, ἀμύμονα ἔργα semper adoptavit, Vossius vero in interpretatione nunquam non adiungit nomen istud praecedenti, Passovius denique in Lex. voc. ἀμύμων suam sententiam prudenter celavit. Itaque apparet rem nondum esse

- 130 ἐξελόμην, αἶ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσειται ἦν τότ' ἀπῆρυν
 κόρυην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρζον ὁμοῦμαι
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
 ἣ θέμις ἀνδρῶπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
- 135 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρίσσειται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἅλις χροσσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω
 εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λιπὸν Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικῆς ἐέλκοσιν αὐτοὺς ἐλέσθω,
- 140 αἶ κε μετ' Ἀργεῖν Ἑλένην κάλλιισται ἔωσιν.

et ἐπὶ δὲ μέγα δ. δ. Ar. — V. | ἥτας ἅλις Barn. et Ald. 2. in
 134. ἣ θέμις vulgo. — V. 137. | vers. 279. —

ad liquidum perductam. Iam vero si memineris alias etiam mulierum artem simili modo augeri et quasi exurnari a poetis, utrum eligamus vix dubii haerere possumus. Hanc enim nostram causam et Hesiodus adiuvat Theog. 264. κοῦραι πεντήκοντα, ἀνύμωνα ἔργ' εἰδῆναι, apud quem nihil, dissimilitudinis reperitur, et poeta ipse Od. 15, 418. καλὴ τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδῆναι, cf. 13, 289, 15, 158., cui finitima sunt alia, cf. Od. 2, 117. 7, 111. Quint. Sm. VII, 683. II, 6, 324. et Od. 20, 72. Ex quibus intelligitur id, quod nobis praeferendum videtur, neque a libris prorsus esse repudiatum, neque exemplorum affinium copia destitutum.

V. 130. Zenodotum versus proximus permovit, ut et hic de sex cogitaret puellis, quarum septima erat Briseis, et infra 19, 246. refingeret: ἦ, ἀτὰρ ἑβδομήτη Βρις. κάλλιπ., vid. schol. et Eust. 741, 5. Quam Zenodoti coniecturam v. 271. refutare probe intellexit schol. A. alio insuper addito argumento, hiace: ἣ διπλῆ, ὅτε τὰς ζ' Αἰοβίδας ὑπισχνεῖται, οὐχ ὡς Ζηρόδοτος ἐν ταῖς ζ' καὶ Βρισηῖδα τάτε· ἔστι γὰρ Ἀργηροῖα.

V. 132. Disparis casus molestiam expulsurus Aristarchus κόρυη Βρισηῖος sive Βρισηῖς, cuius mentionem facit schol. A. ad v. 274., corrigendum putavit, vid. Eustath. 741, 36. Proximum, quod schol. attulit, et ipsum apud Eustathium reperitur, neque ignorat poeta, vid. 23, 42. Hes. Op. 193. Verum id, cui libri et scripti et impressi testes sunt, alia comprobant exempla, ut II. 1, 233. Od. 20, 229. Utrumque in unum coaluit II. 21, 373.

V. 134. Scholiasta suadente, ἣ θέμις Heynius assumpsit, id quod ubique anteponendum esse cum Bekkero docui in Excurs. II.

V. 137. Nominis singularem librorum omnium esse ostendit Heynius, neque aliter iubent grammatici, ut Eustath. 741, 59. Et. M. 598, 20.

- αὶ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιῶν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κεν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπύκτηρ,
 145 Χρυσόθειμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τᾶων ἦν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάειδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέιλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐγὼ ἐπέδωκε θυγατρὶ.

V. 141. Ἀχαιῶν Eust. 741, 54. | 147. ἐπιμέλεια V. Vindd. Eust.
 et ol. vulgo. — V. 142. ἔη 741. et vulgo olim. — V. 150.
 Eust. 742, 24. et Rom. — V. | Ἰφὴν vulgo, Ἰφὴν Eust. 743, 13.

V. 141. Non magni admodum momenti est, sed, ut alii tenent, quid sequutus fuerim, semel dicendum erit Ἀχαιῶς et Ἀχαιῶν auctorum locupletum praeceptis esse consentaneum. Qui etsi paenultimam διαίρεσιν nota instruant, eam tamen, quum ἱ et diphthongus praecedens colliquescere non possint, rectius abesse patet. Gemino vero ἱ Vindd. pariter ac Ven. nunquam desunt, vid. 9, 521. 13, 349. 15, 218. 19, 115. Alterum ἱ e Vindob., editorisne an operarum culpa nescio, semel tantum evanuit, 9, 283. Homericum vero esse illud Eustathius aliquoties tradit, vid. 742, 15. 936; 44. 1175, 33. et add. Henr. Stephani thesaur. Gr. linguae I, 2456. c. invito me, peius rem administrant typographi 2, 235. 3, 75.

V. 142. Libri et plurimi et optimi ἔοι servant. Subiunctivo admissio eundem supra restituendum fuisse, ut Thierschius ultim videbatur in act. Monac. I. p. 449., intelligitur.

V. 146. Vix dici potest, quantum difficultatis viris doctis moverit ἀνάειδος, de cuius compositione inusitata iam admonuit Eustath. 743, 5.; ea vero et composito ἀνάειδος et aliis quibusdam probari videtur, cf. Lobeck. ad Phryn. 728. Quae si recte disputata sunt, Nitzschii sententiam, qua quidem puellam ἀνάειδον eam vult dietam, cui pater dona a sponso accepta reddit, cf. animadvers. ad Od. I. p. 51., et falsam et nominis origini contrariam esse nemo non perspicit. Accedit, quod veteres in communi explanatione consentiunt, ut Apoll. in Lex. Hom. 137. Kust. 742, 54. scholl. alique permulti. Sed nova eiusdem interpretatio, qua in IL 13, 366. Κασσιόδωρον ἀνάειδον indotatam reddunt, etsi Passovius in Lex. assentitur, non minus erit relicienda. Ut enim Agamemnon filiam ἀνάειδον, i. e. nullis donis quasi redemptam Achilli offert, ita Othryoneus sponsalium loco Argivos invitos Troade expellendos in se recepit.

V. 147. Si fides scholiastae Ven. est, ἐπιμέλεια de Aristarchi decreto libris insidet, etenim ille ut ἐπιμέλεια coniungendum existimavit, Apollodorus contra et Alexia separarunt, ἐπιδώσω μελῆα sociantes. Id melius esse demonstrare studet Heynius, Apollonii usq. advocato, cf. Arg. III, 146. IV, 1190, 1549. et Henr. Steph. in thes. Gr. ling. VIII, 1114. d. sq. Quare, si recte iudico, ab Aristareho discedamus necesse est. Dicit enim Aga-

- ἐπτά δὲ οἱ δώσω εὐναιόμενα πολλέθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσαν,
 Φηρέας τε Ζαθίας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσιν πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 155 οἳ κέ εἰ δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.

et H. — V. 153. νέεται V. L. | V. Ar. — V. 155. τιμήσουσιν
 ap. schol. A. κέεται grammat. | vel ὠνται Ar. —
 quidam. — V. 154. πολύρρηνες

memno se non modo filiam, quamlibet velit, Achilli nullis sponsa-
 libus acceptis, uxorem daturum, verum alia etiam minime villa
 tali genero insuper gratificaturum esse. Haec ita plana et mani-
 festa sunt, ut perspicacioreis grammaticis minime fugiant, ut
 Apoll. in Lex. Hom. 448 sq. Et. M. 582, 31.; hebetiores Ari-
 starcho subscribunt.

V. 148. Varietas Apollodori, ab Heynio commemorata, nulla
 est, vid. Eust. 742, 61., et illum *ἐπέδωκε* cum vulgaribus habuisse
 intelliges.

V. 150. Notissima sermonis Graeci lex, sive Ἴρην sive Ἰρην
 malueris, paenultimam tenore erigi iubet, cf. Reiz. de accent. p.
 116 sq. Itaque mirari subit, quod Aristarchus aeque atque Hero-
 dianus, cf. schol. ad v. 297., Ἰρην exaraverint *δυνόνως*. Quorum
 vestigia libri ac Strabo VIII, 359, b. sequuntur. Nec tamen
 Ἰρην, cui locum concessi, inauditum est, vid. Eustath. 743, 20.
 et Pausaniam in Messeniac. 30, 1., ubi Iram Homeri eam esse
 urbem, quae postero tempore Abia sit vocata, demonstrat. Alii,
 ut Barnesius refert, Ἰρην *Ποιήεσαν* iunxerunt. Quibus eo
 minus habenda erit fides, quo clarius patet Homerum singula op-
 pida, quae recenset, a loci natura designasse.

V. 153. Perversam ad haec interpretes Graeci adhibuerunt
 diligentiam, qui νέεται, utpote per *synecopam* ex *νευαταται* factum,
 verbum esse autumant; opinioni istī pertinacius inhaerent scholia.
 Quod quum eruditioribus absonum esset visum, Apollodorus vel
 Apollonius (utriusque enim nomen edunt scholiastae) κέεται propo-
 suerunt, alii scitius etiam de urbibus Pyliorum agris conterminis
 acceperunt. Sic iam iudicavit Nieanor, teste schol. Ven., cui,
 etsi grammatici obloquuntur, concinunt tamen Eustath. 743, 40.
 et Et. M. 599, 20., interpretationis prioris haud immemores.
 Ea vero ratio tum ingratam eiusdem vocis repetitionem tollit, tum
 Pyliorum mare, alias ignotum, removet.

V. 154. Aristarcho literis geminatis infestiori obnititur Ven.
 infra v. 296., eique conveniunt plures et libri et grammatici, ve-
 lut Vindd. Eust. 743, 43. Etym. M. 140, 57. et Herodian.
περὶ λῆξ. μον. 15, 28., qui ἐν δὲ ἄνδρες v. recitat.

V. 155. Ignoramus, quid Aristarchus praescripserit, etenim
 diversa narrat schol. A. hic et ad vers. 297., id solum certum est

ταῦτά κ' οἱ τελείσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
 δηθήτω· Ἀιδης τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστός ἀπάντων·

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 ἦδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·

165 ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ' ἄγε τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.

V. 157. μεταλλήξαντι Ar. R. St. | Vindd. — V. 164. οὐκ ἔτ' ὄν.
 H. — V. 158. καμψθήτω Z. et | ol. vulgo. — lb. δῶρος gram-
 Aristoph. — V. 159. καὶ γε | matic. pars. — V. 165. κλειτοὺς
 Vindd. — V. 160. καὶ μοι ὑπ. | Vind. quint. et all. — V. 167.

illi medium commodius veriusque esse visum, sed modus variat. Quae discrepantia Venetum et ipsum distinct, primum τιμήσουσι, deinde τιμήσωσιν exhibentem. Tametsi dissidii huius causam aliquam comminisci possis, eam tamen parum tutam ac validam iudicaverim. Iecireo cum Vindd. et Ven., cuius interpretes infra etiam τιμήσουσιν attulit, et vocem et modum immutatum servavi. Neutrum enim destitutum video testimoniis, cf. Il. 1, 175. Od. 5, 36. atque Eustath. 74, 35. 743, 36. 1521, 46. Neque Odysseae duo, quae numerorum causa medium sibi expetunt, secus suadeant, vid. 19, 280. 23, 33.

V. 157 cll. 299. Ad alterum horum schol. Ven. apponit: διὰ τοῦ ἑτέρου λ' Ἀριστάρχος, cf. eundem ad 15, 31. Quae grammatici verba in contrarium detorquet Heynius, opusculatus Aristarchum, cuius ad exemplar Veneti librarius se composuerit, primum geminasse literas liquidas. Nostra aetate non minus incerti fuerunt viri docti: Brunckii morem, cui Aristarchi auctoritatem praetexere poterat, reliquit Wolfius, aliis iubentibus, et duplicem adscivit literam, vid. praefat. ed. nov. p. 63. Nuper in partes, quas iam derelictas putabam, iterum recessit Vossius, idoneus profecto harum rerum arbiter, ad hymn. in Cer. 340. Verum enim vero libri, quos testes advocat, non adducunt, nam Ven. Ἰ semper ingeminat uua cum Vind.; Eustath. raro admodum, ut 743, 48., contra stat. Quae quum ita sint, et in perpetua librorum discrepantia, quid statuamus, in nostra sit potestate, consonam duplicem syllaba longa instante et aptiorem et paene necessariam habeo, vid. de vers. her. p. 80.

V. 158. Verbo δηθήτω, ab equis demandis translatum, libri omnes, Eustath. 743, 61, et Etym. M. 281, 8. fidem addunt.

V. 159. Nemo hodie καὶ τε suspectum reddet, cf. Passov. in Lex. v. καί, 2. Aristarchus apud schol. A. narrat nonnullos huic adiungere versum sequentem: οὐνεκ, ἐπεὶ κε λάβῃσι, πέλωρ

- Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυράτης ἄμ' ἐπέσθων.
 γέρτα δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κίλεισθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλείψῃ.
 "Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδύτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 175 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.

ἐγὼ V. Ar. — Ib. οἶδε gram-
 mat. quid. — V. 170. Ὀδῖος
 vulgo et H. — Ib. ἐπέσθω V.
 L. ap. schol. A. — V. 172. ἐλείψ-
 σι Vind. quint. — V. 173.
 ἐαδύτα edit. quaedam. — V.
 177. σπείσαντ' ἔπ. V. Vindd. et

ἔχει οὐδ' ἀνέλθων. Eum vero et ipse supervacaneum ducit, et idem, quod v. 158. legimus, moleste repetitur. Quare tanquam grammatici alicuius emblemata omitti oportet.

V. 160. Pronomen quum libri potiores, tum grammatici praestantissimi inclinant, vid. Eust. 743, 52. Apollon. Soph. Lex. Hom. 678. Apollon. Alex. de synt. II, 14, 122. et Characem, ap. Hermann. de emend. rat. Gr. gr. p. 75.

V. 164. Bene egit Wolfius iungens particulas οὐδέ, vid. Bekker. cens. p. 174. Aristarchi de sententia δειδοῖς, ut ὁρθοῖς, dicendum esse schol. A. refert. Varie autem de horum tenore existimasse veteres ea docent, quae idem attulit ad II. 19, 270., add. Eustath. 744, 18. 1184, II. Quare prudenter iudicat Thiersch. in gr. Gr. §. 230, 97. Heynius, etsi nobis adstipulatur, minus tamen commoda coniectura grammatici praecepta ad subiunctivum δέως pertinere posse addit.

V. 165. Legatos nominatim lectos a Nestore κλητοῖς vocari plurimi volunt, vid. schol. ABL. Eustath. 744, 28. Hesych. I, 278. Apoll. Lex. 402. Posthabendum igitur est κλειτούς, cf. Buttmann. in Lexil. I, 94.

V. 167. Inconstantiam Venet. supra tetigi ad v. 60. Nam saepe retinet litteram finalem, Aristarchi arbitrio hic expulsam, cui patrocinantur Vindd. plerique, Eust. 744, 30. et edit. antiquiores, adversatur Et. M. 362, 36. Coniunctionem δὲ scilicet tueretur schol. A.

V. 170. De spiritus ambiguitate exposui ad 2, 856.

V. 172. Frequens poetae usus defendit subiunctivum, cf. 6, 94, 275, 309, 24, 301. Od. 13, 182.

V. 177. Mendum diu propagatum considerate diffuit Wolfius, id quod patet ex plurimis Odysseae exemplis, vid. 3, 342, 395, 7, 228, 18, 427. Peius etiam apud Athenaeum V, 170. d. σπείσαντ' legimus.

- τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπίθοιεν ἀνύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδάλῃ; ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρει' ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πατρόκλος δέ οἱ ὅλος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ol. vulgo, σπεῖσάν τε πλόν V. L. ap. schol. A. et H. — V. 185. ἱκόντο V. L. schol. A. et codd. nonnullor. — V. 187. δαιδα-
 λαίη corrupte Ald. 2. et Rom. — Ib. περὶ Plut. de mus. Vol.

X. p. 697. ἀργύρεος ζυγὸς edit. vulg. — V. 188. πόλιν Ald. 2. et all. — V. 191. δέγμενος V. L. ap. schol. A. vid. ad 8, 296. — V. 193. ἀνόρουσεν Ὀδυσσεύς schol. ad Od. 3, 309. — V.

V. 185. Numeros aliquoties permiscuit controversia eorum, qui Phoenisem una cum Aiace et Ulixē legatione functum cense-
 rent, quod plurimi negandum putarunt, vid. schol. Ven. ad 168.
 Hoc qui amplecterentur ἰκέσθην, v. 183. εὐχομένω, v. 196. τὼ καὶ
 et similia similiter exararunt.

V. 187. Libri in praepositione concordēs ἐπὶ, utpote rei aptio-
 rem, ad unum omnes servant. Dissident autem de genere no-
 minis adiecti. Ἀργύρεος ζυγὸς praeter editiones vulgares habent
 Vindd., excepto quinto, cui assentitur 176, illud insuper Eustath.
 745, 43. Neutrum Ven., quattuor apud Heynium, Etym. M.
 412, 8. et Plutarch. l. l. reliquerunt testatum. Quorum consen-
 su etsi res non omni dubio eximitur, mihi tamen et ipsi ζυγὸν
 ea de causa magis probatur, quod Etym. Gud. 233, 13. τὸν ζυ-
 γὸν sermoni vulgari, τὸ ζυγὸν Atticis assignat. Eorum vero ser-
 mo saepe congruit Homericis: minus igitur vera sunt quae gram-
 maticus iste addidit.

V. 188. πόλιν Ven. Vindd. et libri plurimi cum Eust. 645, 43.

V. 193. Hemistichium ter reperitur de Achille, vid. 11, 777.
 23, 101, nunquam de Ulixē, et recte proferunt grammatici alii,
 velut Et. M. 748, 53. Apoll. in Lex. 635. Phavor. 1736, 41.
 schol. ad Od. 1, 417.

V. 194. Litigarunt interpretes antiqui de singulorum coniun-
 ctione. Sed verba priora αὐτῇ ὁ φόρμ. commodius adnecti supe-
 rioribus quam iis quae sequuntur λιπὼν ἴδος sua sponte intelli-
 gitur. Nihilominus fuerunt qui Achillem, pudore tactum, et eitha-
 ram et sellam reliquisse putarent, vid. scholl. A. B. C. V. Ex inter-
 pretamento Vindob. καθῆτο natum est, cf. Eust. 346, 29. Apoll.

τὼ δὲ βᾶτην προτέρω, ἤγειτο δὲ διος Ὀδυσσεύς·
στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς·
αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἐνθα θάλασσε.

195 ὥς δ' αὐτῶς Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χαίρειτον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἦ τι μάλα χρεώ·
οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔσονται.

Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διος Ἀχιλλεύς.
200 εἶπεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν·
αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·

Μεῖζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοὶ ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελᾶδρω.

194. ἔνθα κάθητο Vind. ed. —
V. 196. τοὺς καὶ V. L. ap. schol.
A. τὼ ἦγον οὓς Eustath. 746,
5., vid. ad v. 185. — V. 197.
ὡ φίλοι Vind. quint. — Ib. in

sine ἡμέτερόνδε Parmenisc. —
V. 198. φίλτατω V. Vind. —
V. 203. κέραιε Vindd. et ol.
vulgo. — V. 204. ὑπ' ἑασι
V. —

Lex. Hom. 339. et Et. M. 441, 4. De voce ista poetica copiose
dissertuit Buttm. in lexil. II. 105; idem fere adest 15, 124.

V. 197. Particulam, utpote affirmativam, περισπᾶσθαι iubet
schol. A. idemque Eustath. bis corroborat 746, 6. et 747, 7.
Parmeniscum ἡμέτερον δὲ habuisse Villosionius auctor est.
De extrema versus parte Eustathius acite observat magnam in ea
cerni Achillis sagacitatem, quippe qui inde, quod Agamemno ami-
cissimos quosque misisset legatos, de extrema exercitus Graeci
necessitate ceperit coniecturam.

V. 198. Iterum dualem meliorem existimarunt nonnulli. Eum
vero criticorum deberi emendationi vel Alteri liber indicare potest,
dum φίλτατω profert, φίλτατος scholiasta A. pro librorum varie-
tate subiicit.

V. 202. Etym. M. 478, 2. haec respiciens; μεῖζονα δέ, in-
quit, Κρητῆς καθίστα· ἀντὶ τοῦ εὐτρέπειν. Quae, tametsi anony-
mus quidam, Homero duce, κρητῆρα restituit, nondum perpur-
gata sunt; ultimo enim ἔ eximendum esse facile perspicitur.

V. 203. Inferius iudicant veteres κέραιε, velut Aristophanes
atque Herodianus apud scholiastam A. et Eust. 746, 47., qui li-
bris et paucis et vilioribus illud fuisse scribit. Saepe numero ea-
dem de re disputant lexicographi, qui duo in usu esse perhibent
κέραιω et κέραιω, cf. Et. M. 504, 35. cll. 566, 3. Hesych. II, 229.
Et. Gud. 315, 31 cll. 370, 37. Sed plura confuse et mendose
illic feruntur, quorum medicinam hic expromere longum est. At-
tamen κέραιε postea ita venit in consuetudinem, ut plerique id
agnoscant, ut Athen. I, 10, c. X, 423, c. Aristotel. in Poet.
26, 16. apud Hermann. Plutarch. in Sympos. V, 4. Epici

- 205 Ὡς γάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
 αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κίββαλεν ἐν πυρὸς ἀνγῇ,
 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος ἀγῶς,
 ἐν δὲ σὺς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιγῇ.
 τῷ δ' ἔχεν Ἀντομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς·
 210 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπιρην·
 πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
 ἀνθρακὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 πάσσε δ' ἄλῳς θείοιο κρατεντῶν ἐπασίρας.
 215 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,

V. 210. μίστυλλε V. L. ap. scholl. L. V. — V. 212. αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο V. L. ap. schol. A. et Eust. 748, 42. αὐτὰρ ἐπ. κατὰ πῦρ ἑμαράνθη, παύσατο δὲ φλ. V. L. ap. schol. A. — V.

213. ἴφ' ὑπερθ. V., male. — V. 214. ἀπασίρας Ar. — V. 215. ἑλεοῖσιν V. et all. quid. — Ib. ἔχευεν Ammon. de differ. verb. 49. ἔθηκεν Vind. quint. Rom. et V. L. ap. schol. A. atque Eust.

sequiores non minus variant: Quint. Sm. 4, 139 ἀμβροσίην ἐκέραιρον ἐν χρυσόισι κοπέλλοις, Nicand. contra in Alex. 178, 511 περαιόμενον λίπος.

V. 210. Aoristum parum idoneum huic loco, quod quasi praesens omnia apparat Achilles, nonnulli praetulerunt. Nec libri diversi quidquam alibi praebent, vid. 1, 465. 2, 428. 7, 317. 24, 623. Od. 3, 462. 12, 365. 14, 75, 430. 19, 422, nec grammatici, qui in hoc verbo explicando saepissime collocarunt operam, differunt, vid. Eust. 135, 8. 682, 63. alibi, Apollon. in Lex. Hom. 460. Etym. M. 589, 6. et scholl. ad Il. 1, 465. Unum aoristi exemplum inveni apud Lycophr. in Cass. 154 ἄσαρα μιστύλας· ἐτίμβενσεν τάφῳ, quo forsitan pertinet Hesychii glossa II, 608, ubi scribendum erit: Μιστύλαι· τεμεῖν, κόψαι, μερῶσαι.

V. 214. Aristarchus ἀπασίρας, ἀπὸ τῶν κρατεντῶν ἄρας, teste schol. A. Quod quomodo consensaneum sit, non video. Nisi forte κρατεντῶς, de quibus explicandis dissentiunt interpretes, verutorum ansas (ὀβελῶν λαβὰς) intellexerit, id ipsum tamen illum noluisse memoriae proditum est, vid. scholl. A. D. Eust. 749, 3. et Apoll. in Lex. 716. ell. 87, ubi in communi lectione acquiescit lexicographus.

V. 215. Nominis ἑλεός quum variam stirpem ponerent veteres, vario id notarunt spiritu. Aspero, qui est apud scholl. ABD., et in Et. M. 298, 34, instructum a verbo ἑλεῖν vel a nomine ἑλεός ἑλεῖν repetendum existimant. Etymologia alia ἑλεὼν duxit ab abiegis lignis, i. e. ἀπὸ ἑλατῶν ἑύλων, cf. Hesych. I, 1171. Ad usum sanxisse tum maior librorum pars docet, tum grammatici ostendunt, apud quos horum exstat memoria, vid. Athen. IV, 173, a. Apoll. Lex. Hom. 254, add. Eust. 749, 6. 1766, 42. Arcad. de acc. 118, 26. et Ammon. l. l. Magis etiam firmat Atticorum sermo, qui τὸ ἑλεὼν insuper proeclit, cf. Val-

Πάτροκλος μὲν σῖτον ἔλων ἐπένημι τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νῆμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἴζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει

220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλει θυηλάς.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νέϋσ' Αἴας Φοῖνικι νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλλῆα·

225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ· δαιτὸς μὲν ἔτισης οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,

748, 4. — V. 218. ἀντίος Vind.
quint. — V. 219. θεοῖς ἰδὲ θ.
commemorat Eust. 749, 20. —
V. 222. ἐδητύος ἀψ' ἐπάσαντο Ar.
conjectura. — V. 223. θείοος

Ὁδ. ol. vulgo. — V. 225. ἐπι-
δευεῖς V. ἐπιδευέῃ Ar., ut videtur.
— V. 226. ἡμὲν grammatici qui-
dam. —

ekenaer. ad Adonias. 148. et Hemsterhus. ad Luc. I. p. 371.
Casu fertur apud Etymol. magni scriptorem et Ammonium ἔχεναι,
eius loco substitutum ἴσκειν Athenaei etiam libros invasit. Utrum-
que per se bonum est, sed ad id, quod codicum auctoritate niti-
tur, proxime accedit Od. 14, 432. βάλλον δ' εἰν ἑλοῖσιν ἀόλλεα.

V. 218. Adverbium non modo librorum multitudo, verum etiam
Eustath. 749, 15. tuetur.

V. 219. Eustathius, utrum θεοῖσιν trisyllabum an bisylla-
bum habeatur, non magni admodum momenti esse dicit. Id vero
ad eloquutionem potius quam ad scribendi varietatem pertinere
crediderim. Prius enim et loci naturae magis congruit, et alio-
rum, ut par erat, testimoniis firmatur, ut Athen. V, 179, e.
Grammat. in Bekkeri An. Gr. I, 42.

V. 222. Legatos in Agamemnonis tentorio coenatos lautis ab
Achille excipi epulis molestum fuit interpretibus. Itaque Aristar-
chus commodiorem excogitavit versus clausulam, quae legatos non
tam obrutos cibo vinoque sisteret, quam eos in Achillis gratiam
modeste attigisse dapes et pocula diceret. Plurimis vero exempla-
ribus renitentibus, quidquam mutare religioni sibi duxit.

V. 223. Wolfius e Ven. aliorumque librorum voluntate διος
Ὀδυσσεύς sapienter restituit.

V. 224. Totidem verbis his excitatur ab Athenaeo V, 193,
a. et XI, 498, d. Mendose recitat ultima Apollon. in Lex. 217
δείδεκτο δέπας Ἀχιλλεύς.

V. 225. Multa hic perturbata sunt et confusa tum apud ve-
teres interpretes, tum in recentiorum commentariis. Quae ut et
clarius perspiciantur et rectius diiudicentur, a schol. Ven. ordia-
mur necesse est. Ille igitur, ἡ δὲ πλὴν inquit, ὅτι προστιθέναι τὸ
θ, οὐκ ἐπιδευεῖς· κακῶς. οὗτοι δὲ καὶ τὸ ἐξῆς περισπῶσιν, ἡμὲν
(corrig. ἡμὲν) ἐνὶ κλισίῃ, ἡμὲν, ἐνυγχάνομεν. Ἀριστάρχος δὲ χωρὶς

ἥδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
 δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμνηεν·
 ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορῶντες

- 230 δειδόμεν· ἐν δοιῇ δὲ σωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 νῆας ἑυσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσειαι ἀλκήν.
 ἔγγυς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
 κῆάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πείσεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων

V. 228. *ἰπράτα ἴργα* Bentl. con-
 lect. — V. 233. *Τρ. μεγάθυμοι*
 Vind. ed., pensir.-e. — *Ιβ. τηλε-*
κλητοὶ Vind. H. W. plures, vid.
 Excurs. XI. — V. 234. *οὐδέ*

τε φ. Eust. 750, 16. Rom. —
 V. 235. *ἐν ν. Αἰδ. 2.* Rom. St.
 — V. 236. *ομφ. Κρ. V.* et ol.
 vulgo. — *Ιβ. ἐν δεξιὰ σ. φ.*
 Ptolem. Ascal. — V. 240. *Ἰδία*

τοῦ ὁ. Quae grammatici verba, si bene divino, non modo non sana, sed ne iotegra quidem ad nos pervenerunt. Ven. ipse, dom *ἐπιδενής* praebeet, eam coniecturam a ratione non vacuum esse demonstrat. Inde enim suspicari licet Aristarchum, litera ultima rescissa, *ἐπιδεύη*, alios *ἐπιδενής*, alios denique *ἐπιδενείς*, in quo plurimi testes consentiunt, perscripsisse. Quarto, quod tribus istis annumerari possit, *ἐπιδενείς* Homeri sermo repugnat. Illorum autem duo ad Achillem esse referenda perspicitur. Quare si horum alterutrum elegerimus, Achilli, neque antea inter Argivorum principes apud Agamemnonem coenanti, neque nunc remoto ab exercitu, ullam rerum inopiam aut fuisse aut esse Ulixem fatebitur. Sin autem tertium *ἐπιδενείς* tenere placuerit, id ad legatos ipsos pertinere consequens erit. Neque aliam Herodiani mentem fuisse putaverim, dummodo *ἐπιδενείς* tenore immutato schol. Veneto restitueris. Idem qui clarius apertiusque iudicandum censuerunt, ii *ἦμεν ἐν κλ.* satius duxerunt; verbum substantivum aliis e locis, vid. 12, 299. Od. 21, 185, 253. 24, 171., transferentes. Nihil vero impedit, quominus id abesse possit, ut abest a locis cogoatis 13, 622. 5, 481. Od. 4, 87. Ad extremum legatis, de Graecorum miseria coram Achille exponentibus et Myrmidonum regem placare annitentibus, verba ista egregie conveniunt. His igitur causis motus Veneto non sum obsequutus, meumque iudicium suo confirmant testimonio Eust. 749, 32. 750, 11. et Athen. 1, 12, c. Neque alia Heynii fuit sententia, accurate et probe de hoc loco disserentia.

V. 228. Sincera omnia esse, neque audiendos eos, qui corrupta arbitrentur, Eust. 749, 36. Et. M. 357, 12. comprobant.

V. 230. Acute explicat Eust. 749, 40., eique et libris accedit Et. M. 289, 23. Verborum inaequabilem varietatem ut tollet, Vindobon. quinti scriba *ἀπολέσθαι* de suo correxit.

V. 234. Ven. Vindd. atque edita pleraeque commodius dis-
 pensant *οὐδ' ἔτι φασὶν*, cf. ad 12, 106.

ἀστράπτει· Ἐκτὼρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διί, οὐδὲ τι τίει
ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δὲ ἐ λύσσα δέδουκεν.

240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηώσιν παρὰ τῇσιν ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
ταῦτ' αἰνῶς δίδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς

245 ἐκτελείωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποβότοιο.

δ. Gerh. lect. Apoll. p. 144. —
V. 242. ἐμπλήσειν Ar. — V.
243. ἀνυζομένους Rom. ὑπὸ κα-
πνῷ Eust. 750, 38. et editi. an-

tiqq. — V. 245. εἶη Hermannii
emendat. — V. 246. φθίσθαι
vulgo, φθείσθαι Viudd. V. L.
ap. schol. A. et Eust. 750, 43.

V. 236. Quae de littera finali omittenda admonet schol. Vict.,
ea Aristarchi ex arbitrio sunt dicta, vid. ad 6, 69. In postremis
verbis *ἐν* abundare putavit Ascalunita; cetera, quae schol. Ven.
annuat, sunt vera ac germana, cf. Eust. 749, 45. Et. M. 338,
43., quod ad Il. 2, 353. simul respexit. In vero locus a nostro
paullo magis distat, quam Heynio est visum.

V. 240. Gerhardio super assensus est Car. Guil. Muel-
ler. de Cyclo Gr. epico in cxc. de vers. spond. p. 144. Libris
veteribus omnibus ac singulis refragantibus, inconsiderati profecto esset
quidquam novare.

V. 242. De Aristarchi iudicio, cuius rationem nullam video,
brevisser disserui ad 2, 415. Praeter ea, quae tunc eum paravi,
vulgari opem ferunt 16, 82. 15, 507, 702. et Eust. 740, 49.

V. 243. Verbum ὀρινομ., omnium propemodum consensu fir-
matum, Kustathii etiam 750, 38., a quo temere deslexit Ro-
mana, nititur testimonio. Ne quis vero putet ἀνυζομένους e schol.
Vict. asseri posse, illius notae levem maculam insidere adiciere
iubet. Scribendum enim est ἀνυζομένους, ὀρινομένους δὴν σφραγῶν.
Ex quibus efficitur grammaticum novisse utrumque. — In versu
sine iidem illi, qui 8, 183. ὑπὸ καπνῷ anteferebant, genitivum
legunt.

V. 245. Subiunctivum εἶη sive ἦη, ab Hermanno in opuse.
II, 32. propositum, Homero prorsus ignotum minime dixerim.
Hic autem et ob librorum consensum et ea de causa, quod opta-
tivus, si postrema a prioribus secreta cogitaveris, aptus haberi
potest, nihil mutaverim.

V. 246. Modo diphthongum εἶ, modo simplex ἱ offerri ad
6, 407. 2, 833. cognovimus. De quo tametsi discrepant gramma-
tici et utrumque in eodem ponunt loco, libri tamen optimi vocali
adsunt; ita certe iubet Venetus, quocum Viudd., hic discordes, 13,
667. faciunt. Aliter statuere magistros et Et. magni docet auctor
792, 52. hisce: ἔστι φθίειν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· ἔστι καὶ φθίω,

ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψε περ, νῆας Ἀχαιῶν
τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

αὐτῷ σοὶ μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος

250 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄχος εὔρεϊν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φράζειν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.

ὦ πέπον, ἥ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπατέλλετο Πηλεὺς
ἦματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·

τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ

255 δώσουσ', αἱ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγάλητορά θυμὸν
ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·

ληγέμεναι δ' ἐριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες.

ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

260 παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.

εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·

— V. 248. ῥέεσθαι Heynli con-
iect. ὑπ' ἐκ Τρ. un. Vratisl. —
V. 249. αὐτῷ σοὶ vulgo. — V.
251. ἀλεξήσεις V. Viudd. Eust.

749, 56. 750, 47. — V. 256.
στήθεσσι Vind. quint. — V.
258. τίωσ' Ἀργ. St. all. — V.
260. παύε, ἔα Ald. 2. St. all. —

διὰ τοῦ ε καὶ φθίμῃ (leg. φθίμῃ), et Eust. ad Od. 1784, 14. et
ad Il. 721, 39.: τοῦ δὲ φθίεσθαι τὸ ἀπιδίς καὶ ἀκρατον φθίεσθαι,
ἐξ οὗ κατὰ κρῆσιν καὶ οὐκ ὀρθῶς τὸ φθίεσθαι imo φθίεσθαι, ut
recte fertur apud Phavor. 1830, 4. Quam ad normam φθίεσθαι
coalescere in brevius φθίεσθαι verisimillimum est, unde vocis te-
norem mutari oportuit.

V. 248. Specie magis et mensura quam re et potestate diffe-
runt ῥέεσθαι et ἐρύεσθαι, cf. Butt. Lexil. I, 62 sqq. Itaque
libris assentientibus hoc servare praestabit. Quandoquidem autem
significat a Troianorum bello et impetu defendere, ἐπὶ Τρ. ὄρ.
bene habet, neque est, cur posthabeamus simplicem praepositioni
constatae. Haec enim proprie dicitur de iis, qui, e discrimine et
periculo elapsi, vel fuga salutem petunt, vel praesenti aliovis
auxilio servantur, vid. Il. 17, 461, 581, 589. Od. 12, 107. Sim-
plex vero non solum hoc loco, sed alibi etiam id, quod supra po-
nunt, declarat, vid. 17, 224.; sensu deinde suo et proprio dicitur
10, 539.; unum denique exemplum adest, quod proxime accedit
ad id, quod compositi proprium esse vidimus, 8, 369.

V. 249. Pronomini tenorem certe non denegat Apollon. de
synt. II, 18, 138., quanquam ipse eum inclinat, vid. de pron.
407, c. et de adverb. 535, 15. Numerorum autem gravitatem
ὀρθοτονοῦμενον augere scienter iudicavit Bekker. in cens. ed.
Wolf. p. 164.; vid. ad 10, 242.

- ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
265 αἰθωνας δὲ λέβητας· εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ αἰθλία ποσσὶν ἄροντο.
 οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσος Ἀγαμέμνωνος ἵπποι αἰθλία ποσσὶν ἄροντο.
270 δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἧς, ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλιε ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται ἦν τότε ἀπηύρα
 κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμῆται
275 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμηναι, ἥδὲ μιγῆναι,
 ἣ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὲ
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
280 εἰσελθόν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.

V. 272. ἐξ ἱλ. divisim V. — ἥδε γυν. V. καὶ ἀνδρῶν ἥδὲ γυν.
 V. 276. ἥτ' ἀνδρ. — ἥτε γυν. Vind. ed. ἥτ' ἀνδρ. ἥτε γυν.
 codd. pars et Rom. ἥτ' ἀνδρ. — all. —

V. 251. Non anteponomus multorum opinionem Aristarchi iudicio, qui, ut rationem non redderet, auctoritate tamen hos minutos criticos vinceret. Eius vero futurum esse videbimus ad 17, 144., neque dissentit Vind. quintus, quanquam corrector η appinxit.

V. 258. Poetae usus non minus quam editi. antiquissimae et libri praestantissimi, ut Ven. Vindd. all., τίσωσ' Ἀργ. praebent, cuius de mensura nemo esse potest sollicitus, vid. libell. meum de pros. Gr. §. 52. 2. b.

V. 276. In multiplici librorum dissensu quid sequaris, est incertum, praesertim quum interpretum Graecorum decreta ignoremus. Eustathius solus ad Il. 19, 177. p. 1778, 56. haec ita exponit, ut duplicem lectionem et habuisse et probare videatur. Quarum unam, quae et Romanae editionis et librorum aliquot est, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυν. sic interpretatur: θέμις ἡ τῶν ἀνδρῶν τε καὶ ἡ τῶν γυναικῶν, a qua dicendi forma non multum abhorrent Il. 11, 779. et alla quaedam, de quibus disputavi in Excurs. II. Nihilominus alienam illam duco, quod eius simile frustra quaesivi. Quare alteram, cui plurimi patrocinantur editi, ἥτ' ἀνδρ. ἥτε γυναικῶν reliqui intactam. Ei vero Passov. in Lex. voc. ἥτε non minus quam Eustath. l. 1. tenebras magis quam lucem affuderunt. Ut breviter quid sentiam, complectar, poetam morem istum omnibus omnino hominibus communem dicere existimo, vid. 134.

- Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἵκοσιν αὐτὸς ἐλίσσθαι,
 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλιπται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαικόν, οὔθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρεις ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τᾶων ἦν κ' ἐθέλῃσθαι φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηληϊός· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μεῖλια δώσει
 290 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσσαν,
 Φηράς τε Ζαθίας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλευμον,
 καλήν τ' Αἰπυίαν καὶ Πήδασον ἀμπλόεσσαν.
 295 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλον ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ σε δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,

V. 303. ἦ καὶ σφ. Vind. ed. — minor. p. 365. — V. 311. τρέ-
 V. 304. ἔλθῃ ol. vulgo et H. — ζοῖτε Rom. Eust. 751, 7. —
 V. 306. οἱ ἔμ. Vindd. et H. — lb. παρήμενος V. H. — V. 312.
 V. 310. κρανίῳ V. all. et V. L. ἐκεῖνο Vind. ed. — V. 313. κενύ-
 ap. Eust. 751, 3. Plato in Hipp. — θεε — βάτεις Eust. 751, 30. 752,

V. 303. Obvium Vind. errorem, quo alii non liberi sunt, pruden-
 ter tollunt V. et Vind. quint.

V. 304. Optativum rectissime tuetur Hermann. in Opusc.
 II, 32. IV, 147. sive de part. ἔν III, 4. eique nuper cessit Thiersch.
 in gr. Gr. §. 324, 8. Nec secus statuunt et Ven. et Vindd.
 plurimi.

V. 306. Ne posse quidem inclinari pronomen, in versus
 quasi vestibulo collocatum, probe senserunt editores antiquiores,
 velut Ald. Steph. Rom., quorum vestigia sequitur Wolfius. Inuti-
 lis est Graecii coniectura, in ep. crit. in Bucolie. p. 61. ἔμμεν
 οἱ Δαρ. proponentis. Tantum enim abest, ut ea Hectoris ferocia
 ac superbia augeatur, ut contra minuat.

V. 310. In vulgari conveniunt Vindd. Aristarch. ap. schol. A.
 et editt. antiqq. Nec spreverim; κρανίῳ enim interpretamentum
 putaverim eorum, quae subiciuntur.

V. 311. Homericum sermonem adversari Veneto probe vidit
 Wolfius in praef. ad edit. nov. 48. cf. 2, 75. 9, 671. 13, 551.
 Od. 9, 401, 493. alib. Nec desunt idonei sponsors alii, ut Vindd.
 Eust. 751, 7. et schol. Ven. ipse adscribit: παρήμενος· γράφεται
 παρήμενοι.

V. 313. Quemadmodum indicativi sunt alieni, ita etiam βάτεις
 a Pelidae gravitate abhorret. Utrumque, unde fortasse immigravit,

καὶ τοὶ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κ' εἰ τοὶ τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.

- 300 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
αὐτὸς καὶ τρυῶ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὦς,
τίσους· ἦ γάρ κ' σφι μάλα μέγα κῆδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισ, ἔπει ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι·
305 λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινα φησιν ὁμοῖον
οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὗς ἐνθάδε νῆες ἐνείκαν.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγῶς ἀποειπεῖν,
310 ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
ὥς μὴ μοι τρυῶντε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κῆνος ὁμῶς Αἰδάο πύλησιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπη.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·

26. Rom. St. κεύθει — εἶπη | vit. soph. I, 25, 10. — V. 314.
Vindd. all. Ald. 2. Suid. I, 120. | ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται Vindd.
et 877. schol. ad Od. I, 1. p. | V. L. ap. schol. A. Plat. l. I. et
9. κεύθει — βάτῃ Philostr. in | H. —

aptum est Od. 14, 156 sq. Nam praeclara Achilles sententia ad homines mendicos, qui, ut aliorum excitent misericordiam et largiorem stipem cogant, loquaces pariter ac fallaces sunt, lepide transfertur. Mature vero βάτῃ in nonnulla poetae exemplaria venisse schol. ad Soph. Philoct. 94. testificatur. At vero Achilles, quanquam dicendo eum valuisse constat, v. 443., nec dolis nec garrulitate potuit delectari. Deinde subinactivis opus est, quod Achilles suam animi sententiam his declarat. Cui nostro iudicio fidem non derogant et libri praestabiles, et alii, qui HomERICA attulerunt, ut Plat. in Hipp. l. I. Bekker. Antiattic. in Anecd. Gr. I, 82. schol. ad Eur. Hipp. 395.

V. 314. Dissimilis versus exitus pari fere auctoritate nittur, sive libros sive poetae usum consulueris. Heynii igitur scholiastae et libri, qui a vulgato recedunt, fidem habuit. Equidem haec interpolationi eius, qui meminisset aliquoties sic loqui poetam, vid. ad 8, 401., debere existimo, praesertim quum nihil novi afferant, sed eadem, quae versu 310. leguntur, iterent satis otiose. Atque haec quidem propter Heynium erant dicenda. Nec vero temere me ita sentire Platonis codices indicant, ii enim supra edunt: καὶ ὥς τελείσθαι οἶω, quo nihil vel parum proficimus. Quae quum ita sint, nemo, credo, negabit his, quae plerique offerunt, orationis et varietati et copiae melius prospici, vid. 9, 103. 12, 215. 13, 735. Od. 23, 130.

- 315 οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα πεισμένον οἶω,
 οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἡ τμῇ ἡμὲν κακὸς ἦδὲ καὶ ἐσθλός·
- 320 κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἐοργῶς.
 οὐδέ τί μοι περὶκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεια θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

V. 315. οἶτε με γ' Ἀτρ. ol. vul-
 go, οἷτε μὲ γ' Ἀτρ. Eust. 752,
 42. — V. 317. δ. μετ' ἀνδρ.
 vulgo et V. — V. 318. πολε-
 μίζῃ V. et Eust. 750, 27. πολε-

μίζει Id. ib. 23. — V. 319. ἐν
 δ' ἡ St. male. — V. 320. ἐοργ-
 γῶς Ald. 2. et editi. antiqq. —
 V. 321. περὶ καίται Ptol. Asc.
 περὶκειται gr. all. — V. 322.

V. 315. Tenorem pronominis tum Vindd. tum Eustathio comprobatum rectius demum constituit Wolfius, cf. Euttm. gr. ampl. §. 72, 4. ann. 4.

V. 317. Aristarchi δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι, vid. schol. A., μετὰ hinc et ex Il. 17, 148. expulit. Laudo; adstipulantur enim iudici intelligentissimo Vind. quintus et Eust. 752, 46., cuius oblitus fuit Heynius.

V. 318. Eustathius, qui de huius sententiae conformatione bene praecipit, re ad experientiam traducta, utitur subiunctivo. Optativus, qui libros et scriptos et editos obtinet, longe aptior erit censendus.

V. 319. Hiato offensi ἐν δὲ μὲ, ἐν δ' ἴση et ἐν δὲ τ' ἡ proponunt critici. Primum semel tantum legitur in Homericis Il. 15, 416., alterum nunquam dixit poeta priore correpta, tertium denique, quanquam ferri potest, incertum tamen est et praesidio veterum destitutum. Quapropter nihil erat inconsiderate agendum, praesertim si memineris 21, 569., et grammaticorum, ut schol. Ven. A. Eust. 752, 58. Apoll. Lex. Hom. 356.

V. 320. Prudenter sustulit Henr. Stephani sagacitas Homero inauditum, cui ne grammatici quidem, quibus Heynius confidit temere, ullum admovent auxilium, vid. Et. M. 351, 35.

V. 321. Heynius suum περὶ καίται affingit Ptolemaeo Ascalonitae, vid. schol. A., qui recte probat compositum περὶκειται, ita libri et Eust. 753, 40. 754, 15. et Apoll. de pron. 293, a. 1.

V. 322. Infinitivum, quem communi de sententia edunt libri, Aristarchum voluisse schol. A. memorat; add. Eust. 753, 38. Non autem unum idemque est πολεμίζειν ψυχὴν παραβαλλόμενος et ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Alterum enim significat animi vitaeque prodigus bellare, alterum animam belli periculis obicere, sive, ut acute observat Eustath., παραφέλων ἱανὶδὸν τῷ πολέμῳ, vid. similia apud Meinekium ad Menandr. p. 227.

V. 323. Me sequi in his Veneti libri auctoritatem dixi ad 3, 62. Alios contrarium amplecti notum est, vid. Thiersch. in gr. Gr. §. 216, 49.

- ὥς δ' ὄρνις ἀπτήσῃ νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πάλει αὐτῇ·
 325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας Ἰανον,
 ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολέμιζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἔνεκα σχετεράων.
 δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνδρῶπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά γημι κατὰ Τροίην ἰοίβολον·
 330 τῶων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

πολεμίζων schol. ad Soph. Al.
 1269. — V. 323. προφέρῃσι
 Eust. 753, 57. et edd. vet. —
 V. 324. μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃ
 τι Graef. in ep. crit. in Bucol.

60. coniecit. — lb. κακῶς δέ τε
 V. Athen. IX, 372, c. H. —
 V. 327. μαρνάμενοις Ald. 2.
 ὀάρων V. L. ap. schol. A. — V.
 328. δῶδ. δὲ ξὺν H. —

V. 324. Iam prisco tempore de duplici nominis μάσταξ ex-
 plicatione cogitatum esse multis demonstrari potest exemplis.
 Etenim quum μάσταξ in Od. 4, 287. 23, 76. aperte declaret os,
 fuere qui idem huic loco congruum putarent. Itaque μάστακι ἐπεὶ
 κε λάβῃσι, si quid rostro arripuerit, poetam scripsisse sibi persua-
 serunt, vid. Apoll. Lex. 445. Ibiq. Tollium et interpr. ad
 Polluc. II, 98. Neque aliter cepisse videtur Homerica Plutar-
 chus duobus locis de prof. virt. sent. vol. VI. p. 298. [T. II. p.
 80. A.] et de amore prol. vol. VII. p. 924. [T. II. p. 494. D.].
 Ei vero opinioni et i dativi absorptum et reliquorum interpre-
 tum, qui prisco tempore in Iliade illustranda operam collocarunt,
 suffragia obloquuntur. Nec Graefii coniecturam, qua illi suc-
 curreret, satis elegantem et Homero dignam crediderim. Itaque
 cum Eustath. 753, 62. Hesych. I, 545. Et. Gud. 381, 32., aliis-
 que plurimis veterum, quibus recentiores propemodum omnes as-
 sentiantur, vid. Steph. thes. Gr. ling. IV. 5946. c., μάστακα hic
 τροφήν sive μάσημα, i. e. escam pullis allatam, indicare puto:
 add. Etym. Or. 98, 20 sqq., ubi librarii, verborum similitudine
 in errorem impulsī, nonnulla neglexisse videntur. Quod ultimam
 huius versus partem attinet, Ven. interpres δέ τε, quo Plutarchus
 etiam utitur, libris vulgaribus (εἰκαισιτέταις) tribuit, ἥρα vero
 Aristarcho.

V. 327. Inscite fertur in scholl. ALV. ὄρων pro ὀρέων, quod
 Vict. interpres surrogat; dixit de hac mobilitate Bekker. in cens.
 I. I. 129. Aldina secunda, nisi fallor, typographi errore μαρνά-
 μένοις, cuius vestigium apud neminem exstat, praebet. Heynio
 quidem aridet, melius vero ad Achillem et ipsum referri perspi-
 citur. Quamquam ultima vix commode intelligas de Helena, Me-
 nelai uxore. Atridarum enim impotentiam postea demum attingit
 Aeacides v. 338 sqq.

V. 328. E Florentina δῶδεκα δὲ ξὺν νηυσὶ revocavit Hey-
 nius, quod factum nollem. Ven. enim, ad quem legentes remit-
 tit, ab eo negligenter esse inspectum apparet, quippe qui nihil
 recedat ab aliis. Nec Strabo XIII, 875, b. quidquam diversi
 habet, et Plutarchus vero, qui de sui laude vol. VIII. p. 141.

ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεύσιν·

335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κῆται, ἔμευ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλειτ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠὔχομοιο;

340 ἢ μούνοι φιλέουσ' ἄλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἔπει ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέρρων
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται· ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἑοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,

345 μὴ μιν πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.

V. 335. μόνου Vind. quint. et Moschopol. 85, 19., vitiose. — V. 336. εἴλειτ' ἔχων V. L. ap. schol. A. et Herod. — V. 338. αἴρας Vind. quint. — V. 339

sq. ἢ οὐχ' — ἢ Eust. 755, 5. Ald. 2. et editt. vulgar. — V. 341. ἐπεὶ ὅστις ἀγαθὸς St. — V. 342. αὐτοῦ Ptol. Ascal. Vindd.

[T. II. p. 541. D.] δώδεκα γὰρ σ. νηυσὶ κ. τ. λ. affert, memoria lapsus est.

V. 336. Rem nimia vetustate obscuram paucis perstringam. Grammatici θυμῆρης et θυμαρῆς, quorum utrumque exstat apud poetas, vid. Od. 23, 232. et 17, 199. ell. Od. 10, 362., tenore differre putant, ut schol. Ven. Et. M. 458, 25. Arcad. de acc. 26, 11. et 117, 12., ubi θυμῆρης θυμῆρες corrigendum esse demonstrat Eust. ad Od. 1946, 35 sq. De qua quidem inconstantia, vocis naturae et potestati minus congrua, dubitare licebit cum Eustath. 754, 61. ζητητιὸν δὲ περὶ τοῦ τόνου, μήποτε ὁφελὴ προπαροξύνεσθαι τὸ θυμαρέα. ἔπει γὰρ εἴρηται τὸ θυμῆρες βαρύντονον, βαρύνοντο ἂν ἴσως καὶ ὁ θυμῆρης ἀναλόγως καὶ ἡ θυμῆρης· ἀκολουθῶς δὲ καὶ ἡ θυμαρῆς. Sed a librorum fide recedere nolim, quanquam poetae sequiores θυμῆρης frequentant, ut hymn. Hom. XXX, 18. Apoll. Arg. 1, 705, 714. Callim. in Del. 29., hic tamen in Cer. 56. ὦ ἱεὶ δαΐτας Ἄλιν ἱμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἄζω. Quod quum e Dorica lingua ita scriptum sit, pravo notari tenore θυμαρέας certum exploratumque habeo.

V. 338. Quoties libraril indocti αἴρω et ἀγίρω permiscuerint, docet Iacobs. ad Anthol. Pal. 26. et in ind. p. 1023.

V. 339. Particulis tenorem legitimum addunt Vindd. Et. M. 414, 57 sq. Apoll. in Lex. 322.; peius administravit rem idem lb. 589., ubi versus proximi initium affert.

V. 341. Florentinae macula, quae, nomine ἀνὴρ omisso, ver-

ἀλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.

ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμείο,
καὶ δὴ τείχος ἔδωκε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ

350 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδρογόνου
ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σχαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·

355 ἔνθα ποτ' οἷον ἐμυνε, μόγῃς δὲ μεν ἔκφυγεν ὀρμὴν.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολέμιζεν Ἐκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
νηήσας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερεύσσω,
ὄψεται, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,

360 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

et ol. vulgo. — V. 349 sq. ἤλ.
ἔκτορι τάφρον et περὶ δὲ σκ. κατ.
V. L. Ar. — V. 351. ἐκποδά-
μοιο un. Vind. et Harl. — V. 353.

ἀπο Ald. 2. et ὀρνύμεν Ἐκτωρ
ol. vulgo. — V. 356. πολέμι-
ζεν V. et nunc vulgo. — V.
359. μεμῆλει Vind. quint. —

sum duabus syllabis minorem exhibuit, ad alias permanavit. Cul
ut occurreret, Turnebus de suo ἐπιπῇ inseruit. Librorum mede-
lam, poetae dudum ublatam, Eustath. 755, 8. suppeditare pote-
rat. Quare iure miratur Heynius, quid sit, quod Romana, suo
duce relicto, communem errorem propagatum voluerit.

V. 342. Schol. A. brevis effecit, ut Heynius praecepta
eius vera reique consentanea parum perspiceret. iam veteres et pru-
denter intellexerunt et scite diiudicarunt Homeri usum. Luculen-
tum est testimonium Apollonii de synt. II, 141. διὸ καὶ μάλιστα
τὰ τοιαῦτα ἐπ' ἐνέων προσεπνεύσθη. Quibus illum Ptolemaeo ob-
viam ivisse patebit comparanti, add. eundem de pron. 361, b. et
Eust. 755, 13, a quo iterum defecit Rom.

V. 349. Aristarchus in commentariis de Iliade et Odyssea
commemoravit ea, quae supra apposuimus, vid. ad 7, 449., ubi
simillima e Vindd. adscripsi.

V. 350 et 361. Tenorem praepositioni, cui nullum adiungitur
nomen aut verbum, imposui.

V. 353. Nullam hic apostrophē video utilitatem: eum igitur
cum Ven. Eust. 755, 40. et aliis missum feci, add. Od. 10, 22.

V. 356. Haud scio, an recte reddiderim poetae πολέμιζον,
cuius sponsors sunt editores priores, Eust. 755, 50., schol. A.
et Vindd. plures, vid. ad 7, 3.

V. 359. De subiunctivo disserui ad 4, 353. Illum vero tum
maior librorum pars tum alii, velut Plato in Hipp. min. 370.,
tuentur.

νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσόμεναι μεμαῶτας·
εἰ δέ κεν εὐπλοὴν δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἡματὶ κε τριτάτῳ Φθίην τοῖβωλον ἰκοίμην.
ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·

365 ἄλλον δ' ἐνθὲνδε χονσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
ἠδὲ γυναικας ἐϋζώνους, πολίων τε σίδηρον
ἄξομαι, ἄσπ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
αὐτὶς ἐρυθρίων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.

Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
370 ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
εἴ τινα πον Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἑξαπατήσῃν,
αἰὲν ἀναιδεῖν ἐπαιμένος· — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
τετλαίη, κύνέος περ ἑών, εἰς ὥπα· ἰδέσθαι·

V. 361. *ἐν δ' ἄνδρ.* vulgo, vid. ad 350. — V. 362. *εὐπλοῖην* V. Rom. H. — V. 363. *ἡμ. κεν τρ.* V. — V. 367. *ἄσπ' αἰόλογε* V. L. ap. schol. A. — Ib. *ὥσπερ* Vindd. duo, Eust. 756, 40. Rom. ὅπερ

Vind. ed. — V. 368. *ἐρυθρίων* V. L. ap. schol. A. et Vind. ed. — V. 372. *οὐδ' ἂν* V. οὐκ ἂν Vind. ed. Eust. 756, 50. Rom. — V. 375. *οὐδ' ἂν* H. — V. 377. *ἐκ γὰρ ἔφρ.* Aldd. et antiq.

V. 362. *Iadem εὐπλοῖην* postulare dicit Heynius, neque improbat alii, ut Plato l. l. Eust. 756, 17. At vereor, ut sit *Ioniam*; alibi enim datur *Aeolum* sermoui, vid. interpretes ad Greg. Cor. p. 583.

V. 367. Vind. ed. corrupte habet *ἄς Πάχον*. Nec maioris momenti putaverim ὅσσα αἰόλογε, ut lectum esse testantur scholl. Bl. Nam quum Achilles ipse tenuem rerum suarum statum Agamemnonis opulentia et potestate passim existimet potiore, vid. l, 166 sqq., ne accommodatum quidem est ὅσσα, e vulgari, ut videtur, depravatum. Eadem de causa ὅσπερ erit tenendum, cf. l, 299.

V. 377. Incuria tum librariorum tum typographorum turbas movit. Vix enim ambiguum est, quin *ἐκ γὰρ ἔφρνας*, in quo conspirant antiquiores editiones, natum sit e vocali altera temere neglecta, uti non admodum dissimilis error *ἐδ φρνας* inest Veneto. Quare de eo modo quaeri poterit, utrum genitivum an dativum, cuius exemplum 6, 234. legimus, anteferendum ducas, vid. Eust. 757, 13. Iam vero illum non modo praepositio sibi poscit, verum etiam Homeri et poetarum usus sexcenties confirmat, ut 18, 311. 19, 137. 24, 754. Od. 11, 201. Hes. scut. Herc. 89. Apoll. Arg. IV, 279, 844, 1013. Quint. Sm. I, 590. VIII, 495. X, 257.

V. 378. Antiquissimo iam tempore de versus huius sententia sollicite quaesitum esse vett. interpretes atque Eusth. testificantur. Bentleyus, quum nec *κῆρ* (fatum) neque *Κάρ* (Car) ge-

οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὰ μὲν ἔργον.

375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
ἐξαπάροιτ' ἐπέσσειν· ἄλλος δέ οἱ· ἀλλὰ ἐκηλος
ἐρρότω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητιέτα Ζεὺς.

ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,

380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κέϊται·
αἶθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστην
ἄντρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·

385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε χόνις τε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,

ἐκ γὰρ οἱ φρ. Vindd. et ol. vulgo. — V. 378. Ἰγκαρος αἴσῃ
grammat. quidam ap. Eustath.
757, 26. et scholl. AV. — V.
381. ἡδ' ὅσ' ἐς — ἡδ' ὅσα V.
Vindd. H. ποτινίσσεται Vindd.
ποτινίσσεται Eust. 757, 61.

ποτινίσσεται Rom. ποτινίσα. H.
— V. 382. ἡ πλ. V. I. ap.
schol. A. — V. 383. ἐκάστην
ol. vulgo, ἐκάστη Vind. ed. Ald.
2. — V. 385. τόσα perperam
omittit schol. ad Nic. Ther. 155.
— V. 386. πείσει Ἀγ. nunc vulgo.

nitivi priorem recte corripere viderentur, verba transponenda suavit
Καρὸς ἐν αἴσῃ. Ἐγκαρος qui excogitarunt, Illud vel φθεῖρα pedicu-
lum, vel ἰγκράλον cerebrum significare arbitrati sunt. De quibus
accuratius dicendi locus erit in commentariis; vid. Rubken.
praef. ad Hes. II, 759. Wolf. prolog. 186. et Heynii observatt.
ad h. l.

V. 381. Negationem, qua aegre careas, cum editi. antiq.
defendunt Eust. 757, 61., schol. ad Od. II, 459., et Strab. IX,
635, b. Verbi sequentis futurum quidem anceps esse constat, vid.
Buttm. in gr. ampl. §. 92. ann. 9., at ἔτι sibi flagitabat praesens,
cf. Ven. et Et. M. 685, 21.

V. 383. Et ἐκάστας, quod scholl. Aristarcho adscribunt, et to-
tum versum in suspicionem adducit Heynius. Illud vero eo nomi-
ne, quod poeta πύλας semper dixerit, schol. A. pariter atque Eust.
758, 10. commendant, neque a libris afuisse testantur. Strabonis
codices meliores ἂν' ἐκάστην nec vero ἐν ἐκάστη praebere docuit
Friedemann. ad Strab. I, p. 214. Unde conjectura capi potest
geographum vulgaribus poetae exemplaribus usum esse.

V. 385. Congruunt cum libris Et. M. 528, 29. Apoll. in
Lex. 410.

V. 386. Ei, quod editores priores ad unum omnes proferunt,
libri addicunt, nec dissentit Herm. in Opusc. IV, 28. Mihi qui-
dem futurum melius etiam videtur optativo, aptius certe ad ver-
sum 391. Recepto vero illo nulla opus est alia emendatione, de
qua cogitat Thierseh. in gr. Gr. 164. 4., Bekkero praecunte,
vid. cens. ed. Wolf. p. 132.

πρὶν γὰρ ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.

οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,

390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,

οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὃ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,

ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἔκωμαι,

Πηλεΐδης θῆν μοι ἔπειτα γυναικὰ γαμέσσεταί αὐτός.

395 πολλαὶ Ἀχαιίδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,

κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·

τάων ἦν κ' ἐθέλωμι γίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.

ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ

V. 399. χρυσῇ Rom., vitiosius scripta profert haec Moschopul. 80, 16 sqq. — V. 392. οἱ τ' ἐπ. H. W. οἱ τ' ἐπ. Vind. ed. — V. 393. σώσει Ar. Tyrannio, σώσει vel σαῶσι Apion. — V.

394. Π. δὴ μοι Eust. 758, 53. — Ib. γαμήσεται Vind. quint. Hesych. γε μάσσεται Ar. — V. 395. πολλαὶ δ' Ἀχ. ol. vulgo. — V. 397. ἦν κ' ἐθ. Ald. 2. et priores, ἐθέλωμι Vindd. H. et ol.

V. 392. Pronominis tenorem inclinari vetant eruditi interpretes Ven. et Apoll. de pron. 314, b., de synt. II, 19, 145. Eust. 758, 46. Facile autem perspicitur vim quandam inesse pronomini: etenim salse praecipit Achilles, ut Agamemno generum sibi quaerat alium nobiliorem ac potentiorum.

V. 393. Aristarchum verbi formam pro more vulgari contraxisse discimus e schol. A. ad v. 681., ubi eius fuisse tradit σοῶς vel σαῶς. Eundem igitur ducem sequitur Ven. liber 424., dum σοῶ, i. e. σοῶ, scriptum reliquit. Heynium, qui varias verborum formas excogitando nihil profecit, in viam reducit Bekker. L. I. 137.

V. 394. Apud Eustath. versus prioris similitudine librariorum aberrasse puto. Aristarchus autem, futuri insolentia permotus, γυναικὰ γε μάσσεται αὐτός, i. e. Peleus ipse mihi uxorem quaeret, conjectura repositum voluit, cf. scholl. AL. Quorum hic annotat: τὸ δὲ γαμέσσεταί πᾶσαι εἶχον· μάσσεται, ἀντὶ τοῦ ζητήσαι. Excidit autem critici nomen: quo ex fuga retracto, quid grammaticus traderit, demum intelligitur; ergo legendum est: τὸ γ. δὲ πᾶσαι εἶχον· μάσσεται Ἀριστάρχος ἀντὶ τοῦ ζητ. Nam communem librorum lectionem γαμέσσεταί fuisse multi ostendunt, ut Eust. 758, 53. Apoll. Lex. 202., add. Lobeck, ad Phryn. 742. et Meinek. ad Menandr. fr. 303.

V. 395. Particulam importunam numerisque inimicam sustulit Barnesius, librorum ope adiutus. Eustathio 758, 16. adhaeret perperam.

V. 397. Aristarchi ἐθέλωμι, cujus loco ἐθέλωμαι Villosionius minus accurate dederat, Hermann. in Op. II, 38. Bekker.

- γῆμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
400 κτήμασι τέρπασθαι, τὰ γέρων ἐκτῆσατο Πηλεΐς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πολίεθρον,
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὲς ἀφῆτορος ἐντὸς ἔργει
405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοὶ ἐνι πετρῆεσσι.
 λῆϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσθη
 οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείρεται ἔρκος οὐδόντων.
410 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,

vulg. — V. 399, γῆμαντα | 404. ἔργει Julian. or. I. p. 80.
 Vind. un. et V. L. ap. schol. — V. 405. νηοῦ Ἀπ. Z. — V.
 A. — V. 401. ἐμῆς ψυχῆς Eust. | 406. γὰρ τοι Vind. ed. — V.
 759, 8. Rom. — V. 403. το- | 408. λῆϊσθῇ Vindd. edit. antiqq.
 πρὶν Vindd. Ald. 2. W. — V. | et H. — V. 410. ἐμέ φ. Bentlei.

I. l. 150, et ipse Heynius, quanquam optativum esse statuit, recte vindicant. Dilucidum eius testimonium vid. ap. Apollon. de coni. 516, 12.

V. 399. Obtinuit Aristarchus, ut structura minus sibi congrua hinc eiceretur. Vestigia eius apparent in Vind.

V. 401. Varietatem, quae Eustathii est, Aristarcho non ignotam fuisse schol. A. commemorat. Superbius vero Achillem nihil omnino suae vitae ἀντάξιον existimatum fuisse subiicit. Nec negari potest ἐμοὶ modestioris minusque arrogantis esse. De numeri enallaga vid. Schaeff. ad Dion. Halic. de comp. verb. p. 12.

V. 403. Eustath. 759, 9. τὸ πρὶν ἐπ' εἰρ., quanquam Romana iam ab eo degeneravit.

V. 404 sq. Praesens tum libris tum Et. M. 177, 21. 546, 44. placuit. Iidem vulgato succurrunt versu proximo, cui Zeno dotus, quod ἀφῆτορος cum aliis de templi cardine acciperet, vid. schol. AB. et Eust. 759, 64 sqq., intulit νηοῦ Ἀπ.

V. 406. Vindob. maculam abstergunt alii et Stobaeus in Floril. tit. 119. Vol. III. p. 392. ap. Gaisfordium.

V. 408. Vanus numerorum metu λείσθη a Ven. et aliis paucis adscitum esse dicit Heynius. Qui metus si vanus fuit, vanos etiam habeamus necesse est Vind. quintum et Eustath. 759, 11. 760, 3. cum Romanae editore et Stephano. Itaque cum illis errare malui quam poetae obtrudere exitum monstruosum, etsi Stobaeo arrisit I. l. Neque alienum censeo ab ista ratione vocis etymum λεία, quo suam sententiam Eustath. stabilivit.

V. 410. Sine ulla diversitate haec recitat schol. ad Od. I, 34.

διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκ ἔτι δῆτε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 420 χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,

V. 412. ἀμφὶ μάχ. editt. antiqq. | μαι ἐμὴν Bentl. ἴκωμαι ἐὼν Heyn.
 et Il. — V. 414. ἴκωμαι φίλην | coniectur. — V. 416. θανάτου
 ol. vulgo, ἴκωμι φ. Vindd. ἴκω- | γε κιχείη Vind. ed. — V. 419.

Bekkero invito excidit in cens. Wolf. ed. p. 156. μ. μὲν τέ μέ
 φ. quod fraudi fuit Nitzschio ad Od. 1, 215.

V. 412. Quam mihi praescripserim legem, breviter exposui
 ad 6, 461. Iam propter Heynii dissensum nonnulla adiungamus
 oportet. Etenim ille verbum proprie dictum a praepositione se-
 parandum, si translata significatio subsit, cum ea committendum
 censet. Ergo Ἰλιον ἀμφὶ μάχεσθαι reddit: ad Ilium pugnare,
 Ἰλιον ἀμφιμάχεσθαι: pro Ilii salute propugnare. Quo quidem modo
 nec veterum premit vestigia, nec sibi met ipsi constat. Atque de
 illo quidem res plana est; eundem vero sibi etiam adversari et
 16, 73. στρατὸν ἀμφιμάχονται, et ea docent exempla, quae casum
 secundum verbo addunt, velut 15, 391. ell. 16, 533. 18, 20.
 Quare nos nihil proficimus ea sive levitate sive inscitia: necum
 autem plerumque faciunt Vindobb. atque Eust. 760, 15.

V. 414. Longae et acres de hoc versu aliisque similibus viro-
 rum doctorum fuere concertationes. Veteres autem correptiones
 istas repudiasse ostendunt libri Vindobonenses, qui, si Altero
 fidem habebimus, ἴκωμι sine ulla discrepantia offerunt. Optativus
 quum loci naturae minus conveniat, nuper cessit, Hermannus
 aliisque shadentibus, coniunctivo, Aristarchi de iudicio passim pro-
 bato, vid. ad 1, 549. Butt. in gr. ampl. §. 58, 5. ann. 2. Et
 M. 54, 42.

V. 416. Inutile Vindd. additamentum detrahunt ceteri. Gram-
 maticorum pars κιχείη subiunctivum habuit, unde Ven. 7 sub-
 scribit, Eustath. 760, 17. κιχείη, supra vero ad Il. 2, 188. p.
 199, 2. κιχείη. Quocum conveniunt Vindobb., ac revera erit
 aptior optativus, vid. 2, 198. Nego igitur Thierschium in gr.
 Gr. §. 322. 77. scienter iudicasse, cf. Etym. M. 515, 56 sq.

V. 419. Tenoris pravitatem, de qua vid. ad 1, 114., primus

- ἦ κέ σφιν νῆας τε σὸν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
425 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυροῖς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθῆτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐτίνοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατεροῦς ἀπέειπεν.
 ὁπρὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ
 δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
435 βάλλεαι, οὐδ' ἔτι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῶσιν
 πῦρ ἐθέλεις αἰδέηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·

γὰρ ἴθιεν ol. vulgo et H. — V. 425. ἀναπρήσας id. — V.
 427. αὐτί Ald. 2. St. vitiose. — 435. οὐδ' τε vulgo. —
 V. 431. ἀπέειπεν Viind. ed. —

corrēxit Wolfius. Versu proximo certatim quasi χιῶας hīs
 scribī iubent, ut post Heynium et Bentleium vult Gerhard.
 in lect. Ap. p. 175. Sed manus a Iovis Homericī maiestate alie-
 nas duxerim.

V. 421. Ven. σοῶ, de quo cf. ad v. 393.

V. 431. Homerī proprium esse ἀπέειπεν, cui patrocinantur
 Ven. ac Viind. meliores, ostendimus ad 7, 416.

V. 433. Optimī quique adsunt vulgari δάκρυ' ἀναπρήσας, vid.
 schol. A. Eust. 761, 16., ad Od. 1433, 30. Et. M. 98, 6. 687,
 45., δάκρυον πρήσας, ἀπὸ τοῦ ἀναπρῆσας. Quae leviter corrupta
 nostri verba facile sanare possunt. Memor enim Homerī dedit
 grammaticus doctissimus δάκρυ' ἀναπρήσας x. τ. λ. Haec vero
 monenda erant et propter Doederlinium, qui quae de vace ista
 in lection. Homer. apoc. sec. p. 7 sq. disputat e veterum commen-
 tariis traduxit, et ut pateret apostrophum, quem Bekkerus l. l.
 133. recidendum putat, non defuisse grammaticis.

V. 435. Libri plerique etsi nihil variant, Veneto tamen mo-
 rem gerendo οὐδ' ἔτι πάμπαν restitui. Quod quibus causis impul-
 sus fecerim, age, breviter et strictim explanabo. Iam vero utrum-
 que commode et recte dici haud negaverim, nam certa eius, quod
 vulgo ferebatur, exempla habes in Il. 13, 348. et Od. 24, 245.,
 et ita cepit Eustath. 761, 43., dum interpretatur: οὐδαμῶς,
 οὐδὲν. Sed primum nec Graecis multum profuisset, si Achilles
 puellulum defenderet ab hostium flammis classem, neque his, quae
 de habitu suo iactaret Pelides, haec satis essent congrua. Quae
 quum ita sint, longe aptius, credo, dicet Phoenix: „quidem re-
 deundi consiliū certum est, nec iam ullo modo hostiles ignes a
 navibus arcere placet.“ Accedit deinde, quod poeta ipso hanc
 medelam quasi reposcit sibi, vid. 462. 13, 7, 761, 761. 20, 376.
 Od. 16, 375. 22, 240.

- πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐτὶ λιποίμην
οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπειπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
440 νήπιον, οὐπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
τοῦνεκά με προείχε διδασκόμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἕμεναι, προηκτῆρά τε ἔργων.
ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
445 λείπεισθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς. αὐτὸς
γῆρας ἀποξύσας. θήσειν νέον ἡβώοντα,
οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

V. 441. ἀγορέων editt. vett. — V.
446. ἡβώοντα libror. pars, schol.
ad Od. 6, 163. et schol. ad Eur.
Androm. 544. — V. 447. τοῖον
ὅτε Z. — Ib. λίπον Ὁρμένιον

πολύμηλον V. I. Demetrii Scepsii ap. Strab. IX, 670, b. et Eust. 762, 36. Ὁρμ. πολίπρον Eust. 332, 6. — V. 449. π. περί χώσατο Eust. 762, 44. Rom.

V. 441. Numerorum mendam, iam a Romana et Stephano abstersum, nec libris insidet, hec Plutarchus admittit in praec. polit. IX, 198.

V. 446. Aristarchi ἡβώοντα praeter libros tuctur Apoll. in Lex. 472. Aliis ἡβώοντα, nec vero ἡβώοντα, ut Heynius autumabat, placuit, vid. Bekker. l. l. 137.

V. 447. Zenodotus quum νέον ἡβώοντα iuvenem florentem dici putaret, τοῖον ὅτε adoptavit. Geographorum inventa nihil moror, quod et libri et schol. ad Lycophr. Cassandr. 421. acciunt vulgatis.

V. 449. Diversum de verbis vel coniungendis vel separandis veterum fuisse iudicium et alias saepe vidimus, et paullo ante ad v. 411. Nostro quidem loco schol. A. cum Alexione recte consociat, etsi schol. Lycophronis et Eustath. 762, 44., aliorum signa sequuti, divellunt. Cuius contrarium animadvertimus 14, 266., ubi Eustath. solus 984, 2. περιχώσατο ratum facit.

V. 453. Qui Phoenicem flagitio liberatum cupiebant, eos particulas negandi inseruisse non miramur. Pias enim istiusmodi fraudes ne Christiani quidem doctores nefas habuerunt. Hic quidem, schol. A. et Eustath. 763, 8. testibus, Sosiphanes grammaticus et Aristodemus, Nysaënsis rhetor, eam inierunt viam; quorum ad imitationem Euripides poeta Phoenicem, culpa et sceleris immunem, in scenam induxit, vid. Valckenaer. diatrib. in Euripid. p. 264 sqq.

V. 454. Venet. iteram liquidam nunquam geminasse ostendunt 9, 571. 19, 87, 259, 418. 21, 412., ubi Heynius perversa suggerit. Itaque cum Dindorfio simplex adscivi, cf. Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 53. et Elmslei. ad Soph. OC. 1298.

V. 455. Commentum eorum, qui pronomen ad Phoenicem referendum existimarunt, schol. A. displicet. Subtilius igitur quam verius Payne Knightius illius memoriam renovavit, Praeterea

- φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέσκειν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμὴν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
 παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οἷσθεις
 πολλὰ· κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλειτ' Ἐρινῦς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον νιόν
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνηα.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξέϊ χαλκῷ·

St. — V. 452. γέροντε V. I. ap. schol. I. — V. 453. τῇ οὐ
 πιθόμην, οὐδ' ἔρεξα, i. e. ἔρεξα,
 grammatici quidam. — V. 454.
 Ἐρινῦς vulgo. — V. 455. γού-

νας· ἐμοῖσιν V. I. ap. schol. A.
 — Ib. ἐφίσσεσθαι Vind. un. Eust.
 763, 43. scholl. Bl. — V. 456.
 ἐπ' ἀρας V. —

triplici modo constituerunt verbum: ἐφίσσεσθαι, ἐφίσσεσθαι et ἐφίσ-
 σενθαι. Quorum postremo, a schol. A. repudiato, fides prorsus
 erit deroganda, neque Od. 16, 442. quidquam ponderis adiecit.
 Nam quae de Ulixis humanitate Eurymachus, Polybi filius, illic
 praedicat, ea, ut huic narrationi sunt congrua, ita aoristos ad
 tempus praeteritum respicere intelligitur. At vero hic Amyntor
 senex, filii facinore exacerbat, deos obtestatur, ne proles unquam
 contingat Phoenici. Primo gratiam aliquam et auctoritatem conci-
 liare possit Eustath. l. l. hisce: τὸ δὲ γούνασιν ἐφίσσεσθαι νιόν,
 τὸ πατρικὸν ὡς ἐκ μέρους ὑπερφανὲι φιλότικον, οὐ χάριν παρα-
 τατικῶς ἔρη τὸ ἐφίσσεσθαι διὰ τὸ ἐπίμορον τοῦ ἔργου, ἄλλως γὰρ
 εἶχεν εἶπαι γούνασιν ἐφίσσεσθαι, ὅπερ ἦν ἀπαρ ποτὲ ἐπικαθόλου.
 Quam rem ab ipsa humanum naturam et consuetudinem tractam
 sacre attingunt poetae, vid. 21, 506. Callim. in Dian. 4. Ita-
 que ferendum, imo laudandum crediderim, nisi melius etiam soli-
 que scenae, quam Homerus instruxit, aptius adesset, futurum dico
 ἐφίσσεσθαι. Acute vero vidit Buttm. in gr. ampl. §. 108. 5.
 annot. 6. illud non significare consecraturum esse, sed potius impo-
 situm iri puerum in avi genus. Qua de causa deprecatur stirpem
 vulgarem ἔω, et futurum ἐφίσσεσθαι a verbo ἔω, non originem
 trahere censet. In eo tamen virum doctissimum opinio fefellit,
 quod ἐφίσσεσθαι ab omnibus omnino interpretibus prave intellectum
 esse poneret. Etenim nonnisi recentissimi quidam et perpauci
 veterum, vid. Hesych. I, 1546., stirpem ἔω parum cogitate ad-
 vocarunt, longe plures tum Graeci tum Latini id ipsum, quod
 Buttmannus se primum reperisse dicebat, verum existimarunt,
 ut Eustath., schol. vulgaris, metaphrastes Bekkeri p. 708.,
 Berglerus, Heynius, alique plurimi.

V. 456. Ut manifestius iudicarent ἐπ' abundantiam quadam
 praesigi, nonnulli dividerunt verba, cf. scholl. ALV. Eust. 763, 40.

V. 457 sqq. Eust. 763, 61. Περσεφόνην et Περσεφόνηαν pro

- ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δῆμον θῆκε γάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὥς μὴ πατροφόρος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἐνθ' ἔμοι οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός
 πατρὸς χwormένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
 ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνέριοι ἀμφοῖς ἰόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.

V. 459. τρέφε φρένας et ὅς γ' | ap. Eustath. 764, 2. — V.
 ἐν ὁ. Plutarch. in Coriolan. c. 464. πολλοὶ ἔται Et. M. 386,
 XXXII. — V. 462. Ἰδο μοι | 47. — lb. ἀντιόωντες et ἰγγύς
 Ald. 2. et V. L. ap. schol. A. | ἰόντες VV. LL. ap. scholl. ABL.
 — V. 463. στρωφᾶσθαι V. L. — V. 466. εἰλίπ. vulgo et H.

nominis etymo et dicendum esse et in exemplaribus exstare testatur. Ex quo Heynius hanc varietatem, quam libri ignorant, hausit. Proximos quattuor versus in nullo, quantum scio, Iliados apographo repertos e Plutarchi libello de aud. poet. vol. VI. p. 95. apud Reiskium [T. II. p. 26. F.], Lederlini iussu, primus inseruit Berglerus post versum 463.; Barnesius collocavit in ea sede, quam nunc obtinent. Utrumque laude dignum habet Valckenauer. diatrib. in Eurip. reliq. 262., nec Wolfius in prolegomen. 262. iniquus sentit de isto priorum invento. Sed ut variae sunt hominum voluntates, alii Plutarchum vel credulitatis vel fallaciae accusant, vid. Köppen. et Heyn. animadversiones. Equidem, quum Chaeroneus senex Aristarchum, consilii improbitate territum, versus istos de statione deiecit aperte fateatur, nullam idoneam perspicio rationem, qua adductus illi diffidere velimus, praesertim quum nihil sit immixtum ab Homeri ore lugenioris alienum. Verum haec ulterius persequi in praesens non vacat; attamen silentio non est praetermittendum egregios duos viros, Schaeferum dico et Coraen, huius loci et controversiarum, quas excitavit, immemores in errorem nuper incidisse. Nam quum v. 459. cum proximi dimidio in Coriolani vita l. l. a Plutarcho adscriptum invenisset Coraen, quo ista referret nescius, adiecit: τοῦτο δὲ οἷδε φέρεται ὅλως παρ' Ὀμήρου, Schaeferus integrum quidem v. 460. recte adduxit, sed ubi exstaret, eum fugit. Ad postremum v. 461. iterum commemoratur ab eodem Plutarcho de adulat. et amic. discr. vul. VI. p. 266. [T. II. p. 72. C.]

V. 463. De horum verborum formatione plene et erudite disputavit Loheek. in parerg. ad Phrynich. 583 sqq. Etiam si in iis tanquam insignitae veritatis notae appareant, Thierschius tamen ab opinione praepudicata deduci non potuit, vid. eius gramm. Gr. §. 168. 10. Consentaneum quidem erat rationem plus valere auctoritate; at quum Enstathium suae causae patronum arbitretur Thierschius, illum non minus quam libros Loheekii praeceptis suffragari in Excursu XIX. uberius demonstrabo.

- ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιγῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἱφαιστοιο.
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱανον.
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερχέος ἀνλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,

— V. 468. *Θυόμενοι* Vind. un.
 in margine, *εὐόμεν.* V. Vindd.
 et ol. vulgo. — V. 469. *πολ-*
λὼν δ' ἐκ κερ. Apollon. in Lex.
 393. — V. 470. *εἰνάνυχες* Vind.

quint. — Ib. *περὶ γ. ἱ.* Vindd.
 Rom. — V. 472. *ἐν αἰθούσῃ*
Ar. ὑπ' αἰθούσης Etym. M. 32,
 48. —

V. 464. Aristarchum, eo, quod olim ferebatur, expulso, ἀμ-
 φὶς ἰόντες recepit Dionysius narravit. Nec dubitari poterit, quin
 sit aptus ad rem, vid. Buttmann. in Lexil. II, 219 sqq. et
 Vossium ad h. in Cer. 85. Accedit, quod nostris in libris ne
 vestigium quidem discrepantiae relictum sit.

V. 466. Exigui profecto momenti ac vix notatu digna est
 mobilis librorum atque editorum levitas, qui modo εἰλλποδες modo
 εἰλλποδες, casu potius et temeritate quam consilio et ratione com-
 moti, intulerunt. Quorum illud, etsi de origine minus constaret,
 iam excludere debebant 6, 424, 21, 448, et similia. Præterea
 Ven. hoc uuo loco adspiravit.

V. 468. Margini Vindob. adiectum ex emendatione passim
 tentata originem ducit. Ita fuerunt qui in Od. 2, 300. *σιάλους*
θύοντας ἐν ἀλλῇ, nescio quo iure, refingendum putarent, vid.
 Et. M. 398, 35 sq. Eiusmodi autem conatum dissuadent plures,
 qui sues φλοῖςσθαι, i. e. flamma accensa setis purgare, Graecis
 antiquissimis usitatum fuisse tradunt. Scrobs, cui sues mactati
 imponebantur, inde εὐστρα vocata est, cf. Steph. thes. I, 2436.
 c., Eust. ad Od. 1446, 20., Hesych. I, 921. et grammaticos
 alios. Atque haec quidem ad vocem ipsam sustentandam sufficere
 crediderim. Ad spiritum quod attinet, Ven. nihil certi suppeditat,
 nec tamen ignorat asperum 23, 33. Neque alii vel libri vel gram-
 matici lites satis componunt, unde testimoniorum multitudo su-
 persedendum erat. At vero Eust. 1745, 49., Atticorum nris
 usu, ut αἰνῶν et ἀγαυρός, ἵτα εἶναι melius et rectius dici auctor
 est. Quam quidem sententiam tantum non ubique approbavit con-
 suetudo. Sic obstat ei Hesiod. in Oper. 751. εἶναι ἀπὲρ δαλοῦ.
 Nec tamen negligendum est concinere Et. M. 352, 8. cum Eu-
 stathio.

V. 470. εἰνάνυχες, quod iados esse perhibent, et libri et
 Apollon. in Lex. 246. defendunt. Vindd. deterius amplexis co-
 dices alii atque Eust. 764, 34. obloquuntur.

V. 472. Concinnitatis gratia ἐν αἰθ. maluit Aristarchus. Illum
 vero pro arbitrio sic statuuisse plura alia nobis persuadent, geni-
 tivo, apud Et. M. lecto, pariter contraria, vid. 24, 644. Od. 2,

- 475 καὶ τότε ἔγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα μήλων,
 480 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'. ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 καὶ με φίλησ', ὥσεί τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 μῶνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπειςσιν ἀνάσσων.
 485 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκειλ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλειςκας ἄμ' ἄλλῃ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,

V. 477. φύλακας ἀνδρῶν δμῳάς
 τε γυν. schol. ad Od. 1, 1.
 p. 8. et δμῳάς ol. vulgo: —
 V. 478. φεύγων Eust. 765, 10.
 Rom. schol. ad Od. 1, 344.; ma-
 le. — Ib. καθ' Ἑλλάδα id. schol.,
 peius etiam. — V. 479. μητέρα

Φερῶν Harl. — V. 480. ἐς Πη-
 λῆα ἀνακτα V. ἐς Πηλῆ' ἀνακτα
 Vindd. — V. 481. in fine φι-
 λῆσαι Vindd. tres. — V. 486.
 ἔθελες Athen. 1, 23, f. — V.
 488. γούνασσι vulgo et W. γού-
 ναισι καθίσας Eust. 766, 60. Rom.

399. 4, 297. 7, 345. 20, 176. 21, 390. 22, 449. Apoll. Rh.
 IV, 39.

V. 477 sq. Insula primum sunt a schol. ad Od. tradita: um-
 bra deinde aliqua vituli proximo versui inhaerentis Vindobon. offe-
 cit, φεύγων praebenti; turpissima porro labes δμῳάς τε γυναῖκας
 primum exempta est a Turnebo, cumque verum fuisse vatem et
 Steph. sensit et Eust. 768; 10. probat. Denique δέ' Ἑλλάδος
 εὐρυχόροιο non modo librorum auxilio tutum est, verum etiam
 Quint. Smyrn. imitatio in Posthom. III, 468, commendat.

V. 479. Phthiam, pascuis et saltibus abundantem, gregum
 matrem merito appellavit poeta, vid. Eust. 765, 21.

V. 480. Numeris litem intendunt Ven. et Vindd. Nec sa-
 pientior illis schol. A. ἐς Πηλῆ' ἀναχθ', ὃ δέ, utroque in unum
 conflatu, appropinquat. Nihil horum germanum ac sincerum haberi
 potest, nec vitiosae librorum sedulitati tantum tribuimus, ut
 haec ac similia priscae robiginis ducamus vestigia. Quam excu-
 sationem et ad credendum difficilem et ad explicandum inutilem
 alii advocare solent.

V. 481. Futuro suspecto testes ab Heynio allati nihil
 prosunt.

V. 486. Athenaeus l. l. Homeri verba et numeris exsolvit
 et duo duorum versuum hemistichia inconsideratius iunxit ita:
 οὐκ ἔθελες ἄμ' ἄλλῃ ἐν μεγάροισι πάσασθαι.

πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσαι καθίσσας
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·

490 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα

οἶνον ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.

ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,

τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον

ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

495 ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' αἰεκέα λαιγὸν ἀμύνῃς.

ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ

νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,

τῶν περ καὶ μεῖζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.

καὶ μὲν τοὺς θυτέσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,

500 λαιβῇ τε κνίσῃ τε, παρατρωπῶς ἄνθρωποι

— V. 489. ὄψου ἄσ. V. Vind. quint. et all. — V. 490. στήθεσσι Vind. quint. — V. 492. ἐπὶ σοὶ Vind. ed. St. H., perperam. — Ib. πάθον — μόγησα Ar. — V. 493. θεὸς et ἐξετέλειον Eust. 765, 41. ἐξετέλειον

Vind. ed. — V. 494. ἀλλὰ σε ol. vulgo. — V. 497. στρεπτοὶ Vind. ed. τρεπτοὶ Vind. quint. — V. 499. εὐχολαῖς ἀγαναῖσιν Vindd. et Plat. de republ. II, 364. — V. 500. λαιβῆς τε κνίσῃς τε V. L. ap. schol. A. —

V. 488. Libri quamquam discrepant, Ven. tamen γούνεσαι constanter scribit, vid. 17, 431, 569., Vindd. frustra renitentibus. Illi quum et scholia et Heynius cum Buttmanno ac Thierschio congruant, vocali mutata, recte, ut puto, γούνασαι removi.

V. 489. Particulam scite et bene iterant Vindd. Eust. 765, 37. et editores longe plurimi.

V. 490. Interpunctio vulgo laborat, nam οἶνον καταδείκναι dici nequit. Melliora sequuntur Et. M. 200, 12. Apoll. in Lex. 148. Heynius et Köppernius, etsi hic falsa veris immiscet. Aptissime expedit locum Eust. 764, 14.: τὸ δὲ ἀποβλύζειν ὀνομασιοποιεῖται καὶ ὅλοϊ τὸ ἀποστᾶζειν διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν. Quod si tenueris, naturae veritatem dilucide et eleganter expressam esse ab Homero non negabis; nec Quint. in Posth. III, 475 sq. nostro inferior est.

V. 492 et 494. Pronomina tenorem sibi exposcere nemo non videt, neque antiquos vera ratio fefellit, cf. ad 494. scholl. ABL. Eust. 765, 42. et Rom.

V. 499 sq. Ionicum nec Ven. nec Vindob. quintum latet. Versu proximo cum antecedente connexo, alii genitivum, quo θυτέσσι illustraretur, praetulerunt. Heynius, grammaticum λαιβῆς τε κνίσῃς τε in animo habuisse opinatus, hominem inductum et Homericum sermonis ignarum sibi finxisse videtur, quamquam λαιβῆς editiones quasdam, ut Camerarii, male occupavit.

λίσσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μέγалоιο,
χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ·
αἳ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιούσαι.

505 ἦ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνέκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἳ δ' ἐξακίονται ὀπίσσω.
ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἐκλυον εὐξαμένοιο·

510 ὅς δέ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπῃ,
λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι
τῷ Ἀτὴν ἅμ' ἐπισθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.

V. 501. *ὑπερβῇ* κ. *ἀμάρτος* Vind.
quint. — V. 502. *γάρ* τοι Vind.
quint., *perperam*. — V. 503.
ῥυσσαὶ Vindd. Eust. 768, 3. et
ol. vulgo. — Ib. *ὀφθαλμῶν* V.
Elym. M. 651, 47. Et. Or. 86,

6. *ὀφθαλμοὺς* Vindd. — V.
504. *μετόπισθεν* ἄτης Rom. —
V. 506. *ὑπ' ἐκπροθ.* V. *φθάνει*
Z. H. — V. 509. *τόνδε* Vindd.
ol. vulgo et H. — Ib. *εὐχομέ-*
ροιο Ar. — V. 510. καὶ *ἐκσι-*

V. 501. Librarius, qui Vindob. quintum descripsit, *ὑπερβῇ* κ. ἅμ. daturus erat. Subiunctivi autem formam illustravi in Excurs. II.

V. 503. Numeris sibilam unam satisfacere Heynius censet. Nec repugnant libri praestantiores tum scripti tum impressi, sicut V. Aldd. Rom. Quibus aunumerare licet grammaticos eruditos schol. AD. et Et. M. 706, 50. cum aliis. Ibidem duplicem errorem peperit dualis, ut probe intellexit Heynius, *ὀφθαλμοὺς* atque *ὀφθαλμῶν*. Quorum alterom Vindd. soli praebent, alterum Venetum et plures commaculavit. Emendationi Graeci sermonis propriae, addicunt schol. AB. Vind. quint. schol. ad Eurip. Orest. 245. Suid. III, 25., testes locupletes ac graves. Sed primis iam temporibus in eius locum genitivum invasisse cognosci potest ex Eustath. commentariis 768, 3.

V. 506. Zenodotus hic et 21, 262. *φθάνει* melius putavit, impulsus, ut videtur, priore producta, quae et in aliis verbis eiusdem coloris corripitur solet, et corripitur ab Atticis, vid. libell. de pros. Gr. §. 51, 2. ann. 1. Hac de causa Heynius et Bekker. in cens. 137. Zenodoto paene assentiuntur, quod quominus ipse facerem, Aristarchi auctoritas prohibuit.

V. 509. Heynius schol. A. iniuste vituperat, quod δὲ abundare dicit et ipse cum libris vulgaribus τόνδε tuetur. At Ven. utrumque prudenter coniungere vel ea, quae Bekkerus breviter et strictim disputavit in cens. 173., manifesto docent. Uberius etiam de illo Graecorum usu, quo in apodosi pronomini vel soli vel particula quadam instructo similia opponuntur, egit Buttmann. ad Sophocl. Philoet. 86. Ac de Homero quidem nihil superesse dubii videbis ex II. 2, 188. 10, 489. 11, 409. 15, 743. 23, 859.

ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπεσθαι
τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνέμπει νόον ἐσθλῶν.

- 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζου
Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
οὐκ ἂν ἔγωγε σε μῆνιν ἀπορρήψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμψης·
νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη,
520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαικόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
φίλιτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης,
μηδὰ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νυμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν

φίλι· Vind. ed. — V. 512. ἀπο-
σθῆναι Vind. quint. et V. L. ap.
schol. A. ἀποσθῆναι Vind. al. — V.
514. φέρων ἐσθλῶν Vind. quint.
Rom. St. — V. 515. ὀνομάζει

Vind. ed. — V. 516. χαλεπαῖνοι
id. — V. 520. ἄνδρες δὲ λίσσε-
σθαι ἐπὶ σὲ προέηκεν ἀρίστους
Vind. ed. ἐπὶ προέηκεν V., cf.
ad 4, 94. —

Sed quum particula non minus abesse possit, ut abest 1, 125. 2, 199. 10, 215. et alibi, scholiasta δὲ abundare professus est.

V. 512. Poetae usus aliquid mutari vetat, cf. 18, 93. Od. 22, 168. et Eust. 769, 8.

V. 514. Casu, ut puto, Heynius in observat. νόον ἀνδρῶν, tanquam in edit. antiquissimis lectum, profert. Quantum enim assequi potui, in ultimo nihil diversi habuit quicquam. Eust. 769, 11. remittit legentes ad Il. 15, 203. σιγῆται μὲν τε φόνες ἐσθλῶν.

V. 515. Schol. A. ad 9, 164. εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ ex hoc loco adduxit. Verum ille poetae verba vel memoriter subiecit, vel, quod magis credibile est, permiscuit nostrum versum cum v. 519., cf. schol. Vict. ad 19, 270.

V. 516 sq. Modorum confusionem praeter Vindob., quem liber quintus refutat, Etym. M. 108, 18. prae se fert χαλεπαῖνοι scribendo, ut Apoll. etiam in Lex. 254. ex vers. 522. ἐλέγξεις falso enotat.

V. 520. Vindob. Alteri ex inutili coniectura dualem inculcat, a quo dissentiunt Ven. Vind. quint. et alii omnes. Quapropter miror, quod Heynio de schol. Ven. simile quiddam suspicari libuerit.

V. 521. Casu potius quam consilio tum ab Heynio tum a Wolfio olim detractus est pronomini tenor, qui et adesse debebat et aderat in editionibus propemodum omnibus, ut in Aid. Rom. St. atque all. Coniectura verum repererunt Hermann. in Opusc. I, 323. Bekker. l. 1, 165.

- 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοί τε πέλοντο, παρὰ ῥήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι·
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἱεραννῆς·
 Κουρήτες δὲ διαπραθίειν μεμαῶτες Ἄρηι.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλώῃς·
 535 Οἰνέως ῥέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷμ' δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κόρυη μέγαλοιο,
 ἣ λάθει· ἣ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἣ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα

V. 525. ὅτε κέν τις Viud. quint.
 — Ib. ἦτοι Apoll. Lex. 285. —
 V. 526. π' ἐπεί. Vind. ed. —
 Ib. παραρητοὶ V. — V. 527.
 οὔ τι H. — V. 528. ἐν δ' ὑμῖν
 Rom. — V. 529. Κ. τε μίχον·
 το H. — V. 534. γουνῶ ἀλώῃς

Et. M. 12, 36. — V. 535. Οἷν.
 ἔρξ' ἄλλ. V. ἔρξ'. ἄλλ. Vind.
 ἔρξεν Apoll. in Lex. 340. —
 V. 537. ἐκλάθετ', οὐδ' ἐν. Z. —
 Ib. ἀάσατο Vind. quint. Drae.
 de metr. 142, 12. H. — V.

V. 528. Rom. Eustathio iterum immorigera, vid. 770, 8.,
 editt. priscarum vitium propagavit.

V. 529. Heynius solus, ne monito quidem lectore, augmen-
 tom expulit. Sed adversantur libri non minus atque alii arbitri,
 velut Eust. 771, 32. Et. M. 534, 14. Apoll. in Lex. 415.
 Strabo VIII, 524, b. X, 711, a. 714, c.

V. 534. Vix opus est animadvertere spiritus pravitatem ety-
 mologici scribae, nec vero auctori deberi, vide tamen Etym. id.
 239, 3. Orion. 38, 14. Apoll. in Lex. 340. schol. Theocr. ad
 Id. VII, 3. Herod. περί μου. λεξ. 34, 26.

V. 535. Promiscue quidem ῥέξαι et ἔρξαι de sacris faciendis et
 aliis rebos, quae quis perpetrat, apud poetas dicuntur. Attamen
 illud sacrorum proprium est, hoc facinorum, eorum praecepit,
 quae vel praeter fas et ius vel praeter expectationem ab aliquo
 eduntur. Itaque ἔρξαι sive ἔρξαι raro admodum, siquidem nomen
 eorum commoditas iuberet, illius locum occupavit, cf. 2, 400. Od.
 3, 159, 4, 352, 582. Quae quum ita sint, neque hoc loco, utrum
 sit praefendum, haerere possis, neque a vitii suspiciooe libe-
 rare Od. 23, 277. cli. 11, 130. et li. 11, 727. Magis etiam vul-
 gatum eo confirmatur, quod ῥέξαι vel de iis dicitur, qui magnum
 quiddam gesserunt, vid. 10, 282, 525. 15, 586. Apollonii lexi-
 con nobis minus obstat; grammaticos enim poetae verba nuocius
 exemisse videtur.

V. 537. Si Zenodoti rationem adieceris, grammaticos triplici
 modo hunc locum intellexisse credere licet. Ille enim, quum
 poetam unum idemque dicere putaret, singula coniungendo seu-

- ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνῃν σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
540 ὃς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν ἐῶων Οἰνῆος ἀλώην·
 πολλὰ δ' ὄγρ' προθέλμυνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
 αὐτῇσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελίαγρος
 πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμῃ παύροισι βροτοῖσιν·
 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 ἦ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐγὴν,
 ἄμφι σὺός κεφαλῇ καὶ δέσματι λαχνήνenti,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
550 ὄφρα μὲν οὖν Μελίαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ', ἐδύναντο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνεν, πολέες περ ἰόντες.

539. ὤρσεν ἐπὶ χλ. Vindd. et V. L. ap. scholl. ABL. Aristotel. in hist. animal. VI, 28., versu adiecto:

Θρέψεν ἐπὶ χλοῦνῃν σὺν ἄγριον, οὐδὲ ἐφύκει

Θρεψ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥέει ὕληντι.

V. 540. ἔρδεξεν vel ἔρδεξεν Ammonius, ἔρδεσκ. Rom., vid. ad l. 315. — V. 551. οὐδ' ἐθάλευκον Aristoph. et H.

tentiam interpretationi isti accommodavit. Alii, ut, illo refutato, duo sibi opposita esse demonstrarent, prius de Oeneo Dianae cultum negligente, posterius de eiusdem inscitia acceperunt, vid. scholl., Apoll. in Lex. 429. ibique Villosianum; alii denique Aetoliae regem Dianae vel oblitum esse vel illius non recordatum verius dicunt. Ita quidem praecipunt scholl. AD.: ἐννοήσας θῖσας ἐπιλάθετο, ἣ οὐδὲ ὅλως ἐπερόησεν. Sub finem versus luculentam et probabilem Wolfii regulam, cui et Ven. et V. et 11, 340. prosunt, nequi malui, quam Heynium utroque luco ὁ γειναιάντην, vid. illius praefationem ad edit. nov. p. 71.

V. 539. Nomen χλοῦνῆς, quod quu referrent divinarunt magis quam intellexerunt veteres; multam peperit difficultatem. Itaque fuerunt qui χλοῦνῃν χλοῦν, i. e. gramen sive agros, in quos a Diana aper sit immisus, profecto minus commode ac scienter explicarent, eaque de causa praepositioni committerent, vid. scholl. ABL. Quod quum falsum haberent doctores, tenore inclinato ὄρσεν ἐπὶ χλοῦνῃν convenientius iudicarent, vid. scholl. Rust. 772, 46. Philostrat. Imag. I, 28. p. 803. Olear. Iam vero nova oborta est dubitatio de vocis illius vi ac potestate, de qua accuratius quaerere huius nec temporis nec loci est. Gravius est Aristotelis et Eustathii, qui ad Strabonem provocat, testimonium, quo poetae novum suppeditant versum. Eius vero quum neque ullum in libris appareat vestigium, et ad similitudinem illius, qui de Cyclope in Od. 9, 191. deprehenditur, effectus esse videatur, scoli alicuius laciniam Homeri purpurae attextam nolim.

V. 551. Heynium Aristophaneo, elegantius habito, locum

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, πύκα περ φρονεόντων·

- 555 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλκταίῃ χαόμενος κῆρ
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπύσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἰδεὼ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια ἔειπε

V. 554. οἰδάνει Vind. ed. ἐνὶ 58. et ol. vulg. — V. 558.
στήθ. Ald. 2., male ἐν στήθε- | τράφετ' ἀνδρῶν u. 'nd. — V.
σφι Apoll. lex. 493. — V. 557. | 559. ὃ' ἄνακτος R. m. — V. 562.
Μαρπύσσης Vindd. Eust. 775, | Ἀλκυόνης et 563. Ἀλκ. V. et

reliquit, nec dissuadent alia exempla, vid. 9, 353. 13, 106. Nec
tamen ideo proscripserim communem librorum et Eust. 770, 29.
lectionem.

V. 554. Transitivity et osus et numeri postulant, cf. Vind.
quint. scholl. ABI. Eust. 774, 47. Et. M. 617, 9. Idem vitium,
quod Vind. librum inquinavit, Apollonii Lexico p. 493, adpersum
esse bene vidit Villosioui.

V. 557. Marpessam Idae coniugem nominant scholl. ABI. V.
et V., reliqui codd. Marpissam. Prius optimorum et praestantis-
simorum textuum auctoritate apud alios etiam legitur, ut apud
Pausan. IV, 2, 5. V, 18, 1. Apollodor. I, 8. Tzet. ad
Lycophr. 561.

V. 562 sq. Qui adspirandum duxerunt ad nominis etymum,
quod παρὰ τῷ ἐν ἀλλ' κεῖν dictum sit, respexerunt. Sed Ἀλκυόνην,
Ceycis regis uxorem, et ἀλκυόνας, aves Atticorum, Ἀλκυόνην et
ἀλκ., quia syllabam αλ excipit κ, Ionum esse memoriae produit
Eust. 776, 41. et Lexic. πρὶ πνευμ. a Valckenaerio editum
209. Praeterea Heynius acute perspexit Marpessae, Idae con-
iugis et Cleopatrae matris, luctum non tam cum Halcyonae, quae
Ceyci nupta fuerit, lamentationibus quam cum avium Halcyoni-
dum planctibus et querelis comparari, et proinde ἀλκυόνος melius
esse. Tamen in multiplici et varia veterum de Halcyone et avi-
bus inde appellatis narratione, cui potissimum poeta fidem habue-
rit, indicato difficile est; communem tamen sequi videtur sanam,
qua ferebatur Halcyonibus propter factum atque arrogantiam, hu-
mana specie exutis, pullos etiam initio denegasse Iovem. Illas
autem sublatam proles futurae spem tantis luxisse solibus, ut Iu-
piter avium infelicium miseris, quattuordecim per dies, qui so-
boli parandae satis essent, ventos ac mare straverit, ne, sicut
antea, ova fluctibus abluerentur, cf. Interpp. ad h. l. Apollod.
I, 7, 4. ibique Heynium et de diebus Halcyonidis Vossiam ad
Virg. Georg. I. p. 174. Quae quum ita sint, Heynio, coius su-

- Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα
κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῦρος Ἀπόλλων —*
565 *τῇ ὄγε παρκατέλεκτο χόλον θυμολγία πένσων,
ἐξ ἁρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα Θεοῖσιν
πόλλ' ἄχεουσ' ἠῶατο κασιγνήτοιο φόνδιον·
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
κικλήσκουσ' Ἀἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,*
570 *πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,*

scholl. — lb. αὐτῇ V. I. ap. | ἀφῆρπασε V. et schol. A. — V.
Eust. 775, 62. — V. 563. οἶ- | 568. πολυφόρβην schol. ad Od.
κτον Heyn. conjectura. — V. | 11, 423. —
564. κλαῖεν, ὃ μιν Ar. — lb. |

spicionem comprobat Eust. 776, 46., erat obediendum. Iam vero hic, quum in rem ambiguum aequae atque obscuram delati simus, de Halcyoniis et avibus et diebus plura vel uberius exponere vel accuratius constituere possem aliis, mihi tamen in praesens vela potius contrahenda quam pandenda esse sentio. Itaque ad ea, quae dixi, stabilienda satis erit brevem Etym. magni locum 66, 30 aqq. apposuisse: *Ἀλκυὼν εἶδος ὀρνέου· παρὰ τῷ ἐν ἅλλυ κτεῖν ἤρουν ἐν θαλάσῃ. λέγεται καὶ ὑποκοριστικῶς Ἀλκυονίς, φασὶ δὲ, ὅτι κῆμα ἀφανίζον αὐτῇ τὰ ὡά· καὶ ἐπὶ πολὺ οἴσῃς ἀτέκον, ὃ Ζεὺς ἐλήσας αὐτήν, ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδαινίας, ἐν αἷς τιθεῖται καὶ ἐκλύφει, ἑπτά ἑπτά· ἃς λέγουσιν Ἀλκυονίδας, τὰς γαληνούς.* Dies igitur serenos ac tranquillos, quibus aves istae nidificantur, Graeco nomine vocant *εὐδαινοίς*, vid. schol. ad Aristoph. Av. 251. Aristotel. hist. animal. V, 8, 2. Ex quibus efficitur idem et restituendum esse in Et. Gud. 36, 29, et egregium Palmerii iuventum vel sine libris reddendum fuisse Strabon. VI, 436, b. Nam *χωρὰ εὐδαινή*, quam plerumque intelligunt tepidam, ea vocatur a geographo, quae montium iugis circumdata, ventorum flatibus minus exposita est. De verbo *ἐκλύφειν*, grammaticorum usu trito, docte et copiose disseruit Barkerus, vid. eius annotat. in Et. M. pleniores p. 1094 sq. Quod reliquum est, Heynius oἶκτον, conjectura repertum, bene relucit ipse; vid. Callimach. in Pallad. Lav. 94. Eurip. Iph. T. 1060. ibique Seidlerum, Parthenii Erot. c. XI. et Iacobs. Animadv. in Anthol. Gr. I, 2. p. 234., vulgatum autem οἶτον nomen *πολυπενθής*, ab ipsis querellis avi additum, manifesto tuetur.

V. 564. Zenodoti *ὅτε μιν*, quo tempus indicatur, merito antefereendum putant Aristarchi *ὃ μιν*, i. e. *ὅτε μιν*. Ibidem annotat schol. A.: *ἀφῆρπασε, γράφεται ἀνήρπασε*, idque librorum consensus tuetur.

V. 568. Porsonis varietati nulla prorsus est fides, utpote ex scholiastae negligentia inductae, vid. Et. M. 681, 57. et Apoll. in Lex. 684.

παιδι δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐρινὺς
 ἔκλυνεν ἐξ Ἑρέβουσιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὁρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες

575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἱεραννῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἡμισυ οἰνοπέδιοιο,

580 ἡμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεὺς
 οὔδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφτος θαλάμοιο,

<p>V. 573. κτῆπος ὄρ. Vind. quint., male. — V. 574. τὸν δ' ἐλλίσσ. Vindd. τὸν δ' ἐλύσ. vulgo olim. ἐπλάσσοντο Ald. 2., male. — V. 580. ψιλῆς ἄροσιν Ar. — V.</p>	<p>582. οὔδοῦ ἐπ' ἐμβεβ. V. et schol. A. ἐπεμβεβαῶς V, L. Eust. 770, 60. et Vind. quint. — V. 584. τόνδε ul. vulg. — Ib. κα- οἴγητοι grammat. pars. — V.</p>
--	--

V. 571. Schol. A.: γράσσεται καὶ ἱεροφοῖτις, ἥ διὰ τοῦ σκοτεινῆς ἔρχομένη. In quo, quum nomen et eius explicatio conciliari nequeant, aut mendum subest, e vulgari dialecto natum, aut grammaticus ἡιρόφοιτος legit, vid. similem confusionem apud Manethonem V, 146. et in Passovii Lex. voc. ἱιρόφοιτος. De nostri origine et tenore uberius disserunt veteres, quorum praecepta collecta habemus in Steph. thes. Gr. ling. I, 1396 sq.

V. 574. Aristarcho, ut par erat, Wolfius, equidem utrique parui, praesertim quum Ven. illius manum referat.

V. 580. Verborum aingolorum compages obscura et difficilis variam horum peperit et interpretationem et emendationem. A qua ut ordiamur, primum numinandum est Aristarchi periculum. Etenim ille ψιλῆς (γῆς) ἄροσιν πεδ. ταμέσθαι correxit et εἰς ἄροσιν, praepositione omissa, reliqua exponenda putavit. Alii veterum, ut scholl. Bl. perhibent, nihil quidem depravati inesse censuerunt, at defendunt tamen Aristarchi, quae fertur, ellipsin. Vossius utrum huic rationi fidem habuerit uerne, pro certo affirmare non ausim. Sed, nisi animus fallit, vix aliud quiddam elicias ex hisce:

Und die Hälfte' unbepflanztes für Saat durchschnittenes Landes.

Latini quos vidi interpretes turpius etiam Graecis lapsi sunt, dum ταμέσθαι ad Meleagrum pertinere statuunt, quo posito Homeri versibus Cimmeriae quasi tenebrae offunduntur. Daciera callidior, quam sperabam, silentio praetermisit duos propemodum versus. Heynius denique recte quidem poetae mentem perspexisse videtur, eam vero minus plane aperuit. Itaque mihi, ut eritile munere et officio fungar, interpretis partes hic agendae sunt. Calydunū igitur, Phoenix inquit, Meleagrum iusserunt ne-

- σειων κολλητὰς σανίδας, γουνσόμενος υἷον·
 πολλὰ δὲ τόνγῃ κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἑλλίσσονθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπδηθον μέγα ἄστυ,
 590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐϋζωνος παράχοιτις
 λίσσετ' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλόφ'·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.

585. *ἑλλασ.* V. et ol. vulgo. — V. L. Eust. 777, 2. — V. 592.
 V. 586. *κήδιστοι* Vind. quint. — ἥσσα καὶ ἀνθρ. Aristotel. rhet.
 V. 588. *πύκα ἐβάλλετο* V. Harl. I, 7. — V. 594. *τέκνα δὲ δῆϊος*
 un. Vind. all. — lb. *ἐπὶ πύργῳ* ἄγουσι Z. —

mus admodum pingue sibi sumere, quinquaginta iugerum, dimi-
 dium quidem agri vitibus consiti, dimidium autem plana campi
 arva, quae scinderet (aratro). Quum enim compositum, quod
οἰραπίδω responderet, Graecus sermo non suppeditaret; poeta id
 in duo quasi dispertit, quorum alterum homini ἡμῖν adiunxit,
 alterum adiuncto subiecit. Quemadmodum autem *φιλή ἄρσις* πε-
 δῶν Homero familiare est, ita *Apoll. Arg. I, 668.*, cuius com-
 mode meminit Heynius, *λεπαρῇ ἄρσιν πεδῶν ταμῶθαι*, add.
 eundem I, 826. et Od. 9, 134. Haec si vere et apte disputata
 sunt, omnia clara et perspicua esse crediderim. Ceterum *φιλήν*
ἄρσιν sive ἄρσιν inde explicandum sibi sumunt Eust. 776, 57.
 Et. M. 818, 37. et all.

V. 582. Oeneus quum Meleagri limen non sit transgressus,
 ὑπερμετρώς non iniuria deterius censet Wolf. in praef. ed.
 nov. 45.

V. 584. Melius iam Abl. 2. administravit rem, unde τόνγῃ,
 quod in Ven. est, dudum restituerunt. Querelas et lamentabiles
 preces sororibus Meleagri tribuit Aristarchus, alii grammatici de-
 eius fratribus cogitant.

V. 585. Mediis in vocabulis liquidas geminori magis consen-
 taneum esse dixi ad v. 157., et accedunt Vindd.

V. 586. Utrum κήδιστοι an κεδνότατοι elegeris, parum vel
 nihil interest, illud tamen huc immigravit e vers. 642.

V. 588. Et editi et magna scriptorum pars carent augmento
 ingrato.

V. 594. Nec Zenodotus neque Heynius quid in rem sit
 displexerunt, ἄλλοι vitiosum et inutile rati, ut ipse Bentleius

- 595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἵεναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ
 εἰξας ὃ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 πολλά τε καὶ χαλίκοντα, κακὸν δ' ἦμνε καὶ αὐτως.
 600 ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 ἔνταῦθα τρέψει, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη
 νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.

V. 596. ἐδύσατο Vindd. H. W. ἐδύσατο St. et all. — V. 599. ἀπήμυνε αὐτως Vind. ed. ἦμνε καὶ οὕτως Vind. un. et W. — V. 601. χαλίκοντα δέ κεν εἴη V. et

V. L. ap. schol. A. — V. 602. ἐπὶ δώρων Ar. — V. 603. ἔρχεο Vind. quint. — V. 605. οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς vulgo et H. τιμῆς Thiersch. in gr. Gr. §. 199, 6.

ἄλλοι ἀγνοοῖσι sine causa coniecit. Neque ἄλλοι alienigenae sunt, ut Heynio placet; rectius iam Eust. 777, 20. ἴσως δὲ καὶ μεθελ-
 μεταί τὸ ἄλλοι εἰς τὸ κτείνουσι, κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ οὐχ ἡμα. ἴνα ἦ,
 ἄνδρες μὲν κτείνουσι ἄλλοι καὶ ἐξ ἑς, quocum et alii faciunt inter-
 pretes, et veteres, loci huius memores, nihil discrepant, velot
 Stob. serm. tit. 48. vol. II. p. 317. schol. ad Od. 6, 9.

V. 599. Wolfius cur superrime deum οὕτως ex uno
 Vindob. intulerit, nescio. Revocavi igitur omnium fere librorum
 auctoritate comprobatum, vid. 5, 255.

V. 601. Vulgare κάκιον δέ κεν εἴη schol. A. submittit ipse.

V. 602. Dativi patrocinium scite recepit Heynius contra
 Aristarchum, vid. II. 10, 303 sq. 21, 444 sq. H. in Cer. 173.
 Quint. Sm. I, 727.

V. 605. Quanta in lectione Iliados constitotenda et adornan-
 da Aristarchi vis et potestas fuerit, novo et eo insigni documento
 cognoscimus. Nam quum ille, adiectivo τιμῆς repudiato, τιμῆς
 ἴσων verius existimasset, idque τιμῆς ἴσων ἴσων significare posse
 censuisset, plures quidem casuum permutationem ab Homeri sim-
 plicitate alienam iudicarunt, verumtamen Aristarchi auctoritas ob-
 tinuit, ut nomen ab omnibus fere reponeretur. Cui Chaeris gram-
 maticus eo succurrit, quod, paucis interiectis, Achilles ipse ait
 οὐτὶ με ταῖς χροὶ τιμῆς. Neque Heynius, qui melius et acu-
 tius interpretibus Graecia cernere sibi videbatur, alienissima ab
 hac dicendi ratione, ut δὲ αἰτίας, διὰ φροντίδος ἔχειν, compa-
 rando quidquam expedit. Ellipsin enim praepositionis διὰ fal-
 sam atque inauditam esse nemo non intelligit. Quapropter τιμῆς,
 i. e. τιμῆς, quod iam veterum plurimi comprobarunt, vid. scholl.
 Abi.V., et Eustath. 775, 44. solum tuerit: a quo Romana
 transtulit, Wolfius iure meritoque revocavit. Ei autem et alia
 prosunt exempla, sicut αἰγλῆς, ab Eustathio commemoratum,
 18, 475. χρυσὸν τιμῆς, vid. Et. M. 224, 20. Matth. Gr. §.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραίε, Διοτρεαίε, οὔτι με ταύτης
 χροὴ τιμῆς — γρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση —
 ἦ μ'. ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόξ' αὐτμῇ
 610 ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο ἄῃσιν·
 μή μοι σύγγει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἠρωϊ φέρων χάριν· οὐδὲ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
 615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.
 ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς.

— V. 609. εἰς ὧς' αὐτμῇ V. —
 V. 610. μένοι et ὀρώροι Vind.
 quint. — V. 612. Θυμὸν ἐνὶ
 στήθεσιν ἀχέων Vind. quint. et

Ar. ὀδυρόμενος κενυρόων Z. —
 V. 615. ὅς κ' με κήδῃ vulgo et
 H. —

121. annot. 3., et orationis perspicuitas, cf. Od. 12, 129. 18, 161. Apoll. Arg. III, 1123. IV, 1143.

V. 609 sq. Nihil diversi in monumentis exstat, sententiarum autem nexus interpretēs adeo turbavit, ut Heynius duos versus, tanquam e libro 10, 89 sq. a rhapsodo importune adhaesos, de statione detruderet, idque omnium optimum iudicaret remedium. Sed multo consideratius egerunt veteres, qui, verbis γρονέω δὲ ττ. Διὸς αἴση a reliquis seiunctis, versus proxima cum superioribus acutius copularunt. Quo facto sententia perquam comoda et Achillis consiliū apta erit haecce: „Non opus est isto honore — auguror enim Iovis voluntate me honoratum esse — qui me ad naves rostratas reddet insignem, quamdiu vita ac spiritu fruar.“ Indicat ergo Achilles idea illud, quod supra erat professus, se, fortitudinis laude rerumque gestarum gloria apreta, in patriam esse rediturum. Quae si tenuerimus, nullam prorsus in hisce verbis superesse difficultatem apparebit, et nobiscum sentit Vossius. Contra qui relativum ἦ μ' ἔξει. π. ν. ad Iovis αἴσην pertinere censeant, his nullus ex luci angustiis patebit exitus, nisi cum Eustathio 777, 36 sqq. putaverint Achillem ambigue et perperlexe dicentem vel invitum et inscium mortem sibi vaticinari.

V. 612. Aristarchi esse dicunt ἐνὶ στήθεσιν ἀχέων, cuius Eustath. etiam 778, 12. facit mentionem. Quo crebrius autem Homerus utrumque iungit, vid. 24, 128. Od. 2, 23. 4, 100. 14, 40., eo rectius dissentire licebit. Zenodoti κενυρόων depravatum habeo: illum vuluisse auguror κενυρόων, v.d. 5, 889. Od. 4, 119.

V. 615. Sapienter et probe, etsi libri cum Apoll. in Lex. 395. nihil movent, scripsit Wölffius ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ. Opponit enim Achilles sibi et ipsi laeso Agamemnonem iniurias ultro inferentem.

V. 616. Etym. M. 430, 21. ἴσον ἐμοὶ βασιλεῖ κ. τ. λ. pravo notavit primam vucem tenere.

οὔτοι δ' ἀγγελέονσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μίμνων
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

620 Ἥ, καὶ Πατρόζωφ ὅγ' ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε σιωπῇ
 Φοῖνιξι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

625 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ
 τῇδε γ' ὁδῷ κρανέσθαι· ἀπαγγέλλαι δὲ τάχιστα
 χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔοντα,
 οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θίτο μεγαλήτορα θυμόν·

630 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἑταίρων,
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλὴς· καὶ μὲν τίς τε κασγνήτοιο φονῆος

V. 619. ἥ κε μένωμεν V. Vind. ed. H. — V. 626. τῇδε γ' ὁδῷ κραν. Vind. ed. — V. 627. Vind. ed. integrum addit versum ex Il. 7, 373. — V. 628. προτιδέγμε-
 σοι H. — V. 629. δεινὸν ἐν

στήθεσσι V. Galen. de Hip-
 poer. et Plat. plac. III, 2. —
 V. 632. τίς γε un. Vind. Ar. —
 lb. φόντοιο vulg. olim et H. —
 V. 636. δεξαμένη V. un. Vind.
 et schol. ad Soph. El. 202. —

V. 619. Heynius cur ἥ κε μένωμεν magis grammaticè dixerit, ignoro. Certe non offensus est simillimis 701. 13, 742. 18, 308. 20, 311. 21, 226. Veneto autem et Vindd, adversatur Vind. quintus, eodem fere, quo Venetus, loco habendus.

V. 626. Et Ven. et Vind. quint. una cum melioribus grammaticis subsidij veniunt particulae γε.

V. 627. Ex iocargine irrepsit in Vind. edit. et alias versus, qui 7, 373. legitur:

εἰπέμεν Ἀχιλῆϊ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ.

Illum autem insulse et perverso literari nemo non perspicit.

V. 632. Ven. aditipulatur schol. A., dum explicat: ἀντὶ τοῦ καὶ μὲν τίς τε παρὰ κασγνήτοιο φονῆος. Ea vero ellipsi ne egemus quidem, vid. Il. 124. 14, 263. alibi. Reliqui fere omnes in vulgari consentiunt, idque Aristarchus et Eustath. 780, 1. de fraterna intelligunt caede, minus commode, vid. supra 167. Brunckius, memoria lapsus, ad schol. Sophocli. in El. 202. καὶ τίς τε κασγν. scribit.

V. 636. Enallage casus, quae Venet. et aliorum quorundam est, Homero non prorsus ignota videtur, cf. Hermann. ad h. in Cer. 153. Eustathio autem 779, 41. et libris adversantibus, eam inutilem duxi.

- ποινήν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
καὶ ὃ ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας·
635 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ]
ποινήν δεξαμένον· σοὶ δ' ἄλληλκτόν τε κακὸν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ τῇσι παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμόν·
640 αἰδεσσαὶ δὲ μέλαθρον· ὑπωρόγιοι δέ τοι εἶμεν
πληθύς ἐκ Λαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αἴαν Διογενὲς, Τελαμῶνιε, κοίρανε λαῶν,
645 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἰσαο μνησασθαι·
ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύνηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρρεξεν
Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

V. 641. ἀθροίοι ἐκ Α. Ζ. — V. 642. κῆδιστοὶ schol. ad Od. 5, 310. κῆδιστοὶ δ' ἴμ. Ald. 2., neutrum probum. — V. 644. κοίραν' Ἀχ. Vind. ed. — V. 645. τίτω V. et vulgo. — V. 646. ὅππότε κείνων Eust. 780, 57. Rom. ὅππότε' ἐκείνων Vind. ed. Ald. 2. — V. 647. ὥς μ' ἀσύν. iidem et Ef. M. 160, 36. — V. 648. ὥς εἰ τ. V. et Eust. 780, 56. —

V. 641. Legatis duobus inconueniens esse Zenodoteum et sua sponte apparet et schol. A. observat.

V. 644. Vindob. unde transtulerit κοίραν' Ἀχαιῶν, nescio. Alterum codices pariter atque alia exempla certum reddunt, vld. 7, 234. 11, 465. 8, 281. Errorem iam emendat Vindob. quiotus.

V. 645. Quod Bekkerus l. l. 135. optabat, ei non modo Eustath. 781, 4., verum etiam Vind. quintus fidem conciliat. Itaque de Homeri more, quo versus volubilius decurrit, restitui letis.

V. 646 sqq. Plurimorum monumentorum fidem augent Ef. M. 824, 33. et Hesych. II, 1601., quanquam ex eo excidit pronomen. Vossius tamen, in cuius sententiam Heynius etiam inclinat, Aldinam et Vindobonensem expressit. Quod si de utriusque auctoritate quaesiveris, minorem profecto huic esse non negaveris, neque maiorem ei aut elegantiam aut veritatem incasse crediderim. Imo plus modestiae et dicacitatis praese fert iniuriae, quam passus erat, mentio, neque abhorrent 16, 55 sqq.

V. 648. Thiersch. in gr. Gr. §. 328, 3. ann. ὥς εἰ et ὥς εἰ τε discerni iubet; alii, ut Henric. Steph. in thes. Gr. ling. VIII, 10987, b., ὥς εἰ et ὥς εἰ pro varia vocularum istarum significatione admittendum putant. De quo etsi iudicium difficile veritatisque nota subobscura sit, tamen hoc loco nihil plane referre,

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·

650 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἴκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι
πτείνοντ' Ἀργεῖους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.

ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νῆῃ μελαίνῃ

655 Ἴκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης στήσεσθαι οἶω.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶνσι κέλευσεν

Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅ ττι τάχιστα.

660 αἱ δ' ἐπιπιθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
κώεά τε ῥηγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.

ἔνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἥῳ διὰν ἔμιμνεν.

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήχτου·

V. 649. ἀποφᾶσθε schol. ad Od. 6, 200., male. — V. 653. φέξαι V. L. Arist. nota et Plat. in Hipp. 370. — V. 654. τῇ μῇ vulgo et H. τῇμῃ Apoll. de pron. 311, a. Et. M. 757, 24, et editt.

para. — V. 657. λείψαντες Ar. in altera. — V. 659. in fin. ὥς ἐκέλευσε. — V. 660. in hae ἐγκονέσθαι Z. — V. 662. ἐμίμνε Apoll. de pron. 372, c. — V. 664. τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο

utrum selunxeris an constaveris particulas, pro certo affirmaverim. Quare a plurimorum partibus stare malui; nam praeter libros ita exhibet bis Aristotel. in Rhet. II, 2. et in Polit. IV, 5.

V. 649. Rectius quam Odysseae scholiasta excitat haec Apollon. de adverb. 546, 26. et de const. II, 12, 117. Quem falso arguit negligentiae Heynius ad 9, 421.

V. 653. Aristotelis nomen pro Aristarcho typosetae incuria Heynianas observationes invasit. Ceterum dubium incertumque est, num Aristarchus in editione altera an in commentariis φέξαι annotaverit. Verbo eleganti et rara opem ferunt scholl. ad Od. 3, 195. et ad Apoll. Arg. III, 762., quanquam utrique adhaeret macula, add. Eust. 781, 31.

V. 654. Aphaeresin Homero inusitatam permulti libri agnoscunt, alii crasin potior est visa. Neutra hoc certe loco indigemus: scripsi igitur cum Wolfio utrumque plene. Quo alludunt Vindd., τῇ μῇ qui offerunt.

V. 657. In multis aliis et in Aristarchi altera λείψαντες reperit scholiasta A. Eadem discrepantia regnat in Od. 18, 425., σπείσαντες vero Homero familiare est.

V. 658 sqq. Imperfectum in margine Stephan. enotavit, Vind. ed. tribus versibus eandem imponit clausulam. At ἐκέλευε sive κέλευε non probat; succurrit tamen v. 659. liber quintus cum

- τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρηος.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρις ἐϋζώνος, τὴν οἱ πόρε διος Ἀχιλλεύς
 Σκῦρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῳ γέγοντο,
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 δειδέχαι· ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὼν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν
 ἣ ῥ' ἐθίλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
 675 ἣ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 κεῖνός γ' οὐκ ἐθίλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

Κάτω', ἢν A. Z. — V. 669. κλισίῃσιν ἐν Ἀτρ. V. κλισίῃσιν Vind. quint. — V. 674. ἀμυνόμεναι Vindd. Eust. 782, 73. Rom. et ol. vulg. — V. 675. χόλος δέ. τ' ἔχει ol. vulgo. — V. 677.

Ἀγαμέμνων Ald. 2. et edd. antiq. — V. 678. κεῖνος οὐκ ἐθίλει σβέσαι Vind. ed. et ultimum V. κεῖνος οὐκ ἐθ. ol. vulg. κεῖνος δ' οὐκ Vind. quint. et Ald. 2. —

aliis plurimorum instar ὅτε τίσιστα inferendo. Molesta illa atque ingrata repetitio Zenodotum permovisse videtur, ut v. 660. στόρσαν λέχοις ἐγκονέουσαι adascisceret.

V. 662. Aristarchus de tenore, nec vero de forma ἧῶ incertus fuit, teste Apollonio l. l., cf. ad 2, 262. Quare qui ἧῶα Homero inferunt, nihil fructus inde capere possunt.

V. 664. Cares in Lesbo habitasse negat schol. A., ea de causa Zenodoto obloquutus.

V. 673. Verbum rarius trito anteponunt Ven. Harl. et alii, quanquam id adscripsit schol. A.

V. 675. Praeterquam quod Ven. Vindd. et, quantum video, libri plerique εἰς tuentur, idem praebent Eust. 783, 3. Rom. Steph. et alii.

V. 677. Operarum socordia vocativus erat expulsus, cui librorum auctoritas non deest.

V. 678. Numerorum defectum alii aliter resarcire studuerunt. Correctioni a Barnesio ex Eust. 783, 4. ac Romana factae momentum addit Ven., etsi perperam retinent σβέσαι. Sed quoties in minutis istis scribae aberraverint, vix dici potest; ita infra 16, 621. σβέσαι communi librorum iudicio comprobatur ab uno Eust. 1078, 4. abest. Quae quum ita sint, rationem potius quam librariorum sive arbitrium sive inertiam intueamur et sequamur oportet.

- πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 680 αὐτὸν σὲ φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅπως κεν νῆας τε σώῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν ἅμ' ἡοῖ φαινομένην
 νῆας ἐϋσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔρη παραμυθῆσασθαι
 685 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
 Ἴλιον αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεταρσέχασσι δὲ λαοί.
 ὥς ἔρατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δῆν, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον καταλέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι γίλῃν ἐς πατρίδ' ἔπῃται
 αὐριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μὲν ἄξει.
 Ὡς ἔρατ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγίνοντο σιωπῇ
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν].

V. 680. αὐτόν σε φρ. Herod. παραμυθῆσασθαι V. L. ap. schol. vulgo et H. — Ib. ἅμ' Ἀργ. Vict. — V. 686. γὰρ ἴθι ol. Vind. ed. et Ald. 2. — V. 681. σώσις ol. vulgo. σώσῃς Vind. ed. 690. παρελέξατο Vind. ed., male. — V. 694. φρασσάμενοι et ἀπείπειν V. L. ap. schol. A. — pra ad vers. 393. — V. 684.

V. 680. Pronomen *tenore* fuisse erigendum dixi ad v. 249., neque aliter profert iam Ald. 2. In sine versus ἅμ' Ἀργείοισιν, quod ab omni codicum praesidio destitutum putabat Heynius, certe legitur in Vind. edito; cui praestantissimi quique, velut Ven. Vind. quint. alii, fidem detrahunt.

V. 690. Ne quis me inicitiae aut levitatis accuset, Φοῖνιξ in omnibus libris scribi breviter annotare satis habeo. De simili ambiguitate disserui ad 2, 184. et de nomine, quod hic offertur, pluribus agendum erit ad 23, 454. Vindob. editi παρελέξατο commode remouet liber quintus cum aliis, cf. 662. Od. 10, 555. 14, 520.

V. 694. Qui minus opportunè hic adiectus versus, eum spurium habuerunt Aristophanes et Aristarchus, Zenodotus etiam praefermisit; de varietate scribendi vid. ad 8, 29.

V. 698. Aristarcho nemo fere subaggrit, vid. Apoll. Lex. 27. Philostr. heroic. p. 702. schol. ad Arist. Nub. 41. Eust. 783, 63. Neque aliter suadent exempla simillima, vid. 17, 686. 18, 19. Od. 11, 548. Si quis autem melius iudicaverit Aristarchi μὴδ' ὄφ. eo fere sensu, quo Callimachus in epigrammate notissimo 18. 1., dederit: ὥφελε μὴδ' ἐγίνοντο νῆες, ne orandus quidem tibi erat Achilles, cuius interpretationi apud osia minus concinere liquet.

- 695 δὴν δ' ἀνίω ἦσαν τετιγότες νῆες Ἀχαιῶν.
ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε βοῖην ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
μυρία δῶρα διδούς· ὃ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
- 700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγῆνορέησιν ἐνῆχας.
ἀλλ' ἦτοι κτεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἥ κεν ἔησιν,
ἥ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρωσιν.
ἀλλ' ἄγεθ'· ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
- 705 νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι ψῆλον ἦτορ
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ὁδοδοάκτυλος Ἥώς,
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχθρὸν λαόν τε καὶ ἵππους
ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
- 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ νηυσὶ βασιλῆες,

V. 698. μηδ' ὄφ. Ar. μηδ' ὄφ. | editt. antiq. — Th. κτεῖνει et
H. — lb. ἀμύμονος Διομήδης | v. 704. ὄρωσι Vind. quint. —
schol. ad Arist. Nub. 41. — V. | V. 704. ἐγὼ εἶπω vulgu et
699. καὶ αἴτιως V. l. ap. schol. | H. — V. 710. ἐπὶ νηυσὶ
A. — V. 700. ἀγῆνωρ V. l. | Vindd. —
ap. eundem. — V. 702. ἀνώγει |

V. 699. Integer exstat in Et. M. 9, 47.; nemo autem schol. αἴτιως sive αἴτιως fidem habebit. Dicit enim Tydides Achillem, natura et indole ferocem, puerum magis exasperasse quam mitigasse.

V. 700. Iterum auxilio venit Et. M. 9, 50., explicatione uans Apollonii, Archibii filii, qua reddiderat ἀγῆνορέως. Nulla igitur est causa, cur, Apollonii nōmine proscripto, Homerum reponas, quod probe vidit Schleusnerus.

V. 702. Thiersch. in gr. Gr. §. 363, 7. In modo haeret et ob locum finitimum Od. 14, 183. ἥ κε μένοι proponit. Cuius mutationis nullam perspicere possum necessitatem, praesertim quum Tydides perinde loquatur, quasi Achilles abliturnus esset, quod ipse quidem optaret magis quam timeret. In Odyssea vero optativum pacis necessarium esse cognoscimus ex iis, quae proxime subiiciuntur. Ceterum et Etym. M. 467, 54. et Achillis oratio, vid. supra v. 619., Thierschio repugnant.

V. 704. Heynius in nullo prorsus librorum ὃ finale repertum testatur. At vero adest in Vindd., excepto quinto.

V. 710. Ald. 2. vitiosius etiam ἐπὶ νηυσὶν, vid. de hac re ad 7, 344.

μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

V. 713. ἐνθάδ' ἵκοιμ. ol. vulg. ἐνθάδε κ. Vindd. H.

V. 713. Dudum ex Eustath. 784, 43. et Rom. peti poterat verum, a Wolfio demum redintegratum, quibus congruit Venetus.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Agamemnonem curis et metu pervigilem Menelaus frater convenit; inde cum Nestore aliisque principibus, e stratis excussis, fossa traiecta stationes castrorum obeunt v. 1 — 193. Concilio ducum ibi habito, Ulixes et Diomedes speculatores ad castra Troiana tendunt v. 194 — 273. Il, fausto augurio oblato, Minervae opem invocant et alacres procedunt v. 274 — 298. Eodem fere tempore Dolon Troianus, Hectoris promissis adductus, ad castra Achivorum exploranda proficiscitur v. 299 — 340. Qui quum in Diomede et Ulixis manus incidisset, vitam deprecatus quum Troum res tum Thrakas, qui recens advenerant, et castra, nullis praesidiis firmata, seorsim posuerant, nequidquam prodit: interficitur enim a Diomede v. 341 — 468. Achivi duo spe pleni pergunt ad Rhesi stativa, ubi regem ac duodecim socios, somno oppressos, caedit Diomedes, Ulixes vero illius equos, forma spectabiles et pedum perperitate insignes, abducit v. 469 — 506. A Minerva admoniti, Thracibus per Apollinem sero excitatis, cum praeda salvi ad suos redeunt Diomedes et Ulixes, et a Nestore collaudati balneis recreantur v. 507 — 579.

Δ ο λ ώ ν ε ι α.

- ^{or} Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Πάναχαιῶν
 εὖδον παννύχιοι μαλακῶ· δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ὕπνος ἔχε γλυκεροὺς πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Πηγῆς ἠνκόμοιο,
 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ χαλαζαν
 ἢ νίφετον, ὅτε περ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 ἢ ποθὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·

V. 1. ὅλλοι Z., vid. ad 2, 1. — V. 9. ἀριστοράχ. East. 781,
 — V. 4. ἔχε γλυκὺς Et. M. 6, ol. vulgo et H. — V. 10.
 406, 22. — V. 7. πολλὰς τε γοθέρτο Z. — V. 12. καίτε
 κίων schol. ad Arist. Nub. 260. — V. 13. συ-

V. 1. Aristoteles quum in arte poetica c. XXVI. huic libro idem, quod secundo erat, tribuerit initium, versus duo priores cum undecimo et sequentibus parum concinere statuit. Nam si Agamemno solus, ceteris et diis et hominibus dormientibus, vigilabat, Trolanos et ipsos homines fuisse oppressos patet. At illi, ignibus accensis, tiliarum can. militumque strepitu tempus falebant, ergo nihil quietis capiebant. Quare addit Aristoteles omnes translate dici pro multis. Iam vero quum ne adsit quidem πάντες, Tyrwhittus versus secundi principio εὖδον πάντες ὁμοῦ ab Aristotele lectum esse suspicatur. Hermannus contra in commentariis ad art. poetic. p. 81, sq., πάντες ad alium poetae locum, veluti ad Il. 11, 825, ell. 16, 23., spectare ratus, Aristoteli nonnulla ad integritatem deesse censet, ideoque lacunae notam apponit. Horum alterutrum si probaveris, post Aristotelem demum Homeri verba ita esse emendata, ut nihil dissidii reliqueretur, consequens erit. Cui opinioni eo ponderis aliquid accedere videtur, quod et scholl. VI. et East. 785, 41 sqq. librum huncce, a poeta separatim editum, per Plaisiratum Iliadi implicatum esse narrant. Verum enim vero Aristoteles etiam, qui plura Homeri exempla, suis praeceptis consentanea, acervatim complexus est, memoria lapsus rhapsodiae secundae et decimae initium potuit confundere. Quae suspicio, si bene iudico, confirmatur verso tertio decimo, qui ab eodem non minus vitiose scribitur, neque ullus alius adstipulatur philosopho, vid. Et. M. 169. 49. Apoll. in Lex. 176. Dion. orat. II, 90.

V. 4. Etymol. M. errorem, e compendio literarum prognatum, attingit Sylburgius in notis.

V. 6. Grammaticos, num nomini posteriori an priori aptius iungatur ἀθέσφατος, fluctantes videmus. Illud melius putat schol. A., ne unum idemque duobus uneretur attributis, hoc rectius exi-

- ὥς πυκνὸν ἐν στήθεσσι ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
10 νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ γρόνες ἐντός.
 ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων.
 αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνοντας ἔλκετο χაίτας
 ὑπόθ' ἰόντι Διί, μέγα δ' ἔστενε κυδαίμιον κῆρ.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη γαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἔπει πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
20 ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

ερίγων δ' ὁμαδὸν Aristotel. in | 565. — V. 18. Νέστορ' ἐπὶ πρ.
 art. poet. c. XXVI. — V. 15. | ol. vulgo et H. — V. 19. σύμ-
 π. δ' ἐκ κεφαλῆς Apoll. in Lex, | μῆτιν V. L. ap. schol. A. —

stimant alii, ut Eust. 786, 16., dum tradit: τὸ δὲ πολὺν ὄμιλον
 ἀθέσφατον, ἐκ παραλλήλων ταῦτά νοεῖ. Nunquam enim in altero
 tertiove membro disiunctivae aliud quidpiam Homerus praemittit,
 vid. 15, 271, 323, 373, 692. 17, 549. 22, 135, 164, 310. alib.

V. 7. Aristophanis scholiastae nullam esse fidem declarant
 Drac. de metr. 12, 22. schol. ad Eur. Phoen. 1159.

V. 9. De varietate, aliquoties oblata, disserui in Excurs. III.

V. 10. Zenodotum ad Homeri usum, ex quo φόβος et φοβεῖ-
 σθαι fugae propria sunt, minus attendisse et scholl. et Eust.
 786, 24. testantur.

V. 12. Commune priorum mendum tum a libris praestantiori-
 bus, ut Ven. et Viind. abest, tum, Turnebo duce, ab intelligen-
 tioribus datum sublatum. Praecivit iam Eust. 786, 43. Versus
 initio temere adhaesit augmentum in Apoll. Lex. 341.

V. 13 Porphyrii et aliorum exercuit solertiam, quippe qui
 negarent Agamemnonem, tentorio inclusum, Troianorum ignes
 per planitiem lucentes conspexisse. Ad quam quaestionem sulven-
 dam alii aliam ingressi sunt viam, vel regis tabernaculum in loco
 magis edito constituisse, vel Troas in campi tumulo cunedisae di-
 centes. Fuerunt etiam, qui hostiles ignes non tam oculis lustrasse
 quam animo informasse Graecorum imperatorem statuerent. A
 qua stultitia liberandus est Aristoteles, quem sophistarum illorum
 gregi inconsideratus immiscet Heynius. Quid autem fuerit,
 quod illi molestiam creaverit, vidimus ad verum prius.

V. 18. Melius ionxit Wolfius eum Pamphilo ἐπὶ Ν. πρῶ-
 τον ἰλθεῖν. Ptolemaeus atque Eustath. 786, 54. ἐπὶ πρῶτον
 Νέστορα ἰλθεῖν maluerunt, quod a poetae mente alienum existimo.
 Praepositionem nomini nec vero eius attributo sociandam esse
 Aristarchus censuit. Unde Heynius, Pamphilo concors, de ac-
 centu non debebat dissentire.

V. 19. Ut εὔμητιν, ita σύμμητιν compositum habuerunt. Qui-

ὀφιωθῆις δ' ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἄμφι δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰδωνος, μέγαλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἐγχος.

25 Ὡς δ' αὖτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφρίζανε, μή τι πάθουεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πούλυν ἐφ' ὕγρην
 ἡλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλέη μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺν κάλυπεν

30 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεγάνῃν κεφαλῇσιν αἰέρας
 θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἔμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 τὸν δ' εὖρ' ἄμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ

V. 22. ἑπὰν λιπ. ol. vulgo. —
 V. 25. αὐτῷ Ptolem. Ascalon.
 — V. 26. πάθουσι V. l. ap.
 schol. A. — V. 32. ἀνστήσων

all., ut videtur. — V. 33.
 ἄνασσε Vind. ed. — V. 34. τι-
 θέμενον Vind. ed. — V. 38.
 ὀτρύνεις vulgo. — lh. Τρ. ἐπ.

bus prudenter adversatur schol. A., partim quod nomen hic requiritur, partim ob verbum τεκταίνεσθαι.

V. 22. Naudum me poenitet eorum, quae de vocali brevi ante litteram liquidam producenda in libro de versu Graecor. her. p. 19. et 52. scripsi. Libri quidem ultro citroque vagantur, at optimi quique, ut Ven., mese sententiae vel semper vel plerumque patrocinantur. Ita Ven. ποσὶν ὑπὸ λιπαροῖσιν nunquam aliter profert, eandemque tenet rationem in Il. 13, 334, 615. 22, 307. 23, 215. Inconstantiores sunt Vindd., ac quinti quidem librarius diphthongo praecipue gaudet, velut infra v. 151. ἑπὰν κράτεσσιν praebet.

V. 25. Ptolemaeus αὐτῷ, quo Menelaus in somnis Agamemnoni obiciatur, distinxit. Heynius putat verba οὐδὲ γὰρ — ἐφρίζανε ita esse interiecta, ut μή τι πάθουεν a prioribus ἔχε τρόμος regatur. Quo ex artificio nihil fructus percipi crediderim, praesertim quum ὥς αὐτῷ ei, quod quaerebant, iam sufficiat. Itaque in librorum auctoritate cum Tyrannione acquievi.

V. 32. Schul. Venet. οὕτως, inquit, Ἀριστάρχης διὰ τοῦ ᾧ ἀνστήσων et ad vers. 176. οὕτως διὰ τοῦ ᾧ ἀνστήσων αἱ Ἀριστάρχου διὰ μέσου τὸ οὐ γὰρ ἴσαι νεώτερος. Quo quid lateat, bis scrutatur Heynius, et in altero scite emendat διὰ τοῦ ᾧ. Verum fuisse, qui ἀνστήσων et ἀνστήσων inferrent, nemo profecto ei credet. Quare ἀνστήσων aliis placuisse conicio, quod iure meritoque reiecit Aristarchus, vid. ad 2, 665.

V. 34. Venetu et aliis τιθήμ. tenentibus accedit Et. M. 758, 22.

- 35 νῆϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένετ' ἐλθών.
τὸν πρᾶτερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τίγθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσεται; ἢ τιν' ἐταίρων
ὀτρυνεῖς Τρῳέσσι ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
40 ἄνδρας δυσμενείας σκοπιαῖμεν ὅλος ἐπελθὼν
νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
χρὲν βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σαώσει
45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἐκτορείοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδῆσάντος,
ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,

σχ. Nicias. — V. 41. εἴη V. I. | 181. W. in nov. — V. 46.
ap. schol. A. ἔστι Ixion. — V. | εἴχ' ἱεροῖσιν V. I. ap. schol.
44. ἐρύσσεται H., vid. ad 5, 344., | A. — V. 48. ἐν ἡματι editt.
σαώσῃ Thiersch. in Act. Mon. I, | antiqq. et Ar. —

V. 38. Optime restituit Aristarchus futurum, quod Menelaos ex fratre quaerenti, cur sera nocte surrexerit armaque induerit, admodum aptum est, cf. 55. 13, 209. 21, 530. Od. 2, 253. Nicias rationi ne dativum quidem convenit; alii, particula redundante, ἐπίσκοπὸν exarari iubent; Aristarchus denique ἐπίσκοπον idem esse atque σκοπὸν et κατάσκοπον existimat; nec secus suadet Eust. 788, 6. Quibus, tametsi alii Homeri loci paullulum dissident, vid. 22, 255. 24, 729. Od. 8, 163.; calculum adiiicio.

V. 41. Optativum, ab Eustath. 788, 19. perscriptum, luculentius esse Heynius affirmat. Quibus de causis si quis locum emendandum esse iudicaverit, ei particula etiam potentialis, qua utitur Eustathius: μάλ᾽ αὖθρ. εἴη, erit revocanda, cf. 13, 343. Plura alia, nostro finitima, colligere licet, vid. 6, 521. 12, 345, 358. Nee vero futurum, quo res a cogitatione ad id, quod fieri posse existimamus, traducitur, Homero ignotum est, vid. 6, 412. 10, 223, 304. 24, 620.

V. 44. Indicativum libri omnes tuentur; vid. Hermann. de part. ἄν. I, 8. sive in Opusc. IV. p. 28 sq. et Rost. Gr. §. 120. annot. 3.

V. 48. Aristarchi emendatione vix egemos. Nam ἐπ' ἡματι epicis idem significare nemo ignorat, vid. 19, 229. Od. 2, 284. 14, 105. Apoll. in Arg. II, 451. IV, 979. Quint. Sm. XII, 147. In Odyssea autem 24, 118., quo Aristarchus sententiam confirmaturus erat, ne adest quidem praepositio. Ceterum Eustath. 788, 49, facit cum pluribus, Romana iterum dissentiente.

- ὅσ' ἔκτωρ ἔρρεξε, Αἰὲ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,
 50 αὐτῶς, οὔτε θεῆς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
 ῥήμαθ' ὅτιον ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διόν
 55 εἴμι, καὶ ὀτρυνέω ἀρστήμεναι· αἶψ' ἐθέλησιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἥδ' ἐπιτεῖλαι.
 κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοῖατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
 σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·

V. 49. ἴας *Αχ.* V. — V. 53. *πυθόατο* ol. vulgo et H. — V. 53. *Αἴαντε* V. l. ap. schol. A. et Eust. 789, 7. — V. 54. *παρὰ νῆας* Vind. ed. Ar. — V. 55. *αἶψ' κε* V. 63. *αὐτοῖς ἐπινείλω* Vind. ed. — V. 64. *αὐτῶς* pros. Ald. 2. — V. 65. *ἀρροτάζομεν* schol. ad Apoll. Arg. I, 1356. — V. 66.

V. 53. Duali Aristarchi praetextuit auctoritatem Tyrannio, repugnante Telepho. Ac profecto Menelaus Telamonium advocasse putandus est; nam ad Aiaceum minorem postea mittitur Diomedes, vid. vers. 175.

V. 54. Aristarchum praepositionum varietati studuisse vidimus ad I, 423. Qua causa motus *παρὰ νῆας* et *ἐπὶ Νέστορα*, quemadmodum in Vindd. plerisque legitur, induxit. Sed re accuratius perpensa, *ἐπὶ* alteri subsidio esse facile intelligitur. Nam *παρὰ νῆας* ambigue et obscure dictum esset.

V. 55. Nec schol. Venet. latuit vulgatum.

V. 57. Verborum et casuum confinia perturbata neque in libris neque ab editoribus plerisque satis dirempta sunt. Heynius quidem *πυθίσθαι* τινὸς et *πιθίσθαι* τινὶ Graecurum sermonem sibi poscere fatetur. At illud alienum esse, si quidem vigiles Nestori iubentissime obsequuturos esse putarent, nemo non perspicit. Quae quum ita sint, *πιθόατο* Ven. Vind. quint. alique recte tuentur, incommodum autem illi adiungunt *κείνῳ*. Id vero, ut suspicor, ellipsi explicandum statuerunt, sententiam enim eandem sibi comprehendere visi sunt veteres. Unde scholl. Bl. addunt: *παυδαίτω- κως δὲ ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν παραχωρεῖ τὰ τῆς πιθοῦς*. Quod cum Wolfio dedi, id et rei naturae magis convenit, et Viudobon. Alteri testimonio nititur.

V. 63. Viudob. *αὐτοῖς* breviter reliquit Wolf. in praefat. ed. nov. p. 41.; et adverbium, nisi animus fallit, non modo librorum optimorum suffragio tutum est, ut Ven. Viudob. quinti et aliorum, sed poetae etiam consuetudine dubio eximitur, cf. 72. 12, 379. 13, 733.

V. 65. Praesens, e literarum simillimarum permutatione ortum, et ex Apollonii scholiis et e Philemonis grammatici reliquiis p. 223, 2. expellendum erat, vid. Phavor. 7, 83. Nec futuri

πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεται ἡδὲ κελεύεις;
 αὐθι μένω μετὰ τοῖσι δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
 ἡὲ θίω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 αὐθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλουιν
 ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
 φθέγγεο δ', ἥ κεν ἴησθαι, καὶ ἐργήγορθαι ἄνωχθι,
 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 πάντας κυδαίνων· μὴδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵνα μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

ἐρχόμενοι Vind. ed. — V. 67.
 ἴησθαι Et. M. 312, 40. — Ib.
 ἄνωχθι Apollon. ap. schol. A.
 — V. 69. μὴ δὲ H. — V. 71.

ἐπιγενομένοισιν Vind. ed. — γει-
 νομένοισιν all. et edit. priores.
 — V. 72. ἀπέπεμπεν Vind.
 quint. —

quidem indicativus, cui Heynius fidem habet, Eustathii verbis 789, 52. satis defenditur. Imum enim aoristi subiunctivum voluisse scriptum monstrat idem Phavorinus, qui, ut saepe alias, sua vel ex Eustathio petiit, vel e communi hausit fonte. Integram Homeri manum habes in Et. M. 4, 35.

V. 66. In duali consentiunt plurimi; Eustath. tamen 789, 44. ἐρχόμενος ἤρουν ἐρχόμενοι.

V. 67. Etymol. magno ἴησθαι, cuius vestigium nusquam alibi cernitur, librarius intulit, sumptum e praecedente κεν. Plus controversiae fuit de tenore infinitivi ἐργήγορθαι, qui quam de more scribendum esset παροξύνοντες, tertiam tamen a fine acui iuvent grammatici. Quod Aeolicum habent, idque, libris accinentibus, servandum duxi, etsi dissident viri docti, cf. Buttmann. in gr. ampl. I, 2. p. 115. et Thiersch. in gr. Gr. §. 232, 48. Sed mendo inveterato liberabo Et. Magn., cuius auctor, infinitivi iatius tenorem illustraturus, l. l. 46. affert haec: τὰ εἰς θαι ἀπαρτίσματα ἔχοντα πρὸ τοῦ θ ἀμετάβολον παροξύνονται, κακάρθαι, τετλήσθαι, ἰσπάρθαι. Quorum alterum primo et tertio contrarium ideoque depravatum esse non fugit editores. Sylburgius parum feliciter τετάρθαι; quo nihil proficimus, suadet. Nemo, credo, dubitabit, quin e schol. Veneto, qui eadem praecipit, in Etymologico substituendum sit τετ(λ)θαι. De forma ἄνωχθι cum vulgaribus sensit Herodianus, vid. Buttm. in gr. ampl. §. 110, 10.

V. 71. Vindob. quintus non melius aliis ἐπιγενομένοις; Venet. scite distribuit ἐπὶ γειν. Male vero cepit Homeri verba schol. A.: τοῖς αἰὲ ἀναγενομένοις πράγμασιν. Dicit enim Agamemno, quaeque mala nascentibus tribuerit Iupiter, ea esse perferenda atque exantlanda, vid. Eust. 790, 43, a quo desecit Romana, et nostro cognata 20, 128. 24, 210. Od. 4, 208. 7, 198.

τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ,
 75 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 ἄσπις καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τροφάλεια,
 παρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
 ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
 λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
 80 ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε καὶ ἐξερείνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος
 νύκτα δι' ὀρεγναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 [ἢε τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]

85 φθίγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
 Τὸν δ' ἡμέιβει· ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

V. 75. εὐνῇ ἐνι μαλ. Vind. ed.
 εὐνῇ καὶ ἐνι μαλ. Ald. 2., men-
 dosius etiam. — Ib. ποικίλα
 κεῖτο Vind. quipst. et II. — V.
 77. ῥ' ὁ γερ. V. L. ap. schol.
 A. — V. 78. ζώννυθ' Eust. 790,

47. Rom. — V. 79. ἐπέτρεπε
 V. et Vind. on. — V. 80. ὅπ.
 ἀγκ. Vind. V. — V. 82. τίς δ'
 οὕτως ol. vulg. — V. 84. ἢε
 τιν' ἐταίρων edit. vulgar. — V.
 88. εἰσεσι Eust. 791, 35. Rom.

V. 75. Augmentum alii etiam detrahunt; legitur vero in Ven.
 et apud Eustath. 790, 45.

V. 77. Atticum esse dicit accusativom schol. A., vid. ad
 5, 857.

V. 78. Rom. hic et II, 15. liqoidam non geminavit, cui
 semel accedit Vind. unus. Sed Ven. et plures ζωννίσκειτο agno-
 scunt, add. 23, 139. Neque id spernit Eustath. 790, 60., quan-
 quam dicit fuisse quibus ζωννίσκω, ῥωννίσκω, στρωννίσκω satisfacerent.

V. 79. Aristarchi fuit ἐπέτρεπε, teste schol. A.

V. 80. ἐπ' ἀγκῶνος probat Od. 14, 494.

V. 82. Patrum demum memoria ex optimis libris τίς δ' οἷτος
 revocantur: priores mendum obsoletum nimis patienter tulerunt.
 Cui obstant Eust. 791, 16. Apollon. de constr. I, 37, 73. et
 de pron. 291, a.

V. 84. Numerorum vitium, cui grammatici ansam dederunt,
 primus sanavit Barnesius, et suo sensu et codicum auctoritate
 impulsus.

V. 88. Variant εἰσεσι et γνώσεσι, quibus, si libros consulueris,
 par fere est pondus. Etenim illud Vindd. Eustath. et edit. com-
 mones a Turnebo inde sequuntur; hoc reperitur in Ven. Vindd.
 aliis atque antiquissimis quibusque exemplaribus. Iam quum ad
 horum testimonia sponsores locupletes accedant, velut Apollon.
 duobus locis, quos paullo ante indicavi, Gregor. Cor. de dial.
 412. Plutarch. de anim. tranquill. Vol. VII, 827., et poeta ipse
 versus principio eo uti solent, cf. 2, 366. Od. 16, 340., utrum
 eligamus, incertum esse non potest. Εἰσεσι vero mediae orationi
 interpositam videmus 7, 226. Od. 2, 40, 16, 246, 24, 506. Deinde

- ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεται Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ὃκ' αὐτμῇ
90 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
πλάζομαι ὥδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι τήδυμος ὕπνος
ἰξάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
95 στηθίων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπο γαῖδιμα γῆα.
ἀλλ' εἴ τι δρᾶνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβίωμεν, ὄφρα ἴδωμεν,
μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ

et ol. vulgo. — V. 89. ἰδέει
et eis ὅκ' α. V. — V. 93. Δα-
ταῶν περὶ δειδ. H. et all. — V.
94. ἀλύκτῃμαι Vind. ed. et ol.
vulgo. — V. 95. στηθίων ἐκ

Θρ. Nicias. — Ib. ὑπὸ φ. γ.
vulgo. — V. 97. καταβίωμεν
V. — V. 98. ἀδηκότες vulgo.
— Ib. ἰδέει ὕπνῳ Z. —

significatione et potestate differunt: γνώσεται enim eius est, qui aliquid coram cognoscit intuendo; εἶσται vero ad rei scientiam, usu et experientia comprobata, spectat.

V. 89. Forte fortuna diphthongum Venet. invasisse tum Eustath. 791, 39. nos certiores facit, tum exemplorum docet copia, vid. 9, 700. 14, 131. 17, 570. 19, 37. alibi.

V. 93. Quid verum sit, propter ambiguum veterum iudicium, vix dirimas. Attamen haec eorumque similia scitius comocari demonstravi in quaest. de accent. incl. part. περὶ apud Hoyer. concedenda p. 9.

V. 94. Legitimam verbi formam, eiusdem soni concurso absorptam, e Rom. restitueodam esse acute vidit Turnebus. Negligentia perquam simili particula adversativa excidit ex Apoll. Lex. 89. Plena et integra poetae verba adscripta habes in Et. M. 56, 39. et apud Athen. XV, 688, a.

V. 95. Praepositionem utramque Nicias prioribus adiungendo inclinasse videtur. Ac de primo quidem dissentire licebit, vid. 22, 492., alterum et Vindd. et Eust. 791, 80. stabiliunt, et plurimi nostra aetate verum existimarunt, ut Heynius, Dindorfius, Buttmannus in Gr. ampl. vid. ad 5, 862.

V. 97. Veneto et alii obnituntur et Et. M. 449, 41. cf. Excurs. I.

V. 98. Participium ἀδηκότες, in hac rhapsodia quater obvium, add. 312, 399, 491., et semel lectum in Od. 12, 281. doplici consona plerumque instruunt. Quam quum nec Venet. nec Vindd. agnoscant, me Buttmanno assentiri ad Il. 5, 203. professus sum. Nostrae rationi plerique grammatici favent, ut scholl. ABl.

κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 δυσμενείες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶται· οὐδέ τι ἴδμεν,
μήπως καὶ διὰ νύκτα μείνοινῆσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
'Ατρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς

105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.

σοὶ δὲ μάλ' ἔσομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἥδ' Ὀδυσῆα,

110 ἥδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον νιόν.

ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοχόμενος καλέσειεν,
ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·

τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.

V. 99. ἐλπίγχυ V. et edit. antiq. — V. 104. οὐ δὲ Eust. 391, 52. οὐ θῆν H. — V. 105. ἐκτελέει Ald. 2. c. antiq. — Ib. ὅσα πού νυν ἐέλπεται vel ἔλπεται ol. vulgo. — V. 107.

μεταστρέψει Harl. — V. 108. προτὶ Vind. quint. all. et H. — V. 115. νεμεσῆσσω Ald. 2. et vulg. olim. — Ib. εἰ καὶ V. L. apud schol. V. — Ib. νεμεσῆσεται

Apoll. in Lex. 34. Et. M. 17, 22., etsi alii incerti vagantur, sicut Eust. 792, 56, 37., scholl. ad Od. 12, 281. Ille tamen ad Od. 1721, 56., ubi pluribus ea de re agit, nobis accedit, add. Phavor. 34, 38 sqq., in cuius postremis ὑπὸ κόπον ex Et. M. l. l. emendabis.

V. 99. Verisimilius est particulas separari, cf. Eust. 792, 36. Apoll. in Arg. III, 511. Hesiod. in oper. 264. Nec satis tutum putaverim Theocriti exemplum, in Idyll. XVII, 104. lectum, quo vulgo ἐλπίγχυ solent probare viri docti.

V. 104. Admodum vacillat Heynius, qui adverbium θῆν nunc inclinandum, nunc acuendum esse putavit, cf. Observati. eius ad h. l. et 2, 276. 9, 394. 17, 29. cil. 13, 620. 21, 568. Libri etsi pari levitate huc illuc errant, particulam tamen iure meritoque inclinabimus de praecepto Apollonii, magistri doctissimi, vid. eius libellum de coniunctionib. 525, 16.

V. 105. Futuro Ionico libri adsunt: at Eustath. 792, 26. interpretandi causa utitur vulgari. Vind. ed. et alii quidam νῦν ἔλπεται, quod aequè falsum est atque νῦν ἐλπὶς proferunt. Comuni consensu encliticum verum existimant Ven. schol. A. Eust. 792, 14. et libri plerique.

V. 115. Aristarchi foit εἴπαρ, id quod Nestoris urbanitati convenit egregie. Personarum confusionem libri meliores, ut Ven. Vindd. plures et Eust. 793, 11., remonent, eodemque pertinet

ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον

- 115 νεϊκέσω — εἶπερ μοι νεμεσήσῃαι — οὐδ' ἐπικεύσω,
ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἶφ' ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.

νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
λισσόμενος· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθίλει πονέεσθαι,
οὔτ' ὅκνη εἰκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὀρμὴν.

νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

- 125 τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλῆμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς.
ἀλλ' ἴομεν· κίνους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Vind. ed. et V. L. ap. schol. A. — V. 117. ὄφελει Vind. ed. — V. 118. λισσομένους Et. M. 103, 21., male. — V. 120. αἰτιάσα-
σθαι Vind. ed. c. all. — V.

121. μεθίει ol. vulgo. — V. 124. μέγ' ἐπέγρετο Ixion et Et. M. 574, 31. — V. 127. ἵνα γάρ μιν Z. — Ib. ἡγερέθεσθαι vulgo. —

glossa schol. V. ἀποδέχεται οὖν τὸν Ἀγαμέμνονα συνεργοῦντα τῷ καιρῷ.

V. 120. Ven. nihil diserepat; aoristum, quem Vindob. exhibet, expellunt alii, cf. 13, 775.

V. 121. De praesenti μεθιεῖ breviter dixi ad 5, 880. Libri quidem ad unum omnes μεθίει, cui sequentia parum concinunt, exhibent.

V. 124. Etymologi magni scriptor num Ixionem sequatur, dubium est. Corruptelam potius tribuerim librariis, quippe qui Insuper dederint ἐμέο. Cui alii etiam fidem detrahunt, hoc loco solo legitur, sed vid. Apoll. Lex. 238.

V. 127. Zenodoti μιν schol. A. reliquit, quod plurali opus est: addo et dativo, vid. Et. M. 471, 8. Apoll. Lex. 363. Eust. 793, 60. Aristarchi ἡγερέθεσθαι analogiae magis consentaneum habeo, quam quod plerique praebent ἡγερέσθαι, etsi aliter sentiant grammatici, vid. Eust. 793, 61. Nam primum ei prodest ἡγερέθονται 3, 231. atque ἡγερέθοντο, cuius usus frequens est, eodemque pertinet Oppian. Hal. III, 360. ἡγερέθονται. Deinde ei verborum generi annumerandum esse videtur, quod e stirpe breviori prognatum in εθω sive αθω desinit. Homerus novit praeter vulgata ista νεμίδω, γλεγίδω, ex αέλω ἡγερέθονται Il. 3, 108. 21, 12. Quae si bene disputata sunt, novum inde colligi putest argumentum, quo illorum opinionem refellas, qui verba ista pro aoristis habuerunt, cf. doctam Im. Hermannii de verbis in αθεις, εθεις, νθειν exeuntibus dissert. Erfurti. 1832.

οὕτως οὕτις οἱ νεμεσθήσεται οὐδ' ἀπιθήσει

130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·

ποσσοὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,

διπλῆν, ἐκταδίην, οὕλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

135 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·

βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,

ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ

φθεγγόμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,

140 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὃ τι δὴ χρειὼν τόσον ἔχει;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

V. 139: παρὰ φρ. schol. ad Od. 5, 404. — V. 141. ἐπὶ ν. Vind. un. et V. L. ap. schol. A. — V. 142. ὀρφναίην V. L. ap. schol.

A. — V. 146. ἀλλ' ἔπε', ὄφρα Ar. — V. 153. σαρωντῆρος Aristoph. σαρωντῆρος Ald. 2. — V. 154. ὡς ἀστεροπὴ ol. vulg.

V. 129. Iterum permiscuerunt personas Vindob. unus οὕτις σε, quod corrigit manus secunda in margine γρ. οἱ, et schol. A.: οὕτως οἱ ἔσω τοῦ τ.

V. 130. Indicativus ἐποτρύνει et ἀνώγει, qui in schol. Venet. legitur, per librariorum substitutus est. Apparet enim grammaticum scripturum fuisse ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

V. 139. Et rei natura et Quinti Smyrnaei crebra imitatio περὶ φρένας verum esse ostendunt, cf. Posthom. II, 261. IV, 208. XII, 116. XIV, 80, 152. et Apoll. Lex. 374.

V. 142. Schol. ὀρφναίην, quod ter repetitur, aptius putat Heynlius. Sed quum noctis ἐπὶ θάλατταν perpetuum fere et alias saepius et supra 41. sine offensa legimus, nullam video causam, cur hinc eliciamus illud. Similiter poeta variat in Od. 9, 143. et 404.

V. 145. Iterum deprehenditur in Il. 16, 22., ubi his verbis Patroclus Achilli sese excusat.

V. 146. Aristarchus, vocali ultima detracta, apostrophum subiecit. At codices obnituntur, ac forma plena, in regionis primae sine colloata, probanda videtur.

V. 153. Grammatici copiose dissenserunt de nomine σαρωντῆρ, quu inferiorem hastae partem, ἐπιδορατῖδε oppositam, Homerus appellat, vid. schull. Eust. 795, 28 sqq. Et M. 709, 8. et lexicographos. Singularem pluralis loco positum esse prodeuter observat Eustathius, neque absunt ab eo libri et grammatici, vid.

- 145 μὴ νειμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἔπειν, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπείκειν
 βουλὰς βουλευεῖν ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς
 ποικίλον ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτω, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 εὖδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔρχεα δὲ σισιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαρπητῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς. αὐτὰρ ὃγ' ἤρως
 155 εὖδ', ὑπὸ δ' ἐστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσσι τάπης τέτανυστο γαιινός.
 τὸν παρστάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 λάξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 Ἐγρεο, Τυδίδος υἱέ· τί πάννηυχον ὕπνον ἀωταῖς;
 160 οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ Θρωσμάῳ πεδίῳ

— V. 156. κράτεσσι Ald. 2. —
 V. 157. παρ σταῖς V. Ald. 2.
 Steph. margu. — V. 158. ὠτρυν-
 να vulgo ol. et H. — V. 159.

Ὀρεο Vind. quint. Ar. in alt.
 — V. 160. ἐπὶ Θρωσμάῳ πεδ.
 grammaticor. pars. —

Aristotel., in art. poet. c. XXVI. Apoll. Lex. 594., add. Il.
 22, 225.

V. 154. Aliter atque olim ferebatur libri iobent scribi, ut
 Ven. Vind. et plurimi una cum Rustath. 795, 24. Romana
 mendosius etiam ὥστε ἀστεροπῇ. Ceterum e libris et Il, 66., ubi
 pauci admodum aberrant, emendarunt locum Stephanus et alii.

V. 156. Mendum Aldinae Heynium impulit, ut Aldum κρατ-
 σσι voluisse coniceret. Quod, quomodo intelligi possit, haud
 assequor. Ut libri edont, ita verba affert schol. ad Od. 5, 281.,
 et si ὑπὸ male abiit in ἐπὶ.

V. 157. Librarios ut separarent παρὰ, Il. 5, 112, παρ δὲ σταῖς
 βέλος ὡς διαμπερὲς ἐξέρχ' ὡμον ei que similia permoverunt. Ad
 nostrum vero proxime accedit Od. 23, 87. ἢ παρστιάσα κνέσσε κί-
 ρη —. Quod exemplum sequoontur Vind. et alii codd.

V. 158. Partem priorem male transfusam putant interpretes
 veteres in Od. 15, 45. Saepissime autem hemistichii illius memo-
 riam inilciunt grammatici, ut Apoll. in Lex. 401. Et. M. 346,
 25. schol. ad Apoll. Arg. II, 106.

V. 159. Utrumque et Ἐγρεο et ὄρεο Aristarchum novisse tra-
 dunt schol. A. Illud vero, Tydidæ dormienti aptius, tueretur Rust.
 795, 61. cum plurimis.

V. 160. Veterom quidam Θρωσμάον πεδίον nomen proprium
 habent, eivumque ultra Scamandri vada situm intelligunt, vid.
 scholl. BDL, ap Spohn, de agr. Troi. p. 20., sicuti alius collis,

εἵται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς γὰρ· ὃ δ' ἐξ ὑπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·

Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.

165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων
 πάντῃ ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀνύμωνοι, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολῖες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.

V. 161. ὀλίγος δέ τις γ. Ald. 2., corrupte, ὀλ. δέ τε Ar. Eust. 168. τὸν δ' ἡμεῖς V. 169. 796, 37. ὀλ. δ' ἀπὸ χῶρος ἐρύκει V. L. ap. schol. A. — V. 169. 1. ap. schol. A. — V. 169. τέκος Aristoph. — V. 171. ὑπό- σχόμ. καλ. Ambros. ap. Butt-

qui a loci amoenitate Καλλικολώνη vocatur, ad Simoentis fluentia assurgit, vid. 20, 53, 151. Quibus adversantur alii, et Θρωσιν πεδίοιο altiores Troianorum campos, Hellespontum versus patentes, intelligunt; vid. schol. Ven. Eust. 796, 35. Apoll. Lex. 351. Ac de Homero quidem nihil pro certo affirmare ausim, quamquam tota Troianorum acies in modico clivo vix consistere atque explicari potuit, ut sit 11, 56. 20, 3. Sed epici posteriores de campi fluviorumque tractibus cogitasse indicio est Apoll. in Arg. II, 823. III, 199.

V. 161. Eustathius ab Aristarchi partibus stat; libri vero intercedunt. Schol. A. tertium quiddam suppeditat, quod glossae similis est.

V. 169. Aristophanes, memor eorum, quibus Nestor Tydiden compellat 9, 57., τέκος substituit, alii, turpius etiam lapsi, γέρον legunt. Vulgato ut libri adsunt, ita subsidio venit Eust. 796, 19.

V. 175. Diple notarunt interpretes, partim quod Ajax, Locrorum princeps, celeris cognomine distinguitur a Telamonio, partim propter Zenodotum, qui ibi (κεῖ), ubi vulgo erat: Φυλαέδην τε Μεγάρην, perperam intulit Φυλαέδην τε Μεγάρην τε. Heynius Zenodoti censuram importune refert ad vers. 169.; rectius Bekkerus ad II. 19, 239. nos remittit, vid. schol. Ven. ad II. 13, 692.

V. 180. Olim vulgari Heynius subscribit, cui exquisitius altero videtur. Sed contra stant quum libri praestabiliore, ut Ven. Vind. quint. Harl. et Eust. 797, 12., tum poetae ipsius usus, cf. infra 365. 3, 209.; a quibus non ita multum distant 5, 134. 8, 99. 13, 642. 15, 457.

V. 183. Futuri indicativum comparando parum idoneum esse nemo nescit. Quo factum est, ut ἀνυμῶνται nonnulli potius

- 175 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 ἔνστησον — σὺ γάρ ἐσαι νεώτερος — εἴ μ' ἐλκείρεις.
 "Ὡς γὰρ"· ὁ δ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐλάσαστο δέσμα λεόντος,
 αἰθῶνος, μέγαλοιο, ποδινεκῆς· εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγην ἦρωες.
 180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκασιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμυχθέν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὖρον·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες·
 ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 ἔρχεται δι' ὄρεσσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
 ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,

mann. schol. ad Od. p. 591. — | ται Barnes, et Thiersch. In gr.
 V. 180. ἐν ἀγρομένοισι γέονται | Gr. 346. 10. conficiunt. — V.
 Vind. ed. ol. vulg. et H. — V. 187. βλεφάροισιν Vind. quint.
 183. δυσωρήσονται vulg. — σων- | Eust. 797, 26. —

existimarent; nam, cur vocali longa poeta abstinuerit, nulla subest ratio. Obstat vero, quod veterum multi δυσωρήσονται, διαφυλάκισσονται, κακὴν νύκτα διάζουσι, reddunt, cf. Et. M. 292, 50. Suid. I, 637. Phav. 224, II.; nec discedit a communi consuetudine Plutarch. ad princ. inerud. Vol. IX, 124. (T. II. p. 781. C.). Sed aliam fuisse lectionem et Apoll. Lex. docet p. 232. Δυσωρήσωσι· διαφυλάκισσονται καὶ κακὴν νύκτα διαίζουσι (corr. διαγίγνουσι). Quocum totidem fere verbis consentit Hesych. I, 1052., neque Eustath. 797, 26. ignoravit activum: Τὸ δ' δυσωρεῖν παρῆκται μὲν ὁμοίως τῷ ἀρκυρεῖν, ὃ ἐν τοῖς περὶ προνοίας κείμεν παρὰ τῷ Αἰσανῶ (Var. Histor. I, 2.), ἔχει δὲ ὁμοιότητα συνθέσεως καὶ πῶς τὸ πολυρεῖν. δηλοῖ δὲ τὸ διαφυλάκισσιν ἦγον κακοποιεῖν ἐν τῷ φυλάσσειν, ὥς ὁ ποιητὴς ἐρηγνέει παραγνῆσας ἐν τῷ νύκτα φυλάσσειν κακὴν. τὸ μὲν γὰρ δις ἐπὶ κακοῦ, ὡρεῖν (corr. ὡρεῖν) δὲ τὸ φυλάσσειν· ὥστε ταύτων δυσωρεῖν καὶ νύκτα κακὴν φυλάσσειν ἦγον φυλάσσειν. Praeterea ἀωρεῖν, εἰωρεῖν, θεωρεῖν, ὀλιγυρεῖν ac similia similiter dicere Graecos constat; eaque nobis persuaderent δυσωρήσωιν anteponendum esse medio. Quibus de causis, Tollio praecunte, hoc adoptavi, neque alia fuit sententia viri docti in Stephan. thes. ling. Gr. Vol. I, 352, c. exposita.

V. 185. Eustath. 797, 35. ἐν ὄρεσσι reddit Homericum, vid. 797, 19.

V. 187. Pastores et canes complexuri βλεφάροισιν dederunt. Nec dissimulandum est βλεφάρων ac βλεφάροισι crebrius legi apud epicōs. At dualis et eius genitivus hic magis quadrat. Primum eum et libri comprobant et Od. 17, 490. firmat; deinde quum Homerus tum epicī plerique genitivum legitimum habent, si prae-

νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
τετράραθ', ὅππότε' ἐπὶ Τρώων αἰοίεν ἰόντων.

- 190 τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν θάρσυνέ τε μύθῳ·
[καὶ σφειας φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδὲ τιν' ὕπνος
αἰρεῖτω, μὴ χάσμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

- 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλῇν.
τοῖς δ' ἅμα Μερρόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἐδριόωντο
ἐν καθαροῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χῶρος

- 200 πιπτόντων· ὅθιν αὖτις ἀπετράπετ' ὕβριμος Ἐκτωρ
ὄλλυς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῆξ ἐκάλυπεν.

ἔνθα καθεζόμενοι ἔπε' ἀλλήλοισι πίσανσκον.

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πέπιθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ

- 205 θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
ἔλθειν; εἴ τινά που δῆτων ἔλοι ἑσχατόωντα,

V. 188. φυλασσομένοι γε Vind.

ed. — V. 202. πηγάσκων id. —

V. 203. τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα V.

l. ap. schol. A. — V. 204. ἰω

αὐτῷ Vind. quint. — V. 207.

εἴ τινά που Ed. M. 791, 39. et

libri quid. — Ib. φήμην Vind.

ed. — V. 208. ἄσσαν V., vid.

ad v. 409. — V. 210. δαμάσ-

σαντο editt. vulgar. δαμάσαντο

positio, a qua pendet, adiungitur, vid. II. 17, 438. 19, 17. Od.

4, 114. 12, 366. 23, 33. Apoll. in Arg. I, 1067. IV, 34, 606.

Quint. Sm. XIII, 536. βλεφάρουν, III, 157, 578. X, 432. XII,

401. XIV, 172, 269, 302, 393. βλεφάρων. Dativus ergo iis reser-

vabitur locis, qui additamento eius generis carent, velut 10, 26.

14, 165. 24, 637. Od. 6, 271. 12, 338. 13, 79. aliis.

V. 188. Ad orationis dissimilitudinem tollendam Vindobonen-

sis scriba versum interpolavit. Knallagen, in comparationibus ali-

quoties oblatam, cum aliis sponsoribus dubio eximit Eust. 797,

29. et Phavor. 540, 34., ex Eustathii commentariis emendandus.

V. 191. Abest a Ven. Vind. quint. Harl. et aliis. Neque eo

magnopere indigemus, quum rem ad finem perductant de integro

ordialur.

V. 199. Idem est, quem cognovimus 8, 491.

V. 204. Communem librorum lectionem vindicant schol. aliis

exemplis, ut Od. I, 73, 2, 45.; nec multum diversa annotat Eust.

798, 52, 56., add. Hermann. in Opusc. I, 321.

V. 210. Librarii culpa Vindobonensi deesse particulam et v.

410. et liber quintus sunt indicio.

- ἢ τινά πον καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν
 αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδ'
 210 ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἔπει δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 ταῦτά τε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
 ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν, ἐγγὺς ἔόντων,
 Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλιώτερον ἔσται.
 σὺν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
 225 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,

Ἀχ. Vind. ed. — V. 211. ταῦ- | ρός ἐστιν Vind. quint. — V.
 τά κε ol. vulgo. — V. 221. | 224. καὶ γε πρὸ Vind. ed. — V.
 ἐγγὺς ἔόντα Vind. quint. ol. vulg. | 225. εἴη Vind. quint. et all. pauci.
 et H. — V. 223. θαρσαλιώτε- | — lb. εἶπερ τε v. Vind. ed. Ar. —

V. 211. Copulae codices propemodum omnes fidem addunt, ut Ven. Vindd. Ambros. ap. Buttmann. in schol. ad Od. p. 592. et plerique Heynii. Eustath. tamen 798, 35. exemplaribus vulgaribus accedit.

V. 212. Horum simillima legimus in Od. 9, 264.

V. 214. Uno verbulo mutato ter comparat in Od. 1, 245. 16, 122. 19, 130.

V. 221. Genitivus ἔόντων et suavius ad aures accedit, et exquisitius esse videtur olim lecto. Probatur autem meliorum assensu non minus quam poetae more, vid. Od. 9, 166.

V. 224. Structurae insolentia ac sententiae veritas effecerunt, ut eo loco saepissime uterentur et grammatici et alii. Quorum testimoniis nihil subesse falsi corruptive cognoscimus, cf. schol. ad Eur. Phoen. 745. Platon. in Protag. 348.

V. 225. Aristarchum et eius assecras, quod τε abundare putabant, τε voluisse schol. A. nobis narrat. Cui sive emendationi sive discrepantiae prodesse videntur Od. 8, 408 — ἔπος δ' εἶπερ τε βέβηκται Λεϊνόν — eique αἰνία. Illud autem angustioribus includitur finibus, ab horum natura alienis. Neque enim dicit Dio-

ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος; λεπτή δέ τε μῆτις.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἐπεσθαι·
ἤθελέτην Ἀλάντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός·

230 ἤθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
Τρώων· αἰὲ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Τυδεΐδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσειαι, ὃν κ' ἐθέλῃσθαι,
φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
μηδὲ σύγ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείῳ
καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσειαι αἰδοῖ εἰκων,
ἐς γενεὴν ὀρώων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.

V. 228 sqq. transponuntur in Vind. Alteri. — V. 235. τῶν μὲν libri aliquot. — V. 236. πάντες Vind. unus, inepte. — V. 239. βασιλ. εἴη Vind. quint. — V. 242. κελύειτ' ἐμ' αὐτὸν

H. — V. 244. μὲν γε πρόφρων Vind. ed., male. — V. 246. τοῦτου δ' ἔσπ. editi. vulg. Vind. ed. γε σπομ. Ptol. Ascalonita. — V. 247. παρὰ τοῖς Vind. ed. πᾶσι

medes: etsi quidquam senserit, sed magis generatim loquitur: quantumvis mentis sagacitate sit instructus. Non raro autem idem valere particulas *ἐπεὶ τε*, subiunctivo sequente, docent II, 116. 12, 223. 22, 191. Od. I, 214., add. Thiersch. in gr. Gr. §. 329, I.

V. 226. Heynium frustra mirari, quod *ἀλλά γε* in nullo reperitur libro, docui ad 2, 759., adde Herod. *περὶ λῆξ. μον.* 37, 6.

V. 228 sqq. Simillimo versuum initio librarius Vindob. in fraudem inductus ita perturbavit singulos, ut v. 228. proximos duos exciperet. Quod quum liber quintus recte emendasset, Heynium, lectione varia Alteri negligentius inspecta, de ordine, qui illic sit, magis etiam mira narravit. Quod reliquum est, nihil prorsus dissentit ille liber cum aliis.

V. 238. Gerhardius in lect. Apollon. 144. *αἰδοῖ εἰκων* proponit. Verum libris et grammaticis pertinacius obulventibus, de illa vocalium diacresi licebit dubitare.

V. 242. Veteres magistri de pronominis tenore quaerunt. Nullus autem eorum vel Heynio accedit, vel, ut ille scribit, *με ὀρθοτονοῦμενον* existimat. Sed Alexio *ἐμ' αὐτὸν*, quemadmodum fieri solet, verum iudicavit, Aristarcho et Ptolemaeo obloquentibus, vid. schol. Ven. Horum rationem hīce convenire et libri cum grammaticis fatentur, vid. Apoll. de constr. II, 19, 140. de pron. 317, c. Eust. 602, 8., et recentiores adstipulantur, ut Bekker. I. I. 164. et Thiersch. in gr. Gr. 205, 15. annot.

V. 246. Adversativam importunam tum codices tum editiones

- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ Ξανθῷ Μενελάῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἰλέσθαι,
πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθροίμην,
οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἵομεν· μάλα γὰρ νῦξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
ἄστροα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηνεν δὲ πλέων νῦξ

οἶδε H. c. all. — V. 249. μήτε
γε νείκει Vind. ed. μὴ τέ τι v.
ol. vulgo. Apoll. de constr. III,
32, 296. — V. 250. ταῦτα
Vindob. un. — V. 251. ἀνεται

Vind. ed. — V. 252. παρώχων-
κεν Dorotheus. — Ib. πλέων,
πλέω, πλέω et πλέη grammati-
cor. et libror. pars. —

praestabiliore, ut Stephani, respuunt. De altera varietate γ' ἔσπομένοιο et γε σπομένοιο, quarum priorem Aristarchi nomine defendit schol. Ven., dixi in Excurs. X.

V. 247. Heynii πέρα οἶδε nonnisi editi, vulgares tuentur; codices pariter ac magistri doctissimi περίοιδε suo comprobant assensu. In hoc numero sunt Ven. Vind. quint. Aristarchus, qui alias dissidet, Eust. 802, 41., editi. Aldd. Rom. all., vid. ad vers. 93.

V. 249. Particulae coierunt Ven. aliorumque auctoritate, add. Plutarch. de adul. et am. discr. ac conviv. sept. sapient. Vol. VI, 212 et 626. [T. II. p. 57. E. p. 164. C.].

V. 251. Vind. quintus cum aliis conspirat, vid. Eust. 802, 6. Apoll. Lex. 123. Et. M. 104, 38.

V. 252. Libri non dissident, sed Dorotheus in lib. XXXI. περὶ τῆς Ἀττικῆς λέξεως contra Aristonicum et Tryphonem multis defenderat παρώχων: idemque Apollonium τὸν τεχνικὸν novisse tradit schol. A., cf. Buttmann. in gr. ampl. I, 2. p. 197.

De reliquis quomodo in varia admodum ac multiplici veterum contentione plane ac dilucide disseram, animi pendeo. At quum quaestio de illis mota alios ad alia vel emendandi vel explicandi pericula impulerit, eam non possum non breviter perstringere. Iam Eustath. 802, 17 sqq. loci ambigui triplicem cogitari posse sententiam auctor est. Quae ut clarius intelligantur, verba adscribam integra: ὁ δὲ τοῦς τοῦ χωρίου ἀμφιβολὸς ἐστὶ κατὰ τρεπλὴν ἔννοιαν. ἀδηλον γάρ τι εἴτε τῶν δύο μοιρῶν τὴν πλέω μοῖραν παρώχηνεν ἢ νῦξ, ὥς λεγέσθαι τι καὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν καὶ τὸ ὅλον τριτῆ-

τῶν δύο μοιρῶν, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὕπλοισιν ἐνι δεινοῖσιν ἐδύτην.

V. 253. λέλειπτο Vind. na. — V. 255. μὲν ἴδωκε Vind. ed. —

μόριον, ἢ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρώχοντο καὶ σὺν αὐταῖς μέρος τι καὶ τῆς τρίτης, ὥς μὴ ὕλην αὐτὴν περιλείπεσθαι, ἢ παρώχῃτε τὰ πλέω ἤγουν ἢ νῦν μόριον τῶν δύο μοιρῶν, τὸ δὲ ἑλπίον τοιγύστιν ἢ ὅλη τρίτῃ μερὶς λέλειπται. Τὸ δὲ πλέω εἰ μὲν δίχα τοῦ ὦ γράφεται, δηλοῖ ἂν, ὥς ἢ νῦν κατὰ πλέω μοῖραν τῶν δύο παρήλθεν, ἢ καθ' ὑπερβαίον, ὅτι τὰ ἄσπρα τὰ πλέω, τῶν ἀφ' ἰσότητος ὑπὲρ γῆν ὄντων τὰ δύο τῶν μοιρῶν ὥχετο· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ὦ γραφεται, λέγει ἂν, ὅτι παρώχῃτε πλέων νῦν τῶν δύο μοιρῶν. Cf. Hermann. In commentar. ad Aristotel. art. poet. p. 184. Unde controversiae istae sint natae, Porphyrius apud schol. B., totum hunc locum copiosus persequens, luculenter ostendit. Ex eo enim perspicimus, quid sit, de quo potissimum incerti fuerint docti Homeri interpretes. Etenim Ulixem sibi contradicere poterant, quia, si duabus noctis partibus plus erat elapsum, ne tertia quidem pars integra superfuit. Ea in re celebrata illa quaestio, ad quam expediendam multi convolarunt, vertitur. Quae si recte posui, illud, quod primo affert Eustathius, omnium minime convenire poetae verbis sequitur. Itaque huius explicationis auctores vel πλέω vel πλείων scripsisse consentaneum est. Nec temere me sic iudicare Apionis probat ratio. Nam hic, si Porphyrio fides habenda est, πλέω reddidit hisce: τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρήλθεν, ἢ πλείονα παρὰ τὰς μοῖρας τὰς δύο. — Ἀνύταται δὲ καὶ Θηλυκὸν ἑνικὸν εἶναι, πῶσιν αἰτιατικὴν προβάλλον, ἢ νῦν παρήλθε τὸν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. Quorum etsi priora utramque Eustathii interpretationem, primam atque alteram, admittunt, ultima tamen illi suli sunt apta. Nec minus scholl. B. et, nisi fallor, Hesychius I, 586., cuius verba manca ad nos pervenerunt, id verum existimarunt. At vero horum consensu nemo facile adducetur, ut formam dicendi, Atticis fortasse probatam, epicis sane ignotam Homeri fuisse credat. Quodsi ultimam Eustathii rationem amplexus fueris, eodem revolveris. Nam ea quoque ita demum erit probabilis, ut πλέω νῦν legatur. Id ut manifestius appareret, Autochthon grammaticus παρώχῃτεν δὲ πλέω νῦν intulit, idque illustrat hisce: τοῦτοις τε τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρει παρήλλαχε, τῶν β' μοιρῶν παρωχημένων. Relinquitur igitur medium eorum, quae Eustath. proposuit, et idem, quanquam pari premitur incommodo, plurimorum tamen assensum tulit. Sed in singulis iterum abeunt in diversa. Sic Metrodorus, quocum aliqua ex parte Hesychius l. l. sentit, πλείων de pleua nocte maluit accipere, quam de maiore eius portione, comparans Il. 2, 226. 4, 262. Quocum fere facit schol. V.: πλέω (emendat. πλείων)· οὕτω διὰ τοῦ ὦ, κατὰ τροπὴν τοῦ ἢ εἰς ὦ. Metrodorus autem ad iudicium stabillendum annotat: πλήρης γὰρ ἢ νῦν τῶν δύο μοιρῶν γεγονυῖα παρώχῃτε, τριτάτης δὲ τι περιλείπεται. Ea minus probaverim, quod prius iam aberrat a vero. Etenim, si noctis tribus vigiliis descriptae, duae partes evanuerunt, mediam noctem sive dimidio plus exactum esse colligi poterit. Alius hoc invento ad pravam διόρθωσιν perpulso videmus, dum soadent: τριτάτης δ' ἔτι μοῖρα λελ., i. e. tertiae

255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασύμειδης
φάσσανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηὶ λίλειπτο —

V. 256. παρὰ νηυσὶ οἱ. vulgo et H. —

partis aliqua pars restat. Aristoteles, tertia noctis vigilia superstita, dimidio plus praeterlapsum esse subtiliter et operose demonstravit. Noctis enim, in duodecim horas distributae, dimidium dicit efficere sex horas, quarum dimidium si auctum volueris, quanto sit auctum minus apparere. Iam si pronuntiaveris nonnullam tertiam eius partem restare, horis octo elapsis, quattuor superesse. Quo concesso, poëtam id noctis tempus, quo res sit acta, plene et accurate indicasse statuendum erit. Ut autem sint fortasse, qui Aristotelis acumen laudandum putent, ita quidem exactam istam mathematicorum computationem et ab Homeri simplicitate et a poetarum ore ac more alienissimam duxerim. Chrysippus porro et alii rei originem vel a sermone quotidiano minus subtili, vel a poetæ nostri consuetudine, quae numerum certum et plenum incerto atque impari substituere soleat, repetunt, idque exemplorum multitudine comprobare student. Ad postremum istis grammaticorum tricis et disceptationibus, quemadmodum alias saepe factum est, antiquissimi iam critici in eam deducti sunt suspitionem, ut verum spurium censerent, eumque obelo confoderent. Itaque docet schol. A. poëtam generatim loqui, neque in singulis sigillatim definiendis versari, sufficere ergo v. 252.: addit praeterea τῶν δύο et τοῖς δύο in Homericeis non reperiri. Quibus de caosis, ut credere par est, Aristophanes verum spurium iudicavit, Zenodotus ne scripsit quidem. Excidit enim, quod Heynio fucum fecit, apud schol. adverbium negandi. Haec Heynius, cui insuper articulus molestiam creavit, cupide arripit, et veterom sententiis uberius prolatis, in eo tandem subsistit, ut, inutilli rhapsodi παραγράφους opera resecta, locum optime quadrare fateatur.

Equidem nec singula deinceps refutabo, neque in loco difficili atque interpretum nodum, quod alunt, in scirpo quaerentium controversiis maxime obnoxio diu admodum haerebo. Attamen praemittendum erit, numeralis δύο genitivum et dativum metri causa non mutari a poetis epicis, vid. Od. 10, 515. Eust. 802, 16 sqq. Matth. in gr. Gr. §. 138. Totus autem versus tolli vix poterit propterea, quod hic locus antissimae illius noctis tripartitae descriptionis quasi fundamentum est. Sublato enim illo, ut aliorum exemplis abstineam, neque Od. 12, 312. cli. 14, 483. neque Apoll. Arg. 1, 1081. quisquam recte et plene intelliget, add. Polluc. Onom. 1, 17. et eius interpretes. Veteres, si quid intellego, eo maxime turbati sunt, quod πλέων sive πλεον, ita enim pleorone, quibus addo Herodianum in Villotianij anecdot. gr. II. p. 96., voluisse cognovimus, propius iunxerunt cum verbis instantibus τῶν δύο μοιράων. Quo facto et orationis molestia et ambiguitas ista, qua, quid sit illud, quod aliquanto plus duabus partibus vnetur, minus appareat, demum progignuntur. Itaque omnium simplicissimum et verissimum iudicaverim, si genitivos τῶν δύο μοιράων, interpuncto in fine vers. 252. deletis, cum nomine πλεων τῷ arctius connectimus; hoc quidem sensu: praeterit iam

καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇην ἔθηκεν
ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταϊτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῇ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
καὶ ξίφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇην ἔθηκεν
ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
265 εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο

V. 258. ἄλλοφον Vind. ed. Ar.
Et. M. 175, 1. Eust. 803, 17.
H. — V. 259. ῥύται Heynii
coniect. — V. 263. ἔκτοσθεν
Ald. 2. et antiq. — V. 264.

τρέχον ἔνθα Bentlei. coniecit. —
V. 265. ὀρώρει V. L. ap. schol.
A. — V. 266. Ἑλεῶνος Ptolem.
Ascalonit. Ὀρμενίδαο Vindd. —
V. 268. Σκαυδέει Vind. ed. et

plenior nox illarum duarum partium sive vigiliarum, tertia vero adhuc superest. Quae si probe et commodè disputavi, pronomini τῶν sua et propria vis est, manu enim quasi significat duas illas noctis partes, quae effluxisse dicuntur. Veterum plerique, formae perrarae πλώων, cuius exemplum apud epicos inveni nullum, infesti, omnia alia circumspexerunt auxilia, quibus Homeri perspicuitati offecerunt. Quodammodo tamen nobis assentiuntur schol. ad Od. 1, 58. et Hesych. II, 977., quanquam horum etiam ratio vacillat. Sed nostra ac patrum memoria. Berglerus et Passovius in Lexic. v. μοῖρα id, quod res postulat, scite et prudenter sunt assequuti. Denique adicio de interpunctione Ven. Vindd. Eustath. 802, 7. Romanam et antiquissimas propemodum omnes mecum congruere.

V. 256. Plurali, qui parum aptus est, nemo fere subsidio venit, cf. Eust. 803, 14.

V. 258. Numero dactylico sufficere possit ἄλλοφον, quo utitur Apoll. in Lex. 387. una eum iis, quos supra nominavi. Tuetur tamen λ geminum Venet.

V. 263. Importunum ῥ, Rom. praecunte depulsum, facessero iubent libri, add. Eust. 803, 21.

V. 264. Omnes, quos vidi, Bentleii suspicioni adversantur, add. Eust. 803, 22.

V. 265. Heynii schol. Venet. nihil discrepare a vulgari- bus auguratur. Certe ἀρήρει, quod Et. M. 672, 2. testimonio confirmatur, rei locique naturae quadrat egregie.

V. 266. Ptolemaeus Eleonem, cuius hic mentio fit, diversam ratus ab urbe Boeotiae (vid. 2, 500.), spiritum asperum praefigit. Contra eum disputat Demetrius Scepsius apud Strabonem IX, 670, c. probatque nullam eius nominis urbem in Phocide quaerendam esse. Ὀρμενίδαο, quod in Vindd. et edit. quibusdam vulgaribus legebatur, quum a codicum tum a scriptorum fide abhorret.

V. 268. Dativum nonnisi in paucis et iis recentioribus lectum

ἔξειλετ' Ἀντόλυκος πυκινὸν δόμον ἀντιπορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·

270 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ὧ παιδὶ φορῆναι·

δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' ἵεναι, λπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο

275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀρφνῆτην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.

V. L. ap. Eust. 804, 32. Σκάν- | πῆλόν Ἀθ. Zopyrus, Ald. 2.
δεινὸν δ' ἄρα Bentlei. conl. — V. | Παλλὰς Ἀθήνη Vind. ed. — V.
273. παρ' αὐτόθι Vind. ed. — | 276. κλάγξαντος Ald. 2., male.
V. 274. ἐρωδιον V. — V. 275.

testatur Eustathius: Vindobonensi autem edito liber quintus obstat. Unus illorum et schol. Ven. ad 11, 21. Σκάνδειαν δ' ἄρα proponendo Bentlei concinit, acgre tamen aberit adversativa.

V. 273. Loci adverbis, qualia sunt αὐθι et αὐτόθι, praepositionem κατὰ nunc adiungunt nunc ab iis separant librarii. Sed recte, opinor, Eust. 804, 53. et schol. A. κατὰ referunt ad verbum proximum. Nullum certe apud Homerum mihi innotuit exemplum, quod contrarium suaderet, vid. 17, 535. 21, 201. 24, 470. Od. 21, 90., ubi κατὰ eodem verbo velut suspensa tenetur. In aliis αὐθι sive αὐτόθι καθίστασθαι, nec vero κατὰθι ἵστασθαι, poetam commisisse, vel ex eo patet, quod καθίστασθαι innumera locorum copia vindicatur, cf. Il. 13, 653. Od. 10, 567. 21, 55. Denique Il. 21, 344., cuius Passov. in Lex. v. κατὰθι recordatus est, perperam annumerari illis demonstrari potest. Quod rationi consentaneum dixi, ei libri adsunt plerumque, e quibus Vindd. nunquam dissident, Venet. semel 24, 470. κατὰθι temere commiscet. Fines vero ab Homero et epicis antiquissimis constitutos Alexandrini, velut Apollonius Rhodius, aliquantulum promovisse videntur, quanquam in summa et librorum et editorum inconstantia nihil pro certo affirmaverim.

V. 274. Nomini ἄπαρ εἰρημένῳ ἱ subscriptum, cuius vestigium nusquam alibi apparet, temere adhaesit in Veneto, vid. Apoll. Lex. 304.

V. 275. Partim de augurio Diomedis et Ulixi oblato, partim de tribus ardeae generibus subtiliter et copiose disserunt interpretes Graeci, quorum decreta sigillatim percensere longum est, vid. Aristotel. histor. animal. IX, 2, 8. ibique Schneiderum. Huc autem spectavit criticorum quorundam sollertia, qua Homerum, ut qualis fuerit ardea intelligeretur, πῆλόν sive πῆλλον, i. e. pullum, scripsisse putarent, cf. scholl. LVR. et Eust. 804, 62. Ita iudicavit Zopyrus in quarto libro de Mileto condita, cuius verba scholl. B. refert: ἐν τῇ νυκτιγροσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θείους πῆλόν Ἀθηναίη, μεταγράφουσι τινες καὶ φασὶ Παλλὰς Ἀθ., τῇ ἐπι-

χαῖροι δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

Κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
280 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
κίχλυθι νῦν καὶ ἐμῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·

285 σπείό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδῆϊ δίῳ
ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦμι.
τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
κεῖς· ἀτὰρ ἄψ Ἀπιδῶν μάλα μετμερα μῆσατο ἔργα

290 σὺν σοί, δία θεῶν, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε,
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοὴν ἦνιν, εὐφυνέτωπον,
ἀδμήτην, ἣν οὐπώ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·

V. 278. κλῦθί μοι Vindd. Eust. | et ol. volgo. — Ib. ἐφικ. V. —
805, 24. Rom. W. — V. 280. V. 282. κιν Τρ. V. Vindd. et ol.
φίλαι, Ἀθ. Vindd. editt. anti- vulg. — V. 284. κίχλυθι δὲ καὶ
quiss. et V. L. Eust. 805, 33. ἐμ. Gregor. Cor. de dial. 434.
φίλαι, Ἀθ. Thiersch. in gr. Gr. — V. 290. πρόφρασσα editt. an-
§. 213, 39. annot. — V. 281. tiquiss. et libri pauci. — V.
εὐκλείας Vindd. Eust. 805, 3. 291. παρίστασο Ar. παρίστασο κ.

ὁτιώ ψυχπαγωγοίμενος, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. Sed
maximopere vereor, ut ille suam regum naturalium scientiam pro
Homericis nobis venditaverit; nam contra stant et libri et gram-
matici, vid. Et. M. 389, 26.

V. 278. Poetae est uterque casus, vid. Od. 4, 762. 6, 324.
cfl. Il. 5, 115., quod quum proxime ad nostrum accedat, parui
Veneto et aliis.

V. 280. Quod nunc fertur Eustath. 805, 32. pluribus de-
fendit. Num vero prior natura sit longa, dubium est.

V. 281. Schol. Ven., cui aurem praehuerunt editores, εὐκλείας
praeferrunt, vid. Od. 21, 331. Neque discrepat Et. M. 392, 20.,
etsi tenore pravo, quem facile corrigas, utitur.

V. 290. De vocis origine quaerunt schol. Ven. Et. M. 691,
41., alii; de sibilis geminanda nemo dissidet, add. Eust. 805, 39.
Hesych. II, 1062. Phavor. 1288, 34.

V. 291. Aristarchus ad aliorum normam παρίστασο voluit.
Repugnat Homeri et epicorum usus, vid. Il. 314. 17, 179. Od.
22, 233. Apoll. Arg. III, 1.

τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κίρασιν περιχύνας.

- 295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κόρυϊ μέγαλοιο,
βάν ῥ' ἔμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

- Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ
300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
τοὺς ὄγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
δώρῳ ἐπι μέγαλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.

- 305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι Θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι,
ἢ ἐφυλάσσονται νῆες Θοαί, ὥς τὸ πάρος περ,

- 310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὕψ' ἡμετέροισι δαμένετες

πόρε κῦδος Z. — V. 294. περι-
χύνσας Vind. Alteri. — V. 298.
αἰφόνον sive ἀμφόνον et ἀνέ-
κρας vulgo olim. — V. 299.
εἶασεν E. libr. et ol. vulgo. —
V. 300. κικλήσκετο V., perpe-
ram. — V. 302, ἀρτύνετο Apoll.

Lex. 162., male. — V. 306.
ἀριστεύωσι V. ol. vulgo et H.
αὐτοῖς, οἳ φροῦνται ἀμύμονα
Πηλεΐωνα Z. καλοῖς, οἳ φ. κ. τ.
λ. Aristoph. — V. 309. τοπά-
ρος περ Vindd. St. et nunc
vulgo, —

V. 294. Sibillam ab aditu prohibent meliores, ut Ven. Vind.
quintus, alij, cf. ad 7, 86.

V. 298. ἄμ φόνον, ἄν νέκρας bene restituerunt, vid. ad 5,
87, 8, 441.

V. 299. Numerorum vitium sustulit Clarkius, vid. eum
ad Il. 4, 42. et libellum meum de pros. Gr. §. 52, 2. ann. 1.
Gerhardius spondiaca clausula impulsus in lect. Apoll. 145. εὔ-
ρασεν Ἐκτωρ legendum esse suspicatur. Cuius etsi simile sit Od.
4, 408., Hector tamen Troianorum tanquam mater sive nutrix in-
cummode profecto inducatur. Benthleius εἶασχ' Ἐκτωρ adscri-
pserat. Sed praestat illud, quod Vratislaviensi uno nititur.

V. 300. Praeter rem Venetum occupavit litera subscripta,
alias ab eo sprete, ut 2, 404. 7, 139. 9, 569.

V. 306. Vindobonensibus Aristarcho, uno excepto, assentien-
tibus cum Wolfio parui, praesertim quum Eustath. 806, 19.
idem vulgato apponat. Vind. quintus: οἳ κεν ἄρ. ἴσασιν, cui et
particula obest et nimis plena atque accurata rerum Graecarum
scientia, quae Hectori fuisse diceretur. Zenodotus denique et
Aristophanes suum hauserunt e vera. 323: contra quos disputant
Eust. 808, 25 sqq. et scholl. ad h. l.

φύξιν βουλευόνται μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδικοῦτες αἰνῶ.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,

315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

ὃς δ’ ἦτοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.

ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

“Ἑκτορ, ἔμ’ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ

320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθόμεν, ἐκ τε πνθίσθαι.

ἀλλ’ ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσοῦν
ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

V. 311. βουλευόνται Vind. ed.,
male. — V. 316. ὃς δὴ τοι
vulgo. — V. 317. κασιγνήτοισι
Z. — V. 318. Ἑκτορ εἶπε πα-
ραστάς ol. vulg. et H. — V.

321. ἀνάσχειν vel ἀνάσχειν all.
vett. — V. 323. φορέουσι πο-
δώκεια II. V. I. up. schol. A.
— V. 324. ἀποδόξης Vindd.
editt. antiqq. et Et. M. 283, 18.

V. 316. Particulae male divisae suspicionem moverunt
Hermannō ad h. in Ven. 226. Quae quum ab Etym. M.
484, 43. corriganur, Homero familiare revocandum erat, quan-
quam idem 295, 47. cum vulgato sentiat.

V. 317. Zenodoteum et poetae perspicuitati offere, et Do-
lonis ignaviam, quam magnam fuisse postea videmus, tollere schol.
A. prudenter intellexit.

V. 318. Vulgatum melioribus cessit, ut Ven. Vindd. et aliis
plerisque, ac minus idoneum concioni erit illud, quod e locis si-
milibus, ubi revera accedit alius ad alium, huc venit, cf. 6, 75,
12, 60, 210. 13, 725. 23, 617.

V. 321. Schol. A. annotat: ἀνάσχεο· διὰ τοῦ ὅ αἱ Ἀριστάρ-
χου, nec diversi quidquam praebent aut libri aut Eustath. 808,
31, 60.

V. 324. Tenorem inclinando ἄπο, i. e. procul ab opinione,
planius indicandum existimasse nonnullos constat, vid. schol. Ven.
ad II. 9, 353. et Passov. in Lex. v. ἀπὸ I. p. 259, h. Considera-
tius, opinor, id adverbii proprium esse statuunt Eust. ad II.
186, 32. et grammat. apud Bekker. in anecd. Gr. I, 425, 25.
Neque invertunt accentum optimi tum libri tum grammatici, velut
Apoll. in Lex. 324. schol. Ven. Eust. 808, 37. Alio vero mendo
ille laborat I. I., dum ab initio scribit: οὐδ’ ἐγὼ οὐχ ἄλιος, at
conf. eundem p. 606.

V. 328. Scribarum negligentia quoties βαλεῖν et λαβεῖν per-
miscuerit, nemo ignorat. Quare miror fuisse qui βάλειν, prae-
stantissimorum testimoniis depulsum, aut defendendum aut redu-
cendum putarent. At meminisse debebant βαλεῖν eius esse, qui
quid alius imponit manibus, λαβεῖν vero de eo dici, qui quid ma-
nibus capit, vid. 8, 116. 15, 229. Quint. Smyrn. XIII, 5.

δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

- 325 τόσσα γὰρ ἐς στρατὸν εἰμι διαμπερές, ὅσσ' ἂν ἱκωμαι
νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς γὰρ· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὁμοσεν·
ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,

- 330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.

Ὡς γὰρ, καὶ ῥ' ἐπίορχον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυενεν,
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὅμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

— V. 328. σκῆπτρον βάλε Vind.
ed. et olim editt. vulgar. — V.
331. ἀλλὰ σε φημι vulg. ol. et
H. — V. 332. ἁπώμοσεν Vindd.
editt. vulgar. et H. — V. 333.

ὅμοισιν Vind. quint. — V. 334.
ἔκτοσθε id., male. — Ib. πε-
λαιο, ut videtur, Et. M. 680,
21. —

Scite igitur huic fidem faciunt Ven. Vind. quint. libri all. et
Eustath. 808, 35., etsi Romana iteram degeneravit.

V. 331. Accentus pravitate, iam a Wolfio electam,
Bekker. l. l. 155. et Thiersch. in gr. Gr. §. 205, 14. notant.

V. 332. Varietatem hic obviam ab antiquissimis inde tempo-
ribus propagatam scimus. Atque ἁπώμοσεν quidem vulgare et com-
mune fuit, ἐπώμοσεν Aristarcho placuit, cuius auctoritatem sequi-
tur Venetus. Heynius Aristarchum deterius asplexum esse
censet, quod Homero usitatum sit ἁπώμοσε. Sed fallitur; nam
etsi saepe illo utitur, tamen semper fere significat aliquid abiur-
gare sive iureiurando interposito negare, cf. Od. 2, 377. 10, 345,
381. 12, 503. Unus locus, qui olim adversabatur, Od. 16, 435.,
hodie emendatus est ex Harleiano et aliis. Quare recte in uni-
versum de his verbis et Hectoris promissis praecipit Eustath.
809, 38 sqq. hisce: δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν τῆς Ὀδυσσεύος, οὐκ ἐπο-
μνύναι μὲν τὸ καταφατικῶς δηνύναι, οἷον· τῇ τὸ θεῖον ποιήσω
τόδε. ἀπομνύναι δὲ τὸ ἀποφατικῶς δηκασαίνεσθαι, οἷον· μὰ τὸ
θεῖον οὐ ποιήσω τόδε τι. ἐνταῦθα οὖν ὁ Ἐκτωρ ἀμφὶ ποιεῖ, ἀπο-
μνύνετος μὲν διὰ τὴν ἄρσιν, ἐπομνὺς δὲ διὰ τὴν θέσιν. Ἐπομνύναι
vero esse iureiurando affirmare alia poetarum ostendunt exempla,
velut Hes. theog. 793. Apoll. Arg. 11, 715. Theogn. 1195.
μήτι θεὸς ἐπίορχον ἐπώμνυθι. Iam si haec vere et commode sunt
dicta, Aristarchum, cuius ratio Eustathium minime latuit, sapien-
ter praetulisse ἐπώμοσεν consequens erit. Ad haec denique acce-
dit, quod schol. B. addit: γράφεται· καὶ ῥ' ἐπεὶ ὁμοσεν, cui
nullam aliam subesse crediderim diversitatem nisi Aristarchi ἐπιορ-
χον ἐπώμοσεν, paullisper vitiatam. His igitur de causis, quem-
admodum Wolfius iam fecerat, Aristarcho et Veneto sum
assensus.

V. 334. Etymol. M. auctor num recesserit ab Homeri libris,

- 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὀξὺν ἄκοντα·
βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἐμύλλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὄμιλον,
βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
- 340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διομήδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
οὐκ οἶδ' ἢ νῆεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέροισιν,
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων.

V. 335. κρατὶ δ' ἐπὶ Ptolem. Ascalon. ἐπ' ἑκτιδέην grammaticor. pars. — V. 336. ἐπὶ v. V. ποτὶ Vindd. et ol. vulg. — V. 341. οὗτός τις Ar. — V. 344. παρ' ἐξελθ. V. παρὶς ἐλ-

θεῖν East. 810, 41. — V. 346. παραφθοαίῃσι nunc vulgo, παραφθάρῃσι Vind. quint. — V. 347. ἐπὶ v. Ar. ποτὶ Vind. quint. et all. Kust. 810, 43. — Ib. στρατόσφιν Vind. ed. στρατόσφιν pr.

mihi nondum liquet, vid. tamen Ruhnken. in epist. crit. II, 205. et schol. ad Apoll. Arg. II, 124., e quibus sua hausit ὁ ἔνυμφολόγος.

V. 335. Animal avibus at apium alvearibus infestum, catulo simile, quod alii mustelam, alii viverram Latinorum esse censent, *ἑκτίδα* vocant Graeci, cuius ex pelle Doloni erat cassis confecta. Quare quibusdam melius est visum κρατὶ δ' ἐπ' ἑκτιδέην. Sed quadrisyllabum respuit v. 458. Itaque κτιδέην per aphaeresin idem valere atque *ἑκτίδα*, scholl. AD. et Eustath. 809, 59 sqq. perhibent. Alii animal ipsum κτεῖς et *ἑκτίς* appellatum esse coniciunt, ut Apollon. in Lex. 421. cl. 424. Hesych. II, 360., quanquam ἔ forte fortuna extritum esse potest: id quod nobis persuadent alii, ut Suid. II, 384. Zonar. II, 1261. Phavor. 1118, 46. Alii *ἑκτίος* siue milvii pelle Dolonem caput obtexisse falso putarunt, cf. Apoll. Ceterum de animali isto fusius exponunt Nicand. in Ther. 196. et eius scholiasta, Aristotel. in hist. animal. IX, 7, ubi vid. Schneiderum.

V. 336. Perpetua varietas, ποτὶ et προτὶ, quibus legibus sit adstringenda, vix dicas. Hoc quidem loco ποτὶ et in editt. prioribus fertur et Vindd. est, Attamen schol. A. ait: γράγεται προτὶ νῆας.

V. 341. Aristarcho plures concinere schol. Ven. indicat. Neque ita male censet Heynius οὗτός τις elegantius, quod quis sit advena ille, ignorat Ulixes, ac Priamus simili pronomini vi et abundantia aliquoties ex Helena quaerit: ὅστις δὲ ἐστὶν Ἀχαιοὺς ἀνὴρ, vid. 3, 167, 192. Praeterea τοι, ubi melius quadrat, e vers. 477. huc tractatum, videri potest. Sed nihil temere agendum putavi, primum quod libri ad unum omnes respondent, neque Eustath. 810, 12. ab his dissidet; deinde nullum aliud Homeri novi exemplum, Aristarcho congruum, paucis ei contraria, vid. Od. 7, 48. 21, 334.

V. 344. Eustath. non minus quam Ven. perperam reliquant communem librorum usum, vid. Excurs. XVIII.

ἀλλ' ἔωμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

- 345 τυτθόν· ἐπεῖτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπάξαντες ἔλοιμεν
καρπαλλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθίῃσι πόδεσσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφῃ προτιελεῖν
ἔγχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστν ἀλύξῃ.

- Ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύνεσσιν
350 κλινθήτην· ὃ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀρραδίῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπὶ οὔρα πέλονται
ἡμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραι εἰσιν

V. St. ποτιελεῖν Vind. un. et

V. L. ap. schol. A. — V. 348.

ποτὶ Vind. ed. — V. 349.

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπλοῖσε βοῇν
ἀγαθὸς Διομήδης·

ἐλθόντες δ' ἑκάτερθι παρὲξ

ὁδοῦ κ. τ. λ. Aristoph.

παρ' ἔξ V. πάρεξ ol. vulg. et

H. — V, 351. ἐπλούρα vulgo. —

V. 346. Ven. Vindd. et omnes fere alii παραφθαλῆσαι, vid. schol. A. Cuius meotem Heynius et Thiersch. in gr. Gr. §. 215, 49. minus perspexerunt, rati optativo libros et interpretes patrocinari. Illi vero vix alius quisquam praeter schol. brevem opitulatur, nam Eustath. 810, 41., ut alii, subiunctivum fuisse censet. Ne quis autem Etym. M. 792, 30. nobis contrarium putet, eius verba ad v. 368. pertinere obiter addo. Iure igitur Hermannus in opusc. II, 35. mudum, qui hodie obtinet, manifestum vitiatum dicit, quod res certo sit eventura. Quapropter subiunctivus, qui et Thierschio placet in gr. Gr. §. 223, c., revocandus erat.

V. 347. Ut orationem variaret, Aristarchus de more suo ἐπὶ νῆας anteferendum putavit. De ᾧ finali diverse indicari potest: additum enim est vel ab iis, qui ποτιελεῖν satis habebant, vel finitimum est nostrum adverbium loci οὐρανὸν θεν προύκωνται aliisque eius generis, de quibus summam ac breviter disserit Bekkerus in cens. ed. Wolf. p. 124.

V. 348. Vind. quintus cum Ven. προτὶ tuetur.

V. 349. Aristophani et aliis molestus fuit dualis, quod Ulixes solus sermocinatur. Auxerunt igitur ad difficultatem istam reinvendam Iliadem versu. Aristarcho, illi obloquuto, subscribit schol. A. exemplo allato simillimo ex II. 21, 298. Neque poetam, impetu quasi abreptum, ea rerum oblivio dedecet. Absurdum est παρὲξ ὁδοῦ, quod in Vindd. et edit. plerisque fertur, vid. ad 9, 7. Illo etiam mendosius recitat Etym. M. 570, 21. παρ' ἔξῳδον ἐν πικ., sed id librarii socordiae esse tribuendum cognosci potest ex eodem 652, 46. Ceterum Etymologicum Aristophaneum ignorasse documento est prior locus.

V. 351. Composito ἐπλούρα, quod quid significare possit, nemo facile dicat, exigua admodum fides est: certe optimi quique Ven. schol. A. et Eust. 811, 6. ἐπὶ οὔρα comprobant, idque verum aptumque esse docet schol. bisce: οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεψίον· μεταξὺ γὰρ πάλιν συνδέσμος, ἐπ' ὅσον οὔρα. Quum vero de loci

ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὃ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.

- 355 ἔλπειτο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταίρους
ἐκ Τρώων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ῥ' ἄνδρας δῆλους, λαμπρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φενγόμεναι· τοὶ δ' αἴψα διώκειν ὠρμήθησαν.
360 ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῶ κύνε, εἰδότε θήρης;
ἢ κειμάδ' ἢ ἐλαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθήρσι μεμηκώς·

V. 354. ἐπεδραμέτην V. vulgo et
H. — V. 356. ἀποστρέφοντας
Vind. ed. — V. 358. αἴψα
Apoll. in Lex. 68., male. — Ib.
γνῶ ἄνδρας Vind. ed. — V.

359. τὸν δ' αἴψα id., ὦκα et
ὠρμήθησαν VV. LL. ap. schol.
A. — V. 359. καρχαρόδοντες
Apoll. in Lex. 383. — V. 362.
ὃ δέ τε pr. A.: Eust. 812, 5. —

sententia et verbi illius vi atque usu interpretes recentiores aequae priores valde dissentiant, ne quaestione longa et difficili legentium patientiam fatigem, peculiari Excursu XX. ea de re et huic cognatis explicabo.

V. 354. Magis Ionicum habet Heynius ἐπεδραμέτην, etsi augmentum Aristarchi est, add. Rom. et Eust. 811, 29. Discordes quidem sunt iidem infra 23, 418, 447, 433., et cum vulgaribus ἐπεδραμέτην exhibent, at nullam video rationem, qua motus ἐπέδραμιν et ἐπεδραμέτην apud Homerum scribas. Iam quum illud non solum poetae usu, verum ab aliis etiam epicis frequenter vid. 4, 524. 5, 617. 14, 421. Callim. fr. 44. Theocrit. Id. XXV, 70. Dionys. Perieg. 1184., ἐπεδραμέτην solum congruum esse liquet. Par fere labes abstergenda est Apollonio III, 1162. οἷον ἐν κακὸν ἔργον ἐπεκινώσατο βουλῇ, vid. eiusdem IV, 435. Nonnu. Dionys. XXVI. 290. alib.

V. 356 sq. Obscuriora sunt, quod, quomodo poeta singula voluerit nexa, minus apparet. Quare, ut in ambiguis fieri solet, triplici modo haec et distinxerunt et explicuerunt. Primum ultimum reliquis separando vulgo transferunt: animo enim speravit amicos e Troianis venire revocatuos, ab Hectore iterum missos. Ea quidem ratio hodie communis est, et a Wolfio Vossioque probatur. Quum vero πάλιν, i. e. τοῦπίσω, ad eam parum quadrare sentiret Heynius, aliam inivit viam a schol. A. iam patefactam, et πάλιν ad ἵεναι retulit, ut Ἑκτορος ὀτρύναντος sigillatim esset positum. Iam sententia oritur haec fere: speravit enim animo socios e Troianis, ut reverteretur, revocatuos, Hectore iubente. Sed importune profecto uuum idemque iisdem propemodum verbis bis aderit: ἀναστρέφοντας ἵεναι πάλιν. Deinde coepto isti obstat etiam structura legitima verbi ἔλπειτο. Illud enim vel infinitivum vel accusativum infinitivo adiuncto sibi postulare recte tradunt, vid. 12, 407. 13, 8. 15, 288. 16, 609. 17, 236, 406. Accusativus solus nonnisi de eo dicitur, quod ita eventurum esse aliquis animo quasi praevidet, cf. 13, 609. Od. 3, 276. Tertium denique scholl.

ὡς τὸν Τυδείδης ἡδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι
φύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἐμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ· ἵνα μὴ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίῃ ἐπενζάμενος βαλεῖν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

370 Ἴη μὲν', ἥε σε δουρὶ κηγήσομαι· οὐδὲ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἢ ῥα, καὶ ἐγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.

Ib. μεμικῶς Vind. ed. — V. 371. ἐμῆς ὑπὸ χ. ἀλ. edit. — V. 372. καὶ βάλεν, antiqu. — V. 372. καὶ βάλεν, vid. ad 2, 278. — V. 368. Ἰη- οὐδ' ἀφάμαρτε grammatici qui- θῆ. V. Vindd. vulgo ol. et H. dam. —

AD. afferunt, qui, interpuncto post nomen Τρώων collocao, λέγει πάλιν Ἐκτορος διγύνακτος iungendum esse arbitrantur. Hoc vero eadem de causa, quam modo exposuimus, falsum esse patet. Quare quod aiunt in hoc loco aqua nobis haeret. Si quid autem video, interpretes eo sunt decepti, quod πάλιν rursus significare putarent. Itaque πάλιν Ἐκτορος διγύνακτος nihil aliud erit, nisi: Hectore reditum iubente, quo quidem additamento poeta planius et magis perspicue illustrat verbum ambiguum ἀποστρέφοντες. Hacc si vera sunt, nihil neque ambigui neque obscuri residuebit, dummodo virgula, versui priori medio interiecta, quam libri non agnoscunt, litora inducatur.

V. 360. Plurali abstinere iubent et libri et Et. M. 503, 1, cf. 13, 198 sq.

V. 362. Aristarchi editionibus defuisse copulam schol. A. refert. Scripsisse igitur putandus est: χῶρον ἂν ὑλήεντα, ὃ δὲ πρ., de quo valde dubito. Vind. inepte μεμικῶς, quod tauri, nec vero leporis esset, cf. Eust. 812, 6. et lexicographos.

V. 364. Διώκετον ism veteres movit quaestiones: alii enim dnalcm praesentis esse censuerunt, alii imperfecti formam rariorem, de quo nostra aetate conscutiant fere, vid. Bekker. l. l. 139. Schaefer. ad Apoll. Rhod. schol. II, 296; Buttmann. in gr. ampl. §. 87. ann. 2.

V. 368. Optativus quum librorum parti acceptus refertur, tum poetae usu vindicatur, cf. 22, 207., ubi nulla est codicum dissimilitudo.

V. 371. V. Vindd. Eust. 812, 18. ἀπὸ χειρὸς ἀλύζειν tuentur, idque accomodatius est Diomedis, hastam eminens missuro; ubi autem res cominus geritur, ὑπὸ erit praefendum, ut 13, 395. cll. 12, 113. Od. 23, 332.

V. 372. Inutili acumine critici quidam reliquerunt exemplarium fidem, teste schol. A. Quaestionem vero temere propositam, quomodo iecerit, neque aberraverit, sed consulto non laeserit Dolonem Tydides, insulse satis solverunt, particula ἂν enuntiationi

δεξτερον δ' ὑπὲρ ὤμων ἐϋξον δουρὸς ἀκωκῇ
 ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρθυσεν τε,
 375 βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων —
 χλωρὸς ὑπαὶ δέουσ. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·

Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολύκητὸς τε σίδηρος·
 380 τῶν κ' ὕμιν χαρίζαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 θάρσει, μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἐρχεαι οἷος

V. 373. ἐϋξον vulg. et H. ἐϋξον̄
 Ptolem. Ascal. — V. 376. ὑπὸ
 δέουσ H. — Ib. κινήτην V. l.
 ap. Eust. 812, 6. et all. — V.

378. ἐγὼ Heynii coniect. — V.
 380. χ' ὕμιν Vind. ed. — V.
 384. ἀγόμενον Vind. quint. in
 marg. — V. 385. ποῦ et ποῖ

mediae adiecta οὐδ' ἂν ἀφάρτα, ἐκ. δ' ἡμάρταν φ. Et vero sive subtilitati sive stultitiae bene occurrit schol., dum docet βάλλειν idem esse quod ferire, nec vero iacere; ac profecto in simili verborum iunctura hoc nunquam significat apud poetam, cf. II, 350. 13, 160. 21, 591. 22, 290., a quibus non ita multum absunt 14, 403. 16, 322.

V. 373. ἐϋξον si originem trahit ab εὐξῶος ἐϋξῶον, scilicet conflativum Ptolemaeus ἐϋξῶον: sin autem nominativus εὐξῶος colligescit in εὐξῶος, cuius similitudina sunt εὐρῶος, Πάρθους, Πελοῖους, εὐξῶον aequae bene dici videre in promptu est, cf. schol. A. et Et. M. 394, 44. Quod reliquum est, ἐϋξῶον, quanquam libri vulgares et Eust. 812, 19. in eo consentiunt, nemo facile probabit.

V. 376. Syllabae breves, nomine δέος vel verbo δέωω subiectis, productae reperiuntur aliquoties, vid. Hermann. ad Orphic. 704. et ad hymn. in Ven. 195. Pluribus igitur, sicut Heynio et Thierschio in gr. Gr. §. 166, 6., ἐπὶ δέουσ melius visum est. At gravem et idoneum eius rei testem frustra circumspexi. Proferunt quidem Etym. M. 262, 20., ubi χλωροὶ ἐπὶ δέουσ ex II. 15, 4. adscriptum reperitur, sed de eius auctoritate vehementer dubito. Nam schol. Ven., a quo sua petiit etymologus, Aristarehi fuisse ἐπὶ δέουσ manifesto ostendit ad l. l. Unde intelligitur grammaticum, quemadmodum fieri solet, portico substituisse quotidianum. Nec dispar est Eustath. 812, 20. coll. 57., ἐπὶ δέουσ et ἐπὶ δέουσ enotando. Quo si quid momenti vocali accedere putaveris, spem iterum elusam videbis eiusdem commentario 1001, 44., ubi dum scribit: χλωροὶ ἐπὶ δέουσ ἦρουν ἐπὶ δέουσ, alterum poetae, alterum interpretis esse liquido apparet. Itaque libris invitis nihil novaverim.

Ib. Κινήτην haud melius iudicaverim vulgari. Quod etsi non

νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἢ τίνα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;

ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
νῆας ἐπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δούλων· ὑπὸ δ' ἔτρεψε γυῖα·
πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ,
ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἔλπουσ
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θυῶν διὰ νύκτα μέλαιναν

395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι,
ἢ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τὸ πάρος περ,
ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
φύξιν βουλευόιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε

VV. LL. ap. schol. A. — V. 389. σαντὸν Viudd. et ol. vul-
go. — V. 391. πολλῆσι Vind.
ed. H. et vulgo ol. — Ib. ἤπα-

γεν Aristoph. — V. 398. βο-
λέωνσι — ἰθιλοῦσι Vind. ed.
Aristonleus gr. —

per synocopam ab aoristo *ἐκχρησάτην* sit factum, pluribus tamen confirmatur, vid. Od. 16, 357, 379. et Buttmann. in gr. ampl. I, 2. p. 166.

V. 378. Et Apollonius de synt. II, 19, 23. et libri omnes *ἐγὼν* verum habent. Ille vero, quod *ἐμὲ* idem est atque *ἐμὲ αἰτόν*, passim commemorat hunc locum, vid. de pron. 304, c. 319, a.

V. 379 sqq. Iam adfuerunt leviter immutati 6, 48 sqq., ubi Adrastus in praesenti vitae discrimine simili promisso Menelai iram studet mitigare, add. 11, 31 sqq. De spiritu aspero pronomini *ἔμμι* praefixo vid. quae notavi ad 6, 77.

V. 384. Glossam redolet *ἀγόμενσον*, margini Vind. quint. adscriptum. Hoc enim versui medio sulet interpungi, cf. Od. I, 174. 4, 645. 13, 232., illud in fine regnat, ut infra v. 405. 24, 380, 658. et saepissime in Odyssea.

V. 385. Schol. A.: *γράφεται ἐπὶ νῆας*. Ex quo augurari licet alios habuisse *πρωτί*, vid. supra 247 sqq. Hoc autem loco *ἐπὶ ν.* de Dulone ad Achillis naves tendente aptius erit.

V. 389. E notissimo veterum canone pronomina erant discernenda, eamque legem confirmat Ven.; Eustath. 813, 63. demonstrativo resecto nihil dirimit.

V. 391. Literam finalem, perperam eiectam a plerisque, Venet. opportune tuetur. Aristophanis commentio nec libri praesent, nec loci natura concinit. Praeterea communi librorum testimonio fidem addunt alii, ut Bekkeri grammaticus in anecd. Gr. I, 163, 33. et Et. M. 653, 9. Ex eo vero suspicere scholiastam Aristophanis interpretationem pro scribendi varietate habuisse. Propius etiam ad Homericum accederet *παρήπαρην*, quo his utitur poeta, vid. Il. 14. 360. Od. 14, 488.

V. 398 sqq. Tres versus, quod et aptiore loco supra legeren-

νύκτα φυλασσίμεναι, καμιάτῳ ἀδνηκότες αἰνῶ.

- 400 Ἴδὼν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
ἔππων Διακίδαο δαίφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἦδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

V. 401. ἦ μάλα τοι μ. schol. ad | ἦ Ἀχ. Vind. ed. — V. 406.
Thuc. VI, 8. — V. 404. ἄλλω | ἔκτορα δῖον Apoll. de constr.

tur 309., et σφίσι a persona secunda alienum censerent, veteres iam aut eiecerunt aut ubelo notarunt. At schol. Venetus ea de re ita ambigue loquitur, ut plura sibi contradicere videantur. Quae quomodo conciliari possint, brevissime explanabo. Primum igitur narrat Ammonium, Aristarchi auditorem, in libello, cui inscriptum erat: περὶ τοῦ μὴ χειρόναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως, versus istos de magistri sententia spurios iudicasse et versu 397. ἦ ἤδη χεῖροισι edidisse. Ex iis, nisi opinio fallit, efficitur verba proxima: καὶ παρὰ Ἀριστοτάνει δὲ ἠδικοῦντο. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγγράφοις εἰ ἤδη. ταῦτα δὲ Αἰδύμος περὶ τῶν σιγῶν τοῖων, Didymi putius esse quam scholiastae. Nam Aristarchum, si superiora contuleris, ἦ ἤδη, quod rei convenit, adoptasse erit certum. Iam priori illi annotationi fidem faciunt ea, quae paullo post, e Nemesionis tetralogia ducta, subiiciuntur. Hic enim nihil in Aristarchi commentariis reperit, quo obelorum versibus istis appictorum causae explicarentur: Ammonium vero scripsisse dicit, Aristarchum iis primum τοθείας signum apposuisse, deinde vero notatos sustulisse. Cuius iudicii rationem hancce fuisse cunicit: τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπων τὸ σφίσι τετάχθαι καὶ ἀνωθεν μετατρέχθαι. Quare dispiciendum erit ei, qui totam hanc rem scienter illustrare et recte diiudicare voluerit, utrum pronominum natura et vis Aristophanis et Aristarchi opinioni et censurae pondus afferat, an illi sint contrariae. Iam primum omnium epicis posterioribus liberiolem dicendi usum esse nemo ignorat, deinde Wolfius in prolegom. 147 sqq. acute et vere demonstravit Aristarchum primum pronominum personalium, quae vocantur, vim ac potestatem aetioribus circumscripsisse finibus. Itaque hoc pro certo et explorato habeam, ei, qui integram Aristarchi recensionem quasi instaurare in animum induxerit, versus istos aut efficiendos aut cum Vindob. et Aristonico indicativos repugnandos esse. Nobis vero, qui maxime probabilia sequimur, satis fuit causas, quibus Alexandrinorum criticorum principes moti ita statuerint, investigasse, nihil autem pro arbitrio decernamus, praesertim quum alia adsint exempla, Aristarchi doctrinae infesta, vid. inprimis I. H. Vossium in sched. crit. II, 117 sqq. de ista pronominum ambiguitate erudite et plene disserentem.

V. 401. Erravit schol. Thucydidis, vid. East. 814, 28. Athen. XIII, 563, f. cll. II. 3, 183. 6, 215. 7, 48. 18, 394. 19, 315. Od. 12, 280.

V. 402 et proximi, qui de insigni Achillis robore et equorum,

405 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἴκτορα, ποιμένα λαῶν;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἥ μεμάασιν

1, 3, 21. — V. 408. πῶς δαὶ | ἄσσα V. Rom. W. —
 V. Vind. un. Ar. — V. 409.]

quibus vehabatur, agunt praestantia, infra 17, 76 sqq. redeunt.
 Prior vero medii pars tertio adest 20, 266.

V. 404. Particulam falso abiectam a Vindob. librario supplet
 liber quintus, cf. Eustath. 814, 30 et 37.

V. 406. Importuna cuiusdam sedulitas Apollonii loco allerit
 nullum, vid. eundem de adverb. 616, 12. Et. M. 669, 14. et
 Thom. Magistr. v. ὅποι· sive ὅπου.

V. 408. Aristarchus, articulum Homero inauditam ratus, tri-
 bus poetae locis, uni Iliados, duobus Odysseae 1, 225. 24, 299.,
 particulam δαί, qua voculis interrogandi vis augeri solet, ex Atti-
 corum dialecto inexit, cf. schol. Ven. Apoll. de synt. 1, 2, 6,
 ell. 38, 77 sq. Apoll. Lex. 216. Ammon. de differ. verb. p. 39.
 Hesych. 1, 877. et Et. Gud. 132, 46. Iouibus vero sive epicis
 illam cognitam fuisse iam Apollonius Alexandrinus l. 1. minus cer-
 tam habuit, Inge plures nostra vel patrum memoria prorsus ne-
 garunt, e quibus nominasse sufficiat Wolf. in praef. ed. nov. p.
 37. Hermann. ad Viger. 849. et Nitzsch. ad Od. 1, 225. Pauci
 admodum decrevit Aristarchei patroni exstiterunt, ut olim Berg-
 ler. in praef. ad Homer. ed. Amstelaedamens. p. 10 sq., nuper
 Thiersch. in gr. Gr. §. 163. annot. Quos ut nihil morarer, et
 doctissimorum suffragia et librorum auctoritas suaserunt.

V. 409 sqq. Versibus tribus, pro spuris iudicatis, in Venet-
 o, quod e Nestoris oratione 207 sq. male repetiti putantur, aste-
 riscis sunt adiecti. Etenim nocte iam ad lucem vergente Ulixes
 e Dolone ridicule quaereret, utrum Troes mancant, an in urbem
 redeant; deinde Dolon, ad alia Ulixis interrogata accurate respon-
 dens, his nihil prorsus reponit. Quod interpretis Veneti iudicium
 prudens et acutum eam certe habebit vim, ut locum, suspicioni
 gravi obnoxium, notemus. At quae idem grammaticus insuper
 addit: τὸ δὲ ἄσσα ἐνθάδε φιλοτέρον· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ τίνα, de iis
 maior dubitandi materia subest. Scio quidem non modo Eustath.
 813, 35. et Etym. M. 167, 35. iis consentire, sed Wolfiam
 etiam decretum istud approbare; iis vero, quae grammatici de
 pronominihus hinc alibi praecipiant, penitus cognitis et perpensis,
 non possum non dissidere. Quod ut clarius intelligatur et reli-
 qua firmo quasi fundamento innitantur, praemittere liceat duo
 schol. Venet. ea de re monita, quae ad Il. 1, 554. attulerunt. Ibi legi-
 tur schol. A. sic commentatur: ἄσσ'· ὃ μὲν Ἱππολεῖδος δασύνει,
 τριά λόγων σημαίνειν τὰ ἄσσα, τὸ τε ἄτινα καὶ ὅσα καὶ τίνα· καὶ ὅτε
 μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄτινα δασύνεται· ἀλλὰ καὶ ὅτε τῷ ὅσα, ὡς ἐπὶ
 τοῦ· ἄσσ'· ἂν ἐμοὶ περ αὐτῇ (Od. 5, 188.)· φιλοῖ δὲ, ὅτε ἐπὶ τοῦ τι-
 σὰ παραλαμβάνεται. Schol. Bl. provocant ad Aristarchi et Hero-

410 αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν; ἢ πόλινδ' ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι τάρτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

Ἐκτῶρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσὶν,

415 βουλὰς βουλευέει θείου παρὰ σήματι Ἴλου
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἅς εἶρεαι, ἦρωε,
οὔτις κεκριμένη ἔνεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.

ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,

οἱ δ' ἐρηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται

420 ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπικούροι

εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·

11.

V. 410. ἀπόπροθεν ol. vulgo. — vulgo et Eust. 815, 15. — V.
V. 413. ἀγορεύσω V. l. ap. schol. 419. οἱ γ' ἔργ. un. liber ap.
A. — V. 418. ὅσσαι γὰρ ol. Heyn. — V. 421. εὐδουσιν V.

diani testimonia hīsc: Ἀριστάρχος φησι τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τὸ τιμὰ, τὸ αἶμα, τὸ ὄνα. καὶ αἰεὶ φιλοῦνται, πλὴν τοῦ ὅτι δηλοῖ τὸ αἶμα· τότε γὰρ διασπύνεται, καὶ ἔστι κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν δυο μέρη λέγον, τὸ ἃ ἄρθρον καὶ τὸ σὰ Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ τιμὰ. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ σιγῇ φιλοῖ τὸ ἄσσα, καὶ ἀξιοῖ δηλοῦν τὸ ὄσα. Videmus igitur grammaticos nou ab omni parte inter se convenire, culus dissensionis vestigia impressa sunt aliis, qui illorum regulas et praecepta nullo delectu adhibito suis quasi horreis intulerunt, vid. Etym. M. 157, 45. ell. 167, 35. Eust. 148, 38. ell. 813, 34. Phavor. 299, 43 sqq. ell. 314, 10. Plurimi tamen ab Aristarcho et Herodiano eo differunt, quod ἄσσα φιλοῖμενόν nihil nisi τιμὰ significare dicunt, ἄσσα vero tum αἶμα tum ὄσα, quae discrimine vel nullo vel exiguo admodum distinguuntur, comprehendere existimant. Hoc in numero sunt lexicographi propemodum omnes, cf. Hesych. I, 579. Harpocrat. 32. Ammon. de differ. verb. 26 sq. Zonar. I, 322. et alios. Nemo vero, quantum investigare potui, αἶμα interrogativi τίνα locum occupasse retulit; imo Phavor. 299, 50.: ἄσσα τε μητιώσσι μετὰ σφίοι· ἀντὶ τοῦ τίνα βουλευόνται, διὸ καὶ φιλοῦνται, aperte scribit. Quare idem vel Eustathio et schol. Veneto reddendum erit, vel grammatici isti τίνα et τιμὰ ideo peroriscuerant, quod ἄσσα in Iliados exemplaribus ex Aristarchi Herodianive opinione relictum viderunt. Eius quidem coniecturae admodum probabilis fides augeat II. 20, 127., ubi Venet. solus iterum affert ἄσσα οἱ Αἰῶα —. Ne quis vero mihi obieciat signum interrogandi, vera. 411. appositum, id neque Eustathii neque Veneti neque aliis cuiusdam testimonio confirmari, sed e prava Wolfi emendatione ortum trahere addendum erit. Quod reliquum est: nemo, opinor, dubitabit, quin, ea deleta, recte reddiderim poetae ἄσσα, et aliis exemplis intum, et Vindd. aliorumque praesidio sustentatum. Idem vero de hoc loco senait Vossius.

οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶσται οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῶς γὰρ νῦν Τρώεσσι μεμυγμένοι ἱπποδάμοισιν

425 εὐδούς', ἣ ἀπάνευθε; δειπῶ μοι, ὄφρα δαίω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Λυμήδεος υἱός·
τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
πρὸς μὲν ἄλως Κᾶρες καὶ Παιόνες ἀγκυλότοξοι,
καὶ Αἰεεγες καὶ Καύκωνες, οἵοι τε Πηλεσγοί·

430 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
καὶ Φυνύγες ἱππῶδαμοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί.
ἀλλὰ τῇ ἐμὲ ταῦτα διεξέρεσθε ἕαστα;
εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,

et all. — V. 424. πῶς γὰρ δὴ | 432. τῇ γέ με Vind. ed. τῇ με
V. H. πῶς τ' ἂν νῦν Ald. 2. — | Apoll. Lex. 323. τὴ ἢ ἐμὲ et πα-
V. 431. ἱππῶμαχοι Ar. — V. | ρεξέρεσθαι Et. M. 415, 20. —

V. 410. Bene sanavit Barnesius c vers. 209. Ἀπόπροθεν
autem Ven. Vindd. et all. exhibent, Apoll. Arg. 1, 39., cuius
Heynius meminuit; Brunckius demum corruptit: medeliam e
libris ductam ipse olim admovi in diar. Ienens. a. 1814. Vol. IV.
p. 266 sq., et reduxit eam nuper Wellauerus.

V. 413. Ἀγορεύω, Heynio teste, Townleius, vulgatum
Aristarchi est.

V. 418. Cum prioribus codicum voluntati parui, nam ὅσσοι
μὲν Ven. Vindd. et alii plurimi dant.

V. 419. Οἳ δ' ἐγὼ. respondet praecedenti μὲν; ideo neque
οἳ γε neque Heynii οἷδε aptum poterit censi. Hoc quidem ad-
est in Kust. commentariis 815, 15., at voluit οἳ δέ, quemadmo-
dum manifesto legitur apud alios.

V. 424. Non ita male scribit Heynius δὴ eli. Od. 16, 70.
πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ἱπποδάμοισι οἴκω; Verum assensum
colleho, quod Ven. schol. uterque vulgare explicat, nec video,
quid molesti sit in particula temporali, Ulixe de praesenti castro-
rum Troianorum facie sciscitante.

V. 430 sq. Haec in unum conflavit Et. M. 458, 41. ita:
πρὸς Θ. δ' ἔλαχον Μήονες ἱπποκ.

V. 431. Quod Aristarchus voluit, semel reperitur 12, 189.,
ubi nomen proprium est.

V. 432. Etymol. de eorum sententia, qui τῇ ex interroga-
tivo εἰ et disjunctiva ἢ coaluisse putarent, separavit, vid. Buttim.
in Lexil. II, 191. Hemistichium prius passim recurrit leviter
mutatum, vid. II, 407. 17, 97. 21, 562. 22, 122, 380.

- Θρήϊκες οἶδ' ἀπάνευθε νηήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων¹
435 ἐν δέ σφιν Ῥήσος βασιλεύς, παῖς Ἴδιονῆος.
 τοῦ δὴ καλλίστους ἱππους ἶδον ἥδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
440 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταδνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 ἢ με δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,
445 ἢ ῥα κατ' αἶσαν ἔμπον ἐν ὑμῖν, ἢ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλαιο θυμῶ,
 ἐσθλὰ περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκιο χεῖρας ἐς αἶμας.

V. 435. παῖς. W. — V. 438. ἄρματα οἱ et ἥσκηται Vind. quint. — V. 442. ἀλλ' ἐμὲ νῦν ol. vulgo, ἀλλ' ἐμὲ νῦν νηυσὶν Ald. 2., ἀλλ' ἐμὲ νῦν μὲν Barnes. — V. 443. ἢ ἐμὲ vulgo. — V. 445. ἢ κατ' αἶσαν Ar. H.

et ol. vulgo. — Ib. οὐκί Vind. ed. — V. 448. αἶμας vulgo, ἐμὰς Vind. quint. — V. 449. ἀπολύσθαι Vind. ed. — V. 450. ἥσθα Vind. quint. — V. 451. ἢ ἀνατιβ. Ald. 2., corrupte. — Ib. πολέμιων V. Vind. ed. et ol.

V. 434. Memorat hunc versum Et. M. 599, 40. v. νηήλυς, ubi ἴλ. β' pro κ' falso solet edi.

V. 435. παῖς bisyllabum scribendum esse cum Ven. et aliis dixi in Excurs. VI.

V. 442. Infelici emblemate versus defectui succurrit Aldus; melius illo libri rem administrant, particula μὲν e fuga retracta, quae Ven. Vindd. et plurimorum est.

V. 443. Cum Vossio ad h. in Cer. 44. ἢ με δῆσαντες emendandum putavi, quod Homerus, ut ille copiosius demonstravit, pronomini ὀρθοτορονομένῳ subnectit ἑγκλητικόν, vid. Od. 11, 399, 401, 406. οὔτ' ἐμὲ γ' ἐν — 408. οὔτε μ' ἀνάρσοι ἀνδρες.

V. 445. Parum interest, utrum Veneto an Aristarcho fidem habeas. At quominus huic accedere, exemplorum similitudo prohibuit, vid. 2, 238. Od. 4, 632. Vind. οὐκί, quod passim invasit, schol. A. reiecit.

V. 448. Erroris pervulgati vestigium insidet Vind. quinto, mutati vero spiritus causam ac rationem uberius exposui ad 6, 414.

V. 449. Pluralis et in plerisque Vindd. est et in Ven. Eo Ulixem idem sentire ac Diomedem indicari schol. A. observat.

V. 450. Εἰσθα, utpote ab εἶμι, proficiscor, repetitum, illustrant Apoll. in Lex. 249. Et. M. 301, 35. Eust. §17, 57., add. Od. 19, 69.

- αὐτὸν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομαι, ἢ μεθῶμεν,
 450 ἢ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἢ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολέμιξων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκ ἐτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἥ, καὶ ὃ μὲν μιν ἐμελλε γενεῖον χειρὶ παχείῃ
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσαν
 φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντα·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδὶ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤῤδα·
 Καῖρε, θεά, τοῖςδεσσι· σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς

vulgo. -ζεν Vind. quinf. —
 V. 453. οὐκ' ἔτ' ἔκ. vulgo ol.
 et H. — V. 457. φθεγγομένη
 V. L. ap. schol. L. et all.,
 Vind. un. ex correct. — V. 458.
 κεφαλῇφιν V. H. et plurcs. —

V. 459. λυκέην Vind. ed., inepte.
 — V. 460. τὰδ' Ἀθ. id. — V.
 461. ὑπόσ' ἄρ. Vind. un. ἀνέ-
 σχιτο V. L. ap. schol. A. — V.
 462. καῖρε θ. τοῖς δὴ γν Vind.
 ed. — V. 463. ἐπιβωσόμ. Ar. —

V. 451. Futurum hisce accomodatius sustinent Vind. un.
 libri quidam apud Heynium et Eust. 817, 37. ell. 53.

V. 457. Qui φθεγγομένην reciperent, Dolonis caput humeris
 recisum vociferari putarunt. Horum et ineptias et imitatorum
 stultitiam exagitant sapientiores, velut Aristotel. de part. ani-
 mal. III, 10. Eust. 818, 4. Scholl. Bl. V. et schol. Nicandr.
 ad Al. 215. Illud vero iam propterea falsum est, quod Homerus
 τὸ κάρη solum novit, cf. ad 5, 214. De garrulo Seleuci regis
 hospite, cui Dolonis sors accidit, versum recitat Plutarch. VIII, 25.

V. 458. Sine casuum discrimine plerumque edunt libri κεφα-
 λῇφιν: Ven. quidem ἰ subscripto nonnisi semel 16, 762. caret.
 Wolfius iam emendavit, cf. Schaefer. ad poet. gnorn. p. 237.

V. 461. Et adverbium et verbum sana sunt; illud explicant
 scholl. Bl., hoc verum praestant 7, 412. 14, 499.

V. 462. Formam rarissimam τοῖςδεσσι uberius illustrat Eust.
 818, 36., add. Thiersch. in gr. Gr. §. 206, 23.

V. 463. Vulgatum reddit schol. D. ἐπὶ βοήθειαν καλεσόμεθα,
 nec differt Eust. 818, 43., vid. Od. 1, 378. 2, 143. Contra
 Aristarchus ἐπιβωσόμεθα, i. e. ὁῶροις τιμησόμεν, legisse dicitur, cf.
 scholl. Et. M. 357, 52. Apoll. Lex. 284. Iure illud miratur
 Heynium, etsi, quod expediat, non invenit. Equidem consilio
 Aristarchum verbum longe alio sensu cepisse, atque grammatici

- πέμνον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 "Ὡς ἄρ' ἐγώνησεν, καὶ ἀπὸ ξίθεν ὑπὸς' αἰέρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἐθήκεν
 συμμάρασας δόνακας μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄξους·
 μὴ λάθῃσι αὐτίς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρῳ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμιάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ ἐνδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκίεες ἵπποι
 475 ἰξ ἐπιδιφραϊάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδει δείξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
 οὓς νῶϊν πίψανσκε δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφρασε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·

V. 464. ἄγρον τ. κ. εὐν. V. L. ap. schol. A. — V. 465 et 505. ἱπποῦ δ. Ar. in alt. — V. 466. δέλον Vind. ed. — H. σῆμας. Ald. 2. c. antiq. nonnull. — V. 467. ἐριθιλέας Et. M. 283,

11. — V. 470. ἶξον Vind. ed. — V. 473. τριστοιχί V. vulgo et H. — V. 475. ἶξ V. L. apud schol. A. — V. 478. πίψανκα Vind. un. — V. 481. ἢ οἴγε ἀνδρ. Eust. 819, 50. — Ib.

arbitrantur, eaque de re ad locum simillimum 23, 254. pluribus disseram.

V. 464. Grammaticorum emendationi nullum aliud accedit praesidium.

V. 466. Eust. 818, 47 sqq. Aristarchus et schol. δέelon, a Vind. librario expulsum, defendunt.

V. 467. Homericum ἐριθιλέας praeter libros commendat Apoll. in Lex. 298.

V. 470. Mendum Vindobonensi admixtum detergunt quum libri tum Etym. M. 750, 39., quanquam versum male refert ad H. τ.

V. 473. Noli ut in re dubli plena Wolfium deserere. Diphthongum, cui Hes. theog. 727. favet, certe non agnoscit Ven. infra 23, 358. vid. ad 8. 197.

V. 475. Numerale ἶξ relinquit et vers. 473., cuius maiorem partem habuimus 5, 195, et verbum, suavisissime ita iunctum, vid. 22, 398. 23, 853. Od. 10, 95. Libris congruit Moschopol. 46, 13., etsi δέδενται perperam edit.

V. 481. Eustath. l. II poetico arrogavit vulgare. Pronominis vero tenorem non modo loci ratio poscit, sed etiam comparatio cum H. 5, 228. Venetum recte ita distinxisse ostendit.

ἡὲ σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι. ὧς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη· κτείνει δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.

- 485 ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, αἶγαισιν ἢ ὀτέσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση· ὥς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδείος υἱός, ὄφρα δυώδεκ' ἐπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς, ὄντινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
490 τὸν δ' Ὀδυσσεύς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσσασκεν, τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοϊόατο θυμῷ νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν. ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδείος υἱός,
495 τὸν τρισκαδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη [τὴν νύκτ', Οἰνείδαο παῖς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης].

δὲ μοι ol. vulgo. — V. 483. ὄρνυτ' ἄ. V. Vindd — V. 485. ἐπ' ἔλθων Ald. 2. Rom. — V. 486. ἀνορούση Ald. 2. c. antiqq. ἀνορούσος Vind. ed. -σει lib. quint. — V. 489. πλήξασκε V.

I. ap. schol. A. — V. 490. τόνδ' Ὀδ. H. et all. — V. 493. ἐμθάιν. Vind. quint. — Ib. ἀήθεσσαν Vind. ed. — Ib. αὐτοῖς Vind. un. αὐτὸν schol. A. ad 5, 231. —

V. 483. Augmentum, aliis exemplis tutum, non eiecerim: Ita Ven. eo utitur 3, 13. 7, 20. 21, 20. Versus idem, persona tantummodo mutata, reperitur in Od. 24, 184., add. 22, 398. et Il. 21, 19 sq.

V. 485. Male separari praepositionem iudicio sunt 20, 91. Od. 13, 124.

V. 486. Subiunctivo libri adsunt V. Vind. all. et Eust. 819, 61.

V. 489. Aristarchi fuisse πλήξειε certiores nos facit schol. A., add. Vindd. Eust. 820, 17.

V. 490. Apodosin iterum non perspexit Heynius: id, quod communi editorum consensu nunc receptum dicit, paucissimorum est, vid. ad 9, 510.

V. 493. Aoristo, cui obstant Ven. Vindd. plures, Eust. 820, 23., non opus esse putaverim: Hesychii ἀήθεσσαν I, 121., ut interpretes bene admonent, ex nostro depravatam, magis etiam firmat imperfectum. Schol. A. l. l. τοιοῦτό ἐστι, inquit, καὶ τὸ ἐν τῇ Δολωνῇ, retulit ergo ad Ulixem, cuius voce nondum assuefacti dicuntur Rhesi equi. Sed melius ac scitius αὐτῶν erit, quod equi νεκροῖς, quemadmodum Dolon eos vocat, caesorum stragem exhorruerunt, vid. schol. V.

V. 497 Aristophanes et Zenodotus deiecerunt, cuius

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλυνεν ὁμίλου

500 τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
ῥοίξῃσιν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίφ.

Αὐτὰρ ὁ μεριμήριζε μένων, ὃ τι κύντατον ἔρδοι·
ἢ ὄγε δῖον ἐλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ὄνμοῦ ἐξεύνοι, ἢ ἐκφέρει ὑψόσ' αἰέρας·

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
ὥς δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ γρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·

Νόστον δὴ μῆσαι, μεγαθύμου Τυδίδος νιέ,
510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης·
μὴ πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.

V. 501. ποικίλην Vind. ed., per-
peram. — V. 502. ῥοίξῃσιν
libr. pauci. — V. 503. μεριμή-
ριζε V. — Ib. κύντατον ol. vul-
go et Eust. 821, 18. — V.
504. τεύχεα x. Vind. quint. et
H. — V. 505. ἢ ἐλ. Eup. editt,
antlq., male. — V. 506. ἢ
ὄγε τῶν Vind. un. — V. 513
et 529. ἐπιβήσατο ol. vulgo et
altero loco W. — Ib. κόπτε
vulgo. — V. 515. ἀλῶν σκο-
πήν Z. ἀλῶς σκοπήν V. — V.
517. κατεδύσατο Vind. ed. W.

indioii causas uberius refert schol. A. Ac profecto, si quis alias,
grammatici prodit industriam, qui qualis fuerit terror per somnium
Thracum regi a Minerva obiectus erat explicaturus.

V. 499. Insolentem et raram verbi formam e veteribus affin-
gunt Eust. 820, 56. Et M. 420, 6. Phavor. 849, 27. Suid.
II, 48. At temere huc revocant Hesych. I, 1608. ἤειρεν· ἐβά-
σταζεν: illa enim valde diversa esse patet, vid. Callim. in Iov. 23.

V. 502. Frequentativo repugnant tum eodd. tum alii testes
gravioris momenti, ut Eust. 821, 18. Apoll. in Lex. 588. Et,
M. 705, 20.

V. 503. Crebrior poetæ usus in causa fuit, ut negligerefur
exquisitius dicendi genus. Nam superlativo insignis Diomedis au-
dacia egregie decoloratur. Alterum est in Il. 8, 483. Od. 7, 216,
II, 427. 20, 18. magis accommodatum, sequente ἄλλα. Nostrum
vero Homero non prorsus ignotum fuisse poetarum posteriorum
exempla ostendunt, vid. Apoll. Arg. III, 514. Nic. Ther. 168,
Quint. Smyrn. VIII, 441., qui imitatus est hymn. Hom. in Cer,
307. Vulgatum μεριμήριζε adiuvant Vindd. scholl. BL, et Eust.
821, 18.

V. 505. Ne eritici nostræ ætatis, asperissima quæque luben-
tissime amplecti soliti, editorum priorum robiginem exosculentur,
eadem Wolffia adstipulari monea.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπαι φωνησάσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόψε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὥς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουνσαν·
τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὄμιλον,
ᾧρσεν δὲ Θρηκῶν βουλευφόρον Ἴπποκόωντα,
'Ρῆσον ἀνειψιὼν ἱσθλόν. ὃ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,

520 ὥς ἶδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκίεις ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλίῃσι φονῆσιν,
ᾧμωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ᾧρτο κυδοιμός
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέγμερτα ἔργα,

525 ὅσα, ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

— V. 519 sqq. Zenodot. trans-
ponit. ita:

— — — — — ὃ δ' ἐξ ὕπνου
ἀνορούσας
ᾧμωξεν τ' ἄρ' ἔπ. — — — — —

ὥς ἶδε χ. ἔρ. — — — — —

V. 520. Ἐρῆμον Vind. ed. Herod.
περὶ λεξ. μον. 33, 6. — Ib. ὅθ'
ἔστασαν Vind. ed. H. —

V. 513 et 529. Heynius scienter et commodè paruit Venetico, cuius interpretes Aristarchi auctoritatem adesse animadvertit, cf. ad 1, 428. In versus clausulam κόψε cum maxima librorum parte reducti. Imperfectum, quod vulgares occupavit editiones, aollertinae debetur eorum, qui Ulixem equos incitantem similem putarent Vulcano, ferrum malleo tundenti, vid. 18, 379. Od. 8, 274. At primum equi domiti moderatoribus prompte obsequuntur, vid. exempla ad II, 5, 366. a me collecta, deinde κόψε poetæ proprium est, cf. 12, 204. 13, 203. 23, 690, 726.

V. 515. Ven. ter sibi constat, vid. 13, 10, 14, 135. At schol. A. ἀλαοσκοπιὴν medio loco rectius committit cum aliis, ut Vindd. Eandem rationem aliis veterum probatam fuisse copiosius ostendit Heynius, cf. Eustath. 821, 53. Et. M. 57, 11. Præterea nemo facile dicat, cur h. l. ἀλαοσκοπιὴν, reliquis omnibus, add. Od. 8, 285. Hesiod. theog. 465. ἀλαοσκοπιὴν feratur. Ex-poli igitur cum Eust. et Rom. tenoris pravitate, vid. Et. M. 718, 53. Arcad. de acc. 100, 2., apud quem nomen barbarum σπερδαῖα vero et Graeco σποδία in posterum cedit.

V. 519. Zenodotum schol. A. brevissime refutat hinc: πρῶτα δὲ ἰδόντα ἶδε κλαίειν.

V. 520. Ionicum accentum sapienter tuerentur Eust. 531, 32. 822, 5. Et. M. 373, 16. 824, 27. Eodem modo ὅθ' ἔστασαν Ven. pariter atque alii plurimi tutum reddunt, vid. Excurs. V.

ὅτι δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε διὰ φίλος ὠκέας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμάζε θυρῶν ἔναρα βροτόεντα
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆϊ τίθει· ἐπεβήσετο δ' ἵππων.

530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄχοντε πετέσθην
 [νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ].
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἣ ἔγυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.

535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὥδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
 ἀλλ' αἰνῶς δειδοῖκα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

540 Οὐπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἧλυθον αὐτοί.
 καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 δεξιῇ ἡσπάζοντο ἐπεσσί τε μελιχίοισιν.

πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Εἰπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

545 ὅπως τούσδ' ἵππους λάβειτον· καταδύντες ὄμιλον

V. 526. ἔκταν Vind. ed. —

V. 529. δόδον V. L. ap. schol. A.

— V. 530. μᾶστιξεν δ' Ὀδυσσεὺς

Vind. quint. — V. 534. ἐγγυ-

μον edd. antiqq. ἔγυμον τε Vind.

un. — V. 537. ὡς δ' ἄφ. Apoll.

in Lex. 180. — V. 538. μετὰ

φρεσὶν Ar. πύθων Vind. quint.

— V. 539. ὄριστοι Ar. — V.

542. δεξιῇ editt. antiqq. δεξιῇ

τ' ἦσπ. Eust. 823, l. — V.

V. 530. Ulixis nomen e vers. 513. repetitum abesse poterit, etsi varietatis eius schol. A. pariter fecit mentionem. Nihil enim novi est repentina personarum mutatio.

V. 531. deficit in Ven. Vind. un. et Townl. et irrepsit fortasse ex ll. 11, 520. Eustathius quanquam eum abundare fateatur 822, 12 sqq., tamen pluribus demonstrare studet nihil inesse, quo magnopere offendamur.

V. 534. Cf. Od. 4, 140., ubi eadem Helenae sunt verba, Telemachum conspicatae. Zenodotus versum praetermisit.

V. 537. Corrupsisse poetae manum Apollonium bene perspexit Villosionius, vid. Et. M. 175, 19.

V. 538. Scholl. Venetis negligentius collatis Heynius Aristarcho tribuit μετὰ φρένα, quod duplici de causa falsum est existimandum.

V. 539. Aristarchus, utpote articulo inimicior, ὄριστοι dedit, narrante schol. A. Non accedo, poeta enim ipse usitatum ab Ari-

Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἑοικότες ἡέλιόιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσι ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστῆς·

550 ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον οὐδ' ἐνόησα.

ἀλλά· τιν' ἔμμι' ὁτ' ὀύω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
ἄμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλανκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

555 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥε περ οἶδε,
ἵππους δωρήσαιο, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

ἵπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἑρσείνεις,
Θρηῖκιοι· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

560 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

τὸν τριζκαίδεκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύθι νηῶν·
τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἐκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,

565 καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

545. πῶς δὴ τ. Plutarch. probl. symp. II. vol. VIII. 493. — Ib. λαβέτην Z. — V. 546. σφῶϊ Z. Eust. 823, 9. σφῶϊ Vindd. H. θεῶν πόρε Vind. quint. — V. 548. ἀναμίσσομαι Ixion. — V.

550. τοίους δ' ἔκπ. Vind. ed. — V. 552. σφῶε Vind. quint., male. — V. 557. ἐπει π. φ. vulgo. — V. 558. οἶ γε Vind. quint. — V. 560. παρ' ἐτά- ρους Vind. ed. —

starchi machinis tutum praestat, vid. 6, 435. 11, 658. 13, 128.

V. 542. Haud dubie concinnitatis gratia Eustathio placuit τε, cui per synizesin medetur, at ipse novit alterum, vid. 823, 6. Quare δεῖξας ab eo lectum esse perperam credit Heynius.

V. 545. Interpunctionem, quam Wolfius aliiq. induxerunt, schol. Ven. Telephi grammatici testimonio confirmat. Hoc suaserat ille ἐν τῷ ἡ τοῦ γραμματικοῦ. Structurae asperitatem, quam breviter tetigit Hermann. ad h. in Cer. 153., ita emolliori certum est. Nec discrepant aut Ven. aut Vindd.

V. 546. Zenodotum impugnat schol. A. Herodiano et Aristarcho sponsoribus Allalīs, Eustath. tamen l. l. σφῶϊ, quod accusativum esse statuunt, ἑμῖν explicat. Ceterum libri et editi et scripti sentiunt eum Aristarcho, add. Apollon. de proo. 373, b.

V. 558. οἶδε non libri solum agnoscunt, sed Plutarchus etiam in praecept. polit. IX, 223.

V. 560, Vindd. meliores occurrunt Alteri libro.

οἱ δ' ὅτε Τυδείδew κλισίην εὐτυχτον ἴκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμάσιν
φάτνην ἔφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

- 570 νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἕναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση
ἔσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς·
αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
575 νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξίστας λούσαντο.
τῷ δὲ λοεσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἑλπίρ
δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλαίου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον,

V. 569. Ἰστασαν H. — V. 571. V. 574. ἰδρῶς π. Gerh. lect. Ap.
ἱερὸν Vind. ed., male. — V. 145. — V. 575. ἀνέψυχεν Vind.
573. ἱμβάντες Vind. ed. Rom. — quint. et all. quid. — V. 576.
Ib. κνήμας τ' ἥδ' λ. Et. M. ἔς ῥ' ἀσαμ. H. — V. 579.
670, 2. κν. τε ἥδ' Vind. ed. — ἀφυσσόμενοι V. Ar.

V. 572. In syllaba producta haeret Heynius, ne profecto
ἀπεννίζοντο expectandum erat, vid. de vera. Gr. her. 79 sq. At
quum nemo diversi quiddam suppeditet, in communi omnium
lectione acquievi, add. Athen. I, 24, d.

V. 573. Verbum ἔσβάντες plurimi et optimi quique tuentur,
et eadem de causa rejicienda erat Heynii emendatio, vid. Eust.
624, 20. Apoll. Lex. 441. et ad 6, 469.

V. 576. Recte ubique scribitur, vid. Etym. M. 151, 54.

V. 579. De Aristarchi mutatione, quam hoc loco solo recepit
Venetus, dixi ad 3, 295. cll. 270.

ΙΙΙΙΑΔΟΣ Α.

Luce orta Agamemnoni, armorum decore insigni, Achivisque in proelium eductis Troes, Hectore urgente et praecunte, occurrunt v. 1 — 66. Postquam dubio Marte aliquamdiu pognarunt, insolita Agamemnonis fortitudo aciem hostium inclinat, multos eosque principes sternit, reliquam turbam in fugam coniecit v. 67 — 162. Hector, a Iove per Iridem monitus, Agamemnonis impetum declinat, suos autem cohortatus pugnam restituit v. 163 — 217. Agamemno a Coone, Antenoris filio, quem cum Iphidamante fratre interficit, vulneratus ad naves revehitur v. 218 — 283. Quo cognito Hector in Danaos ferocius invadit eosque repellit v. 284 — 309. Diomedes et Ulixes, Hectori et Troianis obviam facti, ab Iulio rem gerunt egregie, mox autem primum Diomedes, Pandori sagitta percussus, deinde Ulixes per Socum, quem caedit, cuspidē sauciatus, Aiace vero Menelaique interventu circumfusus Troem catervis creptus, ad naves revertuntur v. 310 — 488. Dum Ajax solita virtute hostium ordines territat, Machaonem, in altero cornu, Patroclis telo petito, Nestoris currus medio ex tumultu reducit v. 489 — 520. Aiace, ab Hectore irroente pedetentim sese recipienti, nequidquam opem ferre parat Eurypylus, nam a Paride et ipse vulneratus proelio decedere cogitur v. 521 — 596. Achilles, Machaonem castra praeterventem conspicatus, Patroclum ad Nestorem mittit sciscitatum v. 597 — 617. Nestor, Patroclum longa ac blanda oratione remoratus in tentorio, petit, ut vel Achillis iram flectat, vel ipse, amici armis instructus, cum Myrmidonum cohortibus Danais, belli malis fatigatis, auxilio veniat v. 618 — 803. Patroclus, ad Achillem rediturus, incidit in Eurypylum, qui ab eo impetrat, ut vulnere medicam applicet manum v. 804 — 848.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

- Ἦως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρνυθ', ἐν' αἰθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προτάλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἀργαλήν, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσιν.
 5 στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλέως· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 εἶρυσαν, ἡγορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 ἔνθα στᾶς ἦυσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε

V. 2. *φέρῃ* libri quidam Rom. Eust. 825, 38. — V. 8. *ἔσχατοι* schol. Vict. — V. 11. *δοῖα* Apoll. in Lex. Hom. 510.

— Ib. *Ἀχαιοῖσιν μέγα δὲ σθ.* ol. vulgo. — V. 12. *ἀληκτορ* Vind. uu. — V. 15. *ζώνουσαι* Rom. Eust. 827, 19. — V. 16. *ἐδύ-*

V. 2. In modorum finibus recte apud poetam describendis quanta fuerit grammaticorum dissensio, hic locus cum aliis quibusdam, uti Il. 19, 2. Od. 5, 1 sq., exempla esse debet. Nec res cu adducta est, ut quid singulis quibusque congruum sit, plene et accurate perspiciatur. Tempori autem praeterito optativus, etsi, Heynio iudice, alterum usus et ratio subtilior postulant, profecto erit aptior, add. Od. 3, 6., ubi vulgatum *φαιέτη* Harlei. aliorumque iussu pariter cessit optativo. Quid vero sit, quid inter utrumque modum intercedat, luculenter ostendit Quint. Smyrn. 11, 620 sqq.

V. 5 sqq. vid. quae disputavi ad 8, 224.

V. 11. Apollonius in Lexic., nonnisi parte versus allata, vocem adscripsit integram. Verborum et comprehensionem et ordinem ex Ven. Vindd. aliisque melius institutum tum schol. A. explicando adiuvat, tum Eust. 826, 61. schol. ad Aristoph. Acharn. 16. et schol. ad Pindar. Ol. IX, 63. stabiliunt, add. 14, 151. hynn. In Ven. 46.

V. 12. Liquidam a Veneto nunquam non ingeminatam Vindd. alibi tuentur, ut 2, 452. 14, 152. De infinitivo *πολεμίζων* et *πολεμίζεν* dixi ad 7, 3.

V. 13 sq. Aristophanes, Zenodotus alique improbarunt, utpote ex Il. 2, 453. temere adutos. Causam eius iudicii schol. A. reddit. Illic enim Argivos, spe redeundi in patriam ostensa, arma bellumque detrectatos, Nestoris vero atque Ulixis eloquentia in-

ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστω
καρδίῃ ἄλληλκτον πολεμίζειν ἥδ' ἐ μάχεσθαι.

[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ' ἢ ἐ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]

15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζῶννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν.

κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,

20 τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήιον εἶναι.
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.

τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρῶρέχατο προτὶ διερχῆν

σατο V. W. H. ἰδύσαντο ol.
vulgo. — V. 24. τ. δῆτα δέκα
Et. M. 618, 1., male. — V.
26. σπειδαλίος et ελσιχμῶντο

Aristoph. — Ib. ποῖ ol. vul-
go Eust. 827, 55. et scholl.
BLV. —

censos, consilio isto damnato, alacri animo in pugnam videmus
procedentes. Similis ratio quum ab his absit, versus illus parum
commode repeti testantur. Quibus obloqui nolum, quanquam ali-
quis ex iis, quae Agamemno 9, 17 sqq. suadet, non modum con-
trarium possit dicere, verum etiam nostrum librum, de quo du-
bitant viri ducti, arctiore quasi vinculo cum prioribus con-
stringere.

V. 15. Ζῶννυσθαι et librorum est et grammaticorum, ut
Apollonii in Lex. 320., vid. ad 10, 78.

V. 16. Ne quid praeteriisse videar, praesertim quum forte
fortuna ad 1, 428. minus memor fuerim, duos superesse moneo
lucos, in quibus lectioni ἰδύσατο Veneti auctoritas praetexi possit,
noster et 15, 120. At hi profecto cum aliorum, qui repugnant,
multitudine comparati aut nullius aut exigui certe sunt momenti,
vid. modo nostris simillima 2, 578. 3, 328. 9, 596.

V. 17 sqq. Eadem de re saepius offerri nemo nescit; de
Paride legimus 3, 330., redeunt autem 16, 131. et 19, 369., ubi
Patroclus et Achilles ad proelium contra Troas, incundum sese
accingunt. Zenodotum igitur minus scienter transposuisse singula
iterum observat schol. A. ad v. 32.

V. 26. Ad Aristophanis emendationem prope accedit Hesio-
dos in theog. 825 sq. Consentiuot autem in vulgari pariter atque
in praepositione consonis duabus suffulta libri, add. Etym. M.
633, 21. Apoll. in Lex. 511.

τρῆς ἑκάτερθ', Ἰρισιν ἑοικότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἔλοι

- 80 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ πέρι κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσαίοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Θουῆριν,
 καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χαλκοὶ ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἑξήκοσι κασσιτέροιο
 85 λευκοί, ἐν δέ μέσοισιν ἦν μέλανος κνάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἰστεφάνωτο,

V. 27. *ἑκάτερθεν Ἰρισιν* Eust. 827, 56. *Ἰρισιν* V. et all. *Ἰρι-
 σιν* Apoll. in Lex. 369. et He-
 sych. II, 69., *ἰρίδουσιν* Z. —

V. 32. *περὶ* et ἦσαν all., vid.
 achol. A. — V. 35. *λευκοί*,
 ἐν V. L. ap. achol. A. — V.
 36. *τῇ δ'* ἐπὶ Vind. ed., ut

V. 27. A Zenodoto Erida et Irin perperam confundi observat
 achol. A. Irin deam et signum coeleste mensura syllabarum prio-
 rum diversa distingui auctor est Eust. 828, 25. Novit tamen et
 alterum, cui fidem et auctoritatem conciliant Vindd. scholl. BLV.
 et Rom. cum sequacibus, neque Apollonium Hesychiumve accus
 existimasse mihi quidem verisimile est.

V. 28. Eust. 827, 51. *ἐν νέφει στήριξε* cum aliis, quantum
 acio, omnibus. Itaque schol. A. scribens: οὕτως Ἰακῶς τὸ στή-
 ριξε, respexit, ut opinor, ad 4, 443.

V. 33. Qui *περὶ ἦσαν* dederunt, explicuerunt *περιεπαρόντο*.
 Ei vero locus concedi nequit, nam a poetae et usu et simplicitate
 abhorret, vulgari adest Eust. 828, 40.

V. 35. Genitivi Thessalici, qui vocatur, elisionem pruden-
 ter respui ab intelligentioribus, ut ab Hermanno ad Orph. 721.
 Bekkero in cens. l. l. 132., aliis, schol. Venetus aperte docet
 hisce: εἰσὶ δὲ οἱ περισπωσιν, ἵνα γίνηται ἐπὶθετον τοῦ κασσιτέρον,
 κακῶς· ἔθος γὰρ εἶναι παρὰ τὴν ποιητὴ τὴν Θεσσαλικὴν ταύτην κα-
 λουμένην γενικὴν εἰσθεσθαι, εἰ μὴ μέτρον κωλύει· εἰ γὰρ κωλύει,
 ἡ κοινὴ παραλαμβάνεται.

V. 36. Aliis libris et grammaticorum praeceptis convenit
 Apoll. in Lex. Heynius e Philostrat. heroie. II, 693. *ἰσσε-
 φάτωται* commemorat, a quo meliores libri et scripti et editi dis-
 sentiunt, vid. Boissonad. ad h. l. Hic autem, aliorum exem-
 plis congestis, veteres verbo illo in versus fine posito ornatum
 quendam et nitorem quaevisisse demonstrare studuit, add. Apoll.
 Rh. III, 1214. Callimach. ep. 70, 1.

V. 38. Aristarchus aliquoties putiorem habuit easum secun-
 dum, cuius alia posthac videbimus exempla. Codices pariter atque
 interpretes in solito subsistunt, vid. Eust. 827, 7. et Et. M.
 328, 35.

V. 40. Non modo Ven. et Harlei., sed magistri plurimi, Ari-
 starcho, ἀριστοτελέες melius existimanti, assensum prae buerunt,
 si etiam, in quorum vel exemplaribus vel commentariis obtinuit

- δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμος τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλιχτο δράκων, κεφαλὰ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφεῖς, ἐνὸς αἰχένος ἐκπεφυγῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίγαλον κυνέην θήτο, τετραγᾶλῃρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καὶ ὑπερβην ἐνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὄξια· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπισαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἴφη
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης.

passim solet. — V. 38. ἐπ' αἰ- | vulgo. — V. 43. δοῦρα Eust.
 τοῦ Ar. et libr. pauci. — V. | 829, 16., cl. 32. et Rom. —
 40. ἀμφιστρεφεῖς Vindd. et ol. | V. 44. ἀπ' αὐτόφιν Viud. quint.

alterum, dum explicant: ἀλλήλαις περιεπιλεγμένας, διὰ τὸ ἐνὸς αἰχένος εἶναι, vid. scholl. Apoll. in Lex. 102. Hesych. 1, 308. Eust. 829, 10. Recte igitur Aristarchi monitis paruerunt. Utrumque autem mature commixtum esse Suidas I, 155. et Lexie. a Bekkero in Aneec. Graec. vol. I. editum p. 389. ostendunt. In scholiis denique vulgaribus: ἀμφιστρεφεῖς ἐξ ἐνὸς στόματος τοῦ δράκοντος τρεῖς περιέκτισσαν κεφαλὰς ἀλλήλαις οὐρηπλεγμένας, vide, annon emendatius sit legendum ἐξ ἐνὸς σώματος.

V. 41. Adfuit totidem verbis 5, 743.; crebrius etiam proximus conspicitur, vid. 3, 337. 16, 138. 15, 481.

V. 43. Quod in Il. 5, 495. 6, 104. 11, 212. ὄξια δοῦρα, nostro loco et aliis duobus ἄλκιμα δοῦρε, utpote sibi contraria, scripserit, Wolfio obicere videtur Bekkerus l. I. 170. At illum considerate et scienter egisse censeri potest. Primum enim Venetus et optimi quique in ea, si qua est, sibi constant discrepantia; ac si quid diversi hic illie cernitur, ut nostro loco et in Il. 16, 139 Romana et postremo loco Vindd. insuper ἄλκιμα δοῦρα exhibent, ei quum aliorum obnituntur testimonia, tum iidem illi, qui tueri videntur contrarium, ut Vindebon. unus et Eustath. 1050, 17. Deinde pluralis, etsi ferri possit in Iliados l. I., minime aptus est hic et in Od. 22, 125., ea quidem de causa, quod proxime instat numerale δύω. Quo vel praecedente vel subsequente et Homeri et aliorum usus eundem nominis numerum sibi expetit, vid. modo Il. 3, 18. 10, 76. 12, 298. 21, 145. Od. 1, 256. 12, 228. 16, 295. 18, 377. 22, 101. Quint. Smyrn. IV, 588. Itaque duobus aliis etiam locis 16, 139. et 13, 241., ubi eadem de re sermo est, quod Homeri principes duabus hastis instructi in bellum proficisci solent, dualis, librorum consensu sustentatus, erit praeferendus. Contra nomen vel indefinitum vel certo numero non adstrictum pluralem admittit, unde δοῦρα sive δοίρατα μελιννα, ὄξια, χαλκήρεα sexcenties offeruntur; vid. lexicographos.

V. 46. Maiorem huius partem cognovimus in Il. 7, 180.

- Ἰνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐτὸν ἐπὶ τάφρῳ;
 αὐτοὶ δὲ πρυλίες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένητ' ἥῳθι πρό.
 φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὥρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθεν ἤκεν ἑρσας
 αἵματι μυδαλίας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἐμελλεν

— V. 48. ταφρὸν id. et editt. | μεθ' ἱππ. Viudd. ol. vulgo et antiquiss. — V. 51. φθάν δὲ | H. — V. 53. ἑρσας Eust. 830,

V. 47 sqq. Idem sunt, qui de Troianis leguntur 12, 84 sq., ubi Vindob. quintus iterum offert τάφρον, parum commode.

V. 51. Lectioni Aristarcheae, codicibus numero paucis, auctoritate idoneis comprobatae, iam Barnesius principatum detulit, nec veterum doctissimi reiecerunt, ut schol. A. Apoll. in Lex. 687. et Hesych. II, 1503. Scholiastae quidam, φθάν μέγα ἐξ ὀλίγον μετεκίαθον disparia arbitrati, aut prius de tempore, posteriori de loco intellexerunt, aut ab hyperbato, quo μέγα participio κοσμηθέντες adiungerent, opem petierunt. Quorum alterum ineptum Graeculorum prodit acumen, alterum a I. H. Vossio, siquidem eius mentem bene assequor, translatum esse miror. At argumentis, ut putant, gravioribus Vossio Aristarchoque occurrunt Clarkius et Heynius, φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν sermoni vel Homérico vel Graeco concinere negantes. Ex eo enim dici φθάνειν τινά, nec vero τινός, cll. 21, 262. Itaque tritum ac vulgare verius esse existimant, eaque poetae verba reddunt: priores autem venerunt cum equitibus ad fossam instructi; equites vero paululum post sequebantur. Quid quomodo intelligere possis, non video. Fac enim pedites priores venisse, eos cum equitibus ad fossam instructos stare non posse patet, sin autem cum equitibus instructi ad fossam steterint pedites, priores eos illis fuisse falsum erit. Inde efficitur aut verum integrum aliena a manu subiectum esse: in quo Heynius, multa molitus, tandem acquiescit; aut praepositionem μετὰ loco esse movendam. In eius quidem subsidium, quod nescio an schol. Victor. voluerit (nam de re obscura obscurius est loquutus), aliquis obiciat, ἱππῆας hoc loco non equites, i. e. curru vectos, dici, sed eos ipsos, qui, curruhos et aurigis relictis, peditum ordinibus sese immiscuerint. Verum enim vero ne haec quidem ratio apta et commoda erit censenda; nam satis ambigue appellarentur ἱππῆες qui nunc pedites sunt, et proxima ambiguitatem istam valde augerent. Quare nihil nobis superesse crediderim, nisi ut Aristarchi sententiam et tueamor et recte explicemus. Iam ut satisfaciam utrique, φθάνειν τινά alteri φθάνειν τινός aut parum aut nihil ob stare demonstrandum erit. Id autem et per se verisimile est, quod notio comparandi verbo isti insit, et exemplis quibusdam magis confirmatur. Etenim si Homerus recte et scite scripsit in Od. 23, 441 sq. φθάρσαντας τοῖσι ποδες καὶ γούνα καρόντα Ἥ

55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀίδι προΐαψεν.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ Θρωσῶν πεδίοιο
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὥς, τίετο δῆμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 ἦ ἠθεὸν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτὼρ δ' ἐν πρώτοισι γέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσεν.
 οἶος δ' ἐκ γαγίων ἀναφραίνεται οὐλῖος ἀστήρ,

1. et Rom. — V. 56. Θρωσῶν | schol. A. —
 V. — V. 62, αὐλῖος V. L. ap.

ἴμῳ, add. 11, 51., nemo, credo, negabit, ista et Latine reddi posse: illorum pedes ac genua prius frangentur vestris, et Graece aeque bene dici τοῦτων πόδες κ. γόνα καμόντα φθῆσονται τῶν ὑμῶν. Atque his quidem ἐπῆρων, quod molestiam creavit, sartum tectumque erit. Sententia vero nulla alia subesse potest nisi haec: Multo prius venerunt equitibus ad fossam instructi; equites vero modico subsequabantur intervallo. Quae nemini mira et discordia videbuntur, si reputaverit poetam peditum alacritatem, quam eximiam fuisse testatur, verbis exagge- rasse altius. Ceterum scholiastae Ven. praeceptum dilucidum sano et plauum: φθῖν δ' Ἀγένορος βαρύνει· καὶ ὁμῶς ὅτι ἡγῶς κοι- μῆται γὰρ ἡ δὲ ἐν τῇ συνεπείᾳ (11. 13, 1). Ζεὺς δ' ἐπὶ οἶν Τρ. 11, male admodum cepit Heynius, opinatus, Aristarchum φθῖν δ', quod editt. Flor. et Aldd. temere invasit, legendum iudicasse. Quod quam falsum sit, vel me tacente, quivis unus perspicit. At haec silentio transmissem, nisi viderem, quot quan- tosque errores praecepta veterum prave intellecta quotidie pare- rent. Ita quum in 11. 21, 186. γῆσθα, non cum aliis προπερι- σπῶν, sed βαρύνειν ὡς ἐνιστάω, i. e. γῆσθα scripsisse dicatur Tyrannio, nescio quid reconditi in eo quaesivit nuper Grass- hoffius in diar. schol. ann. 1832. p. 981., nova prorsus et inaudita commentus.

V. 53. De vocis spiritu ambigunt grammatici, aliis ἔρση, aliis ἔρση commendantibus, vid. Lexic. περὶ πνεύμ. Valcken- xii p. 215. Et. M. 317, 48. et Eust. 830, 17. cli. 991, 21. Ho- rum alterum usui, alterum librorum poetarumque consuetudini aptius reor. Ut enim spiritus asper magis legitimus sit, leni ubi- que fere adsunt codices. Veterum inconstantia haud raro nostris fraudi fuit: Ita ex Apoll. Rh. 111, 1020. περὶ ῥοδίων ἔρση Wellanerus, aliis obsequutus, ἔρσην retulit in indicem. Equi- dem a librorum parte stare malo, quum vocali praemissae voces pleraeque spiritum lenem addant. De nominis etymo vid. Butt- mann. in Lexil. II, 370.

V. 55. Apollonii Rhodii iudicium exagiturus κεφαλὰς hic recte edi schol. Victor. annotat. Ille enim idem parum accommo- date restituerat in 11. 1, 3., ubi cf. scholl. BL.

V. 62. Varietatis a scholiasta adscriptae mentionem faciunt plures, veluti Eust. 831, 10. Et. M. 641, 8. alii. Heclorem vero

- παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκιάοντα·
 ὥς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 ἄλλοτε δ' ἐν πνύατοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 λάμπ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οὐ δ', ὥστ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταργέα πίπτει·
 70 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες

V. 63. ὅτε δ' αὖτις Ald. 2. et | ποισιν Vind. quint. Eust. 831,
 antiqq. τότε nunc vulgo. — V. | 47. ἐλαύνωτο schol. Theocr. ad
 64. ὅτε Rom. — V. 66. ὥστ' | Id. X, 2., peius etiam. — V.
 ἀστ. Vind. un. — V. 68. ἐλαύν- | 70. θορόντες edit. antiqq. —

sideri pernicioso melius quam Hespero comparari statuunt, add. Apollon. Lex. 517. et scholl., qui provocant ad Il. 22, 26 sqq., ubi nostris similia de Achille, Troianis infesto, praedicantur. Stellam autem, quam Hesperum vocant, praeter Callimachum, cuius fragmentum apposuit scholiasta, Apollonius commemorat in Argon. IV, 1630 sq., et prius utroque poeta ipse, vid. Il. 22, 317 sqq.

V. 63. Quod et ipse olim conjectura ductus reperi, et Thiersch. in gr. Gr. §. 312, 23, b. suavit, id prioribus iam placuisse, sicuti Rom. et Stephano, nunc didici. Neque Heynius, opinor, vulgaris causam egisset, si totum locum accuratius examinasset. Poeta enim non dicit: τότε μὲν παμφαίνων, τότε δὲ δύνει, sed τότε μὲν ἀραφ. οὐλ. ἀσπῆρ, τότε δ' ἔδν v. σκ., i. e. modo pleno splendens fulgore nubila dividit, modo tenebris eorum involvitur, vid. Eustath. 831, 37. Notissima autem est structura, qua, particulis ἄλλοτε vel ὅτε his sibi oppositis, prior omittitur, cf. Passov. in Lex. v. ὅτε ac τότε. Quapropter, nisi cum veteribus nonnullis, quorum decreta refert Eost. 831, 20. cl. 1101, 14., ὅτε et ὅτε nihilo differre statuere malueris, τότε adoptetur, necesse erit; id quod feci.

V. 66. Vide quae notavi ad 10, 154.

V. 67. Adiciunt Herodian. περὶ λέξ. μον. 43, 5. et Moschopul. 82, 10., apud quem ὥστε μητέρες absurde editum legimus.

V. 70 sq. Alterum ex Eustath. 831, 47., cui libri praestabiliores, ut Ven. Vindd. et alii accedunt, emendarunt, add. 16, 770.; alteri idem locus cum aliis pluribus fidem facit: aberravit ergo a vero scholiasta l. l.

V. 72. Ut praepositionis defectum occultaret, Aristarchus ὀσμύτη, in Ven. translatus, subtilius quam verius induxit, cui grammatici morigeri reddunt illud: ἀμφοτέρων ἰσοκέφαλος ἦν ἡ μάχη, vid. scholl. Ven. Eustath. contra 832, 1 sqq. dativum, qui librorum plurimorum erat, illustrat, eumque his aptiorem crediderim. Nam et dil utriusque exareitus aciem exaequare dicuntur,

δῆουν· οὐδ' ἕτεροι μνώνοντ' ὀλοοῖτο φόβοιο·
 ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὧς,
 θῦνον. "Ερις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μάρναμένοισιν·
 75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἐκηλοι
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο, ἥχι ἐκάστω.
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πύχας Οὐλύμποιο.
 πάντες δ' ἠτιώωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,

V. 71. δῆον· οἱ δ' ἴτε schol. | 76. οἷσιν ἐνὶ μ. V., ol. vulgo et
 A. ad Il. 19, 222. — V. 72. | H. — lb. καθεῖατο ol. vulg.
 ὑσμίνῃ ἔχον V. et Ar. — V. | et ἥχι vulg. olim. H. —

vid. infra 336. 15, 413. et Quint. Smyrn. XI, 238., et satis
 esse dativum simplicem alia demonstrant, cf. 2, 863. 8, 56. 13, 713.

V. 76. Aristarchi iussu, quem pronominum vim ac postetatem
 certioribus finibus inclusisse scimus, σφοῖσιν ἐνὶ μεγάρῳ. tum schol. A.
 tum libri quidam praestabiliore, ut Harl. Lips. un. Vind. et Eust.
 832, 30., adsciverunt, hisque obtemperavit Wolfius. Quod institu-
 tum, si veterum magistrorum, iugeni acumine insignium, iudicio
 stare placuerit, non vituperabis, vid. Apoll. Al. de pron. 403.
 et de synt. II, 22, 169., etsi alterum, ad singulas singulorum
 deorum sedes relatum, ferri possit. At istam Aristarchi Apollon-
 nique rationem I. H. Vossius, harum literarum et studiosissimus
 et peritissimus, gravius impugnavit nuper ad h. in Cer. 153.
 Etenim ille grammaticorum rhetorumque, qui inferioris sunt
 aetatis, decretis motus comicorumque conviciis, quibus Euripi-
 dem, crebrum literae concursus minus declinante-
 tem, proscinderent, impulsus brutum istum sonum, quemad-
 modum Dionysius Halicarnassensis cum vocavit, ab Homero,
 poeta suavissimo atque elegantissimo, ter iterari absonum et paene
 nefarium ducit. Cuique vero secus existimanti aures hebetes et
 obtusas exprobat et tanta grassatur severitate, ut octo Iliadis,
 sex Odysseae versibus, sive libri addicant, sive renitentur, ὃ de-
 trahat, et δώματα οἷσι, ποτοὶ ᾗσιν his, quae nunc obtinent, δ.
 σοῖσι, πο. οἷσιν substituat. Communi isti literae infelicissimae
 stragi nonnisi duo, quantum video, poetae loci se subduxerunt
 Il. 10, 273. et Od. 15, 111. Sed comicorum faciliis plus ponde-
 ris quam conveniebat grammatici tribuisse videntur, nec facile
 adducor, ut Homerum aliosque poetas tanta tamque anxia cura
 ὃ repetitum effugisse credam. Primum enim illud ne potest qui-
 dem evitari saepius, deinde exemplorum multitudo contrarium
 probat. Eripuit quidem nobis Vossii fervor ea propemodum
 omnia, quae ex humero afferre possis, at certe ab illis non ita
 multum absunt vel Odys. 7, 212. τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰωσάμην,
 vel Iliad. 5, 474. οἷος σὺν γάμβροισι κασιγνήτοισι τε σοῖσιν, quibus
 multa alia addere licet. Neque id ipsum, quod ex Homero exemit
 Vossius, alii repudiant, vid. Quint. Smyrn. I, 726. IX, 493.
 XI, 491. Oppian. in Cyneg. I, 22, 41.

οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

- 80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὃ δὲ νόστιμι λιασθεὶς
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κῦδεϊ γαίῳν,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

- 85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσατο δεῖπνον
οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐχορέσσατο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἔκτε θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ·

- 90 τῆμος σφῆ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο γάλαγγας

V. 83. Ζ. τ' ἀστεροπὴν Vind. quint.
— V. 86. δόρυπον Vind. ed. Z.
et edit. vulgg. — V. 87. ἐπεὶ
x' ἐκ. Vind. ed. — V. 88.
ἄδος V. schol. A. Et. M. 420,

37. ἄδος Ald. 2. — V. 90.
τῆμος σφιν Δαρ. ἄρ. Plutarch.
de aud. poet. VI, 87. — V.
91. ἐκ δ' Ἀγ. ol. vulgo et H.
ἀν δ' Ἀγ. V. — V. 92. Βιά-

V. 79 extrema pars redit bis 12, 174. 15, 596.

V. 81 sq. Clausulam prioris de Briareo et Marte vidimus
1, 405. 5, 996, posterior una cum illa adfuit 8, 52.

V. 86. Zenodotum δόρυπον et δεῖπνον minus recte distinxisse
aliquoties tradunt interpretes Graeci, vid. scholl. ad h. l. et ad
v. 720. Eust. ad Il. 242, 21. 1432, 2. Homericum horum nomi-
num usum copiosius persequuntur Nitzsch. ad Od. 4, 60. et
Vossius ad h. in, Cer. 128. Ceterum δεῖπνον Ven. Vind. quint.
et meliores suppeditant.

V. 87. Particulam alii aliter scripserunt, ita apud Eustath.
832, 53. ἐπεὶ γ' ἐκ. habes. Vulgari tamen opem ferunt Vindd.
duo, Ven. ult. et poeta ipse v. 562.

V. 88. Veteres nec de spiritu nec de mensura nominis ἄδος
concordes esse breviter dixi ad 5, 203. Quod quidem dissidium
tantum est, ut vel iidem aliis locis aliter sentiant, cf. Eust. 833,
II. et 792, 36. 893, 47. 1490, 35. Adspirationem Aristarchi
fuisse testatur Phavor. 37, 50 sqq., cuius verba ab initio muti-
lata commode supplet Hesych. I, 98. Post Heynii operam huic
nomini eique cognatis navatam accuratius de eius origine ac pote-
state quaesivit Buttmann. in Lexil. II, 134. Cui, etsi in reli-
quis accedo, de longa syllabae prioris mensura minus concedam,
partim ob codicum dissensum, partim quod adverbium ἄδην apud
Homero aequae atque apud alios sexcenties corripitur.

V. 91. Priorem versus partem, leviter immutatam, habes 15,
353. Utrique eorum, quae supra excitavi, et schol. Ven. et
libris Vindd. noto, poetae usus obesse videtur, cf. 149, 216. 10,
436. 16, 783. Nec secus suadent Vindd. quidam.

κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον, Ὀϊλῆα πληξίππον.

ἦτοι ὅγ' ἐξ ἱππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔσθη·

95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὅξεί δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σγέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστίου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

100 στήθεσι παμφαίγοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 νῆε δύνω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω,

σορα Ar. — V. 94. ἀντίον Vind.
 ed. Z. et Aristoph. — V. 97.
 ἐγκέφαλον δε Apollonius. — V.
 98. κεκλόντο V. L. ap. schol.
 Vict. — V. 100. περιδύσε

Vind. ed. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε'
 ἀπύργα V. L. ap. schol. A. —
 V. 101. βῆ Ἰσόν Z. Βήρσον vel
 Βήρσον all. —

V. 97. Nulla opus est mutatione, cui nec libri addicunt, neque Eust. 833, 141.; adversantur etiam exempla quaedam, velut 12, 185. 20, 399.

V. 98. Veteres interpretes, qui cerebrum sanguine perfusum oppletumque dicunt, poetae mentem probe perspexisse crediderim, quicquid obloquatur Heynius. Nam παλάσσειν inquinare, nec vero quaterne significat. Laudo ergo Vossium priscorum vestigiis inhaerentem. Minus feliciter suo fungitur munere Passovius in Lex. voc. παλάσσειν, quippe qui de cerebro sparso cogitet. Quam interpretationem quum alia tum adverbium ἔνδον eoarguit. Nec multum diversum putaverim id, quod schol. Victor. memorat; illum enim κεκλόντο reperisse suspicor.

V. 100. Rara atque insolita verbi περιδύσε significatio coniecturis ansam dedit. Illis autem nos carere posse scholl. et Eust. 833, 44. ostendunt, vid. Steph. thes. Vol. II, 3451, c.

V. 101. Zenodoti auctoritatem Thiersch. in gr. Gr. §. 159, 2. inscius sequitur. Posidippus alique Βήρσον sive Βήρσον in unum conflasse dicuntur, vid. schol. Ven. et Apollon. de synt. I, 66. Illum autem et Aristarchus refutavit, et Apollonius, eo probato, certe ἐξεναρίζων fuisse exarandum acute vidit.

V. 102. Schol. A.: ἐπὶ τὸ γνήσιον βραχὺ διασταλέον· καὶ γὰρ παμύστερον τὸ οὐκ ὠφελεῖν, ἄμφω εἰν ἐπὶ δίφρῳ, καὶ ἀδιανόητόν ἐστι τὸ συνάπτειν νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω. Sed fallitur; sententia enim manet eadem, et plus moveatur misericordiae, si quidem Agamemno ambo spurium et legitimum uno temporis momenti occidisse feratur. Interpunctionem vero grammatici numerorum rationi repugnare animadvertit Gerhard. in lect. Apoll. 229., quanquam operae ei non paruerunt.

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας· ὃ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
 "Αντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς

- 105 Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μύσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὕεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποιώνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρί·
 "Αντιφον αὖ παρὰ οὗς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἔππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
 γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνένεξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπήυρα·
 ἦ δ', εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 χραϊσμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 καρπαλίμως δ' ἦξε δια δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
 σπένδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·

V. 102. ἰόντας Aristoph. —
 V. 104. ὦν ποτ' Ἀχ. Z. — V.
 105. κνήμαιοι Vind. ed., male.
 — V. 107. δὴ τότε Ἀτρ. editt.
 antiquiss. — V. 114. ξυνένεξε

Rom. et ol. vulgo. — V.
 116. τετύχῃσι Eust. 834, 20.
 — V. 119. ἰδρώουσα Vind. ed. —
 V. 123 et 138. κακόφρωνος Z.
 — V. 128. σφίῳγ editt. antiqq.

V. 104. Zenodoteum sequitur Apoll. in Lex. 723.

V. 105. Saepissime afferunt veteres, uti Etym. M. 273, 4. 591, 44. Apoll. l. l. scholl. ad Soph. Tr. 381. ad Aristoph. nub. 644. ad ran. 787. ad Theocr. id. I, 97. et ad Nic. Al. 356., quo formae poeticae et minus obviae δίδῃ μ. λ. plurimum fidei additur.

V. 106. Zenodotum, de uno Priamidarum cogitantem ideoque ποιμαίνοντα pro singulari habentem, notat schol. Ven. hic et ad v. 111.

V. 107. Numerorum integritati prospiciant libri.

V. 108. Simillima hisce sunt in Il. 4, 528. 17, 606.

V. 114. Nulla subest causa, cur versum consona duplici oneremus; intercedunt enim libri non minus quam Eustath. 834, 56. Idem certe in Odyssea 14, 383., ubi hinc pulsum adhuc obtinet, utrumque novit, vid. comment. 1764, 20., et add. Quint. Smyrn. III, 27. VI, 288. XI, 463, 488.

V. 116. Eustathii discrepantiam, a schol. Ven. pariter indicatam, ab aditu prohibebunt ea, quae ad 10, 225. sunt animadversa. Adde, quod libri et Et. M. 499, 11. in vulgari conspirant. Thierschii, cui olim ne necessaria est visa, modum iam nulli esse offensionis, ex eius gr. Graeca §. 329, 1. perspexit.

- 120 ὥς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραῖσμησαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι γέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 νίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλόεντα,
 τῷ δὲ κυκηθήτην· ὃ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς,
 130 Ἀτρείδης· τὸ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·
 Ζῳγρεῖ, Ἀτρείος νίε, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κῆται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίζαιτο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα

σφῶν Vindd. un. φύγεν gramm.
 all. — V. 129. ἐναντίος V. L.
 ap. schol. A. — V. 130. Ἀτρείδ-
 ῃν δ' ἄρα τοῦτω Drac. de metr.
 poet. 125, 25., male. — V.

132. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς
 κ. κ. V. L. ap. Eust. 836, 26.
 in Ald. 2. et antiquiss. — V.
 135. ζωῷ Aristoph. —

V. 123. Tzetza in Antehomeric. 158 sqq., totum hunc locum imitatus, Zenodoto tribuit fidem. Homerus autem improborum etiam fortitudini iustam laudem non denegat. Ceterum Aelianus, poetae auctoritatem sequutus, Menelaum et Ulixem solos ista legatione functos esse in histor. animal. XIV, 8. narrat: Tzetza illis de suo, ut videtur, Palamedem, Acamanta, Thesei filium, et Diomedem adiungit comites. Extrema huius versus proposuit Apollon. de adverb. 582, 29.

V. 128. Libri optimi, ut Ven. Vind. quint. et alii plures, σφείας ex Eustath. 835, 29. Romanae illatum, verius habent; φύγον autem, de quo vid. ad 8, 137., Aristarchi iudicio probatum scimus.

V. 129. Schol. A. observat: οὕτως ἐναντίον. Legerunt ergo alii ἐναντίος, cui non nimis tribuo, cf. 1, 534. 3, 433. 9, 559. 12, 377.

V. 132. Aliis ex locis Eustathii varietatem sumptam esse patebit conferenti 10, 379. Utrumque in Zenodotea, in qua legabatur: π. δ' ἐν Ἀντιμάχοιο πατρὸς κ. τ. λ., coaluit.

V. 135. Villosionius per errorem Aristarchi nomen subiecisse videtur. Hunc enim pluralem duali adiectum minus offendisse aliquoties cognovimus.

μειλιχοῖς ἐπέεσσιν· ἀμείλιχτον δ' ὕπ' ἄκουσαν·

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νύεες ἔστών,
ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν

140 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ

αὐθι κατακτείνει, μὴδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοῦς·

νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἱππων ὥς χαμᾶζε
δοῦρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὃ δ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.

145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν
χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·

V. 141. μὴ δ' ἐξέμεν V. ἐξέμεν | σεν Vind. quint. — V. 146.
all. — V. 142. οὐ π. Z. σφοῦ | πλήξας Ar. et all. — V. 151.
π. all. — V. 144. οὐδας ἔρει-

V. 141. Spiritus asper mediae voci illigatus Aristarchi fuit, vid. ad 24, 325. Consociandam autem esse praepositionem verbo non est dubium, vid. Eust. 836, 30 sqq. et Apoll. in Lex. 270.

V. 142. Zenodoti οὐ πατρός, utpote de duobus dictum, improbat Aristarchus, cui grammatici intelligentiores suffragantur, neque Eustath. 836, 38. ab iis recedit. Quo factum est, ut plurimi nostrae aetatis critici Aristarchi rationem amplecterentur, vid. Thiersch. in gr. Gr. §. 284, 27. annot. et Nitzsch. ad Od. I, 402., quamquam repugnant Heynius et Vossius ad hymn. in Cer. 153.

V. 144. Quid Aristarchi fuerit, minus apparet, quum schol. A. οὐδας ἔρεισεν, Victor. passivum, vulgo lectum, ei adscribat. Hoc, etsi Vind. quintus infra 12, 192. ἔρεισεν iterum praebeat, ab hoc loco iisque similibus alienum erit, vid. 7, 145.

V. 146. Schol. Ven. et Victor. quum pluribus tum Aristarcho πλήξας fuisse testantur. Quae si vere sunt relata, illos muverunt alia exempla, ut 3, 362. 5, 147. 11, 240. 12, 192. 16, 115, 332. 17, 294. Od. 20, 17. At hisce omnibus verbum illud magis quadrat nostris. Itaque vulgare et Il. 10, 440. et Vindd., librorum aliorum Eustathiique testimonio 836, 41. satis munitum crediderim.

V. 147. Schol. ad Od. 19, 28. memoria lapsus: ὅλμον δ' ὧς ἔσσειε βαλὼν — ex hoc loco affert. Libris editis et scriptis concinit Et. M. 622, 55.

V. 151. Nullam, quantum investigare licuit, forma contracta veteribus movit suspicionem, quae, et librorum consensu tradita et Eustath. iudicio firmata, vid. cumm. 836, 13., nobis supersit. Recentiores demum, lidos studiosiores, poetae manum ea oblitteratam esse censuerunt. Quibus, etsi medela in promptu sit, obsequi nolim, partim quod alia, de quibus generalia disserit Bekkerus l. I. 1295., nostri similia tum apud Homerum tum apud alios epicorum exstant, vid. Hesiod. op. 248., partim quod ne ἱππῆες quidem Homeri sermoni consentaneum

- ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλῳ.
 τοὺς μὲν ἕας· ὃ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐκνημήμειδες Ἀχαιοί.
 150 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,
 ἱππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κοινή
 ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἱππῶν —
 χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἶν ἀποκτείνων ἔπει', Ἀργείοισι κελεύων.
 155 ὥς δ' ὅτε πῦρ ἀτίδηλον ἐν ἀξύνῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·
 πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι

ἱππεῖς ἱππ. H. ex coniect. pro- | et none volgo. — Ib. στρέφει
 posuit. — V. 156. πάντῃ V. | Eust. 838, 2. —

esse apparet. Si quis tamen Ionicum prorsus necessarium existi-
 maverit, ei altera Heynii emendatio: ἱππῆας δ' ἱππῆες κ. τ. λ.,
 erit praefereunda.

V. 156. Improdens et aliis, ut fieri solet, curis districtus
 ad Il. 2, 339., ubi πῇ εἰς finitima de grammaticorum sententia
 Venetique libri consuetudine Homero restituenda esse dicebam,
 adverbii πάντῃ sum oblitus. Id vero eidem legi adstrictum teneri
 ratio pariter atque Apollonii praecepta de adverb. 586, 28.
 ostendunt. Accedit, quod Venet. nonnisi bls, h. l. et 5, 495.,
 littera subscripta caret. Liceat igitur errorem in libris Iliados prio-
 ribus admissum et retractare et eius veniam ab aliis expetere.
 — Eustath. l. all. τὸ δέ, inquit, ἄνεμος φέρει, γράσσεται καὶ ἄνε-
 μος στρέφει· καὶ ἴστω ἡ γραφή αὕτη προσφυσιστοῦ τοῦ εἰλυφῶν.
 In quo, si recte sentio, epicorpus duabus de causis fallitur: pri-
 mum enim ventorum proprium στρέφει aufert, vid. 5, 499. 8, 549.
 Od. 5, 420. 10, 501. et alibi, tum id ipsum, quod decesse putat,
 in adiecto verbo esse perspicitur. Thierschio vel particulam
 mutanti vel subiunctivum reposcenti, vid. act. Mon. I, 185. et
 gr. Gr. 322, 7, Hermannus in opusc. II, 575. et ad Viger.
 p. 913. recte adversatur. Aliam viam, qua crebras istas modorum
 vicissitudines, quum alias tum maxime in comparationibus Home-
 ricis ubi, explicaret, nuper iniit Grasshoffius in diar.
 schol. a. 1832. p. 970 sq. Qua vel parum vel nihil omnino pro-
 fici et alia et hic locus indicare possunt. Tota autem eius ratio
 tam contorta tamque aliena a rei natura est, ut quid cuique
 poeta in singulis comparaverit aut comparare voluerit, vix dis-
 spicias. Haec vera esse vel primum exemplum, quo quasi
 fundamento nititur, abunde demonstrat. Paria enim, citato gressu
 Ilectorem fratrem inasquentem, in Il. 6, 506 sqq. cum equo furti
 campum curso peragrante conferri et sua sponte intelligitur et
 Odyss., cui in versu 513. ἐρεβήκει est oppositum, manifesto declarat.
 At si cum Grasshoffio ὥς δέ comate a reliquis seiunxeris,
 non modo δὲ versu 503. incommode admodum iterabitur, verum
 Paris etiam celeriter incedens equo caput attolienti similis esse

πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ·
ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
160 κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπάγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρείδης δ' ἔπετο σφειδανὸν Λαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Λαρδανίδαο,
μέσσον καπ' πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο

V. 157. ἐπειγόμενου vel ἐπιγο-
μένη all. — Ib. ὀρμῇ Vind.
ed. — V. 160. κείν' ὄχ. Ald.
2. et grammat. quidam. — V.

165. ἔπειθας Et. M. 738, 24. —
V. 166. Ἴλλου Ald. 2. edit. an-
tiq. et codd. pars, male. —
V. 167. καππεδίον ol. vulg. et

dicetur. Vocalis correpta, Heynio molesta, quod ελλυφάξω ante-
paenultimam solet producere, vid. Il. 20, 492. Hesiod. scut.
Herc. 275., neque Eustathium latet, cf. 1218, 12., neque alio-
rum testimoniis destituitur, ut Hes. theog. 692. Nonn. Dionys.
XLVIII, 380., add. Apoll. in Lex. 246.

V. 157. Aristarchum pro accurata sermonis Homerici scien-
tia iure meritoque ἐπειγόμενοι verum existimasse argumento sunt
Il. 21, 362. Od. 15, 296. 23, 235. Quare in Od. 5, 399. nihil
est dubii, quin ποθὼν cum verbo ἐπιβῆναι sit committendum. Eadem
autem de causa ὀρμῇ cum Ven. Vindob. quint. aliisque servetur
oportet.

V. 160. De tenore magistros veteres diversa statuisse exposui
ad 5, 104. Technicum vero, cuius schol. A. meminit, Herodianum
esse, neque, ut Heynius putavit, Dionysium Thracem schol.
Ven. ad Il. 3, 272. approbabit insipienti hisce: οὕτως Ἡρωδιανὸς
ἐν τῷ β' ποιήματα τοῦ περὶ παθῶν Αἰδύμον. Male vero ibi fer-
tur ποιήματα, quo libri nomen quod fuerit, nemo potest perspi-
cere. Corrige ergo ἐν τῷ β' ὑπομνήματα: ita certe et h. l. et
ad Il. 17, 201. Herodiani illud opus appellatur a schol. Veneto.

V. 165. Apud Et. M. librarii negligentia tam verbum corrup-
pit, quam totius glossae ordinem invertit: restituendus erit ille
e schol. Venet., cuius studio parva sunt. Adverbiū vero σφειδανὸν
duplicem originem veteres dant; Aristarchus enim subtilius quam
verius, ut Heynius censet, repetit a nomine σφειδῶν, i. e.
funda; alii, ut Eustath. 837, 6., eius stirpem esse dicunt σπει-
δῶ, unde progerminet σπειδανὸν σφειδανόν. At si σφειδῶν eo
ipso ex fonte trahit ortum, quae Eustath. 948, 67. sententia
est, eodem revolvimur. Apoll. in Lex. 626. ita commentatur:
Σφειδανόν· ὃ μὲν Ἀπῶν οὐληρόν· ἐν δὲ μᾶλλον ἐπιτεταγμένον.
Horum alterum scribendo ἐπιτεταγμένον prudenter ac vere correxit
Alberti, alterum non minus depravatum esse, quantum scio,
doctorum diligentiam fugit. At nemo, credo, dubitabit, quin bene

- ἴμενοι πόλιος· ὃ δὲ κεκληγὼς ἔπειτ' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγρὸν ἵκοντο,
 ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμινον.
 οἳ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὦς,
 ἄστε λέων ἐφόβησε μολῶν ἐν τυκτὸς ἀμολγῶ
 ἄσας· τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναγίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 τῆς δ' ἐξ ἀνχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαγύσει·
 ὦς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφηε κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἳ δ' ἐγέβοντο.

Strab. XIII, 886, h. — V. 168. πόλιος vulgo et il. — V. 169. ἐπαλάσσετο Eust. 838, 35. et ol. vulgo. — V. 170. ἵκοντο Vind. un. et alter in marg. — V. 171. Ἴρθα ἄρα Ald. 2. et antiquq., male. — V. 178. οἳ δὲ φοβ. H. c. paucis. —

emendaverim σφοδρόν, si comparaverit Eustath. 1250, 55 sqq. Hesych. II, 132. Phavor. 1718, 34. Ceterum eadem Patrocli laus est 16, 372., add. 21, 342.

V. 166 sq. Interpretes antiqui quaestionem de locorum situ agitatum plene et intelligenter compoere student. Operam oleumque eus perdidisse existimat Spohn. de agr. Troi. 30.; aequius iudicat Heynius et io observatt. ad h. l. et in excurs. ad libr. VI. vul. V. p. 303. Neque ipse crediderim tantam in his inesse difficultatem, quantum Spohnius sibi aliisque obstruxit. De quo explicatius dicam ad II. 22, 145.

V. 168. Atticum πόλιος, per omnes libros propagatum, tacite sustulit Wolfius, vid. ad 2, 811. et 20, 52.

V. 169. Augmento tum libri scripti obstant, tum alii plerique testes, cf. 21, 503., ubi totus versus de Achille Troas profugos urgente iteratur: quin Eust. sibi minus constat, vid. l. l. 49.

V. 170. Si Viudd. plus fidei statuendum esset, non absonum putarem ἵκοντο, utpote eius rei proprium et peculiare, vid. 9, 354, 6, 237.

V. 175 sqq. Priores duo comparationi nostrae simillimae, qua Menelai virtus illustrior sit, in II. 17, 1625. inserti leguntur. Versum autem 178. supra conspeximus libr. 8, 342., ubi de augmento modo detracto modo praefixo egi. Quo magis mirari subit eos Alexandrinis criticis nullam praebuisse suspicionem, praesertim si consideraveris illorum iudicium de vers. 179 sq. His enim, ut e rhapsodia, quae Patrocli ἀριστεία inscribitur, temere transfusis, obelum cum asterisco appingunt. Sed in libro isto ne coniuncti quidem, verum longo intervallo separati reperiuntur, ac prior vix nostri similis, vid. 379, 699. Unde probabile est, quamquam auctores variant, ab Aristophane posteriorem solum esse proscriptum. Praeterea in schol. Vict. verba: Ἀριστοφάνης τοῖς δύο ἀθετεῖ, Ζηρόδοτος δὲ οὐκ, extrema mutilata sunt. Excidit enim γράφει, ea in re sollemne.

- πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἐκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χειρσί· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμείλιν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 ἔξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσεως
 οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χειρσίν.
 185 Ἴριον δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέονσαν·
 Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπες·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρε' Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
 190 μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ζ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος ἰῶ
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐστέλμους ἀφίκηται,

V. 180. πρὸ πρὸ vulgo. — V. 181. ἐμείλιν Harl. Vind. quint. et all. quid. — V. 184. ἀστεροπὴν Ar. — V. 185. ὥτρυνε

Z. — V. 186. φάσκ' ἴδι edit. antiqq. — Ib. ἐνίσπες vulgo. — V. 187. ὄφρα μὲν κεν Vind. quint. ὄφρ' ἂν μὲν καὶ Thiersch. in

V. 180. Praepositiones ab omnibus distractas de more nunc recepto conflandas esse Passov. in Lex. v. l. sagaciter animadvertit. Ac profecto, si ἀποπρὸ, προπρὸ, διαπρὸ, ἐπιπρὸ atque iis cognata iuste vereque scribimus, hic idem expectari nemo facile negabit, vid. Apoll. Rh. I, 30, 983. III, 453, 1013. et ad II. 4, 138.

V. 181. Parum absuit, quin cum tribus Vindd. et aliis quibusdam reponerem ἐμείλιν. Iris enim ad Hectorem missa, ut Troium fuga sisteretur, effecit. Neque Agamemno paullo post vulneratus ad IIIi muros pervenit. Sed, libris renitentibus, manum cohibui.

V. 184. Aristarchus ἀστεροπὴν et στεροπὴν non tam forma quam potestate diversa existimavit. Quorum unum fulguris, alterum splendoris proprium habuit.

V. 185. De augmento, paucis locis detracto, generatim dixi ad 8, 398., qui ideus est versus.

V. 186. Imperativi fere obliterati nullam facit mentionem Buttmann. in Lexil. I, 279 sqq. Diligentiores fuerunt Bekker. in cens. 120. et post cum Thiersch. in gr. Gr. p. 389, 52., in eo modo falsus, quod ἐνίσπες edit. Ut enim σὺς ἐπίσπες, ita σπὺς ἐνίσπες legitimum esse non uno loco certum exploratumque reddunt veteres magistri, cf. schol. Ven. ad II. 24, 388. Harl. ad Od. 14, 185. Et. M. 313, 3. Iam vero quum forma ista neque sermonis rationi obsistat, et ea bis in Iliade, hic et 14, 470., a Veneto perscripta sit, denique in Odyssea plerumque congruat

- δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
195 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 εὖρ' νιδὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα διον,
 ἑσταότ' ἐν θ' ἱπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
200 Ἐκτορ, νιδὲ Πριάμοιο, Δὴ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τέην τάδε μυθήσασθαι·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρεῖς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι·
205 μάρνασθαι δηλοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπαῖς ἢ βλήμενος ἰῶ
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋστέλμους ἀγίζηαι,

gr. Gr. §. 346, 18. — V. 192 | un. Ald. 2. — V. 207. σοὶ et
 et 207. ἄλεται V. grammat. pars. | οἱ libr. pauci. — V. 208. ἀφ·
 et W. — V. 194. ἔλθοι Vind. | iz. V., male, vid. 193. —

Harleian., vid. Porson. ad 3, 101, 247. 4, 314. 11, 492. 19,
 185. 22, 166. 23, 35., illam reponere non absconum putavi. Nec
 minus in aliorum epicorum carminibus passim ita institui rem
 iubent libri, velut in Apoll. Rhod. I, 487, 832, ubi Wel-
 lauerus citius quam consideratius iudicavit. Quod reliquum est,
 alterum etiam *ἵσταμένη* usitatum fuisse indicio sunt Od. 4, 612. et
 Theocr. id. XXV, 34.

V. 187. Thierschii coniecturam veram commodamque habet
 Nitzsch. ad Od. 5, 361., quamquam suam sententiam obscurius
 declaravit. At nulla opus est mutatione, vid. Herib. de part. ἄν
 IV, 5. sive in opusc. IV, 190.

V. 192. Grammatici aoristum illum, ad verbum *ἔλθῃ*, ἀλῆνας
 relatum, aspero instruxerunt. Ea opinio fuit Ascalunitae et Ty-
 rannionis, vid. schol. Ven. ad h. l. His impulsu κρονικοῖς alii,
 ut Etym. M. 807, 15., etsi a semet ipso dissentit 59, 13., simi-
 lia praeceperunt. Consultius puto alii quidam, velut Eust. 839,
 27. ell. 1250, 35. et Etym. Or. 65, 1., ἄλεται sive ἀλῆται aori-
 stum secundum verbi ἀλλομαι esse dixerunt. In quo quum prae-
 ter Eustathium Vindd., alii libri et editiones vulgares concin-
 nant, spiritum, qui prius ferebatur, revocavi, cf. Heyn. ad h. l.
 Buttmann. in gr. ampl. §. 114. p. 73. et Thiersch. in gr. Gr.
 p. 382, 13.

V. 194. Subiunctivus et librorum plurimorum et Eustathii
 est, vid. 839, 20.

V. 201. Rarum dativum τέην schol. A. testimonium confir-
 mat. Erravit ergo Thierschius, qui illum nonnisi in Odyssea

δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

210 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.

Ἐκτὼρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντῃ,
ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔχειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·

215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαῳτύναντο γάλαγγας·
ἀρτύνθη δὲ μάχη, στάν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὕρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν

220 ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπιζούρων.

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἡὺς τε μέγας τε,
ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·

V. 210. ἀπεβήατο μακρὸν Ὀλύμπου Vind. ed. et all. quid. — V. 212. δοῦρε Harl. — V. 213. μαχέσασθαι id. et Vind. quint. — Ib. πάντῃ vulgo. — V. 215. Ἀργεῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ V. L. ap.

schol. A. — V. 216. ἐκ δ' Ἄργεα. Vind. quint. — V. 218. ἔσπετε Ald. 2. et antiqq., male. — V. 219. ἀντίον Vind. quint. et Ar. — V. 221. Ἀμφιδάμας Strabo exc. VII, 510, a. —

reperiri animadvertit. Falsum id esse iam olim monui, sed frustra, vid. editionem grammaticae Iliumicae novissimam §. 204, 4. Attulit autem haec verba Apollon. de synt. II, 21, 159.

V. 212. De duall huius loci minus idoneo discessi ad v. 43.

V. 213. Par discrepantia uno loco e Vindobon., altero ex editis, antiquioribus commemoratur in II. 5, 496. 6, 105. Aristus tamen meliorum ludicio tutus esse videtur.

V. 215. Schol. A. subiecit: ἐτέρωθεν· ἐν τισι καὶ αὐτοί. Quae quom Villosianus ad versum priorem allevisset, quomodo sese expediret ex huius angustia Heynius ignoravit. Vulgare autem repetitum cernimus 12, 415., add. 16, 563.

V. 216. ἐν δ' Ἄργεα. hic vindicat Venet., vid. ad v. 91.

V. 219. Aristarchus num ἀντίον an ἀντίος voluerit, pro certo dicere non aasim. Contrarium enim eius, quod schol. hic prodit, supra vidimus ad v. 94. Quare paene suspicor ἀντίος Aristarchi, ἀντίον aliorum fuisse. Cui coniecturae eo aliquid ponderis accedit, quod ἀντίος ἔλθῃν poetae proprium est, veluti 2, 185. 6, 54. 11, 231, 594. 15, 548. 17, 8, 257. alibi, ἀντίον ἔλθεῖν raro admodum invenitur et his solum locis, qui adverbium requirunt, cf. 7, 180. 17, 67, 69.

V. 221. Errore perquam vulgari Ἀμφιδάμας Strabonia excerptis illatum est, vid. Gerhard. lect. Apollon. 6 sq. et ad 23, 87., ubi libri quidam Amphidamanti vice versa subieciunt Iphidamanta.

V. 222. Librorum iussu Θρήκῃ Barnesius restituit. Zenodoti

Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἰόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

- 225 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης ἱρικυδέος ἔκετο μέτρον,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε, θυγατέρα ἦν·
γῆμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκετ' Ἀχαιῶν
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἶ οἱ ἔποντο·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἑσας,
230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἐνερθεν
235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεὴν χειρὶ πιθήσας·
οὐδ' ἔτορα ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

V. 222. Θράκη St. R. — Ib. μητ. Θηρῶν Z. — V. 223. Κισσῆς sive Κισσῆς editt. antiq. — V. 224. ὃς τίκτε Voss. coniect. ad h. in Cer. 8. — V.

229. Περκώτῃ Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 230. πεζὸς ἰὼν V. L. ap. schol. A. — V. 236. οὐδ' ἔτορα H. —

μητέρα Θηρῶν haud ineptum censet schol. A. Verum ferac, gregibus infestae, minus quadrant, vid. 243 sqq.

V. 223. Κισσῆς, utpote e synaeresi ortum, interpretes Graeci pariter atque Eustath. 830, 31. Humericum habent, comparantes Ἐκμάς Ἐκμάς, Ποδίας Ποδίας. Hicce Κισσῆς, Heecubae pater, Euripide teste in Ilec. 3. non admiscendus erit, quanquam veteres de eo quaesivisse Eustath. probat hinc: εἴτε δὲ ὁ τοιοῦτος Κισσῆς ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Κισσῆϊ, οὐ Εὐριπίδης μύνηται, εἴτε καὶ ἑτέρος, ἢ θεν καθ' ἕτερον σχήματισμόν ἢ τοιοῦτον Κισσῆς Κισσῆς θιγάτηρ Κισσῆς λέγουι' ἂν κατὰ συναίρεσιν ἐν προγεννημένῳ (emend. προσγεννημένῳ) τῷ Ἰ, — οὐ καὶ ὁ αὐτὸς πολυπραγματεῖν. Contra verisimile est Κισσῆς, quod editiones antiquiores omnes propemodum obtinet, ex Euripide temere immigrasse.

V. 224. De Vossii sententia quantum sufficit dixi ad 2, 684.

V. 229. Homerum unum idemque nomen sine certa causa variare absonum est. Iccirco Περκώτῃ, quemadmodum ad 2, 834. demonstravi, praestantius erit altero, quod et libri plerique et acholl. aspernantur. Eustath. solus 840, 47. Περκώτῃν et Περκώπην duas fuisse urbes opinatur. Ea vero est, quae ab Artaxerxe, Persarum rege, Themistocli dono data fertur, cf. Eustath. l. l. Plutarch. vit. Themistocl. c. XXIX. Athen. I, 29, f. ibique interpretes.

V. 230. Πιθήξας ἰὼν bene convenire alia docent exempla, velut 4, 231. 11, 721.

ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς

- 240 σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πληῆς αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ὥς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
κουριδῆς, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
πρῶθ' ἑκατὸν βουῆς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
245 αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρξεν,
βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκτος ἀνδρῶν,
πρεσβυγενῆς Ἀντηνοριδῆς, κρατερόν ῥά ἐ πένθος

- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.

V. 237. μόλιβδος Vind. ed. et ol. vulgo, μόλυβδος libri pauci. — V. 239. ἔλκ' ἐπὶ Eust. 841, 1. St. — lb. λίς ol. vulgo et Ar.

— V. 240. σπάσασα V. et ol. vulgo. — V. 242. ἀπο μν. ἀλ. Vind. ed. Eust. 841, 28. — V.

V. 237. Longa fuit virorum doctorum disputatio de nomine μόλιβος et μόλυβδος, μόλυβος et μόλυβδος, vid. Piers. ad Moer. Att. 257 sq. Non autem cum Heynio et Brunckio μόλιβος poetis epicis auferendum putaverim. In quo non modo libri plerique conveioant, verum grammatici ipsi, ut Eust. 840, 62. cll. 841, 17. Apoll. in Lex. 59. id ratum faciunt. Praeterea poetarum epicorum usos haud repugnat, ut Apoll. Rh. IV, 1680. Quint. Sm. VII, 387. τῆκεθ', ὅπως ἀλαπαδρὸς ἐπ' ἀνδρακίῃς μόλυβδος. Eadem nominis varietas in Anthol. Gr. saepius offertur, qua de re passim admonet Iacoba., vid. Steph. thes. Gr. ling. vol. IV, 6221, b.

V. 239. De mensura nominis λίς nemo fere veterum, quorum testimonia diligentissime cumlavit Hermann. ad Eurip. Bacch. 1166., dobitat: plus dissidii fuit de tenore. Aristarchus quidem λίς, ut ἴς, θίς, ρίς, quorum prius pro τις, hic minus apto, apud Eustath. 841, 23. restituendum erit, acni iossit; Aeschrio vero, ut λίς adiectivum, in Od. 12, 64. lectum, a nostro nomine clarius distingueret, λίς praeposuit. Aristarchi vero instituto paruisse sequiores scholl. Eust. l. l. et Et. M. 567, 7. tradunt. Götting. in libell. de accent. Gr. ling. p. 59. annot. 1. Aristarehum erroris convincere studet: qua spe excidit. Primum Aristarcho opitulatur sermonis ipsius analogia; nullum enim novi nomen in ις desinens, quod sit περισπώμενον; deinde istum λίς, λίνα flexisse Etym. M. neutiquam dicit. Quare quum triplex cogitari possit ratio: λίς λίν, λίς λίν et λίς λίν, primam earum tutissimam omnium censuerim. Attamen in re dubia admodum et ambigua a recepto nolui declinare, praesertim qui sciam λίς

στῇ δ' εὐράῃ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην ἀγκῶνος ἐνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε θαινοῦ δουρὸς ἀκωκή.

- ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
255 ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἡδὲ πολέμοιο,
ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὖτε πάντας ἀρίστους·
τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὁμίλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
260 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυνῖα·
τοιοῦ δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
ἐνθ' Ἀντήνορος νῆες ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῇ
πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Αἴδος εἶσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν

248. ἀριδίατος Apoll. in Lex. | ἀνεμοτρεφὲς Apoll. in Lex. 121. —
164, 217., perperam. — V. V. 257. ὄπατρος all., vid. schol.
252. ἀγκῶνος ὑπερθεν V. L. ap. Ven. — V. 258. π. ἰταλῶνος
Eust. 842, 20. — V. 256. Vind. un. — V. 263. ἔβαν δ.

infra 15, 275. 17, 109. 18, 318. multorum suffragiis probari.
Ceterum minus perspicio, cur Göttingius grammaticis aliis
Phavorinum adiecerit, qui Eustathii verba, ut solet, de-
scripsit integra. Ut vero licet aliqua certe veri specie exornari
possit, ita ἔν sive ἐν, quod nuperrime obtrusit Homero Ed. Gei-
stius disquirit. Homer. p. 20., pro monstro habendum erit.

V. 241. In Etym. M. 781, 3. ἡ δ' μὲν fertur, id quod scri-
bendi compendium prave intellectum peperisse credo; cum libris
congruit schol. ad Theoc. Id. I, 136.

V. 252. Liber unus apud Heynium discrepantiam, cuius
Eustath. meminit, offert. At commode admoveat nostris schol.
A. v. 234.

V. 256. Apollonii verba, quae Villosionus coniectura
inutili sollicitat, allos ἀνεμοτρεφὲς legisse aperte demonstrant.
Illis autem similia tum in scholis, tum apud Eustath. 843,
1 sqq. reperiuntur.

V. 257. Qui nominis originem intuentes ὄπατρος melius iudi-
cavit inscitiae coarguuntur a schol. A. Eust. 843, 9. et El.
M. 627, 33., iisque congruit Lexic. Valckenaeii περὶ πτερμ.
233 sq.

V. 260. Coonis eadem in Cypseli arca expressam fuisse
auctor est Pansan. V, 19.

V. 264 sq. Ad Hectorem, pari animi vigore ac fortitudine
hostium aciem impugnante, non ita multo post 540 sq. transfe-
runtur. Priori etiam similibi sunt 4, 231, 250. 3, 196.; poste-
riorem de Alexandri corpore quovis vulnere genere lacerato et

- 265 ἔχθ' τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χειμαδίοισιν,
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἐτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, πᾶνσάτο δ' αἶμα;
 ὀξείαι δ' ὀδύнай δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσας ἔχη βέλως ὀξὺ γυναιῖκα,
 270 δριμύ, τό τε προΐεισι μογροστόχοι Ἑλλείθνυιαι,
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι·
 ὥς ὀξεῖ' ὀδύнай δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθητο γὰρ κῆρ.
 275 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλήην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

Vind. quint. et all. — V. 268. | VIII, 111. — V. 270. μογρο-
 ὀξείαι ὀδύναι ol. vulgo. — V. | τόκου Vind. ed. μογροστόχοι
 269. ἔχοι β. schol. Pind. ad Ol. | grammat. para. — V. 274.

fracto scite dixit Plutarch. de fortit. Al. II. vol. VII. p. 344.
 [T. II. p. 341. A. B.]

V. 267. Leviter immutatus in libri huius sine recurrit.

V. 268. Ad orationem emolliendam particulam a Ven. Vindd.
 aliisque pluribus servatam nonnulli sustulisse videntur.

V. 269 sqq. Homeri artem et scientiam, quae ad naturae
 veritatem proxime accesserit, multi et testificati et admirati sunt;
 nemo fortasse gravius Plutarcho de amor. prol. vol. VII, 931.
 [T. II. p. 496. D.]. Apud quem mulieres fatentur scripta haec
 esse non ab Homero, sed ab Homerida aliqua, partus dolores
 experta. Ceterum perperam fertur apud Plutarchum προΐεισι, cui
 et grammatici repugnant et alii testes adversantur, ut Dionys.
 de art. rhet. C. 11, 9. p. 411. ed. Reisk. Idem vitium, poeta-
 rumne an libramiorum culpa nescio, passim obsidet posteriorum
 carmina.

V. 270. Recte et vero, ut existimo, reddit Ernestius μο-
 γροστόχους Ἑλλείθνας dolorum creatrices, Aristarchi auctori-
 tati obsequutus, vid. schol. A. Quas alii nomini isti subiciunt
 potestates, eas a vero abhorrere versus proximus ostendit, et si
 non negaverim deas, parturientium dolores moventes, partus etiam
 praesides esse; modo tenemus id neque in verbo Graeco, si pro-
 priam eius vim respexerimus, inesse, neque ullo Homeri loco
 comprobari. Praeterea Aristarchi rationem confirmant Eust. 843,
 60. Apoll. de synt. I, 2, 5. Quo efficitur apud eundem de
 adverb. 546, 28. ἐπέρχουσαι perperam edi loco παρέχουσαι. Illud
 enim, quod insuper in Et. M. 773, 32. adiiicitur, a perversa no-
 minis explicatione trahit originem.

280 Ὡς ἔφαθ'· ἥνιοχος δ' ἱμασιν καλλιτέριχας ἵππους
νῆας ἐπι γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κiónτα,
285 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
οἶχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους

290 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν καπρίῳ ἢ ἑλέοντι·
ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους

ἐλαύνειν V. et al. — V. 281. | τειροί Ar. — V. 292. σὺν κή-
ἀέκοντε H. — V. 283. φέροντε | πρῶ ol. vulgo. —
vulg. et H. — V. 290. ὑπέρ-

V. 272. Diphthongi elisionem nullo allo, quod noverim, exemplo suscitatum et alii notarunt et ipse eam ex Homero expellendam censeo. Bentleyius singulare ὥς δ' οἶσ' ὀδύνη, cui congrua in libr. de vers. Gr. her. 166. collegi, potiore habuit. Buttmanno in gr. ampl. §. 30. p. 127. ὥς οἶσ' ὀδύνη emendanti assensus essem, si certum synalophae huius testimonium in promptu esset. Reliqui igitur poetae, quum verum frustra quassiverim, vulgare, ab antiquoissimis inde temporibus, ut videtur, propagatum. Nam Vindob. Alteri, qui alias vocales concurrentes plene et integro proferre solet, in hac alisione cum reliquis convenit.

V. 273 sq. Da Tydida eadem de causa, quae Agamemnonem impulit, ad naves repectu mox repetuntur v. 399 sq., ibique Ven., ut alii, ἐλαυνόμεν perscriptum testatur.

V. 283. Pluralis, quo verus clausula sonantior redditur, debetur Ven. Viudd. et Eust. 844, 31., a quo Rom. perperam dissidet.

V. 286 sq. Uterque aliquoties iterator; ac prioris quidem exempla collegi ad 6, 111.; posterior ei adiunctus cernitur 8, 174, 15, 487, 17, 185.; aliorum adhucitationibus subicitur 15, 734, 16, 270.

V. 290. Aristarchus de Troianis fortitudinis superioribus intellexit. Sed ὑπέρτερον εὖχος non modo v. 288., eique congruum κύδος ὑπέρτερον 12, 437, 15, 491, 644., commendant, verum etiam libri et Eustath. 844, 53. cum Etymol. M. 780, 1. praesidium illi farunt.

V. 292. Numerorum defectum, a Veneto aliisque expletum,

- 295 Ἐκτωρ Πηριαμίδης βροτολογιῶ ἴσος Ἀρηϊ.
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοιισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπεισ' ἰσμήνη ὑπεραῖ ἴσος αἶλλη,
 ἦτε καθ' αλλομένη λοιδία πόντον ὀρίνει.
 Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
- 300 Ἐκτωρ Πηριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Ἀντόνοον καὶ Ὀπίτην,
 καὶ Δάλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλιον, ἡδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὠρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην,
 τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
- 305 πληθύν· ὥς ὁπότε νέφια Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργεστάο Νότοιο βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τροφεὶ κῆμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὥς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.

V. 297. ὑπεροῦρος V. L. ap.
 schol. A. — V. 300. Ἐ. Πρ.,
 βροτολογιῶ ἴσος Ἀρηϊ V. — V.
 301. Ἀσαῖον ol. vulgo. — V.
 305. Ζέφυρος νέφια ol. vulgo et

H. — lb. στυφελίξει Vind. un.
 et Eustath. στυφελίξει id. — V.
 306. ἀργεστάο Νότ. vulgo et
 Apoll. Lex. 161. — V. 310.
 ἰγ' ἰγόνοντο Vind. quint. —

ignorat Eustathius, vid. commentar. cl. 845, 3. 847, 23. et 28., add. ll. 17, 281 sq. et 11, 414.

V. 297. Neseio, an ὑπεροῦρος, ex ὑπὲρ et οὐρος conflatum, apud schol. A. emendandum sit. Dicit enim nihil differre a vulgari ὑπεραῖ et ventum desuper ingruentem indicare. Libris concinit Etym. M. 778, 13.

V. 299. vid. ad 5, 703.

V. 300. Iam cognovimus 8, 215. Veneti scriba forsitan oculis aberravit ad v. 295., cuius extrema repetit. Schol. A. non oblitus est alterius.

V. 301. Ἀσαῖος recte et grammaticorum praeceptis convenienter hodie scribitur, vid. Eust. 845, 40. et schol. Ven.

V. 305. Verborum ordinem, qui apud Wolfium est, restitui iusserunt Ven. Vind. plures al. Eust. 845, 50, 54. et schol. Comparationem ipsam commode explicant interpretes Graeci, dicentes spectare eam caesorum multitudinem. Nam sicut Zephyrus nubes a Noto conglomeratas dissipet, ita Hectorem densas Danaorum catervas, ab Agamemnone collectas, caedendo quasi rariores reddere, easque discutere, add. Eust. 846, 3. Recentiores editores, Iliadem Latine interpretati, vel singula verba prave distinguendo vel perperam transferendo poetae mentem obacurarunt potius quam illustrarunt. Zephyrus enim, qui nubila dimovet, nullo modo imbrem afferre potest. Unde, schol. vulgaribus obsequanti, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων perversissime reddunt: ingenti

- 310** Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
καὶ νῦ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
ἀλλ' ἄγε δέῃρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἦτοι ἐγὼ μένω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἥε περ ἡμῖν.
320 Ἥ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἱππων ὥς χαμαῖζε
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαιυσαν·
τῷ δ' ἄν' ὁμίλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω

V. 315. ἦ κεν ν. Plutarch. de aud. poet. VI, 109. — Ib. ἔλῃς | ἰθαίαι ol. vulgo. Τρῶσιν δὴ βο-
Vind. quint. — V. 317. στήσο- | λεται eodd. plurimi. Τρῶσιν γὰ
μαί id. — V. 319. Τρῶσιν δὴ | βούλεται ἀρ δοῦναι κράτος Vind.
ed. —

vortice imbrifero pulsans. Multo melius suo fingitur mu-
nere I. H. Vossius, interpres Germanus.

V. 306. Grammatici diligentiores ἀργεῖσθην adiectivum, Ἀργεί-
στην proprium esse tradunt, unde h. l. et in *Hiade* 21, 334. προ-
πρισιπρωμένως scribatur necesse est, vid. schol. Ven. Et. M. 136,
26. Eust. 845, 60. et 1238, 51. De ventis antiquorum multi
multa disputarunt, cf. praecipue Genellii commentationem: *Ueber
die Windscheibe der Alten*, in Wolf. annal. liter. IV, 461 sqq.
et Götting. ad Hes. theog. 379., qui de tenore nobis assentitur.
Editorum nemo, nisi qui Romanam curavit, veterum decretis mo-
rem gessit.

V. 310. Idem est, quem in Il. 8, 130. legimus.

V. 314. Ad hunc sunt conferenda quae congessi ad Il. 10, 291.

V. 315. Sunt qui particulam hypotheticam Plutarcho etiam
tribuunt.

V. 317. Etsi utrumque apte satis connectitur, vulgare tamen
et ad misericordiam excitandam gravius est, et ad aliorum exem-
plum probabilius, vid. 19, 308. Od. 5, 362.

V. 319. Numerorum ratio et alias easque pravas peperit
emendationes, et ἰθαίαι, quod olim erat in vulgarihus, cf. Hey-
nii Observat. et Buttmann. in Lex. I, 30 sqq. Plerique libri
et Eustath. 846, 59. ell. 847, 14. βούλεται, cui soli locus est,
particula comparandi adiecta, exhibent. Qua causa molus But-
tmannus βούλεται iis versibus, qui syllabam primam corripi iuvent,
reservandum ducit. Inutilis sane suspicio, si quidem in Veneto

- 325 ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσσητον·
ὥς ὄλεκον Τρώας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἑκτορα διον.
Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρες, δῆμον ἀρίστω,
ὣς δύνω Μέροπος Μερκωσίου, ὃς περὶ πάντων
- 330 ἦδες μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δὲ οἱ οὔτι
πειθίσσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης
ἴθυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
- 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἱτάνυσσε Κρονίων
ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
Ἰαιονίδην ἤρωα κατ' ἰσχίον· οὐδέ οἱ ἵπποι

V. 325. *Θηρευτῆρες* V. *Ἰ. ap.* | ad Od. 3, 151., male. — V.
schol. A. — *lb. πέσσητον* Vind. | 330. οὐδ' ἰούς V. Ald. 2. οὐδὲ
quint. — V. 326. *πάλιν ὀρμέ-* | ἰούς St. et all. — V. 331. *εἰς*
νω Tyrannio, Eustath. 847, 7. | πάλ. St. et all. — V. 337. *οἱ*
et H. — V. 327. *φυγόντες* schol. | δ' ἀλλήλ. ol. vulgo et H. —

ἵππο sit βόλεται, idque schol. A. probet hisce: ἡ διπλῇ, ὅτι βό-
λεται ἀπὸ τοῦ βούλεται.

V. 325. Heynius e schol. A. parum accurate enotavit *Θη-
ρευτῆρες*. Quasqu岸m *Θηρευτῆς* et *Θηρευτῆρ* in promiscuo sunt
aeque atque *ἀγρευτῆς* et *ἀγρευτῆρ*, *Θηρευτῆς* tamen, vel canibus
vel adolescentibus additum, Homero et antiquioribus satisfacit,
vid. 12, 41. Hesiod. scut. 303, 388. Apoll. Rh. III, 1325. *Θη-
ρευτῆρες* sunt apud Oppian. Cyn. I, 449. — *ἐπεὶ μάλα Θη-
ρευτῆρων Σιγῇ τίθμιός ἐστι* —. Eust. 847, 21. conspirat cum
vulgari.

V. 326. Aristarchum cum aliis in unum commisisse *παλινορ-
μένω* auctor est schol. Ven., cuius verba transcripsit Et. M.
648, 33 sq. Ille provocat ad I, 59., ubi copiosius de hisce com-
positis disauerit: at carent iis scholl. nostra.

V. 330 sq. Duos versus iam vidimus 2, 831 sq., ad quem
locum de varietate scribendi breviter dixi.

V. 337. *τοὶ*, quod ex uno Vratislav. memorat Heynius,
et Veneti et Eustath. est, vid. 847, 57.; plerique vero *οἱ δ' ἀλ-
λήλους ἐνάριζον* ediderunt, cui congruit 14, 24. Equidem cum
Wolfio Veneto parui.

V. 339. Schol. A.: *ἐν ἄλλω· οὐδέ οἱ ἵπποι*. Quod verum exi-
stimavi cum Heynio et Hermanno ad Orph. 778., neque iu-
diuria: vid. 12, 69.

- 340 ἔγγυς ἴσαν προφυγεῖν· ἄασατο δὲ μέγα θυμῷ.
τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὺς
θῦναι διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἐκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στίχας, ὅτοιο δ' ἐπ' αὐτοὺς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο γάλαγγες.
- 345 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν ἔγγυς ἔοντα·
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
- Ἥ ῥα, καὶ ἀμπαπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
350 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν,
ἄκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκοφί χαλκός,
οὐδ' ἔκτετο χροά καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἐκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·

V. 339. οὐ γάρ οἱ ἔπποι ol. vulgo et W. — V. 340. ἄασατο	στέωμεν ol. vulgo et Eust. 828, 14. — lb. μένοντες Z. — V.
H. — V. 345. τὸν δὲ ἰδὼν	350. κεφαλῇφιν ol. vulg. et H.
ἐνόησεν V. l. ap. schol. A. et	— V. 354. ἀπέλεθρον Vind.
Eust. 828, 24. — V. 348.	ed. —

V. 340. Omnes omnino ἄασατο, Heynius solus, consona geminata, ἄασατο, vid. ad 9, 537.

V. 342. Prima verba Diomedei dicit Sthenelus 5, 250.

V. 345. Ne ignaviae speciem praeberet Diomedes, alij correxerunt ἐνόησε, alii Diomedem non tam Hectoris adventu quam Iovis consilio, Achivis funesto, territum putarunt. Vanas eas interpretationes argutias esse crediderim. Nam, quod ne Achillem quidem dedecet, Diomedei multo minus ignominiae esse potest, vid. 7, 115. 12, 231. 15, 436, 466.

V. 346. Vocalis longa στέωμεν meliorum consensu dubio eximitur, ut Ven. Vindd. et aliorum, neque Eustath. ei magnopere adversatur, vid. comment. ei. 1267, 44. ad Il. 22, 231., qui verus idem prorsus est.

V. 350. Librariorum vitio κεφαλῇφιν succurrere studet Heynius verba ita connectendo: ἔβαλεν αὐτὸν ἐν κεφαλῇ κατὰ κόρυθα ἄκρην, ut alii ἔβαλε τιτυσκόμενος, οὐδ' ἀφάμαρτε. Quam rationem contortam et parum verisimilem praeter Apollonium in Lex. 345., cui obloquitur Heynius, labefactant alij, ut Eust. 848, 46. Suid. III, 481.: funditus eam evertit poeta ipse, cf. 13, 159, 370, 498, alibi.

V. 354. Vind. mendum eximunt lib. quint. Ven. scholl. ABD. Eust. 849, 13. cum aliis grammaticis plurimis, add. 5, 245. 7, 269. Od. 9, 538.

- 355 στή δὲ γνῦξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νῦξ ἐκάλυπεν.
 ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὥχεται ἑρωήν
 τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἔς δίφρον ὀρούσας
 360 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 δουρεὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἴξ αὖ νῦν ἐφυγες θάνατον, κύον· ἥ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ μέλλεις εὐχέσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 365 ἥ θὴν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἰ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κηεῖω.
 Ἥ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.

V. 357. τόφρα δὲ T. Herod. πε-
 ρὶ λῆζ. μον. 34, 35. — V. 358.
 κατὰ εἶσατο V. L. ap. schol. A.,
 ut videtur. — V. 363. ἐρύσατο

V. edit. ant. et H. — V.
 365. ἀντιβολῆσαι Apoll. in Lex.
 122. — V. 366. ἥ που Harl.
 — Ib. αἷ V. L. ap. schol. A.

V. 356. Aeneae quum magis congruere viderentur haec verba
 in Il. 5, 309., verum damnum putarunt Zenodotus et Aristoteli-
 phanes, simul negantes gravem admodum plagam Hectori esse in-
 dictam. Vereor, ut haec sufficiant iudici cauto et provido, eoque
 sublato praecedentem etiam tollendum esse bene monet Heynius.

V. 357. Totidem, quot libris sunt, literis scriptum profert
 Et. M. 380, 47.

V. 358. De origine verbi ἀπαξ εἰρημένον, καταείσατο, prae-
 cipit schol. A. ita: καταείσατο ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶδω ὁ σχη-
 ματισμός; alii ad etymum εἶμι sive εἶω i. e. πορεύομαι respiciunt,
 cf. schol. Ven. ad 12, 103 et 108. 13, 45., add. Eust. 849, 36.
 Heynius coniectura proponit κατεείσατο, quod nusquam con-
 spicitur.

V. 359. Aristarchi fuisse ἐμπνύνθη non credo. Schol. A.
 ad 5, 697., ubi de eo exposui, notum est: ἐν τισὶ διὰ τοῦ ἐ
 ἐμπνύνθη.

V. 362 sqq. Integri sex versus repeluntur in libr. 20, 449 sqq.
 Quod nulli veterum criticorum suspicionem iniectisse miror. Ne-
 que in schol. ad 8, 299. diversi quidquam hodie obtinet, neque
 Etym. M. 549, 52. deflectit a recepto. Itaque ἐξ οὗ τῶν ἐφυγες
 operarum est mendum apud Villosionium.

V. 363. Ven. hic ἐρύσατο, sed in libr. vicesimo ἐρύσσατο
 edit, quamquam schol. A. novit alterum, cf. ad 5, 344.

V. 365. Postremum corruptum esse in Apollonii Lexico l.
 all. et libri et schol. ad Soph. OT. 163. argumento esse possunt.

V. 367. Ἐπιείσομαι· ἐπιειέσομαι interpretatur Apoll. in Lex.
 285., cf. 20, 454. 21, 424.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
370 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφον ἠϋθίμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσσι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἀνελκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺν ἰγελάσας
 ἐκ λόχον ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
380 Βέβληαι, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὅφελόν τοι
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,

— V. 368. *ἔξανάρεξεν* Z. V. et vulgo. — V. 375. *ἀνέλκεν* vel *ἀνέλκε* vulgo olim et H. — V. 376. *ἐκφυγε* Vind. quint. — V.

380. *βεβληαι* V. — V. 381. *ἐκ θυμὸν ὀλέσσαι* Vind. un. Eust. 850, 52. V. L. —

V. 368. Schol. A. Zenodoto quod aoristum scripsit visio vertit. Eo igitur arbitro Wolfius recepit imperfectum, et si libri fere coneunt in vulgari. Res quum praesens agatur, scholiastae ac Wolfio, a quibus Heynius non ita multum abest, accedo, ut iam supra feci ad 5, 842., ubi vide. Dammii in Lexico varietatem istam utroque loco frustra quaesivi.

V. 375. Wolfium, quippe qui 14, 277. *ἔφελκε*, hic et 13, 582. *ἀνέλκε* dederit, inconstantiae atque erroris accusant Götting. doct. de ace. serm. Gr. §. 13, 3. et Grasshoffius in diar. schol. l. l. p. 103. Neque dubium est, quin vere praecipiant, sed dissimilitudinis causa latet utrumque. Ea enim nulla alia fuit, nisi quod libri scripti aequo atque impressi *ἀνέλκε* praehent, in H. autem 14, 277. *ἔφελκε* V. Vind. aliorumque est. Itaque si hos sequimur auctores, *ἀνέλκεν* scribatur oportet, si Aristarchi iudicio standum est, *ἀνέλκε* exarari consentaneum erit.

V. 376. Commutari inter se *ἐκφυγεν* et *ἐκφυγεν* alio exemplo demonstravi ad 2, 266. Ut vero illic alterum melius erat, ita hic *ἐκφυγεν* aptius esse nemo non intelliget.

V. 380. De syuizesi, in primo versus limine obvia, et ipse olim dixi de vers. Gr. her. 182., et nuper egit Grasshoff. in diar. schol. 961 sq. Thiersch. in gr. Gr. §. 149, 4. et Buttman. in gr. ampl. II. p. 384. *βεβληαι* vel *βεβληαι* praeferunt, cui iam praetexti possit Venet. auctoritas, add. Etymol. M. 484, 30. At in re satis ambigua inconsiderate agere nolui.

V. 381. Vid. quae de dissimilitudine, iterum oblata, scripsi ad 5, 852.

οἷτε σε πεφρίχασι, λείονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

V. 383. οἷ γε σε πεφρ. Viud. | 385. κέρα ἀγλα Viud. ed. Eust.
ed. οἷ τε σὺ π. Alexio. — V. | 821, 2. et ol. vulg. κέρα ἀγλ.

V. 383. De Alexionis sententia schol. A. ad hunc locum commentatur hisce: οὐκ ἀναγκαῖον ἀντιδιασείλλειν, ὡς οἶσται Ἀλεξίων· ὁρίσται γὰρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι. Quae grammatici verba Illustratus Heynius ait: „potest et iunctim cum antecedentibus et absolute dictum accipi.“ At iis nihil proficimus, nec mellora fere nostrae aetatis sive grammatici sive lexicographi suppeditant, qui, quid sit ἀντωνυμία ἀπόλυτος, aut obscurius prouunt, aut rem silentio transmittunt. Quae quum ita sint, veterum praecepta breviter et dilucide pertractare liceat. Pronomen vero ἀπόλυτος sive pronomen, cui significatum absolutum subsit, — nam ita quoque dicere putes —, id erit, quod nulli alii personae certae adstrictum vel obiectum solute ac libere effertur. Eo nondum sequitur pronomen eius generis necessario inclinare tenorem, imo retinebit eum, si natura sua inclinationis experta censendum est, vid. Apollon. de pron. 304, b. Contra si pronomen, cuius accentus sopiri potest, absolute dicitur, id eum in vocem praecedentem relicere concomitantem erit, vid. Apoll. l. l. Quo fit, ut pronomen unum idemque iisdem verbis additum nunc inclinetur, nunc tenore erigatur, sive iuncto ἀπόλυτος sit, modo nominibus aliis adstringatur. Iudicio esto: tl. 3, 445. cl. 14, 328. ὡς οὖο νῦν ἴσταται. Ad quorum primum schol. V. scribit: ὡς οὖο ἰγκλιτὸν· ἀπόλυτον γὰρ ἴσται. ἐν δὲ Διὸς ὀρθοτονητὸν, alteri vero subiicit: οὖο· ὀρθοτονητὸν· ἀντιδιαστολή γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. Quibus locis comparatis, quid sit quod inter utrumque intersit, luce clarius patebit; add. schol. A. ad ll. 1, 147. Licet autem idem alio modo et eo paululum diverso proloqui. Ita schol. Ven. ad 8, 16.: ἥ σε ἰγκλιτικῇ ἴσται· ἀποκλίνεται γὰρ νῦν, ad 9, 145. καὶ σε: οὐκ ἀναγκαῖον ἐνθάδε ὀρθοτονητὸν· οὐδὲ γὰρ ἀντιδιαστολή πρὸς ἴσται· ὀρθοτονητὸν· ἀποκλινόμενος οὖο ἀναγνωστέον. Pronominibus vero absolute dictis eoque ob causam encliticis Apollonius l. l. obicit ea, quae πρὸς τι λέγονται, l. e. personam certam vel definiunt vel alii opponunt, et ideo tenoris immunita esse non possunt. Brevissime ea dicas ἀντωνυμίας ὀρισμένες sive διασταλτικές, quarum utrumque referri etiam potest ad personam, quam definiunt accuratius. Grammatici autem Graeci idem multiplici modo sunt eloquenti. Nunc enim dicunt pronomine ἀντιδιασείλλεσθαι τι, nunc ea ἀντιδιαστολὴν ἴχειν, nunc διασταλτικῶς κῆσθαι, εἰλῆφθαι et ita porro, vid. schol. Ven. ad ll. 1, 67, 294. 2, 27, 201. alibi. Ro differunt paullulum pronomina simplicia et composita, quae vocantur, vid. Apollon. 304, c. et quae dixi ad ll. 1, 144. tam, si vere haec sunt disputata, Alexionem, quod Tydidem Troianis obiectum putarit, pronomen tenore crexisse intelligitur. Cul qui adversabantur eo sunt moti, quod non Diomedem solum, verum alios etiam Achivorum principes, ut Achillem, Troes exhorruerunt. Itaque pronomen ἀπόλυτον, l. e. nullam ad personam hic esse relationem iure existimaverunt.

V. 383. Ut de veterum controversia plene ac vero existimari

385 τοξότα, λωβητήρ. κέρα ἄγλαέ, παρθενοπῖπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,

Thiersch. in gr. Gr. §. 188, 13. | schol. A. —
— Ib. παρθενοπία V. L. ap. |

possit, Apollo nī verba, utriusque illorum interpretationis accommodata, praemittenda duxerim. Ille igitur in Lexico Homérico 394. ita disserit: κέρα ἄγλαέ· οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ταῖς θορίξιν ἀγαλλόμεναι· κέρα γὰρ τὴν τριχά· λέγεσθαι. ὁ δὲ Ἀγλαταρχος κυρίως ἀκούει τοῦ τοῦ βοῦς κέρας, οἷον τὸ κεράτιον, σφρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν πρὸς τὸ μὴ ἀποτρώξει τὸν ἰχθὺν τῷ ἀγκίστρῳ περιέσθαι τοῦτο· τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας τὴν τριχά. ὅθεν ἐπὶ τοῦ κέρα ἔγλαέ, τόξῳ ἀγαλλόμεναι. Iam primum κέρα ἄγλαέ villosē scribī pro vulgari κέρα ἄγλαέ et Heynīus animadvertit, et glossa adiecta comprobat. Itaque nec mendum istud remorabitur, neque ea magno nobis eruat impedimento, quae ll. 24, 81. attingunt, utpote ab hoc loco aliena. Quibus missis nihil superest, nisi quod alios κέρας de erine, alios de arco intellexisse ex Apollonii testimonio cognoscimus. Eos autem, quibus prius placuit, κέρα numero plurali edidisse admodum verisimile est. Atque haec quidem opinio omnibus propemodum interpretibus Graecis fuit communis, vid. scholl. ABLV. Eust. 851, 39 aqq. Etym. M. 504, 55. Polluc. II, 21. At plerique eorum adiciunt simul alteram rationem, quae et rerum naturae et poetae simplicitati, si bene iudico, magis convenit. Sed si quaesiveris, quo modo tandem factum sit, ut verbis dilucidis et planis explicationem invenirent artificiosiorē, illam ipsam Homerī perspicuitatem criticos in fraudem pellexisse suspicor. Accedit huc, quod capillorum praestantia, qua Paris insignis fuisse dicitur, pervagata multorumque ore laudata erat, vid. 3, 55.; denique, quoniam τοξότα praecederet, proxima iterum ad sagittandi peritiam referre absonum putarunt. His causis impulsī singula huius versus ita connectenda censuerunt: τοξότα λωβητήρ, κέρα ἄγλαέ παρθενοπῖπα, vid. scholl. BL. et Eust. 851, 43., κέρα vero de capillorum modo sive cincinnis ceperunt. Ita quidem tradit Eust. l. l. hisce: οἱ δὲ πάντα οὕτω λέγοντες φασὶ καὶ ὡς κέρας ἔσθιν ἢ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν, καθάπερ παρ' Ἀθηναίοις ὁ κρωβύλος, ὅς τῶν ἐγγενῶν καὶ ἰσχυρῶν ἦν δείγμα, neque aliter fere Apion et Herodorus apud eundem narrant: ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρας τύπον ἀντεπλήκτο οἱ παλαιοί. Ea interpretum veterum subtilitas plerisque libris, ut Vindd. Eustath. et editionibus vulgaribus, illata est. At isti grammaticorum acuminē obviam ivit sanum et incorruptum Aristarchi iudiciū. Negavit ille κέρας uquam apud Homerum sive hominum sive animalium indicare crinem — fuerunt enim qui de setis bovinis praecipue illud in usu fuisse alaturerunt — et κέρα ἄγλαέ, arco insignis, reddidit. Eiusdem autem nomen, nisi coniectura fallit, restituendum est schol. Victorino, qui interpretatione priore allata, submittit: Ἀριστοτέλης δὲ ὡς τῷ τόξῳ σημεινόμεναι, quae non ita multum distant ab Apollonii praeceptis. Aristoteles vero, si penes Eustathium 857. 51, fides sit, poetae verba secus intellexit. Ex quo sequitur vel Eustathii vel scholiastae dictis inesse corruptelam. Hoc autem propius

οὐκ ἂν τοὶ χραίσμῃσι βίος καὶ ταρφέες τοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὐχεται αὐτῶς.
 οὐκ ἀλέγω, ὥς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων·

390 κωτὸν γὰρ βέλους ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὅξυ βέλους πέλεται, καὶ ἀκήριον ἄνδρα τίθησιν·

τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρομοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὃ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύνθων

395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἢ γυναικες.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 ἔστη πρόσθ'· ὃ δ' ὀπισθεῖ καθεζόμενος βέλους ὥκῃ
 ἐκ ποδὸς ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἤλθ' ἀλεγυινή.

V. 388. ταρσὺ Apoll. in Lex. Hom. 210., male. — V. 389. ὥσει St. ὥσει W. — Ib. πάϊς ἄφρ. W. — V. 391. ἐπαύρω V. L. ap. schol. A. — V. 392. αἶψα τίθ. vulg. — V. 394. οἱ δὲ

αἶψ. Vind. ed. — V. 395. περικλῆες Ald. 2., περικλῆες grammaticor. pars, περί πλ. H. — V. 397. ὅξυ V. L. ap. Eust. 852, 43. — V. 398. εἶλε' ὀδύ-

verum est, quod Eustathius praeter Aristotelem Archilochi testimonium excitat. Ab huius autem iurgis dicendique prociacitate longissime abest Homerus. Quod reliquum est, a viris doctis κέρως ἀγλαί, Aristarchi iudicio sancitum Venetique et aliorum assensu magis etiam firmatum, recte esse receptum liquido patebit.

V. 389. Ven., ut all. et scripti et editi, non solum particulas discrevit scienter, verum etiam πάϊς, huic loco paene necessarium, bisyllabum pinxit, vid. Excurs. VI.

V. 392. Forte fortuna apud Eust. 852, 24. βέλους ὅξυ πέλεται legi videtur; nihil enim discrepat ab usitato idem 851, 9. Heynio quidem haud displicet, sed dispar est ratio in Il. 20, 99. ἐξὺ βέλους πέλει, οὐδ' ἀπολήγει. Hic vero βέλους ἐξὺ πέλεται magis idoneum puto sequentibus. Extrema in parte egregiam Aristarchi sive emendationem sive lectionem, cuius meminit schol.: καὶ ἀκήριον ἄνδρα τίθησιν, reposui. Ei enim et poetae consuetudo et versus proximi, quibus interfecti uxor viduata et liberi orbi ad misericordiam excitandam in scenam quasi producuntur, sunt praesidio.

V. 395. Aldi errorem Heynius in observationibus iteravit. Veteres nomen duo ponunt: vel περικλῆες proparoxytonum et compositum, quod Tyrannionis fuisse narrant, vel περί πλέες, ut sibi in vicem adiungantur et αὐτὸν subaudiatur. Eius patronos Aescalonitam et Alexionem laudat schol. A., quibus ipse adstipulatur, cil. 2, 129., neque aliter censet Eust. 852, 41. Heynii περί πλέες ne commemoratum quidem video, idque soloecum habeo, etenim περί neque superest neque circum est unquam potest significare, vid. Valcken. ad Adoniaz. Theocr. v. 130. et

- ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέταλλεν
400 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνόμεν· ἥχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι
405 πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον. αἶ κεν ἀλώω
 μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐρόβησε Κρονίων.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπολίσχονται πολέμοιο·
 ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
410 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἥτ' ἐβλητ', ἥτ' ἐβαλ' ἄλλον.

ση ol. vulgo et H. — V. 400.
 ἐλαυν. ὡκέας ἱππους V. L. ap.
 schol. A. — V. 402. παρέμεινεν
 V. L. ap. Eust. 852, 47. —
 V. 406. ἄλλ. λαοὺς Harl. — V.

408. ᾧ, ττι κακοὶ St., male. —
 V. 409. τόνδε V. Vindd. Eust.
 852, 55. vulg. ol. et H. — V.
 410. εἴτ' ἔβλ., εἴτ' ἔβ. ἄλλον.
 Harl. et Vind. un. —

quaestiuiccol. meam de acc. ioclin. particulae περί ap. Homer.
 concedenda p. 10.

V. 398. In augmento, verbo isti ab Aristarcho detracto,
 libri fere conveniunt.

V. 406. Harleiani margo ab aliis non dissidet.

V. 407. cf. quae congesti ad 10, 432. Præterea versus ex-
 stat in schol. ad Eurip. Med. 1038.

V. 409. Cum Alexione, quanquam de eo contrarium plane
 tradit schol. Vict., Heynius pro more suo demonstrativum τόνδε
 adscivit; minus considerate, ut et alii existimarunt et breviter
 exposui ad 9, 509. Recte igitur indicat de ista scribendi varie-
 tate schol. A.; dum Tyrannion, qui in eo ab Alexione dissensit,
 subscribit hisce: βεβαιωτέρα μέντοι εἶναι ἢ τοῦ Τυραννίωνος ἀνά-
 γνωσης. οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται.

V. 410. Particulae negotia exhibuerunt iam interpretibus
 Graecis, vid. schol. Vict. et Eust. 852, 53. Quorum ille pro
 duplici distinguendi modo coniunctiones vel συναπτικές vel δια-
 κτικές esse dicit. Prius si verum habeatur, commate post καλῶς
 interpungendo, quemadmodum vulgo fit, haec erit sententia: eum,
 qui bello excellat, fortiter stare omnino oportet, sive vincatur,
 sive viocat. Sin autem posterius malueris, distinctione graviore
 ultima a reliquis sunt separanda, ut Ulixis mens sit: oportet
 virum, bello egregium, fortiter stare; aut vincitur aut vincit: sive
 sicuti scholiasta exponit: ὁ δὲ λόγος, ἰσχυρῶς ἐστάναι δεῖ· ἢ γὰρ
 ἐβλήθη, ἢ ἐβαλεν ἄλλον. Inter utrumque autem hoc interest, quod
 illud totam Ulixis sententiam una verborum comprehensione de-
 vincit, hoc Ulixis verba ita discernuntur, ut prior eorum pars
 causam posterioris contineat. Melius id indicat scholiasta propte-

- Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
415 σεύωνται, ὃ δὲ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσσιν·
ἀμφὶ δὲ τ' αἰσσοῦνται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἐόντα·
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον ἐσσιύοντο
420 Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀνύμονα Δηϊοπίτην
οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·

V. 413. ἔλσαν Ald. 2. — Ib. μετὰ σφίσι πῆμα δὲ ἔλσαν Z. — V. 415. σεύωνται Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 416. γναμπτοῖσι et γναπτῆσι Libror. para. — Ib.

γένυσσιν Viudd. Apoll. in Lex. 161. Eust. 853, 22. et ol. vulgo. — V. 417. αἰσσοῦνται V. Viudd. et plurimī, ἀμφὶ τ' αἰσοῦ.

rea, quod particulis sua et propria relinquatur potestas. At non sine aliquo sententiae, viro forti atque animoso dignissimae, lu-
commodo ita rem institut apparet. Expectamus enim Ulixem,
inter medios Troianos solum relictum, animo quasi praesagire
quae mox evenire videmus, spernere autem pro virtute insita
turpis fugae consilium. Qua de re nolim desectere ab eo, quod
omnibus omnino probatur, praesertim quum poeta particulas dis-
iunctivas rei, quae in facto esset posita, neque animo tantummodo
sibi informaret Ulixes, commode aptarit, eamque ob causam indi-
catis sit usus. Ceterum non uero, si poeta ἢ — ἢ vel ἢ —
ἢ aut dixisset aut dicere potuisset, sententiam clariorem ac ma-
gis perspicuam fuisse futuram, idemque sensit Eustath. 852, 55.:
ὃ δὲ κόμπος διὰ τε τὰς ἐκθλίψεις καὶ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ τε συν-
δέσμου πολλὴν δυσφορίαν εἶχε, ἐπιτετηδευμένη μόντοι διὰ τραχυ-
φωρίαν ποιητικῆν. ἄλλως γὰρ εἶχον εἰπεῖν, ἢ ἔβλητ', ἢ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
De tertia Heynli explicatione, qui scholiastae vitio vertit, quod
ellipsis facillimam Homeroque usitatissimam praeterviderit: εἰ ἢ
ἔβλητ', ἢ ἔβαλ' ἄλλον, vid. sis Bekkerum in cens. ed. Wolf.
l. l. 137.

V. 413. Zenodoteum schollasta Venetus improbat hisce: ἢ δι-
πλῆ δὲ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. καὶ
εὐτελής γίνεται ἢ σύνθεσις, καὶ ἡρόνηται τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ λέ-
γει, ταυτοῖς πῆμα τιθέντες οἱ Τρῶες, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεῖ. Intelli-
gitur ergo eum distinctionem, qua vulgo utuntur, reiecit, nec
minus Eustath. 852, 13. ambiguum, quod pro diverso inter-
puncto poetae verbis subit, attigit. Nicanor tamen sensit eum
eo, quod usu receptum et Latini et patril sequuntur interpretes.

V. 415. Subiunctivus in praestantioribus, ut in Ven. Viud.
quinto aliisque, legitur, add. Eust. 853, 21. et Rom.

V. 416. Et adiectivum et nomen variat apud auctores. Illud
γναμπτοῖσι vel γναμπτοῖσι passim profertur, vid. Iacobs. ad Anth.

- αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καὶ ἵππων αἰζαντα
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
 425 νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 τοὺς μὲν ἕασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάρωπ' οὐτασε δουρὶ,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
 τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ισόθεος γῶς·
 στῇ δὲ μάλ' ἑγγὺς ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξσαι Ἰππασίδῃσιν,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·

Eust. I. I. — V. 421. ἵππερθε | — V. 424. πρότμησιν grammat.
 μεταλμ. Harl. Vind. un. all. et | quid. — V. 430. δόλων αὐτ'
 Ald. 2. — V. 423. αἰζαντα | ἠδὲ π. editt. antiq. — V. 431.
 Vind. un. et V. L. ap. schol. A. | Ἰππασίδῃν V. L. ap. schol. A. —

Pal. 20. et in iud. 1030., huic ὁ unum eximunt mult. At γεγε-
 νῆσιν Ven. Vindd. et alii plures ubique tuentur, vid. II, 669. 18,
 401. 21, 41, 359., quibuscom enunciant grammatici, ut Eust.
 854, I. Etym. M. 103, 30.; γένεσις autem, prouti metrum poseit,
 Ven. et alii agnoscunt, eorumque fidem augent erebra epicorum
 posteriorum testimonia, ut Apoll. Rh. IV, 830. Quint. Sm. I,
 479. II, 576. IV, 560. VI, 250 XI, 30.

V. 417. Particula adversativa, qua libri earent, et ad sen-
 tentiae cōcinnitatem utilis et ad numerorum integritatem idonea,
 in communibus est editionibus.

V. 421. Praeter libros quosdam scholl. etiam ABL. ἵππερθε
 μεταλμ. afferunt, nec minus vulgare eum proximo iungit Ven.
 Aliter vero Vindd. locum constituunt, neque ulla nps est muta-
 tione. Ἐπάλμερος δὲ δ. insuper Tzet. eleg. in II. 81, 25. stabi-
 lire potest.

V. 424. Nomen πρότμησιν, ut ἀπαξ εἰρημένον, uberius expli-
 cant scholl. ABLV. Eust. 854, 19. Apoll. in Lex Hom. 572.,
 medicorum etiam memores. Vocabulum apud poetas rarissimum
 ex Homeri mutuos est Quint. Sm. VI, 374 — βάλαν περιμήκει
 δουρὶ βαῖον ὑπὲρ πρότμησιν. Ex Townl. Heynius πρότμησιν
 apponit; schol. Victor. annotat: κατὰ πρότμησιν διὰ τοῦ ὃ· ἐν τισὶ
 κίται τὸ τ. Quorum alterum ex altero emendandum erit.

V. 425. Leviter immotatur 13, 508, 520. 14, 452. 17, 315.

V. 430. Ineptum operarum mendum Homerus ipse emendare
 poterat, vid. Od. 13, 293. 3, 121. 9, 19 sqq.

V. 432. Versum integrum alienum et a rhapsodo suppositum
 Heynius arbitratur, schol. A. testimonio fretus. Ille autem
 nonnisi in extrema versus parte haesit: ἡ διαλή, inquit, οὐ ἀκαί-
 ρως προστίθεται τὸ ἡμιοίχιον· οὐ γὰρ ἐπιτέλει τὸ τῆς περιστά-
 σιως οὐκλήτιν. Reliqua scholiastae observatio ad τοιῷδε spectat;
 quo cognito, labem inhaerentem alio mora sanabis: verba enim

ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.

Ὡς εἰπὼν οὕτωςε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην·

- 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡγήρευστο·
πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἐργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·

- 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἄ δειλ', ἢ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
445 εὖχος ἐμοὶ δώσιν, ψυχὴν δ' Αἰδὶ κλυτοπόλῳ.

V. 437. χρὸς Ar. — V. 439. ol. vulg. et H. — V. 442. μὲν τέλος κατακαίριον V. Ar. all. β. — V. 450. ἔμ' ἴπ. V. Vindd. — V. 451. ὦ Σῶκε, Ἰππ. Ar. — V. 451. βέλος θ. Z. — V. 452. δὺς-μορος, οὐδ' ἄρα Plutarch. con-

sunt haec: Ἰσάμεν δὲ τὴν διὰ τοῦ δὲ ἐπέκτασιν προπτοισπᾶσθαι, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν· διὸ σημειοῖμεθα τὸ τῷδε δ' ἐτόε (l. τοιῷδ' ἄνθρωπε cum Homero) προπαροξυνόμενον. Vitium autem e scribendi compendio, perperam intellecto, prognatum esse suspicor.

V. 435. Non hoc uno loco eernitur, cf. 3, 357, 7, 252.

V. 437. Schol. A.: ὅτι χρὸς αἰ Ἀριστάρχου· Ζηνοδότιος δὲ ἴστιν ἡ χροῖα. Quibus si revera tribuerit Aristarchus genitivum, Zenodoto quartum easum, merito adstipulati sunt Zenodoto editores, vid. 5, 147.

V. 439. Βέλος hastae eominus incussae congruere negarunt, ideoque Aristarchus et plurimae, teste schol. Ven., τέλος κατακαίριον receperunt. Quod explicant; sensit Ulixes plagam loco minus opportuno substituisse; alii de vitae sine sive morte cogitant. Neutrum satis aptum habet Heynius, cui assentior. Itaque cum Wolfio, qui Eustathio 654, 35. obsequutus est, βέλος κατὰ καίριον ἦλθε tultus sum; vid. dissertat. de vi et usu praepositionum. ἀνὰ et κατὰ ap. Homerum p. 36. Βέλος vero et Zenodoti fuit et librorum multorum, ut Vindd.

V. 441. Voentivi, elisione decurtati, tenorem varias movisse veterum magistrorum lites exposui ad 5, 452. Aristarchus oculis magis quam auribus consulens ἄ δειλ' et ὦ Σῶκε plene voluit scripta; vid. schol. Eustathius l. l. elisionem tuctur, in tenore sibi parum constans.

V. 442. Utamque particulam oblatam illustrat Eust. 854, 37.

V. 451. Zenodoti acumen et schol. A. displicet et aliis exemplis refutatur; vid. ad 7, 104.

Ἦ, καὶ ὁ μὲν γύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταστρέψῃ ἐν δόρῳ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν.

δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο διος Ὀδυσσεύς·

450 Ὡ Σῶχ', Ἰππᾶσον υἱὲ δαίφρονος, ἱπποδάμοιο,
φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
ἀ δειλ', οὐ μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοι
ὤμησται ἐρύουσι περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

455 αὐτὰρ ἐμ', εἰ κε θάνω, κτεριοῦσί γε δίοι Ἀχαιοί.

Ὡς εἰπὼν Σώκοιο δαίφρονος ὄβριμον ἔγχος
ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.

sol. ad Apoll. vol. VI, 445. —
V. 454. ὤμησται et ὀρνουσίαν
grammatic. para. ο' ὤμ. ἰρύουσι
σι Vind. ed. Barnes. Clark. —

V. 455. αὐτὰρ ἐπεὶ κε θ. vulgo
et κτεριοῦσί με δ. Ἀχ. — V.
457. εἶλε V. vulgo et H. —
V. 458. αἶμα δὲ οὐ σπ. Z. —

V. 454. Tyrannio, cui fidem habuit Apio, ὤμησται, utpote
ex ὤμος et ἐσθίω constatum, Homericum putavit; Aristarchus vero
ὤμησται ad aliorum normam probavit, vid. schol. A. ad h. l. et
ad 22, 67. Apollon. in lex. 727. et Eust. 855, 38. Scholiastae
et Eustath. praecepta in suos rivulos traduxerunt Etym. M.
822, 11. Phavor. 1891, 30. et Phillem. ap. Usann. 313,
215 sq. Quod Villotianum, qui hanc glossam ad Apoll. 727.
publici iuris fecit, latuisse miror, Usanno, minus parato ad Phi-
lemonem aggresso, idem evenit. Inspecito autem Eustathii loco,
medicina, qua Philemon eget, in promptu erit. — Ἐρυοῦσι
Alexio sanxit, repugnantibus aliis, quibus Attica forma in carmi-
ne epico molesta fuit: dicunt ergo praesens futuri vicem gerere.
At hodie nemo ignorat ἐρύουσι futurum esse Ionieum. Barnesii
inventum certe Vindob. editus agnoscit. Falso autem ita ferri 15,
351. 21, 67., nostris simillimi, ostendunt.

V. 455. Ulixi, qui Soeo, alitibus praedae futuro, semet ipsum
honorificentissime ab Achivorum exercitu sepeliendum opponit,
αὐτὰρ ἐμ', εἰ κε θάνω dicendum erat, idque Aristarchi fuisse hic
testatur schol. A., cui assentitur Vind. editus. Quo reposito, in
vera clausula κτεριοῦσί γε δίοι Ἀχ. dedi; ita enim integram aive
Homeri aive Aristarchi manum habebis restitutam, vid. I. H. Vo-
sium ad h. in Cer. 270.

V. 457. Ut alias, ita h. l. Aristarchi auctoritate ἔλκε defen-
dit schol. A.

V. 458. Genitivum schol. A. relinquit Zenodoti, quem nominis
ἔγχος, ut Heynius coniecit, adiunxisse illum parum verisi-
mile est.

- Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 αὐτὰρ ὃγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός.
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρητφίλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἄμφι μ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔζετ' αὐτῇ,
 τῷ ἰκέλῃ, ὥς εἰ ἐ βιάτο μοῦνον ἔοντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἵομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξιμέναι γὰρ ἄμεινον.
 470 δεῖδω, μὴ τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳέσσι μονωθείς,
 ἐσθλὸς ἔων, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὃ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσούθεος ἦώς·
 εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς Διὶ φίλον· ἄμφι δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥς εἰ τε δαφνοῖνι θῶες ὄρεσφιν
 475 ἄμφ' Ἐλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ·

V. 459. Τρῶες δ' αὐτ' μεγ. Harl. et all., probante Heynio. — 1b. ἐπεὶ ἴδον ol. vulg. et H. — V. 461. ἀνεχάζετο V. — V. 466. ἔζετο φωνῇ V. all. plures et nunc vulgo. — V. 467 et 474. ὥς εἰ

W. et altero loco all. — V. 470. μετὰ Τρ. Harl. Vind. ed. V. L. ap. schol. A. et Eust. 856, 22. — V. 474. θῶες Vind. ed. — V. 475. ὄντ' ἔβαλ' ἄν. id. — V. 478. ἐπειδὴν Vind.

V. 459. Cum Wolfio, Venet. et melioribus praecedentibus, ὅπως ἴδον adoptavi.

V. 461. Vel librarii vel operarum incuria augmentum excidit e Veneto; vid. 5, 443, 600. 15, 728. 16, 710. 17, 108, 129.

V. 466. Codicum multitudo impulsu novissimi quique editores ab eo, quod vulgo legebatur, discesserunt, quanquam, Aristarcho iudice, melius est. Quocumq. et schol. Ven. et libri quidam, ut Vind. quintus, conveniunt. His igitur causis motus ad priores me applicui.

V. 467. Particulas cum Ven. Vindd. et aliis discrevi, Eustathio assentiente, qui 856, 19. haec habet: ὥς εἰπερ αὐτὸν μοῦνον ἔοντα βιάτο.

V. 474. Rarum neque ullo alio exemplo probatum est ἔποντο: Eustath. tamen 857, 18. ἔπειθαι et ἔπειν recte dirimit et medium tuetur, ita scribens: τὸ δ' ἄμφι αὐτὸν ἔποντο, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμφηκολούθου, ἢ αὐτὸν ἀμφεῖπον, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ ἀμφεπέποντο. διόπερ ὑποκαταβάς ἐφη· ἄμφ' Ὀδυσσεὺς Τρῶες ἔπον ἢ γουν ἀμφεῖπον ἰκεῖνον. Mutandi vero periculo intercedit Quint. Sm. I, 47. τόσσαι ἄρ' ἀμφεῖποντο δαίτφιν Πενθεσίλειῃ, add. infra v. 565.

V. 477. Absoum esse ὀρώρει, quod Thierschio olim fraudi

ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
φεύγων, ὅφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἰστός,
ὤμογάροι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν

480 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὃ δάπτει·
ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δατφρόνα, ποικιλομήτην,
Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
αἰτῶν ὧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.

485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος, ἥντε πύργον,
στῇ δὲ παρῆξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλον
χειρὸς ἔχων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους·

Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἰς Δόρυκλον

490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
οὔτα δὲ Δύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
ὥς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίοιινδε κάτεισιν

quint. ἐπὶν δὴ Thiersch. in gr.
Gr. §. 324, 5. — V. 480. *iv*
νέμ. γλαφυρῷ Z. — V. 481.
οἰστὶν Elym. M. 567, 6. — lb.
Τρῶες διαιτῶν ἄλλυδις ἄλλος
Et. M. 69, 8., corrupte. — V.

483. Τρῶες ἔποντο edit. vulgar.
— lb. πολλοὶ Ruin., barbare. —
V. 485. post hunc Vind. Alt. so-
lus inserit versum ex ll. 7,
220. — V. 492. πεδ. δῆτας
Z. —

fuit, ostendit Hermann. in opus. II, 44. Hodie ne Athenaeus
quidem II, 41, d. contrarium praebet.

V. 478. Vind. quintum particulam potentialem; quam Thier-
schius emendando restituendam putavit, meliorem habuisse patet.
Neque aliud scio exemplum satis tutum, quo subiunctivus vindicetur.
Nam in II, 16, 453. *ἐπειδὴ*, eul Ven. aliique patrocina-
ntur, spretum videmus. Quare vel Thierschius verum coniecit,
vel Vindub. quinto obediamus oportet. At, quoniam *ἐπὶ* certe ad-
mittat subiunctivum, libris invitis nihil novare ausus sum. Lon-
gissime a vero aberrat Passov. in Lex. v. *ἐπειδὴ*, *ὅτε* δαμάσσει-
ται pro futuro habet.

V. 480. Zenodoti *γλαφυρὸν* speluncae antrope idoneum censet
schol. A., locis autem silvestribus et saltationis parum congruum.
Libris accedit Apollon. in Lex. Hom. 471. Idem bene profert
lιν 439., de cuius tenore iterum quaerunt grammatici, vid.
ad 239.

V. 483. Vitium priorum, a quo ne Stephanus quidem sibi cavet,
antiquitus invasisse documento est schol. ad Od. 12, 209. Eust.
857, 36., etsi hic bis scribat *ἔπον* 857, 20. et 859, 4., ut libri
iubent.

V. 492. Zenodoti *δῆτας* sive *δῆτας* modorum rationem flagi-

- χειμάρρους κατ' ὄρεσιν, ὑπαζόμενος Διὸς ὄμβρο,
 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πύκας
 495 ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει·
 ὥς ἔφρεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐζων ἱππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω ἔκτωρ
 πύθεται, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης
 ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῇ ῥα μάλιστα
 500 ἀνδρῶν πίπτει κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήιον Ἰδομενῆα.
 ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέγμερα ῥέζων
 ἔγχει θ' ἱπποσύνην τε· νέων δ' ἀλάπαξ φάλαγγας.
 οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου διόι Ἀχαιοί,
 505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πάσις ἠΰκόμοιο,
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἱὼν τριγλῶχιν βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 τῷ ῥα περιδδειςαν μέγεια πνείοντες Ἀχαιοί,
 μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διόν·

V. 495. ἀφυσγετόν Vind, ed. | ἐπεβήσατο Vind, ed. — V. 519.
 ἀφυσγετόν Tyrannio. — V. 503. | μ. δ' ἔλααν id. Eust. 860, 15.
 νέων δ' ἄλ. φάλ. Ag. — V. 517. | et V. L. ap. schol. A. — V.

tare Thierackius arbitratur in gr. Gr. §. 232, 46, et 323, 3.,
 repugnante Hermann in Opusc. II, 47. Praesenti κάττιον et
 libri favent et Eust, 858, 21., idemque commodè exponit schol.
 A. τὸ δὲ κάττιον τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλοῖ. Nec silentio prae-
 termittendum est versum proximum, cuius sponsores sunt Ety m.
 M. 495, 1. et Apoll. in Lex. 504., vulgari praesidio esse,

V. 495. Aristarcho, ἀφυσγετόν acuenti, concinunt plurimi,
 vid. schol. A. Eust, 858, 59. Arad. de acc. 81, 19. Ety m. M.
 347, 23. et Apoll. in Lex. 181.

V. 496. *Inutilem et falsam Barnesii conjecturam πεδίων
 κατὰ φ. Αἴας prudenter damnat Heynius. Ipse autem, alia
 praeconantibus, κατὰ πεδίων κλονέων perperam iungit. Quare et La-
 tinus interpretes et Passov. in Lex. v. ἱστέω poetae mentem mi-
 nus assequutos esse censeo, etsi, comparatione perpensa, satis
 plana et dilucida erit. Vix enim dubitare licebit, quin ἱστέω
 sit ad πεδίων referendum, κλονέων autem in fugam coniectura
 significet, cf. II, 526, 14, 14. 15, 7. 21, 533. et quod prius atti-
 net verbum nostri simillimum 22, 188. Vera haec esse, si quid-
 quam aliud, versus proximus ostendet, quo quidem poeta, quid
 sit κλονέων, ita luculenter describit, ut virorum doctissimorum er-
 rorem manifesto redarguat. Laudo igitur Dammium, qui in Lex.

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσῃο· παρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἱητρός γάρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων

515 [ιοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἦπια φάρμακα πάσσειν].

ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσῃο· παρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
 μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην

520 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν
 Ἔκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Λαναοῖσιν,
 ἔσχατιν πολέμοιο δυσχεές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῖξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἄμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ', ἐθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

525. ἵπποι τε κ. ἄλλοι Vind. un. | κείσ' ἵππ. Z. — Ib. ἄρμαι
 ἄνδρες lib. quint. — V. 528. | ὅθ. Vindd. et all. quidam. —

voce ἱφίπω 479. optime transfert: sic hostiliter percur-
 bat campum.

V. 503. Aristarchus, in cuius sententiam ivere Alexio et
 Ascalonita, cohortes ante navalia dispositas intelligit. Falsum id
 puto, primum quod procul a navibus medio in campo res geri-
 tur, deinde genus dicendi ambiguum Homeri caret auctoritate.
 Ille quidem persaepe iungit Τρῶων γάλαγγας, bis Λαυαῶν γάλαγ-
 γας, vid. 4, 427. 15, 408., ac semel Ἀθηναίων γάλα. 2, 558.
 Nullum jautein horum Aristarchi rationi concinit. Itaque prae-
 fero vulgare, quod admittunt Eos t. 819, 10. Apoll. in Lex. 474.

V. 514 sq. Vel prior vel uterque saepe laudantur a veteribus,
 ut a Plat. in Symp. 214, b. Stob. in Floril. tit. 101, 1. et ab
 aliis, quos Heynius nominavit. Veteres critici posteriori, tenui
 sane et exili, obelam appingunt.

V. 519. Retinui vulgare, quod magis quadrat, vid. ad 5, 366.

V. 520. Vide quae notavi ad 10, 531.

V. 525. Quam libri tum poetae usus, cf. 13, 684. 17, 644.,
 Vindobonenses refellunt.

V. 528. Adverbia loci passim permiscuit Zenodotus, vid. schol.
 Ven. ad Il. 12, 359, 368. Alia ratio subest 23, 461., ubi Aristot-
 phanes cum Zenodoto sensisse dicitur. Numerorum vitium, quod
 Vindob. inquinavit, Ven. ac meliores diluunt.

ἰαπῆτες πεῖσοί τε κακὴν ἐριδα προβαλόντες

530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοή δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλιτριχας ἱππους
μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀτοντες

ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄῤῃων

535 νέρθεν ἅπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,

ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθάμγγες ἐβαλλον,

αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἵετο δύναι ὄμιλον

ἀνδρόμεον ῥῆξαι τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν

ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.

V. 532. οἱ δὲ πλ. Apoll. in Lex. | gr. Gr. §. 179, 85. — V. 539.
405. Suid. I, 88. Eust. 860, 41. | δουρὶ Ar. — V. 544. ἐς φόβον
— V. 536. ἰαπειῶν Thiersch. in | ὥρεον Vind. ed. — V. 545. βᾶ-

V. 532. Grammaticis adverbantur codices, ut Ven. Vindd. et alii plures. λιγρῇ, a Veneto oblatum, operarum negligentia commisit.

V. 536. Non sine magna veri specie Thiersch. l. l. ἰαπειῶν flagitat. At in tanta, quanta poetarum esse solet, adiectivorum immobilitate, quum libris tum grammaticis obnitentibus, quidquam novare nolui; vid. Eust. 860, 55. et Et. M. 203, 35. Huc accedit, quod sine ulla discrepantia redeunt hi versus in Il. 20, 500 sqq.

V. 537. Brevitate dicendi interpretes offensi sunt; et illam iam schol. A. scienter expedit: οὐ χωριστέον τὸν ἱξῆς ἐπιφερόμενον· αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ γὰρ λόγος οὗτος, ὥς αἱ φανόδες ἐβαλλον, αἶ ἀπὸ τε τῶν ἱππέων ὀπλῶν καὶ αἶ ἀπὸ τῶν ἐπισσώτρων. Quod qui minus perspexerunt, copula expulsa, αἶ ἀπ. ἐπισσ. scriptum voluerunt. Eo spectat quod schol. annotat: αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων κατὰ συναλοιγὴν fuisse in Aristarcheis; Heynius id de nomine ἐπισσώτρων, cui alii sublecerint ἐπισσοότρων, male intelligit.

V. 538. Eundem Aristarchum ῥῆξαι τε dedisse schol. testatur. Unde Heynius conficit alios habuisse ῥῆξον δὲ μετ., quorum alterum certe Vindob. uni a manu secunda adiectum est.

V. 539. Non tam de lectione quam de explicatione in diversa abeunt interpretes Graeci, de qua re post Clarkium et Ernestium egit Heynius. Alii enim Hectorem, ne cum Aiace esset pugnandum, paullulum recessisse putarunt, alii cum a pugna minime cessasse. Quorum illud quum vix quadret ad verba singula, Aristarchus dedit δουρός: Hector hanc instructus, paullulum recessit. At vereor, ne proxima falsam in sententiam deduxerint grammatici. Quare cum plurimis nostrae aetatis editoribus teneo alterum, cui succurrit schol. A. hisce: ἰα' ὀλέγον, φησὶ, τῆς βολῆς τοῦ δόρυτος ὑπερχώρει, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπ' ὀλέγον.

V. 543. Primus iniecit Wulfius ex Aristotel. rhet. II, 9. et Plutarchi, qui ferebatur, libro de Homeri vita c. XXVII.

- 540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔρχετ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χειμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνονι ᾧτι μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσεν·
 545 στῇ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 τρέσσει δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ λοικῶς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσανύλοιο
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροειῶται,
 550 οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι

λεν σάκος ol. vulgo. — V. 546. — V. 547. γοῦνι γουνὸς Herod.
 δὲ ὀμίλου Aristoph. ἀφ' ὀμίλου περὶ μου. Mf. 34, 21., male. —
 Plutarch. vii. Pompei. c. LXXII. V. 549. ἰσσεύαντο vulgo. —

sive ex edit. Ernest. p. 211., apud quos praecedenti adhaeret. Quae de causa falluntur Barnesius et Clarkius, rati cum forsitan locum habuisse in Il. 17, 99. Praeterea Plutarchus in libr. de audiendis poetis vol. VI, 85. et 128. [T. II. p. 24. C. et p. 36. A.] eum affert bis. Ut Wolfius verba scripsit, ita in libro de Humeri vita constituta sunt, apud alios leviter sunt corrupta. Aristoteles quidem γυμνασθ', ὅτ' ἀμ., legit, Plutarchus primo loco γυμνασθ', ἐν ἀμ., secundo γυμνασθ' [νεμεσθ' in ed. Steph. et Wyttenb.] ὅτ' ἀμ. — μάχοιτο. Nec quisquam defendet aut mirabitur librorum sive insecitiam sive socordiam, vid. Hermann. in opus. IV, 374 sqq.

V. 544. Vindobonensis, dativo tertiae declinationis iustior, ἐς φόβον ὥρσεν inepte correxit; vid. Excurs. VII.

V. 545. Ordinem verborum transpositum adjuvant Vind. Ven. alii plures et Eustat. 861, 2.

V. 546. Plutarcho reddi iubent libri Homerici ἰφ' ὀμ., vid. Schaefer. animadv. vol. V. p. 236. Barnesii ἰφ' ὀμῶν non egemus. Ceterum Plutarchus versus priores duo adiunxit integros, nihil discrepans a libris editis ac scriptis.

V. 547. Extrema pars saepius a veteribus commemoratur, ut a schol. Kurip. ad Ph. 1403, gramm. in Bekker. Anecd. Gr. I, 72, 33. et aliis.

V. 548 ac proximos novem Zenodotus spurios habuit. De quo schol. A. sic iudicat: ἡ δὲ πλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀθετεῖ τὸς τοῦ ἡγε πόλλ' ἀέκων· — ἴσως ὅτι τὴν μὲν λέοντα παραβέβληκεν, ἐξ ἧς δὲ ὄνει. Diversitatem comparandi ad diversam Aiacis indolem referri scholiasta dicit, leonis enim similem esse pugnandi alacritatem, asini patientiam. Heynius recte, nisi fallor, Zenodotum eo, quod tota ista comparatiu, patetissimis immutatis, de Menelao iterum legatur in Il. 17, 657 sqq., ita statuisse auguratur.

V. 549. Imperfectum parum aptum habuit Aristarchus in Il. 15, 272., eique congrue plurimi scripsere ἰσσεύαντο, teste schol. Veneto. Neque hoc loco inauditus fuisse videtur aoristus, cuius

πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καϊόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·

555 ἦ ὦθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιήοτι θυμῷ·
 ὥς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,

560 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἳ δέ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπιῇ αὐτῶν·
 σπουδῇ δ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐχορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότ' ἐπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπερθυμοὶ τηλεκλειτοὶ τ' ἐπίκουροι

565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Θούριδος ἀλκῆς
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·

570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγνῷ

V. 553. ἀντίον Ar. Ald. 2. —
 V. 554. δαιόμ. schol. ad Aristoph.
 Vesp. 1352. καιομ. δῶδες et τρο-
 μεῖ Aristotel. hist. animal. IX.
 c. 32 (44). — V. 555. τετιη-
 ῥότι ol. vulgo. — V. 558. ἐβ.

παῖδα Et. M. 198, 43.; falso.
 — V. 561. βίη δέ τι v. Vind.
 ed. et ol. vulgo. — V. 564.
 τηλεκλήτος Vind. ed. et nunc
 vulgo, πολυηγερέες Ar. — V.
 567. ὑποστρεφεῖς Vind. ed., male.

vestigium reperio apud Eustathium 861, 35., nostrum μετῆλ-
 θον, ἐδίωξαν interpretatum. Quibus causis impulsus fidem habuit
 Aristarcho et Hermanno, quem consule in opusc. II, 49.

V. 553. De Aristarchi iudicio dubitare licebit, vid. ad vers.
 219. et schol. ad 15, 694. Praeterea adiectivum sanum spondent,
 tum libri plurimi tom Eust. 861, 37.

V. 554. Aristotelis librarii ex glossa, ut videtur, arripue-
 runt deteriora, vid. Etym. M. 258, 30. Expulsi has sordes
 Schneiderus, quanquam καϊόμεναι δὲ δεταί inscio obrepsit.
 [Cepniūm habet edit. Bekkeri minor.]

V. 555. Vulgatum olim et a poetae manu abhorrere, et libris
 melioribus repugnare dixi ad 9, 13.

V. 561. Correxerunt e Ven. Harl. Vind. quinto et multis
 aliis, quibus assentitur Eustath. 862, 56.

V. 564. Ald. peius etiam aliis τηλεκλειτοὶ e confusione valde
 crebra, Ven., ut alibi, τηλεκλειτοὶ confirmat; vid. Excurs. XI.

ιστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγειν ὄρμενα πρόσσω,
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσαντο λιλαιόμενα χρόος ἄσαι.

- 575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πνικνοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδὴς
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, ἀντίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἴστῳ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
 585 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλείων·
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Λαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλεγχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην

— V. 568. ὅτε δὲ Ald. 2., per-
 peram. — Ib. φεύγων V. L. ap.
 Eust. 863, 7. — V. 572. ὄρ-
 μενα pr. ol. vulgo. — V. 573.
 χρ. καλὸν Viud. quint. χρόα χαλ-

κὸν ἔπ. V. L. ap. Eust. 863,
 31. — V. 578. Φαυσιάδην Viud.
 ed., male. — V. 583. εἶλκεν ἔπ.
 'Erg. Viud. ed. ol. vulgo et H.
 — 589. Αἴαντος βελ. Z. —

V. 568. Infinitivus testium multitudine satis tutus est; ser-
 moni autem Homérico egregie quadrare participium, cuius Eu-
 statheus meminit, vidimus ad 2, 668,

V. 572. Spiritum vitiosum Viudd. et Ven. ipse 17, 708. 21,
 14. redarguant; bene igitur egit Barnesius, qui primus dedit
 ὄρμενα πρόσσω.

V. 573 cum proxima redit in II, 15, 318 sq. Illic vulgo
 fertur χρόα καλὸν ἔπ., cui Ven. Viud. quintus et alii obstant.
 Eustath. utroque loco λευκὸν tuetur, vid. 863, 26, 1017, 44.,
 add. schol. ad Pind. Nem. VI, 85,

V. 583. Augmentum abiicit Aristarchus; medium vero certum
 reddunt Ven. Viud. quint. et Eust. 864, 21., quanquam hic pro
 more suo utitur augmento, Eius dissimilitudinis non oblitus est
 schol. Viotor.

V. 589. De Zenodoteq copiosis disserui in Excurs. XII,

ἴστασθ' ἄμφ' Αἰάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·

ὧς ἔρατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἐστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,

δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,

595 στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
ὧς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
ιδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.

τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς·

600 ἐστίηκε γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακίητῃ νῆϊ
εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.

αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν
φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθην ἀκούσας
ἐκμολεν ἴσος Ἀρηΐ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 τὸν πρότερος προσέειπε Μεινοίτιον ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με κιχήσῃς, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἔμετο;
τὸν δ' ἀπάμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Δίε Μεινοιτιάδῃ, τῷ ἑμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,

V. 593. Ἰστασθαι edit. antiqu.

— V. 594. τῶν δὲ σχεδὸν ἤλ.

Αἴας V. L. ap. schol. A. —

V. 597. Νηληϊοὶ ἵπποι Ambros.

ap. Buttmann, in schol. ad

Od. p. 592. Νηληϊοὶ all. gramm.

— V. 600. εἰστίηκε V. et ol.

vulgo. — V. 601. ἰὼ καταδα-

κρυόεσσαν grammatic. quidam.

— V. 606. χρεὼ Vind. quint.

— V. 607. τὸν δ' ἤμειβετ' ἔπει-

τα ποδάρεκς δ. Ἀχ. Vind. ed. et

V. 596. Totidem verbis adest 13, 673. 18, 1.

V. 597. Grammatici quum Nestorem Nelei equis vehi abso-
num putarent, aut Νηληϊοὶ emendarunt, aut equos ex eorum,
qui Neleo fuerunt, stirpe prognatos intellexerunt, eodemque modo
5, 222. Τρωάδους ἵππους Aeneae equos dici monuerunt, vid. scholl.
BV. et Eust. 865, 1. Ceterum feminine genus melius esse poeta
paullo post ostendit v. 615.

V. 600. Aristarchi fuit ἰστίηκε, cf. ad 4, 329.

V. 601. Metaplasum Homericum aliis exemplis stabiliunt
schol. A. et Eust. 865, 31. Illud ob oculos habuit auctor Etym.
M. 481, 26.; utrumque et scholiastam et Eustathium expilavit
Phavor. 965, 31, 37. Cuius verbis misere corruptis medicus
petenda est ex Eustathii commentariis. Apollonii glossam in Lex.
374. non minus depravatam mutilatamque esse facile intelligitur.

V. 606. Heynii scrupulum, quo permotus de nomine χρεὼ
monosyllabo et correpto dubitabat, plene et scienter remouit
Naeckius ad Choerilum p. 160 sq.

V. 607. Cum Vindub. alii, quos Heynii enumerat, con-
ciunt.

- νῦν ὅτω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
610 λισσομένους· χρεὶά γάρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Λιὲ φίλε, Νέστορ' ἔρμιο,
 ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὀπίσθε Μαχίονι πάντα ἔοικεν
 τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
615 ἵπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμανῖαι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ·
 βῆ δὲ θίειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀγίκοντο,
 αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυπότειραν·
620 ἵππους δ' Εὐρυνέδων θεράπων λύε τοιοῦτο γέροντος·
 ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων
 σιάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἀλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 τοῖσι δὲ τεύχε κυκεῖω ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη,
625 τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ

V. L. ap. schol. A. — V. 608.
 τῷ μῶ sive τῷ μῶ ol. vulgo et
 H. — V. 610. οἶκ' ἔτ' ἄν. V.
 St. ἀνεκτὴ Vindd. duo. — V.
 611. ἔρμιο Ald. 2. c. all. antiqq.
 ἔρμιο Ammon. de differ. verbor.

57. — V. 617. βῆ δ' ἔρμιο V.
 L. ap. schol. A. — V. 621.
 οἱ δ' ἰδρῶ Vind. ed. Eust. 866,
 15. ol. vulgo et H. — V. 622.
 σιάν τε V. et all. σιάν δὲ Vindd.
 duo. —

V. 608. Vocales vel coalescere, vel abici pronominis priorum omnes propemodum olim censuerunt: vid. Eust. 865, 51. Et. M. 757, 26. Apoll. de synt. II, 21, 60. et de pron. 311, a. Attamen id, quo nunc utimur, reperitur in uno Viadob.; vid. ad 9, 654.

V. 610. Si a participio discesseris, ad verbum congruit cum lib. 10, 118.

V. 611. Eustath. 866, 11. ἔρμιο cum optimis quibusque. Fallitur igitur Valckenaerius, dum illum Ammonio concinere refert.

V. 621. Demonstrativo fidem faciunt multi, sicut Ven. Harl. schol. ad Od. 6, 08. et schol. A. hisce: τοῖ' ὅτι σαφές, ὅτι οὐτοί.

V. 622. Nec libri nec grammatici inter se conveniunt, σιάν τε, quemadmodum Ven. habet, schol. A. praefert, σιάντε Vindob. ed., Eust. 866, 16. et schol. Victor. probant. E quibus schol. adiecit: τε οὐκῶς· διὰ τοῦ τε οὐκ ἢ γραφῆ.

V. 623 sqq. Athenaeus XI, 492, c. f. recitat.

V. 626. Exstat in Et. M. 149, 48., ubi perversae editur θυγατέρες.

ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
ἦ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐύξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς

V. 628. ἦ σφῶϊν ol. vulg. et H. — V. 629. κυανόπεζαν Vind. quint. — Ib. ἐπ' αὐτῇ Vind. ed. Eust. 667, 9. ol. vulg. et H. — V. 630. ἔπε δὲ χρ. Hermann. in anal. philolog. Lipsiens. complement. vol. I. p. 132. — Ib. ποτοῦ ὄφον Plutarch. in quae-

V. 628. Encliticum esse σφῶϊν aperte tradit schol. A., cuius legis immemores fuerunt Viudd. Athen. l. i. et Eust. 867, 8., a quo iure dissidet Rom. — Apoilon. in Lex. 569. et Etym. M. 688, 56. προΐηλε, separata ἐπὶ, legisse videntur. Decompositum codices tuentur, quanquam neque in Odyssea, neque in Iliade alias conspicitur. At offertur, significatu paullulum mutato, in hymn. in Cer. 327. et apud Quint. Sm. VI, 231. ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Ἴδῳ ἐπιπροΐαλλε.

V. 629. Κυανόπεζον, Vind. quod insidet, falsum crediderim. Ἐπίει enim poetae adiectiva eius generis nonnisi feminae dixerunt, etsi lexicographi pierumque secus iudicant. Homeri quidem ἑταίς ἀργυρόπεζα in vulgus nota est, eiusque simillima sunt Quint. Sm. III. 101; IV, 172. Nonn. Dionys. VII, 237.; idem κυανόπεζαν Ino vocavit libr. XI, 212. et Auroram XXII, 136. χρυσόπεζαν. Finitima hisce sunt Tryphiodori πορφυρόπεζα et ἀχλύοπεζα in Ilii expugn. 66, 210., vid. ibi Wernickium. Itaque mihi suspecta est Brunckii correctio in epigr. Claudiani Anthol. Pal. IX, 140. [II, 47.] Ἰδρην χαλκίοπεζον ἐπὶ προθύροις Ἑλικῶνος, olim enim adfuit χαλκίοπεζαν [in edit. Claudiani Gemner. χαλκίοπεζον legitur siue lectionis varietate. Nec aliter edidit Reiskius, secutus du Cangium in Gloss. V. σιλλῶν· χαλκίοπεζαν. Cod. Vatic. et Iensis. F. I.] Etsi non ignoro ferri id posse ad Ἰδρην translatum, quemadmodum δῖπρος, τετράπεζος, bipes, quadrupes communis sunt generis. Verum qui ἀργυρόπεζος dicere ausus sit, novi neminem praeter Rufinum in epigr. VI, 1. παρθένος ἀργυρόπεζος ἰλοίετο. — In fine versus ἐπ' αὐτῆς receptum est e Ven. Viudd. duobus et Athenaeo l. i., idque Aristarcho placuisse suspicor.

V. 630. Primum videndum erit de praepositionibus, quarum tenorem, si Hermanno auscultaveris, ter inclinemus oportebit, quod adverbii loco positae, respondeant voculis nostris *daneu*, *daneben*. Quo facto certe constantius egeris his, qui, ut Heynius atque editores priores, medio in versu 631. *πάρὰ δ' ἄλ. ἔ. ἀκτὴν* scribunt, primo et tertio vulgarem sequuntur rationem. At verbo praegresso, quod in proximis facile repetatur, neminem veterum praepositiones inclinasse et libri et Eustath. 867, 9, 10. nobis persuadent. Quorum in fide perstare satius duxi, praesertim quum una mutatio alias plurimas exigit, cf. I, 611. 2, 279 alib. Gravius est alterum, de quo quam brevissime et planissime dicam. Fuisse enim scimus qui poculum, a Nestore Machaoni appositum, vulnerato et ei medico plus damni quam salutis attulisse crederent. Haec enim, quae Hecamede, Nestoris famula, commiscuisse dicatur, vino rubro, melle, caseo et farina vuluus in-

630 *χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμμον ποτῶ ὄψον,*
ἡδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίός,

stion. sympos. IV. vol. VIII, | Harl. et V. l. ap. Eust. 868,
 658. — V. 631. πὰρ δ' ἀλφ. | 29. — V. 632. εἶχ' ὁ γεραίός
 St. et ol. vulgo. πὰρ Ald. 2. | Ar. in alt., ut videtur. —
 Rom. et H. — Ib. ἱερὸν ἀκτὴν

flammarum potius quam sedari affirmarunt; vid. scholl. BLV. et Eust. 872, 32 sqq. Quaestionem illam a veteribus saepe multumque agitatam esse duo alii iusuper scriptores testificantur, Plutarchus in quaestionib. sympos. IV. l. l. et Plat. de Republ. III, 405. Ille quidem cepam uastarum potius et remigum quam regum obsonium esse tradit; Plato, qui Socratem de morbis, aetati heroicae ignotis et ex aucta temporum posteriorum luxuria ac libidine recens inuestis, disputantem inducit, haec habet: οἶα (ροσσημάτων ὀνόματα), ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐν Ἀσκληπιοῦ. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ νιεῖς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ πετρωμένῳ ἐν οἶνον Πράμνειον ἀλφίτα πολλὰ ἐπιπασθέντα καὶ τυρόν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι, οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πινῖν, οὐδὲ Παιρόκλῳ τῷ ἱωμένῳ ἐπέτρεσαν. Quibus si quis, quod fieri posse non negaverim, efficere voluerit Platonem alia prorsus, atque hodie exstant, apud poetam de Machaone et Eurypylo legisse, is Hermannum fortasse suae sententiae habebit patronum, qui hunc locum et luxatum et interpolatum esse nuper demonstrare studuit in dissertatione de Homeri interpol. p. 9 sq. Equidem in tanta huius rei obscuritate et difficultate nec Platoni nec veterum grammaticorum artificis multum admodum tribuendum putaverim. Etenim ille vel poetae narrationem ei, quod agebat, accommodare potuit, vel memoria lapsus Eurypylo et Patrolo dare, quae poeta de Machaone et Nestore retulerat. Scholiastas vero et interpretes de Machaonis vulnere nulla alia de causa dubitarunt, quam quod saucio minus salutarem, imo noxium Heecamedae potum iudicarent: vid. Athen. XI, 493, a. schol. ad II, 610. et 16, 25. Eust. l. l. Ac si quae sunt ab hoc diversa, iis plus momenti et ponderis inesse vix crediderim. Machaonem vero, nullo vulnere laesum, a Nestore e proelio reductum esse, quod Hermannus perquam probabile existimat, Homericorum principum fortitudini ac patientiae minime convenit. Sed haec in praesens sufficiant; alia enim, quae quum de ista Machaonis potatione, tum de tota hac rhapsodia adici possint, silentio transmittere consultius duco. Ceterum παρὰ δὲ κρόμμον apud Platonem alio reperitur loco, de quo mox videbimus.

V. 631. *Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν* Hesiodi est in oper. 466. Apud Homerum autem Eustath. l. l. et schol. V. adsuat vulgari, dum comparant II. 5, 499. *ἱερὰς κατ' ἀλφούς.* De etymo nominis ἀκτὴ schol. Homericis obloquitur Göttingius ad Hes. scut. Herc. 490., cui nomen verbale esse videtur, ἄγω, ἀκτός, ἀκτὴ.

V. 632. Schol. A.: *διχῶς Ἀρίσταρχος· εἶχ' ὁ γεραίός καὶ ἦγ' ὁ γεραίός.*

- χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 χρύσειαι νιμέθοντο· δύο δ' ὑπὸ πυθμίνες ἦσαν.
 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
 πλεῖον ἰόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
 ἐν τῷ ῥά σφι κῆκῃσε γυνὴ εἰκνύα θεῶσιν
 οἶνω Πραμνεΐῳ, ἐπὶ δ' αἰγειον κνή τυρόν
 640 κνήσῃ χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλκιτα λευκὰ πάλυνεν·

V. 635. ὑποπυθμίνες sive ὑπὸ | δς emendat, criticorum antiquo-
 ποθμενός ἦσαν grammatici qui- | rum. — V. 639. κνή Eustath.
 dam. — V. 636. ἄλλος vel ἄλλ' | 872, 18. — V. 640. κνήσῃ

V. 635. De Nestoris poculo, aureis clavis distincto, anxia quattuor, quarum singulas binas ambierunt columbae, et duplici fundo instructo, post Aristarchum, e cuius copiis sua hauserunt scholiastae, Eustath. 858, 61 sq. et Asclepiades Myrleanus apud Athen. XI, 487., aliorum praeceptis non obliti, uberius disseruerunt. Verum plura restant, in quibus interpretes discrepant et de tota poculi fabrica alii aliter sentiunt. Quae singula exequare longum aequae ac difficile est. Itaque satis habeo observasse Aristarchum et Alexionem editores sequi ὑπὸ πυθμίνες ἦσαν scribendo; aliorum fuerunt ea, quorum supra feci mentionem. De quibus testimonium Eustathii certum et manifestum addam, vid. 869, 6 sqq. διὸ καὶ Ὅμηρος φησὶ· δύο δ' ὑπὸ πυθμίνες ἦσαν, ἵνα λέγῃ ἐν δυὸ μέρεσι λόγον, ὅτι ὑπὸ τῷ συνθέντι ποτηρίῳ δύο ἦσαν πυθμίνες, ὁ φύσει καὶ ὁ πρόσθετος. καὶ μὴν ἄλλοι ὡς ἐν μέρει λόγον τὸ ὑποπυθμίνες ἀναγινώσκουσι, λέγοντες, ὅτι δύο περιμετρὰς ὑπὸ πυθμενός ἦσαν, ἤτοι πυθμενίσαν, ἐκθλιβομένου τοῦ ἰνὸς δοτικῆς; add. scholl. et Apoll. Lex. 680.

V. 636. Veteres magistri, qui quaestiones ex Homeri carminibus propositas solvere poetaeque mentem aliis explanare in se receperant, ad hunc verum expediendum communique intelligentiae patefaciendum multiplicem et subtilem diligentiam transtulerunt. Nam quomodo Nestor senex, annorum multitudine confectus, poculum, quod alius quidam aegre moveat, sine ulla molestia attollere potuerit, ad perspicendum difficile indicarunt. Quare, ut poetam sapienter et consulto egisse demonstrarent, alii aliam vel emendandi vel explicandi inierunt rationem ac viam. Harum argutiarum partem in scholl. Bekkeri et Leidens., quae Valckenaeus animadversion. ad Ammon. adiecit p. 244., atque in Eustath. commentariis 870, 31 sqq. superstitem habemus, alias Athenaeus XI, 493 sqq. subministrat. Iam singula strictim et breviter recenseamus. Il igitur, qui poetae succurrere voluerunt, aut ἄλλος aut ἄλλ' ὅς μὴν proposuerunt. Quae specie diversa, re et facto sunt congrua. Utrumque enim ad Machonem, vulnere gravatum, retulerunt, Homerumque dixisse putarunt: Nestorem quidem senem expedite sustulisse poculum, Machonem saucium vix luo movisse. Has vero coniecturas certatim refutant doctiores, neque ἄλλος ferre poetae usum, qui, quum de duobus sermo sit,

πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κικλυῖ.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφρέτην πολυκαγχέα δίψαν,
μύθοισιν τέποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐρίστατο, ἰσότητος φῶς.
645 τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ὤρτο γαιωνοῦ,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναινέτο, εἶπέ τε μῦθον.
Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε διοτρεφέες, οὐδέ με πείσεις.

schol. A. Et. M. 522, 16. κη- | ὁφθ. — Ib. λείκ' ἐπ' αὐλ. V. et
στη Vind. ed. — Ib. Plat. in | Vind. un. — V. 644. ἐφ' ἰσά-
λου. 538. παρὰ δὲ κρόμ. π. | τας V. —

Ἦτος sibi expetat, neque ἄλλος, sed ὅλλος flagitari, neque δὲ μὴ
idem esse atque ὃ μὲν sive οὗτος μὲν recte affirmantes. Athenaei
Interpres insuper negat Machaonem fuisse vulneratum, de quo
ad vers. 630. admonui. Itaque alii acutiores etiam, ut Sosibius,
eius sagacitati Ptolemaeus rex illustrasse dicitur, e versu proximo
γέρων priori cogitando subiecerunt, ita ut poeta dicat alium qui-
dem senem poculum aegre movisse, Nestorem vero sine molestia,
quanquam scholiast. Iaeideus. Idem acumen Aristoteli dat. Minus
obviae et longius arcessitae aliorum sunt interpretationes, uti
Antisthenis vel Antiphanis (in nomine enim scholia dissident), qui
de Nestore vinoso cogitat hisce: οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρυνήτος
λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει, ἀλλ' ἔπειτα ὁριζῶς τὸν
οἶνον, quibus fere congruunt quae apud Eustath. 870, 46. le-
gantur, etsi paullo ante Nestoris continentiam et temperantiam
laudat. Glaucus denique rem ad Nestoris uim et facultatem,
qua poculum, mediis ausis arreptum, dextre et scienter tollere
novit, contulit, neque multum abest ab eius sententia Eustath.
870, 42. Recte utique, opinor, Aristarchus et Ptolemaeus Asca-
lonita, quibus accedunt prudentiores, ut Stesimbrotus, apertis
hisce artificiis, de Nestoris robore et vegeta senectute haec intel-
ligunt. Neque enim poeta Nestori seni Achillem, Diomedem alios-
que, iuventute et corporis viribus praestabiles, comparat, sed
tantummodo fatetur alium quemcumque poculum pondere grave
aegre labefactasse, Nestorem vero senem, quod eius erat robur,
sine labore id sustulisse.

V. 639. In nonnullis Aristarchi editionibus κη-εἶ fuisse Eu-
stath. l. l. ex Heraclide Alexandrino, grammatico acuto et dili-
genti, memoriae prodiit. Nihil vero schol. monent, ac vulgari
opem fert Etym. M. 522, 14.

V. 640. Ut in alijs Iadōs formis grammatici fluctuant, ita
hic dubitasse eos videmus, num κη-εἶ ἢ κη-εἶ sit anteferen-
dum. Prius enim iis, qui eum Vindob. uno κη-εἶ habent, po-
sterius κη-εἶ loco, quod e Vindob. quinto Alterus enotat, re-
stituatur necesse est. Ionicum vero Homeri proprium dilucide
praecipit Eustath. 870, 16., quocum compara quos memoravi in
libr. de vers. Gr. her. 44. Plato in Ione e tribus Homeri versi-
bus, editores nonnisi duos permixtos tradunt, sua conflavit, vid.

- αἰδοῖος, νημεσητὸς ὃ μὲν προέηκε πνθίσθαι,
650 ὄντινα τούτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλλῆι.
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κὲν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
655 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστορ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεις βεβλήηται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθος ὅσπον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
660 βεβλήηται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·

V. 649. νημεσητὸς Ald. 2. et
 edd. antiq. — Ib. προέηκε Ven. —
 V. 652. νῦν δ' ἔπος ἐξερῶ Vind.
 quiut. — Ib. πάλιν ἄγγελος V. L.
 ap. schol. A. — V. 657. οἶδεν
 τοι οἶδεν Vindd. et ol. vulgo. —
 V. 658. πένθος ὅσσ. Vind. ed.,
 male et corrigunt all. — V.

v. 630, 631. et 640. Versus finem, qui nunc esse solet, agnoscent Vindd. schol. A. et Eust. 868, 59., add. 18, 560. Od. 11, 28. 14, 77.

V. 649. Editorum socordia ὁ geminum reliquit adiectivo, diligentiorum studio, ut Rom., Turoebi aliorum, sublatum, neque abnuunt libri, velut Ven. Viodd. all. et grammatici eruditiores, vid. Eust. 873, 1. Et. M. 814, 16. Ceterum νημεσητὸς, quum de Achille stomachoso et in iram prono acciperent, melius habuit Eustath. l. 13 sqq. At recte, credo, Dammius, cui alii plures adstipulati sunt, de Achille pudore ac reverentia digoo interpretatur, quo nos duxit praecedens αἰδοῖος.

V. 652. Aristarchus et Alexio scite iungunt πάλιν εἰμ' ἄγγελος. Romanam πάλιν ἐρέω sociasse, unde Heynius hauserit, ignoro.

V. 657. Permutationi non ita rarae occurrunt Ven. et alii apud Heynium, add. Eustath. 876, 37.

V. 659. Pamphilus οὐτάμενοι, quod adiunctum sit βεβλημένοι, perfectum habuit, Aristarcho repugnante, qui praesens esse statuit formae οὔτημι, αὐτάμαι, vid. schol. A. Etym. M. 642, 50. et 46, 4. Hodie nemo fere dubitat, quin sit aoristus, cf. Buttm. in gr. ampl. I, 2. p. 203. Rost. in gr. Gr. §. 78. Ann. 6. p. 249. et §. 84. p. 324.

V. 662. Quod abest a Ven. Lips. Vind. uno et Eustathio, neque Nestor Eurypylum vulneratum esse scire potuit, eum in dubitationem vocarunt Ernestius, Heynius, Wolfius; nuper autem defendit eundem Hermannus in dissert. de interpol. Homer. p. 11. Hoc quidem verum reique consentaneum erit, si reliquae viri sagacissimi disputationi praebuere assensum. Ut res nunc se habet, vix abesse poterit suspicio, quin in alienum

οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δονηκλυτὸς ἡδ' Ἀγαμέμνων·
[βέβληται δὲ καὶ Λυρὺπνλος κατὰ μῆρὸν οἰστῶ·]
τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο
ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,

- 665 ἔσθλός ἐών, Λατῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεείρει.
ἦ μένει, εἰςόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς διόλοιο θέρωνται,
αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἔς
ἔσθ' οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν.
670 εἶθ' ὥς ἡβῶοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὥς ὅπῳτ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,

669. οὔτασται τε Pamphilus. | βίη τε V., non male. — V.
— V. 664. ἀπαι νευρῆς ol. vul- | 671. ὥς ποτ' Ἠλ. Ald. 2., male.
go, at obstant librl. — V. 668. | — V. 672. βοηλασίῃν vel ἡν editt.
ἐμοὶ I; Vind. un. — V. 670. | antiqq. —

locum irruerit ille verus e libro 16, 27., ubi eadem, quae Nestor hic narrat, Patroclus Achilli exponit, ut eius misericordiam moveat iramque flectat.

V. 668. Ne possessivum sede depellamos, et libri intercedunt propemodum omnes et Eustath. 873, 50.

V. 670. Totidem verbis leguntur 23, 629. Longa Nestoris oratio, qua Patroclum festinantem remoratur, et aliudrum peperit dissensum et Nitxachii obhelum, quo in praefat. ad animadvers. in Odys. vol. II. p. LXIX sq. centum paene versus inde a v. 665. usque ad 762. notandos censet. Alii modestiores, ut Payne Knightius, aliquanto pauciores spurios habent; Hermannus denique l. l. scribit: „reliquam Nestoris orationem, quae suam sibi considerationem requirit, nunc non attin- gam: sed cohaerent omnia recte usque ad finem li- bri.“ Equidem Nestori, sicut loquaciori temporisque acti lauda- tori, non magnopere irascor, praesertim quum alia, si pro rerum conditione severius statuere volueris, eiusdem garrulitatis docu- menta non magis opportuna exstant, vid. sis 2, 336 — 359. 7, 124 — 160. 23, 626 — 650., add. schol. Bl.V. ad v. 678.

V. 672. Schol. A. οὕτως δέ, inquit, ἱλικῶς Ἀριστάρχος, βοηλα- σίῃ, quod mendii inveterati βοηλασίῃν, emendando magis etiam deformati, aperit fontem. Et fuit alterum βοηλασίῃς in uno Vin- dobon. Aristarchi vero a partibus stant libri pariter atque Eustath. 873, 55. cll. 877, 28., ubi sic praecipit: τὸ δὲ ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἔχει μὲν τὴν ἀμφὶ πρῶθ' οἰσιν ποτικῇ συνταχθεῖσαν συνεθῶς τῷ ποιητῇ, καὶ εἰληπται ἀπὸ τοῦ περὶ βοηλασίῃς. Cuius structurae tria exempla adduxit Heynius: 9, 148. 13, 382. 23, 88., multis augenda, ut 3, 70, 157, 254. 12, 421. 16, 633. 16, 526, 563, 647. 24, 108, alia.

- ἑσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἡλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἑλαννόμενος. ὃ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν
 675 ἔβλητ' ἐν πρῶτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καὶ δ' ἔπεισεν, λαοὶ δὲ περὶτρεσαν ἀγροιώται.
 ληῖδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἴων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἤλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἰσω
 ἐννίχιοι ποτὶ ἄστν· γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς,
 οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι.
 685 κήρυκας δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἥστ' φαινομένησιν
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδι δῖη·

V. 674. ῥύσι' ἑλανν. Vind. un.
 Ald. 2. — V. 677. ἐκ Πελ-
 λίου schol. ad Soph. Al. 26. —
 Ib. συνελάσαμεν Vind. ed. —
 V. 678. πῶεα μῆλων Vind. quint.
 — V. 679. τόσσ' αἰπ. Vind.
 Alter. et edd. antiquiss. — V.

681. ἱπῆσαν Ald. 2. et antiqu.
 ὑπῆρχον Vind. quint. — V.
 682. ποτὶ all. — V. 685. δὲ
 ἔλγ. Vind. ed. δὲ ἔλγ. Eust.
 874, 17. Rom. et H. — V. 686.
 χρεῖος ὀφείλ. V. Ar. χρεῖος ὄφ.
 Eust. 874, 14. et ol. vulgo. —

V. 674. Diphthongum falsam et inutilem arguunt libri et scholl., add. Eust. 873, 56. ell. 877, 40. Et ym. M. 706, 41. schol. ad Soph. Philoctet. 959. Apoll. in Lex. 589. et alios grammaticos.

V. 677. Vitium, literarum similitudine prognatum, e Sophocleis scholiis eximunt viri docti; longius etiam aberrant libri quidam scribendo ἐκ πολέμου.

V. 678. Vindobon. quint. in margine appictum γρ. οἴων, quocum vulgo concinunt, neque aliter recitat Strabo VIII, 540, b. Homeri versus, add. Od. 14, 101 sq. Ex eo idem Strabo X, 695, c., libris dissidentibus, πῶεα μῆλων affert. De Homericis nominis δῖς sive οἷς usu vid. ad 3, 198.

V. 679. Perperam corruptum habuerunt Barnesius et Clarkius, quorum alter συβόσια, alter συβόσια, τόσσ' αἰπ. proposuit. Neutro egemus, adsunt enim vulgato libri, Eustath. 877, 46. et Strab. l. l., add. Tollium ad Apoll. Lex. Hom. 619.

V. 681. Rei proprium ὑπῆσαν libri verum iudicant uua cum Eustath. 873, 62. Quibus faciem praeferentibus iam Rom. Stephan. et alii illud reduxerunt. Vindob. autem quintum glossa inuasit.

V. 686. Aristarchus etsi dissidet, nolui tamen Aristophanem, a quo nunc vulgatum profectum esse ferunt, deserere, praesertim quum poeta, testis gravis ac locuples, ei baud desit, cf. 686, 698. 13, 746. Od. 3, 367. 21, 17. De Atticorum usu docte et accurate disserit Lobeck. ad Phryn. 391 sq.

- οὗ δὲ συναγρόμενοι Πυλλῶν ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτρευνον· πόλιν γὰρ Ἐπιοὶ χρεῖτος ὄφειλον,
ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
- 690 ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληεῖη
τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἔκταθ' ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπιοὶ χαλκοχίτωνες,
- 695 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. —
ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἴων
εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
καὶ γὰρ τῷ χρεῖτος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἰλίδι δίη,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἱπποὶ αὐτοῖσιν ὄχεσθιν
- 700 ἐλθόντες μετ' αἶθλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἐμελλον

V. 688. ὄφειλλον Vind. quint. V. I. Eust. 878, 49. et all. — V. 690. γὰρ ἐκάκωσε editt. priores et codd. para. — V. 691. ἔκταθεν Vind. quint. V. I. Eust. 874, 22. et Rom. — V. 692. ἀμύμονες υἱέες Rom. et ol. vul-

go. — V. 694. Ἀχαιοὶ V. I. ap. schol. A., ut alibi. — V. 697. χρ. κα τριακόσια ἦδὲ Vind. ed. χρ. κα τρ. Clark. χρ. γὰ τρ. Barnes. et H. — V. 698. ἐν Ἰλ. γαίῃ Vind. quintus. —

V. 688. Aristarchi de sententia ὄφειλον commendat schol. A. Cuius auctoritas fortasse ad alia etiam, ubi similem animadversum discrepantiam, transferenda est, vid. Eust. ad Od. 1472, 30., etsi plerumque secus statuunt viri docti, velut Nitzschius ad Od. 3, 367.

V. 690. Particulam, ab editoribus prioribus neglectam, poetae reddiderunt e librorum consensu, ut Ven. Vindd. et Eust. 874, 21.

V. 691. Iure meritoque Heyniius ἔκταθεν, quod Venet. et praestantiorum est, ut passivum defendit; ἔκταεν grammaticorum quorundem inexcitavit.

V. 692. Genitivus, ad Nelenum relatus, multorum nititur suffragio, sicuti Ven. Vindd. schol. ad Apcl. Rhod. I, 156. et Eust. 874, 23.

V. 697. Clarkio, qui particula κα interposita numerorum integritati consulendum putavit, Vindd. assentiuntur; exemplo vero ad coniecturam firmandam parum idoneo utitur, ex Od. 13, 390. deprompto, id quod recte perspexit Heyniius. Hic quidem, Barnesio fide habita, γὰ adscivit, cui, quod opponam, nihil habeo nisi librorum omnium dissensum, vid. de vers. her. 85.

V. 698. Ἰλίδι δίῃ, ut asperiores literarum sumum ab Eustathio 879, 34. et notatum et excusatum declinaret, Vindobonensis liber γαίῃ iniecit. At margo eius vulgare, in quo libri et Strab. VIII, 545, b. conveniunt, adscriptum ostendit.

θνήσκεισθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀργείας
κάσχετε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαρχήμενον ἵππων.
τῶν ὁ γέρον ἐπείων κεχλωμένος ἥδ' καὶ ξεῖων
ἐξέλειτ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ', ἐς δῆμον ἔδωκεν

- 705 [δαίτρευν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κλονίσης].
ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἅπῃ
ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
πανσυνδή· μετὰ δέ σφι Μολιόνη θωρήσσαντο,
710 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θυρίδος ἀλκῆς.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπειὰ κολώνη,
τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ νεάτῃ Πύλου ἡμαθόεντος·
τὴν ἀμφιστρατόωντο διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδὶον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
715 ἄγγελος ἦλθε θίουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,

V. 706. ἀμφὶ δὲ ἄσπετα V. Harl.
— V. 707. ἔρδομεν V. Vind. ed.
all. ἱρὰ Vind. ed. — V. 709
et 725, πασυνδή Vind. ed. all.
— V. 711. Αἰπειὰ πόλις Etym.

M, 37, 38. — V. 712. ἐπ' Ἀλ-
φειῷ Vind. ed. — V. 713.
ἀμφ' ἱστῶ. V. Barues. — V.
717. ἱσσυμένῳ Vind. ed. — V.
722. Μενυρῆος id., male. —

V. 705. Utpote ex Od. 9, 42. male transfusum spurium ludicant veteres. Ulixem enim praedam bello captam sociis distribuere vultim: Epeorum vero greges abductos non distribuendos fuisse inter Pylios, sed singulos quosque accepisse sibi debitam pecudum partem. Xenodotus, ut solet, versum omisit.

V. 706. Schol. A.: γράσσεται ἀμφὶ τε ἄσπετα, quod, etsi Heyniius δὲ amplectitur, praefendum erit, si cogitaveris Pylios Epeis esse oppositos.

V. 707. Inutilem et Homero ignotam synaloepham expellunt Ven. Vind. quint. et optimi quique.

V. 709. De varietate crebro obvia dixi ad 2, 12.

V. 711 sq. Haud scio, an Etym. auctor duas urbes, in vicinia sitas et a poeta 2, 711. conjunctas, hic iterum memorari putavit. Accurate et plene de his disserit Strab. VIII, 536., qui unam modo fuisse civitatem, tempore postero Epitalium dictum, suspicatur hisce: Τίχα δέ φασι Θρόον μὲν εἰρησθαι τὸν πόρον, εἰκαστον δὲ Αἶνιν, τὸν Ἐπιτάλιον. ἔστι γὰρ ἱερὸν φῶσι, add. Eustath. 880, 21 sqq. et II. 2, 592. Versu proximo ἐπ' Ἀλφειῷ non modo res postulat, sed omnes omnino, ut Strabo, Eustath. librique meliores ei adsunt.

V. 713. Praepositionem et verbum melius consociabimus, vid. ad 6, 461.

V. 717. Typothetae errore accidit, ut Heyniius in observatt. ἱσσυμένῳ Vindob. esse diceret. Legitor illic ἱσσυμένῳ, ex adverbio ἱσσυμένῳ corruptum. Huius usus frequens est Homero, vid. 2,

- ἐννυχος, οὐδ' ἄεχοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσημένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρουψεν δέ μοι ἵππους·
 οὐ γάρ πώ τί μ' ἔρη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπραπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζὸς περ ἑὼν· ἐπεὶ ὥς ἄγε νείκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἅλα βάλλων
 ἑλγυθέν Ἀρήνης, ὅθι μέλαιμεν Ἡῶ διὰν
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν πανσυδὴ συν τεύχεσι θωρηχθέντες
 ἔνδιοι ἰχόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγέλαιην,
 730 δόρπον ἐπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·

724. ἐπέρρεον V. libri plures, ol.
 vulg. et H. — V. 725. ἔνθα
 γε Vind. ed. — V. 726. ἔνδιοι
 id. Ald. 2. et V. L. ap. Eust.
 875, 13. — V. 727. ὑπερμενεῖ

V. et alii. — V. 729. ἀγέλαιη
 Vind. ed., inepte, corrigunt lib.
 quint. Apoll. in Lex. 15. et all.
 — V. 730. δαῖκρον Z. —

85, 15, 698, 23, 55, 172, 364, 511, 24, 124., idemque quattuor
 deprehenditur in Odyssea. At adversantur isti libri pariter atque
 interpretes, e quibus schol. Victor. *ἐσσημένους*, inquit, τὸν λαόν.
 πρὸς τὸ σημανόμενον, add. Eustath. 880, 44., qui in eo attici-
 smum quaerit, Homero sano et optimis quibusque perquam fami-
 liarem.

V. 724. Codd. plurimi ἐπέρρεον, unde recepit Heynias.
 Vindobonensium tamen nonnulli pluralem habent, Eustath. utrum-
 que novit, vid. 881, 35 sqq. Singularem in suo exemplari legit
 schol. ad Arist. Acharn. 26. Poetae sermo numerum utrumque
 facile concedit, vid. 2, 87, 91.

V. 726. Apud Strabon. VIII, 749, e. ἔνδιοι, diphthongo
 remota, hodie fertur, vid. Tzschuck. T. III. p. 121. Neque
 Eustath. 881, 5. a communi discrepat. Medium vero nominis
 illius syllabam a poetis quum corripitur tum produci constat. Prio-
 rem quidem mensuram solius Callimachi esse Passov. docet in
 Lex. I, 726., at vide Apoll. Rhod. IV, 1312. Callimachus
 autem ipse medium producit in fragm. 167, 2.

V. 727. Vocalium diaeresin numeri respuunt.

V. 730. Zenodotum e veterum sententia δαῖκρον et δόρπον
 confudisse vidimus ad v. 86. Apollonium, lexicī Homericī aucto-
 rem, viri docti levitatis et negligentiae immerito accusant. Qui
 quum in lexico scripsisset

— — — — ἐν τελέεσσιν
 καὶ κατακοιμήθημεν ἐν ἑνέσσι — —,

καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο· ἀτὰρ με ἄθνημοι Ἐπειοὶ
ἀμγίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθτεῖν μεμαῶτες·
ἀλλὰ σφι προπάρουθα φάνη μέγα ἔργον Ἄρης.

- 733 εἵτε γὰρ ἥλιος φαέθων ὑπερίσχεθε γαίης,
σημμερόμισθα μάχη Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νείκος,
πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀνχίαιος,
740 πρῆσβυτάτην δὲ θυγάτρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
ἣ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρίβει εὐρεῖα χθών.
τὸν μὲν ἐγὼ προσίοντα βάλλον χαλκῆρῃ δουρὶ·
ἤριπε δ' ἐν κονίεσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας
στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
745 ἔτρεσαν ἄλλωδ' ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
ἠγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

V. 732. ποταμοῖο· ἀτὰρ editt. antiq. — V. 735. ὑπὸ γαίαν Hesych. II, 1459. — V. 737 ell. 744. Ἀχαιῶν et Ἀχαιοὶ V. I. ap. schol. A. — V. 738.

κόμισα Ald. 2., male. — V. 747. ἐγὼ ἰνέρονσα Vind. ed. et H. ac posterius editt. antiq. — V. 753. ἰνθα θεός Eust. 875, 40. — V. 754. δι' ἀσπίδος Eust. 881,

librarii eius utramque permisenerunt et ultimis resectis, καὶ κατεκοιμ. ἐν τῆλεσιν male conglutinarunt.

V. 732. Quod olim ferebatur ortum esse putat Heynius o forma genitivi usitata: ποταμοῦ· ἀτὰρ, cuius vestigium nullum licuit reperire.

V. 735. Postremum apud Hesychium depravatum esse reliqui testes spondent. Versus initium his adscripsit Etym. M. 398, 54. 786, 32. Quantum vero casum non prorsus esse inauditum argumento est Apoll. Rh. I, 1273.

V. 747. Tametsi ἰνέρονσα, quod supra v. 146, 217. testis sum, minime absonum habendum est, libri tamen atque Eustath. 875, 35. ἐπέρουσα, procellae proprium, dubitationis alea eximunt. Pronominis litteram finalem defendunt Ven. Vind. quint. et all. plures.

V. 748. Eust. 882, 10. ἀμφὶ nonnisi explicandi causa adiecta: varietatem scribebendi inesse valde dubium est.

V. 753. Nullius momenti faciendum est Eustathii θεός, quod interpreti vel invito excidit, vel pro glossa erit habendum.

V. 754. Veterum iudicia satis ambigua sunt, nec recentiores certae et verae nummae ea ita adstrinxerunt, ut quid sequare facile sit intelligendum. Olim quidem ἀσπίδ. πεδίονο Homeri fuisse plorice censuerunt, hodie contrarium placet, Aristarcho potissimum arbitro. Quibus angustiis ut emergamus, longiore opus est quaestione, qua singula grammaticorum decreta conferamus, mutilata

- αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἑκαστον
 φῶτες ὁδὰξ ἔλον οὔδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξαι,
 εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσει καλύψας ἥρι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος παιδίῳ
 755 κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βῆσαιμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὅθεν αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 ἄψ ἀπὸ Βουπρασίου Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 πάντες δ' εὐχατόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν·
 ὥς ἔον, εἰ ποτ' ἔον γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

54. ol. vulg. et ali. — V. 755. | ἐπὶ Βουπρασίου Vind. quint. —
 κτείνοντες αὐτ. Vind. ed., male. | V. 762. ὥς ἔον, εἰ ποτ' ἔην γε
 — V. 757. Ἀλυσίου ol. vulg. | V. et vulg. ὥς ἔην, εἰ ποτ' ἔην
 Ἀλεισίου V. et ali. — V. 760. | γε Vind. ed. —

suppleamus, transposita denique ac corruptis ordinem et medelam inveniamus. Ea vero provincia, quum et studii diligentiam et dicendi quandam copiam poscat sibi, breviter defungi non possumus. Itaque in Excursu XXI. totam rem plene et accurate pertractabo. In praesens autem admonere satis habeo, etsi in singulis fallatur, in universum tamen scienter et bene statuuisse Tolleum ad Apollon. Lex. 610.

V. 757. Aristarchus num Ἀλυσίου an Ἀλεισίου dederit, profecto dubium est. Posterius, quanquam schol. discordat, mihi quidem verisimilius est, cf. ad 2, 617.

V. 760. Vindob. quint. praepositionem e versa. 756. male hac transulsiase nemo non intelligit.

V. 762. Homerum varia imperfecti forma ἔον et ἔην, quibus alias ἦν, ἦην, ἦεν (ita enim pro vulgari ἦον emendandum est); ἔα et ἦ Atthidos priscæ adiungit, Græcæ copiae specimen edidisse Kustaib. 883 aqq. refert. Cuius praecepta, virorum doctorum sententia probata, Buttmann. In gr. ampl. I. §. 108. p. 551. impugnavit. Primum enim ἔην quum apud Homerum tum apud poetas alios tertiam, nec vero primam, denotare dicit personam; deinde εἰ ποτ' ἔην γε sive εἰ ποτ' ἔην frequenter ita reperiri in carminibus Homericis, vid. 3, 180. 24, 426. Od. 19, 315. 24, 289. 15, 268. Eorum igitur memores grammaticos ἔην perperam transulsiase ad personam primam, a qua abhorreat. Melius igitur censet Buttmannus εἰ ποτ' ἔον γε, id quod Vind. quintus et Li-

οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἡ γὰρ μὲν οἷω
πολλὰ μετακλαύσεισθαι, ἐπεὶ καὶ ἀπὸ λαοῦ ὀλῆται.

- 765 ὦ πέποιον, ἡ μὲν σοί γε Μενόιτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἔοντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.

- Πηλεὺς δ' ἐκόμεσθαι δόμους εὐναιετάοντας
770 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα πονυβότειραν.
ἐνθάδ' ὁδ' ἐπειθ' ἤρωε Μενόιτιον εὐρόμεν ἔνδον
ἠδὲ σέ, παρ' δ' Ἀχλῆα. φέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
πίονα μῆρι· ἔκαίε βοὸς Διὶ τερπικροάνῃ
αὐλῆς ἐν χορτῷ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον

- 775 σπένδων αἰθόπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν.

V. 764. μετακλαύσεισθαι. Vind.
un. — V. 765. ἡ μὲν σοί γε
Mev. Ernest. — V. 767. νῶϊ δέ
ἔνδον V. Eust. 857, 50. νῶϊ δ'
ἔνδον Vind. ed. — V. 768. ὡς
ἐκούομεν Vind. un. — V. 770.

ἀγείροντες Vind. ed. — Ib. κατ-
Ἀχαιίδα Vind. un. et V. L.
apud East. 875, 52. et schol.
A. — V. 771. ἐνθάδ' ἱπ. Vind.
ed. Barn. Ern. et H. — V. 773.
μῆρι ἔχε St. et ultimum ol.

psiensis offerant. His impulsu rationibus alii, ut Matth. in gr. I. p. 414, Buttmanno fidem habent, alii vel dubitant vel poetas verbis medelam circumspiciunt aptiorem, velut Thiersch. in gr. Gr. §. 225, d. εἰ ποτ' ἔα γε scribendum esse existimat. Hermannus denique, in praefat. ad Soph. OT. p. XV sqq. fusius Homericum usum persequutus, ἔα reiiect, de Buttmanni vero auspicionis nihil dirimit, vld. ad l. 5, 82. Iam vero si Homeri exempla diligentius examinaveris, ἤην sive ἔην tertiae potius, quam primaе, convansire personae, fatendum erit. Quo factum est, ut, Buttmanno sussore librisque certe non prorsus renitentibus, for adoptarem, cuius fides augetur Il. 23, 643, ubi Nestor de iuvenilis aetatis rubore similia praedicat.

V. 765. Operarum vitium, quod Ernestii oculos fefellit, in tanta, quanta uti solent Lipsienses typographi festinatione, ne nunc quidem remotum est, etsi Heynius de eo admonuerit, cf. 5, 197, 9, 252, 264. Maiores nostros in hisce minutis longe diligentiores fuisse ducere potest exemplum Stephani, Bergleri, qui ex vitiosa Amstelaedamensi editione similem errorem, ab Henr. Stephano in vers. 773. relictum, prudenter expulit.

V. 766 sqq. Versus undeviginti, i. e. inde a vers. 767. usque ad v. 785, Aristophanes et alii veterum suppositicios iudicarunt, his quidem ducti causis. Repugnare censent Nestoris verba ista, quae Ulixes de Peleo Achillem adhortato narrat in Il. 9, 254, tum Nestorem atque Ulixem excipiendos fuisse addunt a Peleo, non ab Achille, eius filio, denique orationem tenuem atque exilem, maxime in vers. 781. suspcionem movere. Ad quae singula sigillatim respondet schol. B. horum defensor. Ac primum quidem opponit Nestoris pariter atque Ulixis orationem rebus temporibus

σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοῶς ἔπετον κῶϊα, νῶϊ δ' ἔπειτα
στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταρῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάσθαι ἄνωγεν,
ξείνιά τ' εὖ παρῆσθην, ἃ τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.

780 αὐτὰρ ἐπεὶ τέρπημεν ἰδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὑμῖν ἄμ' ἐπεσθαι·
σφῶϊ δὲ μάλ' ἠθέλειτον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδί γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

785 σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἀκτορος υἱός·
τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
πρᾶξύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
ἀλλ' εὖ σὶ γάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἡδ' ὑποθέσθαι,

vulgo *ἔκπρ* V. καὶ H. c. Ar. — Ernest. et all., male. — Ib.
Ib. et 776. *βοῶν* Vind. ed. — *ἠθέλειτον* Z. — V. 786. *ἐπιρ-*
V. 781. *ὑμῖν* ἀμῖν *ἔπ.* Eust. 884, 1. *ὑμῖν* ἄμ' *ἔπ.*, ut solet, V. 788. *ἡδ'* *ἐπακούσαι* V. L. ap.
Vind. ed. — V. 782. *σφῶϊ δέ* Eust. 875, 60. —

esse congruam; hunc Achillis iram placare studere, illam eam quodammodo iam sedatam et flexam existimare. Advenas vero ab Achille exceptos comparat cum Telemacho et Mentore, quos in Od. 3, 36 sqq. Pisistratus, Nestoris filius, benigne excipiat opulisque admoveat. Quo Nestor praeterea significet Achillem Danaorum principes, quos amore et reverentia olim coluerit, nunc iniusto habere odio. Ad haec adiicit Menoetii iussu et verbis Patroclum in animum revocari ea, quae officium, Agamemnoni Graecorumque saluti debitum, exigat. Iam si singula, quae Ulixes et Nestor narrant, accuratius perpenderit, dissimilitudinem quondam reperiri nemo negaverit. Eam vero non tantam esse crediderim, ut versibus istis necessario apponendus sit obelus. Ceterum versus quidam ex horum numero passim afferuntur, sicut v. 774. ab Apollon. in Lex. 178., et in Etym. Or. 161, 26., v. 782. ab Apollon. de pron. 369, c.

V. 771. Venet. Eust. 775, 53. et libri plurimi tum scripti tum editi commode separant ab adverbio particulam.

V. 773. Pluralis *βοῶν*, in solo Alteri codice repertus, a sententia alienus est, unde Vindob. quintus cum aliis Veneto concinit.

V. 781. Eustath. 875, 58. *ὑμᾶς* reddit Ionicum *ὑμῖν*, *ὑμῖν* ἀμῖν inferius ita commemorat, ut soni asperitatem in eo animadvertat. In aliis libris pronomina alterius nullum est vestigium.

V. 784. Iam adfuit 6, 208.

V. 786. Etymol. Magni auctori obviuntur omnes, nec causam video, cur Achilles omnibus aliis superior dicatur.

V. 788. Non satis patet, num Eustath. *ἐπακούσαι* pro

- ἦν, τῇ δὲ καὶ σφι θιῶν ἐτετεύχато βωμοί·
 ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὲς Εὐαίμονιδης, κατὰ μηρὸν οἶστῳ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἐμπεδός ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 ἄσσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνas ἀργέτι δημῷ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεγὲς Εὐρύπυλ' ἥρως·
 820 ἦ ῥ' ἐτι που σήσουςι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἦνδα·
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 ἔσsetai, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κίεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε

Vind. ed. — V. 808. εἶεν — Lex. 161. et gramm. all. —
 βωμὸς Vind. ed. — V. 809. V. 822. Εὐρ. πεπνυμένος vulg.
 ἀντεβόλησε V. et ol. vulgo. — ol. et H. — V. 823. οἶα V.
 — V. 818. ἀργέτι δ. Apoll. in et Apoll. in Lex. 87. — V. 825. οἶ

dicanti, obviam eunt schol. A. Etym. M. 272, 13. ell. 476, 43.,
 add. Tollium ad Apoll. Lex. 250 sq.

V. 802. Particulam, qua priores carebant, e Roman. assum-
 psit Turnebus, libris suadentibus et ll. 16, 44. concinente.

V. 803. Futuri indicativum eorum, qui se ignorarunt, fuisse
 crediderim. Optativum autem tuetur Eust. 885, 12., add. Vind.
 quintum et libros alios.

V. 808. Plusquamperfectum verbi εἶμι (eo) Knightius fru-
 stra advocat, vid. ad v. 762. et Etym. M. 431, 32.

V. 809. Augmentum huius verbi aliquoties sublatum olim
 Venet. ubique inseruit, vid. 13, 210, 246, 16, 790, 847., nec dif-
 fert Odyssea 10, 277, 11, 416, 22, 360, 24, 87.

V. 818. E grammaticorum interpretatione, qua brevem voca-
 lem a metaplasmo repetendam putarent, ἀργέτι passim obvenire
 recte perspexit Buttmann. ad schol. in Od. 11, 579., add.
 Etym. M. 18, 49, 136, 45. Unde factum est, ut ἀργέτι etiam
 Vindob. margini appoueretur.

V. 822. Euryppylum an βεβλημένον hic voca-
 veris, non multum refert. Illi tamen libri optimi et Eust. 886,
 10. plus fidei conciliant, etsi Roman. vulgares sequitur.

χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὀρνυται αἰέν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον· ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν.

- 830 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσε,
 ἔσθλα, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἱητροὶ μὲν γάρ, Πόδυλειριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀλομαι ἔλκος ἔχοντα,

- 835 χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὅζυν Ἀργα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε ἔργα; τί ῥίξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρωες;
 ἐρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,

- 840 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

ἼΗ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ

- 845 ὅζυ βέλος περιπενκής, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν,
 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρὴν
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

μὲν γὰρ ὁ δὲ Ἰσικ. Vind. un. —
 V. 828. ἐμὲ μὲν σὺ εὖ σάωσον
 editt. priscæ. — V. 831. δε-
 δάσθαι Z. — V. 832. δικαιο-
 τερὸς Vind. ed. — V. 833. λα-
 τρός μὲν Et. M. 678, 24., male.

— V. 835. χρηίζοντα V. — Ib.
 καὶ αὐτὸν Et. M. 815, 6. — V.
 838. πῶς τὰρ εἰσι V. κ' ἄρ' εἰσι
 Thiersch. In gr. Gr. 852, 5. ἦν
 Z. — V. 841. σὺ' ἀμείλῃσω
 Z. —

V. 828. Seribarum incuria est, cui σὺ præcedens aditum aper-
 uist, perperam illatum esse numerorum ratio docet. Recte igitur
 expulerunt, codicum et Apollonii de synt. II, 20, 147. auctori-
 tate freti.

V. 832. Superlativum non modo libri, sed scholl. etiam Euri-
 pidis ad Phoen. 531. et Soph. ad OC. 281. poetæ vindicant.

V. 835. Ven. operarum socordia inquinatum esse Apoll. in
 Lex. 717. et Etym. M. I. I. ostendunt, etsi ex hoc ipso allud vit-
 tium erit tollendum.

V. 838. Particulæ sanæ sunt, de Veneti autem varietate
 cf. ad I, 8.

V. 841. Zenodoti emendationem tenemus et a poetico vigore
 alienam ludicat schol. A. In quo quanquam falli videtur, cf. 8,
 330. 13, 419. 17, 9, 697., tamen commune Homericum esse ne-
 gari non potest, vid. 13, 97, 114, 118.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Achivis intra munimenta, deorum invidia post reditum diluenda, compulsis, Troem turmae a fossa traicienda rei difficultate absterrentur. Polydamantis autem hortatu de curribus descendunt et in quinque catervas distributae in hostium castra impetum faciunt v. 1 — 107. Asius solus, eo consilio spreto, curru ad navale proventus in Lapithas impingit, ac magna suorum clade ab aditu probibetur v. 108 — 194. Polydamantem, augurio sinistro oblato, transitum dissuadentem graviter increpat Hector, et exercitum ad Danaorum moenia proprius adducit v. 195 — 251. Tametsi Iupiter Hectoris coeptis favet, Achivi tamen, ab Aiace utroque excitati, Troas fortissime excipiunt v. 252 — 289. Sarpedoni, cum Lyeis ad Menesthei turrem progressio, Ajax Telamonius et Teucer, huc vocati, occurrunt, e quibus ille Epiclem, Sarpedonis socium, lapide immisso prosternit, Teucer Glaucum, sagitta percussus, e proelio abire eogit v. 290 — 391. Nihilominus Sarpedon parte muri revulsa suis aperit viam, Danais hostiles incursus diu et acriter sustinentibus v. 392 — 436. Sed Hector, milites adhortatus, saxi ingentis mole portam perfringit. Quo facto Troes in castra undique irrumpunt v. 437 — 471.

- καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυγάλεια
κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,

δὲ λέκ. V. Eust. 889, 13 et 36.
— V. 18. ἀμαλδύναι Etym. M 76,
25. — lb. εἰσαγόντες Vind. ed. —

V. 20. Κρησός Tyrannio. —
V. 21. Κάμανδρος libror. pars. —

stii conjectura. Eustathius, dum 889, 10. διὰ τοῦτο ἀρρῶ-
νι, vel vulgatum ita explicandum putavit, vel ei, quo nunc uti-
mur, hanc subiecit interpretationem, cf. ad Il. 19, 213.

V. 11. Aristarchus ἔπλεν imperfectum syncopa ex ἔπλεον or-
tum putavit; Zenodotus syncopa et apocopa usus ἔπλε duxit a
medio ἐπλετο. In Vindob. uno et Ven. ἔπλε, alius Vind. ἔπλεν: idem-
que non Venet. tantum, verum etiam Alteri libro restituitur
oportet. Hic enim typographi incuria ἔπλεν praebebat, in Illo ἔπλε
simili negligentia fertur. Vind. quinto ἦεν illatum est e versu pro-
ximo. Nobis et Aristarcho assentitur Eust. 889, 12. hisce: ἔπλεν,
ὃ ἔστιν ἐπλε.

V. 18. Tenoris pravitas et ex Etymologico M. et ex Apollo-
nio eximenda non cernitur in libris.

V. 20. Tyrannio, quod Cyziceni fluvii nomen acount, Κα-
ρησός poetae restitui iussit. Contra eum disputat schol. A., cum
Aristarchu Κρησός iutus, poetam a quotidiano et communi gen-
tium sermone passim abesse docens, additque praeterea obstat
Tyrannionis sententiae regulam, quae in nominibus eius generis
oxytonia duplex ὁ flagitet, de qua vide ad Il. 2, 690. et Eust.
890, 1 sqq.

V. 21. Κάμανδρον, Δάκυνδος, Αἰθια et alia istis similia me-
tricorum quorundam subtilitati originem debere credibile est. Eo-
rum ad normam libros interdum exactos esse non miror, vid.
Maium ad schol. in Od. ex edit. Buttmann. p. 592. Venetus
et longe plurimi consonam geminam vel nunquam vel raro admo-
dum aspernati sunt. Quod semel adhaeruisse sufficiat.

- 25 ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἱεὶ ῥόον· ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχὲς, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χεῖρεςσι τρίαῖναν
 ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπει
 φιλτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
- 30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῃοον Ἑλλήσποντον,
 αὐτὶς δ' ἥϊονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν
 τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κατ' ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλίῃροον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἐμείλλον ὀπίσθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

V. 25. ἐν ἡμαρ grammaticor.
 emendat. — Ib. v. 5. H. —
 V. 26. συνεχὲς V. Harl. Eust.
 889, 19. — Ib. ἀλίπλοα gram-
 mat. quid. — V. 28. θεμέθλια

Θῆκε Θέρεζε Phurnut. e. 22. de
 Neptuno. — V. 32. ἔτρεψε
 schol. A. — V. 33. ἥ V. et
 all. ἱεν scholl. et Eust. — V.
 34. ἡμείλλον Z. — Ib. Ποσι-

V. 25. Ne deorum maiestas et potentia, quippe qui delenda muris, coniuncta Graecorum opera uno die exstructis, novem insumpsissent dies, nimis elevaretur et minueretur, Crates, Callistratus alique ἐν ἡμαρ emendandum putarunt. At novem dierum mentionem poetae perquam usitatam esse iam veteres obiecerunt; nec minus patet commento eo munitionum Achivarum robur et praestantiam magnifice augeri. Porphyrius, cuius de hoc loco exstat quaestio, novem dies non ad moenia destruenda, sed ad ea diluenda marique immergenda referri, argutius quam verius auspicatus est. Ceterum Callistratus novem diebus semper opponi decimum acuto quidem monet, nec tamen ei credendum est temere, vid. II. 24, 107.

V. 26. Aristarchus et Aristophanes συνεχὲς, cuius causam recte egit Wellauer. ad Apoll. Arg. I, 1271., add. Eustath. ad Od. 9, 34. p. 1618. 58. Ἀλίπλοα tenorem in tertia a siue collocare bene statuit Alezio cum aliis, vid. schol. A. Eust. 890, 52. Apoll. in Lex. 90. Etym. M. 64, 4. et Arcad. de acc. 42, 10.

V. 28. Neque iadis proprietati neque orationis suavitati Phurnutus bene consulit.

V. 30. Aristarchi ἐποίησεν fuisse schol. A. testis est. Alii ergo ἐποίησαν vel ἐποίησε dedisse videntur.

V. 32. Absouum est ἔτρεψε; Neptunus enim fluvios deduxisse, nec vero eorum cursum reduxisse, traditur, add. Etym. M. 467, 22.

V. 33. In Apollon. Lexico 384. ΚΑΚΟΨΠΟΟΝ leviter esse vitium literarum ordo indicat. Verbum autem triplici variat modo, neque arbitri Alexandrini quid sequantur perspicue satis exponunt. Legerunt enim olim vel ἥ vel ἱεν vel denique ἱεν, cf. schol. A. Eust. 891, 10. Et. M. I. I. et Apoll. Lex. 359. Quorum primum Veneti, medium scholiorum et Eustathii, ultimum denique utriusque et Vindobensium est. Illud, quod raro inveni-

- 35 θησόμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἑνοπή τε δεδήμε
τεῖχος ἐϋδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάλιστα δαμέντες,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἑλμένοι ἰσχανώντο,
Ἐκτορα διειδίτες, κρατερὸν μῆστωρα γόβοιο·
40 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρατο ἴσος ἀέλλη.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
κάπριος ἢ ἑλῶν στρέφεται σθένει βλεμεαίνων·
οἳ δὲ τε πυργηδὸν σφίεας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμναίεας

δάων V. — V. 35. μ. τ' ἑνο-
πή τε H. — V. 38. ἐργμένα libr.
quid. et V. L. ap. Eustath. 891,
23. — V. 40. τοπρόσθεν W.
in nov. — Il. ἐμαρνετο Aristoph. —

V. 41. Θρηγῆσιν V. L. ap.
schol. Vlet — V. 43. ἀρτύναν-
τας Viqd. ed. — V. 44. ἀντίον
V. L. ap. scholl. et Eust. 891,
42. —

for, ad Neptunum referas necesse est, Idemque plane erit ἑα, in
aliis obrium; ἑν defendunt exemplo Odysseae 24, 221., eius si-
milia sunt alia plura, et nomini ἑδωρ adiunctum reddunt ἐπορεύε-
το. Praeterea singulari numero inde aliquam commendationem
quaerit scholiasta, quod eo poeta antea sit usus. Nihilominus
ἑν cum fluvii connexum omnium et aptissimum et optimum ha-
beo: cf. 2, 752. 21, 158. Od. 11, 239.; ἑν tenuius est de aqua-
rum cursu; ἑγ vero sive ἑα e v. 25. perperam tractuctum.

V. 34. Zenodoti ἡμελλον barbarum habet schol. A.; mitius exstat
schol. Apoll. ad Arg. I, 1303., qui id vitium poetis Homero inferiori-
bus commune esse dicit; ac profecto his legitur apud Hesiodum
in theog. 478, 888., etai de altero exemplo viri docti discipulant.
Venet. Ποσειδάων semper fere scribit, de qua inconstantia dicit
Etym. Magni auctor 684, 25. At quom vocalis simplex non
modo numeris obstat, verum etiam ex inepta nominis etymologia
profecta esse videatur, nihil erit mutandum, praesertim quom
Venet. ipse diphthongum aliquoties admiserit, veluti 1, 409. 7,
445. 8, 200. 20, 291. 330. 23, 307. et 24, 26.

V. 35. Particulam geminam Eust. 891, 20. ignorat. Alios
autem dativum μάχῃ ἑνοπή τε potiore habuisse narrat. Is quidem
fuit in Alteri libro, vid. errata ad h. L.; at nominativus prae-
stat, Eustathio iudice, add. 20, 18.

V. 38. Cum maiore librorum parte coneluit Apoll. in Lex.
124. vid. Buttmann. Lexil. II, 142 sq.

V. 41. Neutrum Homero esse inusitatum dixi ad 11, 325.

V. 43. Emendatius haec offert Vindobon. quintus, cf. infra
85. 13, 152, ubi nihil diversi reperitur, et Odys. 14, 469. Ve-
rum autem et sincerum esse participii nominativum alii etiam nos
certiores faciunt, sicut Apollon. de pron. 388. c. et Athen. I,
34. c., quanquam hic poetae verba paululum mutavit.

V. 44. Scholl. de his confuse et obscure praecipunt. Dum
enim schol. A. ἀντίον Aristarcho tribuit, Victor. ἀντίον αἰσάσαντας

- 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβέϊ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖη δὲ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητιζῶν·
 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇτ' εἰκονσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὡς Ἐκτωρ ἂν ὁμίλον ἰὼν εἰλίσσεθ' ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαίνεμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δευδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερβορέων σχεδὸν οὔτε περῆσαι

V. 46. ἀγνηροῖη alii, ut videtur.
 — V. 48. ὅππῃ vulgo et W. —
 Ib. ἰθύσαι Vindd. Eust. 891, 47.
 editt. vulgar. — V. 49. εἰλίσσ.
 V. εἰλίσσ. Eust. 891, 49. ell. 892,
 23. — V. 50. διαβαίνεμεν Ae-

lian. histor. animal. VI, 6., cui
 libri omnes adsunt. — V. 52.
 χεῖλει ἐφεσταότες Vind. quint. Ku-
 stath. 892, 26. — V. 54. ἐπὶ-
 δέφρες Vind. ed., male. — Ib.
 δια πᾶσαν Aristoph. — V. 55.

ab eo scriptum testatur. Quorum posterius depravatum esse et numeri ostendunt, et venatores aprum circumventum hastis eminus petentes, nec propius ad eum accedere ausi. Aper contra turmam venatorum percurrere tentans in ipso conatu interficitur. Itaque ἰστανται, cui Eust. et Athen. II, II, fidem facient, necessario debet adesse, ἀίσσανται ne sententia quidem admittit. Qua vero lege ἀντίος et ἀντίος distinguendas putaverit Aristarchus, me nundum satis intelligere fassus sum ad II, II, 219.

V. 46. Si qui fuerunt, qui ἀγνηροῖη scriberent, quod colligas e schol. A. verbis: ἀγνηροῖη οὕτως χωρὶς τοῦ ἱεροκταρχοῦ· ἔστι γὰρ ἡ ἀγνηροῖα, eos totum locum una verborum comprehensione devinxisse sequitur. Nominativo adsunt schol. A., Eust. 891, 45. et Apoll. in Lex. 28. F. quibus illi exempla simillima Heynio obtulerunt, vid. II, 16, 753. et 6, 407.

V. 48. Quam recte iudicaverim de luei adverbis, littera subscripta instruendis ad II, 2, 339., et libri sunt indicio, et Eust. ad II, 174, 1. Subiunctivum Ven. munit; ἰθύσαι optativum potius quam futurum esse Heynius dicit, inductus Od. II, 590.; verum mefrum hic sibi expedit ἰθύσαι, cuius nullum vestigium indagare licuit.

V. 49. Forma non minus quam interpunctio post tempus undevigesimum dubitandi causam intelligentioribus horum rerum arbitris praeiuit, vid. scholl. ABLV, et Eust. 892, 23. Ille enim pro spiritus diversitate et a verbo ἰλίσσασθαι et ab εἰλίσσασθαι potest repeti. Schol. A. εἰλίσσασθαι sive εἰλίσσασθαι, ad interpunctum, quod vitiosius habet, tollendum utilius meliusque existimat: contrarium placet ceteris: Eustathius denique, cuius verba Heynium perperam intellexisse conieci, utroque alio, nihil dirimit. Gerhard. in lect. Apoll. 224. εἰλίσσασθαι ἐκείνων sagaciter divinat. Cui quominus adstipuler, et librorum auctoritate et nomine ἐκείνων minus apte collocato deterreo. Vindobonenses versum utrumque una complexione includunt, quam medelam omnium et lentissimam et certissimam adinuvi. Ceterum editi et scripti libri plu-

- ῥῆϊδῇ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σχολόπειςσιν
 ὀξείσιν ἡρήρει, τοὺς ἕστασαν νῆες Ἀχαιῶν
 πυκνοὺς καὶ μεγάλους, διπλῶν ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος ἐύτροχον ἄρμα τιταίνων
 ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
 60 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 "Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·

ἕστασαν Viudd. H. et ol. vulgo.
 — Ib. ὑπερθε δέ τε σκ. Heyn.
 coniectura. — V. 56. ἕστασαν il-
 dem ferme. — V. 58. ἐύτροχον ἄρ-
 μα Viudd. duo, edit. antiquiss.

et V. L. ap. Eust. 892, 36. —
 V. 59. καβαίη sive καμβαίη Z.
 et Aristoph. — V. 62. τάφρου
 Harl. — Ib. περὶ V. L. ap.
 schol. A. —

rumque ferunt ἔλσαστο, numeris invitis. Illi autem duobus de cau-
 sis posthabendum erit alterum: primum quod Hector apro venato-
 rum turba circumfuso et hic illic exitum quaerenti componitur;
 deinde ἔλσαστο ne congruit quidem sequentibus: propius verum
 accedit Aelianus, qui l. l. εἰλίσσεται suppeditat, unde Gesnerus
 fecit εἰλίσσειθ' ἔκ.

V. 50. Hand ineptum puto Aeliani διαβήμενας, cui subsidio
 sunt codex Townlei. et Od. 4, 635.

V. 52. Eustath. duobus, quae supra apposui, tertium addit
 χεῖλαι ἴσιν. At optimum et verissimum est id, quod vulgo fertur.

V. 54. Vind. vocalem longam consona gemina oneravit inuti-
 liter. Barnesius, cui offensionem fuit ἐπηρεφέας, ἐπὶ ῥήρει et
 ἐπὶ ῥήρει excogitando poetae laboranti succurrere voluit. Cui
 Ernestius Heyniusque multa multorum testimonia obiciunt,
 vid. imprimis Apoll. Lex. 278., quod ad nostrum verum proxime
 respicere scienter et commode animadvertit Heynius.

V. 55 sq. Spiritum discrepare dixi in Excursu V. ad II.
 2, 525. Quare hic solum addam editores antiquiores, quae eorum
 fuit inconstantia, ultro citroque vagari: ita Aldus his dedit ἕστα-
 σαν, Stephanus ἕστασαν, alii aliter. Meliores vero et libros et
 iudices prudentiores, velut Ven. Eustath. Roman. Etymologici
 magni scriptorem, nobis praetulisse signa uberius iam exposui.
 In vera clausula, Gerhardio invito, vid. eius lect. Apollon.
 155, ὑπερθεν δ' αὖ ἐκ. reperimus, quod nusquam conspexi. Idem
 ille Heynii coniecturam probat, neque infecta videtur, libris
 autem obnitentibus, a mutando erat abstinendum.

V. 62. Ad hunc schol. A. annotat: γράφεται περὶ, Victor. ἡ
 διὰ τάφρον ἐλαύνομεν, ἡ ἐπὶ τάφρον, ἢ ἡ διὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, add.
 Eust. 892, 54. Non satis igitur liquet, num alii ἐπὶ scripserint,
 an διὰ sic reddiderint. Quidquid verum sit, id certe intelligitur
 fuisse qui, quod Troium equites fossam non traiecerint, alia vel
 explicandi vel corrigendi fecerint pericula. At augurem non de
 eo loqui, quod factum est, verum de re a Troibus tentata et sus-

ἥ δὲ μάλ' ἀργαλήν περᾶαν· σκόλοπις γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξείας ἰστιάσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·

- 65 ἐνθ' οὐπὼς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
ἱππεῦσι· στείνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀίω.
εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλει' ἀρήγειν,
ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι·
70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλλίωξις δὲ γένηται
ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
οὐκέτ' ἔπειτ' ὀίω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄφοδόν· προτὶ ἄστυ ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

V. 63. ἀν' αὐτῇ Vind. un. —
V. 64. περὶ δ' αὐτοὺς Vind. duo
cum all. — V. 65. οὐπὼς ἰστί
H. et vulgo. — V. 66. ἱππῆας
Z. et Aristoph. — V. 67. εἰ μ.
γὰρ τοὺς π. Aristoph. — V.

68. ἔστ' ἀρήγειν Z. — V. 70.
νυνύμους ol. vulgo. — V. 71.
εἰ δέ γ' ὑποστρ. Vind. ed. —
V. 74. ποί Ald. 2. et all. —
V. 75. ἀλλ' ἄγι. τῶς Z. — V.
76. ἐπὶ τάφρον Vind. ed. — V.

septa facile perspicitur. Quae si perpenderimus, διὰ τάφρον sive
διὰ τάφρου poetae consilio optime convenire statuemus. Utram-
que eum Homeri usus fert, vid. 8, 343. 11, 118. 22, 290. 23,
122. cll. 5, 752. 8, 395. 10, 185. 11, 754.

V. 63. ἐν αὐτῇ, prouti res postulat, cum libris tuetur gram-
maticus in anecdot. Gr. Bekkeri I, 412, 16.

V. 64. Recte de his me iudicasse puto ad ll. 7, 336.

V. 66. Heyniius parum interesse dicit, utrum ἱππεῖσι, an
αὐτοῖς Zenodoto ἱππῆας elegeris. Neque nego utrumque esse Ho-
meri, vid. infra 337. cll. 13, 114., dativo vero libri ferunt opera.

V. 67 sq. Grammatici varia iterum miscuisse videntur. Nam
primum quod Aristophanis fuisse dicit alter, alter ad Aristarchum
auctorem transfert; deinde ἔστ' ἀρήγειν omnes habuisse schol. A.
perhibet; Vindob. quintus Zenodoto congruit. Eustath. 892, 63.
consentit vulgaribus, at 893, 6. scribit: Τοῦ δὲ Τρώεσσι βούλειο
εἴκη, ἥ μάλιστα Τρώεσσι δὲ βούλει' ἀρήγειν, ἀναγκαῖα ἢ προσθήκη.
Quo si quis tertium quartumve aliquid se eruere posse putaverit,
egregie fallitur. Priore enim explicuit grammaticus posterior,
quoniam illi locus relictus est alibi, velut 7, 21. 8, 204. 13,
347. 16, 121. 23, 682.

V. 70. Metri integritati prospicit Venetus ter scribendo νω-
νύμους, vid. 13, 227. 14, 70., idemque, Heynio teste, et alio-
rum fuit; et passim cernitur in Vind. et apud Eust. 892, 64.
893, 8. 928, 60., e quo emendandus est Phavorin. h. v. Gram-
maticos quidem plerumque νωνύμους media productum defendunt,
veluti Et. M. 608, 16. Drac. de metr. 70, 1. schol. ad Od. 14,
182., sed eruditiores recte dissident, ut Apoll. in Lex. 481,
vid. Hermann, Et. metr. 43. et Eutmann. ad schol. in Od. l. all.

- 75 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μένους', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέθοντο·
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορα δῖον.
ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος
85 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

79. πείραθ Z. et Aristoph. —
V. 80. ἅδε Eust. 897, 43. Aid.
2. Rom. — V. 82. ἡγερέθοντο
alii, ut videtur. — V. 83. ἀπο-
βάντες Vind. quint. et ol. vuigo.

— V. 85. αὐτ' ἐπὶ τ. V. I. ap.
seboi. V. — lb. ἐπὶ τάφρῳ
Vind. quint. — V. 86. ἀρτύν-
αντο Vind. quint. —

V. 71. Vind. ed. corrigit liber quintos, assentiente Drac.
de metr. 73, 2.

V. 75. Ven. hic ἐγὼν εἴπω praeter morem exhibet, Heynlio
adversante, cf. ad 2, 139.

V. 79. Piorali prosunt exempla simillima, velut 7, 402. Od.
22, 33. 41: unde patet Zenodoti Aristophanisque iudicium miuus
recte vidisse.

V. 80. Eustath. solus fere 893, 43. cil. 958, 39. ἅδε tan-
quam Aeolicum tuetur, eumque docem pro more suo sequitur
Pbavorinus h. v., cuius verbis corruptis medicina petenda est
ex Eustathii commentariis. Ven. et hic et 13, 748. spiritum aspe-
rum suo comprobat assensu, neque immerito, vid. Etym. M. 16,
29. Apollon. de adverb. 557, 25.

V. 82. Schol. brevia, dum reddunt Homericom ἀπαιωροῦντο
ἐκρέμαντο, id, quod supra adscripsi, legisse probabilis est coniectu-
ra. Iungit utrumque Etym. M. 421, 1 sqq.

V. 83. Ei, quod hodie receptum est, sponsors sunt Ven.
Vindd. Rom. alii. Eustath. nihii dirimit: plus tamen gravitatis in-
est in nomine πάντας adiecto, cui postea Asius solos opposuit.

V. 85. Schol. V. adiecit: αὐτ' ἐπὶ τινὲς αὐθι. τὸ δὲ ἀρτύν-
αντας καταρτίσαντες Ἀρτίστρατος. Loci adverbio opus esse nemo
non intelliget, Alterum, quorsum pertineat, vix assequere. At
quum verau proximo Vind. quintus ἀρτύναντο offerat, aliis, qui
verbum finitum pro participio scribendum putarint, Aristarchi
auctoritatem scholiastam obieciase suspicor. Glossa igitur est κα-
ταρτίσαντες, nec vero lectionis varietas, cf. scholii. Bl.

V. 86 sq. Si ἕκαστος, quod in Vind. quinto reperimus, melius

πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα

90 τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ' δ' ἄρ' ὄχεσθιν
ἄλλον, Κεβριόναο χερεῖονα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Διήφοβος θεοειδής,

95 υἱε δὴ Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ἰφτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς πάϊς Ἀγχίσαιο,
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δὴ Ἀντήνορος υἱε,

100 Ἀρχιλόχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
Σαρπηδὼν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γάρ οἱ εἶσαντο διακριδὼν εἶναι ἄριστοι

V. 87. πέντα κοσμηθ. Ald. 2., per-
peram. — lb. ἑαστοιο Vind. —
V. 90. τ. ῥήξειν κ. ἐμπρήσειν πυρὶ
νῆας Vind. ed. ἐμπρήσειν π. r.
plures all. ap. Heyn. — V. 98.

παῖς W. — V. 99. ἅμα τῷδε
Vind. un. — V. 101. ἠγείτο
Vind. quint. — V. 106. οὐδ' ἄ
τ' ἔφ. vulgo, οὐ γὰρ ἔφ. Eust.
892, 64. — V. 108. τηλέκλητος

fuerit visum, priora cum sequentibus οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν in
unum confluenda esse schol. A. dicit. At fallitor et causam inferi-
orem peius etiam defendit. Apparet enim ex eodem libro ἑαστοιο
iunctum fuisse cum verbo ἀρτύναντο sive ἡρτύναντο. Quod, ut
verum sit aliqua sit gratia, praefendum ducit Heynius. Equi-
dem statuerim tum vim tum gratiam longe maiorem retinere quasi
e vulgari. Constat enim poetam similem literarum sonum studio-
sius coniectari, vid. Eust. 893, 58. Imperfectum autem certe
monendum fuisse augmento Od. 4, 782. 8, 53. ostendunt. Parti-
cipium vero longe aptissimum esse supra dixi ad v. 43, cf.
Apollon. de constr. II, 30, 186. Priura duo v. 87. integra sunt
apud Etym. M. 660, 19., ubi parum accurate undecimus liber
adscribitur.

V. 90. Vindob. aliique huc retraxerunt v. 198. iunctum ei,
qui hic praecedit. Illic vero Troianis, in Argivorum iuvenia fam-
iam enitentibus, rectius conveniunt. Medium ab Eust. 893, 61.
insolentius indicatum in hac rhapsodia aliquoties redit, cf. v. 308,
411, 418., multo rarius in aliis, ut II, 90. 13, 680. 15, 409.

V. 96 sq. iidem sunt, quos cognovimus, libr. 2, 838 sq.

V. 98. Vocellum diaeresin cum libris plerisque advoit. Draco
de metr. II, I., vid. Excurs. VI.

V. 99. Vindob. τῷδε nemo, cui aures sunt Homeri lectione

- των ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων·
 103 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι,
 βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφρατο
 σήσασθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 "Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοὶ τ' ἐπίκουροι
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ' Ὑρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
 115 ἄψ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 πρῶσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφικάλυψεν
 ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδας.
 εἶσατο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα δῆλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν

Vind. ed. Rom. et nunc vulgo.
 — V. 115. ποτὶ* Ald. 2. Rom.
 St. et Vindd. — V. 116. δυσ-
 ώνυμον V. — V. 117. ἔγχει Ἰδ.

Ald. 2. H. — Ib. Δευκαλίδας
 codd. quidam. — V. 119. νί-
 σσαντο libror. pars, νίσσοντο V.
 et all. —

assuetas, melius habebit, vid. 2, 745, 822. 3, 143. 24, 573. Od.
 1, 331. 2, 11. 15, 100. 18, 207. 24, 573. Inepte vero statuit
 schol. A. Antenoris filios Aeneae, Priami Hectorisque rebus invisio,
 velut custodes apponi, cf. 2, 823.

V. 101. Aoristum, qui offensionē fuit grammaticis, cum Ve-
 net. servat Drae. de metr. 10, 23., etsi vitiosius etiam ἀγακλυ-
 τῶν edit.

V. 106. Reposui οὐδ' ἔτ' ἔφρατο a Barnesio coniectura
 repertum, exemplis firmatum a Bekkero l. l. 156., vid. v. 125.
 9, 231. 17, 637.; ea augeri possunt aliis, ut 6, 501. 16, 14. 17,
 379. Praeterca plus hemistichium iterum offertur in ll. 16, 552.

V. 115. Ab initio scite distinxit colo Wolfius, qua de re
 explicatio olim dixi in observatt. ad Quint. Smyrn. Posth.
 part. II. p. 1 sqq., add. scholl. BL. Eustath. 895, 4. et Dion.
 orat. LV. p. 287.

V. 116. Neque accusativo neque adverbio locus erit. Venet.
 igitur, quocum nullus alius congruit, incuria sive librarii sive
 hypothetae corruptus esse videtur, cf. Tzetzae exeg. ad ll. 90, 25.

V. 117. In Alteri libro Δευκαλίδας prave fertur. Obstant
 autem linguae etiam vocali optimi quique, ut Ven. Vind. quint. all.
 et Alter. codex ipse infra 17, 608.

V. 119. Et vocalem et consonam huius verbi admodum va-

εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἄνθρωποι, εἴ τιν' ἑταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 125 ὄξεια κεκλήγοντες· ἔφαιτο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σήησεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
 νῆιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,

V. 122. ἑταῖρον Draco de metr. | κεκλήγοντες Vind. ed. all. et Ald.
 24, 4. et ol. vulgo. — V. 124. | 2. — V. 127. δὴ ἄνθρωποι — ἀ-
 ἔχει· ol Vind. quint. — V. 125. | ρίστω Z. et Aristoph. — V. 131.

rlare nemo nescit, vid. Butt. in gr. ampl. II, p. 193. ell. I, 384. not. Venet. quidem, qui hoc loco simpliciter et vocali et consona utitur, in libr. 18, 566. *πεσέοντο* cum aliis adoptavit; Vindd., paucis exceptis, *πέσσαντο*, ut pierumque scribitur hodie, verius habent. Neque alia Illados exempla normam satis certam proponunt, vid. ad 13, 186.

V. 122. Commode comparat schol. A. II. 21, 531 sqq. Gentilius, etsi communes libri *ἑταῖρον* olim perscriptum habuerunt, Ven. Vind. quinti et aliorum assensu tutus est. Eundem meliorem existimant Steph. et Vind. ed., in quo *ἑταῖρον* legimus.

V. 124. Adverbium *ἰθὺς* num participio *φρονέων*, an verbo *ἔχε* sit adiungendum, veteres in ambiguo relinquent, vid. schol. A. et Eust. 895, 51. Tametsi hoc sit usitatus; illud tamen quod nitatur habere Heynius dicit. At vereor, ne Eustathii interpretatio cum vulgari potius concinat ratione, quandoquidem et exempla et eius interpretatio vix aliter iubent, atque explicare solent plerique. Iam si Humerus semel dedit in II. 13, 135. οὐδ' ἰθὺς φρονέων, *μέμνησαν δὲ μάχης*, breviter et minus plene idem dixisse censendus est, quod alibi verbo motus adiecto dilatatur, neque ab ista Graecorum breviloquentia nos abhorremus, vid. 8, 118. 11, 95. 20, 386. 22, 243, 248. Melius igitur et scilicet referunt *ἰθὺς* ad verbum veteres interpretes, veluti scholl., add. Od. 2, 301. 17, 33. 23, 207. 24, 241.

V. 125. Alii *κεκλήγοντες*, i. e. *κεκλήγῳτες*. Vulgari tamen opem ferunt quom libri, ut Venet., tum grammatici, vid. schol. A. et Eust. 894, 52., qui hoc et eius similia ex Syracusanorum dialecto repetunt. Plus etiam ponderis aliis poetae exemplis accedit, cf. 16, 430. 17, 756, 759. et Buttmann. in gr. ampl. §. 111. ann. 1.

V. 127. Ex eo, quod Zenodotus et Aristophanes dualis patroni fuisse dicuntur, Aristarchum pluralem legitimum existimasse coniectari potest. Illi vero vers. seq. *ἐπερθύμω* et, quod magis miror, v. 138. *κίετην*, ubi dualis prorsus absonus videtur, edidisse perhibentur.

V. 130. Alii, teste schol. Viet., ex II. 2, 746. *εὖρον ὑπερθύμω* *Καρύων* *Καυρίδων* sublecerunt.

V. 131 sqq. Veteres, suspiciones de hisce semel excitata, varis emendandi explicandive pericula fecerunt. Minus enim sibi consentaneum putarant, quod Lapithae, qui versu 131 sq. ante

νίας ὑπερθύμους Λαπιθῶν αἰχμητῶν.
τὸν μὲν Πειριθόου νία, κρατερὸν Πολυποίτην,
130 τὸν δὲ Λιοντῆα, βροτολογιῶ ἴσον Ἀρηΐ.
τὼ μὲν ἄρα προπάροιδε πυλάων ὑψηλάων
ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρῃνοι,
αἶτ' ἄνεμον μίμνονσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
ρίξουσιν μεγάλῃσι διηγεκέεσσ' ἄραρυϊαι.

Θιράων V. et Vind. — V. 132. | Ib. ὥς ὅτε δρ. Vind. ed. —
ἔστασαν Vind. ed. H. et all. —

portas constituisse dicuntur, v. 141 sqq., suos cohortati, in Troiam satervas munitiones et moenia succedentes e vallo portisque prorumpunt. Quo et rei gestae ordinem turbari et ineptiam quendam subesse crediderunt. Itaque alij, sicut Hephaestio, duplicem carminis huius recensitionem temere confusam permixtamque esse censuerunt, alij singula transponendo loci affecti medicinam quacesiverunt. Illi igitur cum verso 130. versum 141 οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν εἴρη. Ἀχ. et subsequentes duodecim usque ad vers. 153. proxime commiserunt. His vero praemissis v. 131. τὼ μὲν ἄρα προπ. usque ad vers. 140. subiecerunt, addito v. 154. οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοις κ. τ. λ. Quod artificium tantum abest, ut perturbationi, si qua est, occurrat, ut magis etiam somma imis misceat. Primum enim v. 153. et 154., quorum alter alterum supplet, longo intervallo separantur; porro iidem, quos v. 145. pugnam cientes videmus, iterum ad portas stare perhibentur v. 131 sqq.; denique v. 137 — 140. male divelli a proxime instantibus, quae arcto comprehenduntur vinculo, apparet. Plus igitur acuminis Hephaestio prodit: ille enim vel novem versus 131 — 140., vel tredecim v. 141 — 153. proscribendos censoit. Quibus electis, Lapitharum filios vel ad portas stare vel suos intra vallum cohortari sequitur, neque nunc ante vallum et portas obviam eunt hostibus, nunc intus suorum animus accendunt. Horum alterum utrum si nobis fuerit eligendum, prius praeferamus necesse est. Prioribus enim expulsis, duces illos, quos in portarum limine remansisse poeta narrat v. 120 sqq., nihil omnino memorato dignum gesserunt. Aliud remedium, quo nec versus transponendi nec quidquam rescandendum esset, excogitasse sibi visus est Porphyrius. Dicit enim poetam v. 141. redire ad ea, quae prius gesta fuerint. Quod ut illustret alio exemplo, Iliados affert initium, ubi v. 1 — 5. Achillem iram malorum Graecis inmissorum causam et originem fuisse poeta tradit, quanquam inde a versu septimo demum uberius exponat, unde ira ista fuerit profecta. Heynius, nodum in acirpo quacesivisse veteres ratus, Polypoetem et Leonteum intra castra versari et, conspectis Asii turmis, in eas invchi docet. Hoc autem modo scrupulum, qui in veterum insederit animis, nequam eximi intelligitur. Nam profecto illi, qui extra portas erant, non poterant eodem temporis momento intus suos adhortari milites. At si quid video, nulla opus est nec transpositione nec singulorum proscriptione; poeta enim quae ab istis Achivorum

- 135 ὥς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφι
 μῖνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐρέβοντο.
 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔνδητον βόας αὔας
 ὑπὸς ἀνασχόμενῃ ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.
 οἱ δ' ἦτοι εἰὼς μὲν ἔνκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὤρνυον ἔνδον ἔοντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπισσυνμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, αἰτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 ἐκ δὲ τῷ ἀΐξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 ἀγροτέροισι σύεσιν τοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσιν

V. 136. οὐδὲ φέβ. V. H. et all.
 — V. 137. αὔας vel αὔας gram-
 mat. quidam. — V. 139. Ἰαμε-
 νὸν ἰδ. — V. 140. Ἀδάμαντα
 Kust. 895, 26. Rom. et ol. vul-

go. — V. 141. οἱ δῆτος Harl. et
 all. apud Heyn. — V. 142. ὄρ-
 νον V. H. et ol. vulgo. — Ib.
 ἔοντας Vind. quint. — V. 144.
 πόνος τε Vind. quint. — V.

principibus deinceps fuerint acta, ita contraxit, ut grammaticis singula quaeque cum pulvisculo exeutere solitis, obscuritatis aliquid superesset. Ordinem vero rei hunc fere fuisse crediderim: Graecis fugatis in portis subsistunt Lapithae profugos e pugna servaturi: quibus receptis, dum Troes e longinquo propius accedunt, ad suos conversi imperatorum funguntur officio, eosque ad rem strenue fortiterque gerendam excitant. Troianis vero iamiam impetum facientibus crumpunt vel cum lecta militum manu, vel, quod propius verum est, soli, militibus saxa et tela in hostes desuper mittentibus confisi. Possis etiam eum Vindob. quinto et aliis quibusdam v. 142. ἔοντας scribere: quo quidem restituto, non tam de ducibus, quam de exercitu duce, qui extra stabant, vocibus et obtestationibus confirmato erit cogitandum. Huic vero conatui Aristarchi obstat auctoritas, qui eum plurimis nominativum tuitus est. In hunc versus 131. πυλάων iam novit schol. A.

V. 136. Libri fere omnes detrahunt augmentum, Eustath. tamen 895, 51. Wolfio assentitur, vid. ad 8, 342.

V. 137. Litigant veteres existimatores tum de accentu tum despiritu nominis αὔας, vid. schol. A. Cuius verba, ut recte dispi-
 cias et labes quaedam eximas, hic subieciam: αὔας, inquit, βαριθυ-
 νοῦναι οἱ πλείους, Νίκις δὲ ὀζύει διὰ τὸ μεταφραζόμενον, ἐπεὶ
 καὶ τὸ ξηρὸς ὀζύεται. εἰρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων, ὅτι οὐ δεῖ
 πρὸς τὰ μεταφραζόμενα τὰς λέξεις τοιοῦν. ὁ δὲ Ἀσικλωνίης βαρύ-
 νει. Χρὴ μέντοι γινώσκειν, ὅτι μοῖρης ἐστὶν ἡ λέξις· οὐδὲν γὰρ εἰς
 ὅς λῆρον καθαρὸν διαύλαβον, τῇ αὖ διαθόγγῳ κατὰ τὴν ἡμετέραν
 διάλεκτον παρληγόμενον, τριγενὲς ἐστίν· διὸ οὐδὲ ἀντιπαρήδειον
 ἴαχον. ἵως δὲ βαρυντόρηται, ἐπεὶ καὶ τὸ γὰρ ἐβαρύνετο καὶ τὸ
 Τρῶας κίριον ὄνομα καὶ τὸ ψαῖος παρ' Ἀλκμάν. In his vultus

ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτόν ἰόντα,
δοχμῷ τ' αἰττούντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων

150 γίγνεται, εἰσέκε τις τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλγεται·
ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινὸς
ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο
λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.

οὐ δ' ἄρα χειμαδιοῖσιν ἐϋδημάτων ἀπὸ πύργων
155 βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
νηῶν τ' ὠκυπόρων. νηγάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
ἄστ' ἄνεμος ζαῆς νέφεα σκιόεντα δονήσας
ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·

146. τοῖκοιτες, τῶτ' ἐν ol. vulgo.
οἱ τ' ἐν Vind. un. — V. 150.
τις βαλὼν Ald. 2, falso. — V.
151. ἐπὶ στήθεσσι vulg. olim. —

V. 153. λάισσι Z. — V. 157.
ὥς δ' ἄνεμος Apoll. in Lex. 318.
— V. 158. ταρφειᾶς Dionysius
Thrax. —

emendes necesse est, vid. Arcad. de acc. 37, 7. τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ
διαύλλαθα δὲ γίνεται, ναῦος αὐτοῦ ὁ ἐρηός. Quae verba et ipsa gra-
vius etiam laborare perspicitur: primum enim βαρύνεται, deinde
αὐτοῦ corrigatur oportet, add. de nostro Etym. M. 174, 34. 204,
4. et Moschopul. 67, 23. De spiritu quaerit et Etym. M.
loco priore et Eustath. ad Il. 23, 1304, 5 sqq., isque asperum
vere, ut puto, Atticorum esse refert.

V. 139. Heynius in observationibus Ἰάμενος et Ἰάμενος
perperam edit: utrumque enim est oxytonum. Illud vero Aristar-
chi nomine vindicat Etym. M. 463, 31.; Ptolemaeus Ἰαμερὸς et
Ἰαμενὸς pro varia origine dici posse statuit, altero a verbo ἰᾶσθαι;
altero a ἰέναι repetito, add. schol. Ven. ad v. 193.

V. 140. Ἀδάμαντα Venet. cum plurimis, vid. Heyn. Nec
dubitare permittunt 13, 562, 759, 771.

V. 142. Augmentum χρονικόν, quod vocant, cum Wolfio
retinui, quanquam ὄρνυον plurimorum fuit. ὄρνυον et Vindd. et
ὄρνυτο commendare videntur.

V. 146. Dualis metro accomodatior in Ven. Vindd. plurimis
et apud Eust. 896, 29. legitur.

V. 151. Tametsi στήθεσσι et στήθεσσι librarii non ita reli-
giose distinxisse videntur, illud tamen libri et plurimi et optimi
praebent.

V. 153. Zenodoteo minus respondent ultima: ἡδὲ βίηφιν.

V. 157. Non grammatici culpa, sed librariorum, credo, fe-
statione ὡς Apollonii lexicon occupavit. A vulgari, quod sania-
simum est, nihilo recedit Draco de metr. poet. 44, 1.

V. 158. Schol. A. ita praecipit: ταρφειᾶς. Ἀρίσταρχος δὲ τὴν
ὡς πυκνὰς· ὁ δὲ Θερᾶς Διονύσιος ὁμοίως προτιθέντι τῷ ταχέως,
παρὰ τὸ ταρφὺς ἀρσενικόν, οὐ πολλὰ ἦσαν χρήσεις παρὰ τοῖς πα-

ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἤμην Ἀχαιῶν,
 160 ἥδ' ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὐτίκην
 βαλλομένων μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλοέσσαι.
 δὴ ῥα τότε ὦμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤνδα·

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα νῦ καὶ σὺ φιλοπνευδὴς ἐτίτυξο
 165 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ ἐμείψαι
 οἰκία ποιήσονται ὁδοῦ ἐπὶ παιπαλοέσση,

V. 159. βέλε' ῥέον Ald. 2. Rom. | ἐπεπλήγετο Vind. quint., male.
 et ol. vulgo. — V. 160. ἀμφαν- | — V. 167. ἥδ' ἐμείψαι Vind.
 ον grammat. quid. — Ib. αὐ- | ed. et ol. vulgo. — V. 168.
 τιον Vind. uo. — V. 161. βαλ- | ποιήσονται Rom. et Eust. 897,
 λόμεναι vulgo. — V. 162. καὶ | 47. — V. 171. οἷδ' οὐκ Ar.

λαίοις καὶ παρ' Ὀμήρῳ. καὶ δῆλον, ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώσκει
 ὁ Θρᾷξ, ἐπεκράτῃσι δὲ ἡ Ἀριστάρχου. Haec integra in suum translatu-
 lit usom Etymologicum magni scriptor 747, 20, add. schol. Ven.
 ad Il. 19, 357. Si Homericum et antiquissimorum peruestigave-
 ris sermonem, Dionysium, dum omnia ad nomen unum referret,
 vere existimasse apparet. Aristarchus autem nonnativum dupli-
 cem ταρφέος et ταρφεῖος posuit. Atqui ad illum pertinet ταρφέος,
 epitheton sagittarum, vid. Il. 11, 387. 15, 472. Od. 22, 246. et
 δράγματα ταρφέα in Il. 11, 69., nec minus ταρφέα aliquoties di-
 ctum pro adverbio, velut in Il. 12, 47. 13, 718. 22, 142. Od. 8,
 379.; huius nulla alia sunt vestigia, nisi hoc loco impressa, 19,
 357. ταρφεῖα νηάδες et lb. ταρφεῖα κόρυθες, quae tenore in paen-
 ultimam translatio facile exigas ad normam communem. A qua
 sententia non alienus fuit Buttmann. in gr. ampl. §. 64. 3.
 ann. 2. Libris vero renitentibus, ab Aristarcho desecere nolui.

V. 159. Romanae et prioribus quum libri et schol., tum Eus-
 tath. ipse 897, 8. fidem detrahunt.

V. 160. Foisie qui verbis duobus in unum conflatis, περὶ τε-
 ρον redderent, schol. Viet. testatur; minus commode, vid. Eust.
 897, 14. Apoll. Lex. 177. Od. 5, 142. Eustath. l. l. αὐτίκην
 ἔχουν αὐτόν, quorum posteriore prius voluit explicatum, vid. ibid.
 20, 59.

V. 161. Ex Aristarchi praecepto βαλλομένων restitui, vid. 9,
 574. 12, 152, 289, 339.

V. 167. Perpetua confusione ἥδ' ἐμείψαι erat substitutum.
 Disiunctivam praefendam esse et suus quemque sensus docebit,
 et insuper ei adsunt testes locupletes, ut Ven. Viad. quint. c. aliis
 duobus, Eust. 897, 47. et Apoll. in Lex. 61.

V. 168. Coniunctivum, haud dubie verum, Venetus, qui mul-
 torum instar est, tuctur. Futurum; etsi Heynius tolerandum

- οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων.
 ὥς οἱγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔόντε,
 χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἁλῶναι.
 "Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων.
 "Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, ἴδὼν ὧς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχρύνετοί περ, ἀνάγκῃ
 νῆων ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέαιτο θυμὸν

— Ib. *ἔόντε* Vind. ed. — V. 172. *χάσσεσθαι* id. et Apoll. in lex. 103. — V. 171. *πάντῃ* nunc vulgo. — V. 179. *ἡμύνοντο* Ald.

2. et all. antiq. — Ib. *ἀκαχέαιτο* eadem præter Rom. — Ib. *θυμῷ* Rom. c. all. —

censeat, in eoque Eustath. l. l. cum multis conspiret, alienissimum esse sequentia demonstrare possunt.

V. 171. Aristarchi ὥς οὐδ' οὐκ ἴδελ. fuisse non crediderim. Illud enim, pronominis demonstrativo iam præmissa, parum congruit, vid. 17, 746.

V. 172. Sibillam duplicem Venet. hic et alibi bene tuctor.

V. 175 sqq. Antiqui harum rerum iudices, Aristophanes et Zenodotus, sex versus spurios habuerunt; Aristarchus, ut videtur, septimum adiecit. Cul et Wolfio fidem habui, quæquoam Pius illorum rationes studuit refutare. Intelligitur enim Troianos, fossam nondum operata, vix potuisse ab omni parte circumfusus proelium et pugnam movere. Deinde unam fuisse portam, equis patientem, aperte ostendit Il. 7, 439. Quare, si vel maxime Pio concederemus alias etiam fores campum versus Graecis patuisse, illas tamen πύλας vocandas fuisse negandum erit. Recte igitur statuisse videntur illi, qui a dissecunda haec supposita censerent, ficta ad similitudinem illorum, quæ infra 15, 414. leguntur.

V. 177 sq. Ignis lapideus quomodo intelligendus sit, veteres arbitri sedulo quaesiverunt. Alii, quos Stephanos sequitur, per hyperbaton λαῖνον ad τείχος referunt, alii de igni lapidum iactu eliso cogitant, alii Troas in Achivorum munitiones facibus armatos irruisse censent, alii denique pugnantiam ardorem eo nomine significatum volunt, cf. schoil. et Eust. 898, 27 sqq. Incendium postea demum Troianos Hectoris iussu Achivorum navibus inferre, vid. 15, 718., Aristarchos obiecit. Acute quidem Bentleius ex aliis δῆλον restituendum esse iudicavit: at in loco magne suspicioni obnoxio ab emendando erat abstinendum. Si quid vero sapio, πῦρ de pugnantium vi et impetu est accipiendum.

V. 179. Verbi diphthongum, a Stephanos restitutam, præter Rom. Ven. Vindd. Eust. 898, 60. et Etym. M. 46, 10. poetæ vindicant. Dativum olim lectum ex Homeri usu recte respuunt testes plurimi.

- 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 "Ενθ' αὖ Πειριθόου νιός, κρατερός Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῆον·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμῇ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 νιὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λιοντεύς, ὄζος Ἀρηος,
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἱρυσσάμενος ξίφος ὄξῃ
 Ἀντιράτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 πληῆς αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμινὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,

V. 185. αἰχμῇ χαλκείῃ V. et vulgo. ἱεμένη Vindd. duo. — lb. | νιός Rom. et antiqq. quaedam, male. — V. 190. ἱρυσσάμενος | Ald. 2. Rom. all. — V. 192. δάμασσε Vind. ed. — V. 188. | ἱρυσσεν Vind. quint. — V. 198.

V. 185. Non modo libri quattuor, Vindd. duo et totidem apud Heynium, αἰχμῇ ἱεμένη offerunt, sed idem Homerus ipse sibi reposcit, cf. ll. 20, 398 sq., add. 15, 543. 20, 279. 21, 70. Alia vero aliorum est ratio, veluti 4, 461. 5, 282. 6, 11. 8, 495. 16, 118. 17, 310. 20, 474., in quibus omnibus αἰχμῇ χαλκείῃ bene commodèque dicitur. Ne quis vero putet vocabulum repetitum, quod librarius in fraudem induxisse videtur, mihi molestum fuisse, neque Homerum neque alios id magno opere vitasse moneo. Ultima cum versu proximo et vidimus et explicuimus ll. 97 sq.

V. 188. Nominativum, inepte iamixtum, ne Vindobonenses quidem tuerentur. Unus enim illorum, qui ita praecipit, alia manu corrigitur.

V. 192. Activum minime ferendum esse dixi ad ll. 11, 144.

V. 198. Futurum totī sententiae magis conducit, eique et libri adsunt et Eustath. 899, 27.

V. 201. Aristarchus ὑψιπέτης bene et prudenter habuit verum, cf. 8, 42. Alii ὑψιπέτης, veluti τιμῆς τιμήτα voluerunt, vid. 9, 608. 18, 475. Grammaticorum principi assentiuntur schol. A. Eust. 899, 53. et Etym. M. 486, 7.

V. 204. Inclinandum esse pronomen αἰτὼν Heynium et alii negarunt; quibuseum faciunt Vindd. Eust. 899, 52. et editt. priores. Sed contra stant, schol. A. narrante, Herodianus et Apollonius, vid. eius libellum de pron. 293, a. 337., c. idem.

- τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τειχὸς τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
οἱ ὅ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
200 ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰατὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχασσι πέλωρον,
ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθεται χάρις·
κόψε γάρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρῇν,
205 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶς
ἀλγίστας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
αὐτὸς δὲ κλάζας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὕφιν
καίμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
Ἑκτορ· αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν

ῥήξει καὶ ἐνιπρήσει ol. vulgo. — μίλῳ Plato in Ion. 539, 6. —
V. 199. ἰσταότες Vind. quint. — V. 207. ἔπειτο πνοιῆς' ἀν. id. l.
V. 201. ὑψιπέτης grammaticor. l. — V. 211. ἐπιπλήσεις Vind.
papi. — V. 206. ἐγκάβαλ' ὀ- quint. —

que pluribus aliorum testimoniis confirmavit Hermann. de emend.
rat. Gr. gr. p. 82 sq. Ex quibus efficitur Heynii conjecturam
κόψε ἰ αὐτὸν ἔχοντα falsissimam esse. Aliter visum est Herman-
no in opus. I, 331., quem confer.

V. 207. Cum libris plerisque Dionys. Halicarn. de compas.
verb. πνοιῆς' ἀνέμοιο. Apostrophus, cuius nullam video utilita-
tem, abest a Vindd.

V. 208. Versus, cui in clausula una mora deest, iam vete-
rom interpretum diligentiam exercebat. Metrici quidem illum men-
surae defectum triplicem fuisse censent; unde tria licentiae huius
constituunt genera, prouti syllaba brevis vel versus initium vel
medium vel ultimam eius partem occupavit. Primi quidem generis
versum ἀκέφαλον, secundi λαγαρόν, tertii μετρώον appellarunt, cf.
de vers. Gr. her. 185. et Athen. XIV, 632 sq. Syllabam vero
brevem longae vice recte fungi et ipse doctus l. l. et Wolf. in praef.
ad ed. nov. p. 70 sq. ostendit. Ceterum ob eam, quam dixi, cau-
sam saepissime attulerunt veteres poetae verba, cf. Etym. M. 37,
6. Drae. de metr. pnet. 138, 24. Moschopul. 47, 6. et alios.
Monuit de hac versu et omnino de versibus μετρώοις Weicher-
tus in Fragm. poet. lat. p. 64.

V. 211. Praepositiones confusas foisse schol. A. indicat hinc:
ἐπιπλήσεις, οὕτως διὰ τοῦ π, add. 23, 580.

- ἐσθλὰ φραζομένων· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
 δῆμον ἔοντα παρὲς ἀγορευμένον, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
- 215 νῦν αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὦδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀλομαι, εἰ ἱτεόν γε
 Τρωσὶν ὃδ' ὄρνις ἦλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑργων,
- 220 φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν· ἄφαρ δ' ἀφένκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 ὥς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τείχος Ἀχαιῶν
 ῥηξόμεθα σθίνει μάλα, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
- 225 οὐ κόσμῳ παρὰ νῆαυφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλυνθα·
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δηώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.

V. 214. κλέος V. L. ap. schol. A. — V. 215. νῦν δ' αὖτ' ἔξ. vulgo, H. W. — Ib. ἄριστον V. L. ap. Eust. 900, 59. — V. 216. μὴ εἴομεν Etym. M. 449, 14. Apoll. in Lex. 246. —

V. 218. ὄρνις ἐπῆλθε vulgo et W. — V. 224. εἴξωσι. Vind. un. — V. 227. δηώσωσιν H. c. libris aliquot. — V. 230. τὸν δ' ἡμεῖσθεῖς Ἰππεῖα μέγας κορυθ. Ἐκτωρ Z. — V. 231. Πουλυ-

V. 213. Δῆμον bene reddit Herodotus apud schol. A. δημό-την, quod sequuntur Etym. M. 265, 10. Apoll. in Lex. 222. Eust. 901, 22. Hesych. I, 931; etsi perperam fertur apud eam δξυτόνως.

V. 214. Minime quidem abhorret a poetae consuetudine κλέος, vid. I, 159. 6, 416., at librorum consensus ei obstat.

V. 215. Adversativa supervacanea caret Ven. et Lips.; eam igitur efficiendam fuisse apparet, vid. ad 7, 345.

V. 218. Aristarchi ὄρνις ἦλθε versum reddit numerosiorem: ergo recepi, et si nomen revera corripit ultimam in Il. 24, 221. cl. Apoll. Rh. I, 304., vid. de vers. Gr. her. 50 sq. Utrumque vero ὄρνις ἐπέρχεται τινι et ἔρχεται τινι et dici potest et dicitur, cf. Od. 20, 242. 15, 531, et 160, 525.

V. 221. Bisyllabum ζῶν ubique scribitur, neque schol. A. ad Il. 16, 445. nostrum, ut Heyniius narrat, respexit locum, sed ad Il. 5, 886.

V. 227. Quo certius quae augur praedicit sunt eventura, eo melius erit futuri indicativus, a Ven. Vindd. et aliis nobis traditus, vid. Hermann. opusc. IV, 39.

ὥδ' ἔχ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
εἰδεῖν τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

- 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἐτιὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
235 ἃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθίσθαι
βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύννη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερυγέσσι κελεύεις
πείθεσθαι· τῶν οὔτε μετατρέπομ', οὐδ' ἀλγίζω,
εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίῳ τε,
240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγ' ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλήν,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

δάμαν Z. et Chamaeleo. — Ib.
οἴκ' ἔτ' ἱρ. H. et vulgo. ol. —
V. 233. εἰ ἔτεος Ambros. ap.
Buttm. schol. ad Od. p. 593. —
— V. 238. μετα τρέπομ', οὐδ'
ἀλ. V., male. — V. 239 sq.

ἦτ' ἐπὶ δ. — ἦτ' ἐπ' ἀρ. Thier-
ersch. in gr. Gr. §. 353. 3. ann.
— Ib. ἐπιδέξ' ἴωσι Ald. 2. et
libr. pauci. — V. 243. ἀμύνε-
σθαι Kust. 902, 19. schol. ad
Eur. Phoen. 907. Rom. —

V. 231. De vocativo diversae statuerunt antiqui. Zenodoti
quum Πουλυδάμαν fuisse dicatur, vid. schol. ad 14, 450., alterum
Aristarcho auctore legi verisimillimum est, cf. schol. A. Eustath.,
902, 6. et Constant. Lascar. gramm. Gr. 235, 22. Eadem
Paris dicit Antenbri 7, 357 sqq.

V. 233. Copulam vix abesse posso dixi ad 7, 359., eadem-
que V. Vindd. et aliorum suffragiis comprobatur.

V. 239. Thierschii coniecturam ab aditu prohibent prae-
ter libros grammatici, velut Apoll. in Lex. 319. Et. M. 412, 47.
schol. ad Od. 2, 174. et 8, 21., quanquam hic quidem vitiose sa-
tis poetae verba profert. Neque apte comparaveris 11, 419., vid.
ea, quae illic disputavi.

V. 243. Nobilissimae poetae sententiae memores fuerunt pla-
rimi et acriptores et viri rerum gestarum splendore eximii, ut
Kpaminondas apud Diodor. Sicul. XV, 52., Pyrrhus apud Plu-
tarch. vit. Pyrrh. c. XXX, Cicero ad. Attic. 11, 3, add. Ari-
stotel. rhet. 11, 21. Stobaei serm. tit. XXXIX, 18. schol. ad
Eur. Phoen. 702. Hi autem omnes ac singuli concinunt cum
vulgari.

τίπτε σὺ δαΐδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;

- 245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξαι, ἢε τιν' ἄλλον
παρφάμενος ἐπέσσειν ἀποστρέψει πολέμοιο,
250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.

- Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
ἠχῇ θειασείῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ᾤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
ἥ ῥ' ἰθύς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
255 θέλγε νόον, Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὀπαζεν.
τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν
ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητίζον.
κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν, καὶ ἔρειπον ἐπ' ἀλξίς,
στήλας τε προβλήτας ἐμόχλειον, ἅς ἄρ' Ἀχαιοὶ

V. 244. τίπτε σὺ δὴ δαΐδ. Apoll. de
adverb. 559, 21., ἀμέτρως. —
V. 245. περικτεινόμεθα V. et
vulgo. — V. 246. ἐπ' Ἀργείων
Z. — V. 248. ἀφέξαι, εἴτε

τιν' ἄλλ. Vind. un. — V. 249.
ἀποστρέψει vulg. et V. — V.
258. ἱερὸν V. — V. 259. ἐμόχλευ-
ον Vind. quint. Et. M. 592, 28.
Apoll. Lex. 419. — V. 261. αὐ

V. 244 sq. Excitavit hos versus Stobaeus tit. VIII, 4.,
qui et ipse περικτεινόμεθα cum plerisque edit. At composito ei,
si singula accusatus inspexeris, vix ulla fides erit addicenda.

V. 249. Tenui vel nullo prorsus discrimine ἀποτρέμειν et ἀπο-
στρέφειν seiunguntur. Hoc autem Ven. Harl. aliorum plurimorum
et Eustathii est, vid. eius commentar. 903, 30. Quorum iudicio
permotus Heynius recepit. Wolfius ἀποτρέφεις cum vulgaribus
tultus est, neque id alienum ab epicorum sermone haberi potest,
vid. II. 20, 109. 21, 339. Apoll. Rh. I, 681, in quibus omnibus
ἀποτρέφειν significat avertere aliquem sive aliquid. Genitivu ad-
iecto ἀποτρέφειν τινά τιος, avertere aliquem ab aliqua re, de-
prehenditur in Quint. Smyrn. Posthom. VII, 106. VIII, 490.
XII, 566.; Homericum enim exemplum, quod II. 20, 256. praebet,
incertum est. Contra ἀποστρέφειν τινά est retrovertere, vid.
II. 10, 355. 15, 62. 22, 197. Apoll. Rh. I, 1132 ἀποστρέφειν τι-
νά τιος, revertere aliquem ab aliquo loco, ut apud
Quint. III, 48. intelligitur ergo Hectorem Polydamanti minari,
si quem ab impetu castrorum auguria revocaverit.

V. 258. Simplex vocalis hic, 15, 356. et et 361. Veneto et
aliis quibusdam satisfacit. Vindd. scholl. Bl. Eust. 903, 2. Etyrn.
M. 372, 28. diphthongum ad syllabam producendam utilem et ne-
cessariam exaltimarunt, quanquam aliis contrarium placuisse ad-
dunt.

- 260 πρώτας ἐν γαίῃ θίσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
τὰς οἷγ' αὐτρυνον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
ἀλλ' οἷγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις
βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηῖους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
- 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέρτα ἴδοιεν.
ᾧ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχός, ὅς τε μεσῆεις,
- 270 ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδῃ που γιγνώσχετε, μὴ τις ὀπίσσω
τετράφθῃ προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
- 275 αἶ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς

ἔρως V. Vindd. Rom. et vulg.
ol. — V. 264. αὐτῶν Vind. ed.,
male. — V. 265. κελευθιόωντ'
ἐπὶ π. V. L. ap. Eust. — V.
266. φοιτῆτην V. L. apud eun-

dem 904, 8. cl. 28. — V. 273.
ἀκούων Vind. quint. vulgo ol. et
H. — 274. ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε
Vindd. Eust. 904, 24. et vulg
ἴεσθε H. —

V. 259. Tollius ad Apoll. l. l., grammaticorum testimoniis fretus, diphthongum *eu* germanam habet. Illis autem non magnam admodum huius in rebus statuendam esse fidem nemo ignorat. Saepissime enim recanditis et poeticis trita ac quotidiana substituerunt. Praestat igitur auscultare Ven. Vindd. Eustath. 903, 2. et aliis.

V. 265. Versus proximus in eam opinionem adduxit veterum nonnullos, ut Aiaces per murorum plumas incedentes sisterent. Iidem infra v. 277. προβήοντε emendandum putarunt. Nihil autem vitiosi subesse bene animadvertit Eustath. 904, 27., add. Etym. M. 512, 17.

V. 266. Eustathius vocalem *η* communem et legitimam esse dicit, eique libri plurimi et optimi ferunt opem, pauci desectant ad diphthongum, iados recentioris propriam.

V. 273. Iterum, ut plerumque sit, *ποτὶ* et *προτὶ* fluctuant: hoc Vindd. Heyn, et Wolf. sequuntur, illud fuit in Ven., Eustath. commentariis 904, 23., Rom. et aliis. Simili levitate ἀκούων et ἀκούσας feruntur. Aoristus a Ven. perscriptus, quanquam schol. A. praesentis meminit, Iacis consilio magis respondet, vid. 23, 452.

V. 274. Heynius non tam de librorum iussu, quam praeludicata opinione aliisque participii exemplis motus ἴεσθε intulit.

νείκος ἀπωσαμένους δήλους προτὶ ἄστν διεσθαι.

Ὡς τῷγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.

τῶν δ', ὥστε νηγάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ

ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς

280 νηάμεν, ἀνδρώποισι πυφανσόμενος τὰ ἅ κῆλα·

κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὅθρα καλύψῃ

ὑψηλῶν ὄρεων κορυφὰς καὶ πρόωνας ἄκρους,

καὶ πεδία λωτεύντα καὶ ἀνδρῶν πόονα ἔργα,

καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμένειν τε καὶ ἀκταῖς,

285 κῆμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα

εἰλύεται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·

V. 276. νίκος Ar. et Herodian.

— V. 277. ὥς οἷγε Vind. un. —

Ib. προβάσσει V. L. ap. schol. A. —

V. 278. πίπτουσι Vindd. plures,

Draco de metr. 162, 21. vul-

go et W. πίπτωσιν Ἰραζε lib.

unus ap. Heyn. — V. 280. πν-

γασκόμ. Vind. ed. — V. 281.

κοιμήσας et κοιμήσας eodd. paræ,

et V. L. Eust. 904, 54. — Ib.

ἀσπετον Vind. ed. Eust. 904, 49. —

Ib. καλύψῃ Vind. quint. — V. 283,

λωτεύντα Ar. — V. 285. ἄλλα δὲ

πάντα schol. A. — V. 286. εἰλύ-

Verum quidem est *ἴμερος* semper et ubique recipiendum esse, sed *ἔσθαι* librorum omnium suffragio tutum est. Præterea *ἴμερος* aut versu ineunte aut vocali proxime antecedente, vid. 13, 291. 15, 543. 16, 382, poni solet. Hinc de canali Veneto et Wolfio obtemperari.

V. 276. Fictum videtur a grammaticis νίκος, etsi idem passim reperitur in Herodoti Musis, ab editoribus apertum et repudiatum, v. e. VI, 42. VII, 225.

V. 277. Idem, qui v. 265. emendarunt, hic, ut sibi conveniret utrumque, προβάσσει proposuerunt. Schol. A. in quibusdam commentariis ita ferri narrat, et Apoll. in Lex. 566. ex Apionis interpretatione eius mentionem facit.

V. 278. Subiunctivo comparando aptiori fidem addunt Ven. Vind. un. et Cant., quibus eum Heynio morem gessi.

V. 280. His plene et recte adicitur ab Apollonio, Archibii filio, vid. eius Lex. Hom. 396, 553., cll. Etym. M. 673, 49.

V. 281. Eustath. 905, 7. 981, 49. et ad Od. 1408, 40. κοιμῶν Homeri, κοιμῶν posteriorum esse observat erudite et vere. Ille quidem Aeschyl. sept. contr. Th. 3. Eun. 796. alibi utitur; Sophocles et Euripides promiscue ponunt utrumque, vid. Euripidis Indices et lexic. Sophocleum a Schneidero conditum. In eodem versu ἔμπεδον Aristarcho, ἀσπετον Massiliensi tribuunt. Illud eum nivibus concinere iudicaverim.

V. 283. Grammaticis dissensientibus, quid quisque legerit, vix certo definias. Nam quod scholl. AV. Aristarcho et Massiliensi λωτεύντα sunt, id aliqua ex parte refutat Eust. 905, 17., λωτεύντα Massiliensem habuisse testatus. Cui quum et libri assemanum praebeant et grammatici adstipulentur, viri docti λωτεύντα

ὥς τῶν ἀμφοτέρωσι λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρωῆας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

- 290 Οὐδ' ἂν πω τότε γὰρ Τρωῆς καὶ γαῖδιμος Ἐκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητιέτα Ζεὺς
ᾤωσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντος ἔσσην,
295 καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψει θαμειᾶς
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν παρὶ κύκλον·

ταὶ V. εἰλύται H. εἰλῶται Viud.
quint. εἰλύται Eust. 904, 54.
all. — Ib. ἐπιβρίσας Viudd. duo.
— V. 287. ἀμφοτέρωθεν V. L.
ap. Eust. 904, 56. — V. 288.
ταὶ δ' ἐκ Bentlei. — V. 293.

ἔλιξιν V. — V. 293. ἐξήλατον
V. Ar. — V. 296. ἐξήλασ' Eust.
Z. — V. 297. χρυσείοις Ald. 2.
St. — Ib. περικύκλον V. L. ap.
schol. A. —

anteferendum esse recte statuerunt, vid. Apoll. in Lex. 371.
Etym. M. 511, 2.

V. 284 sq. Ultima prioris verba exhibet Etym. M. 166, 45.,
posterioris initium Apoll. in Lex. 554.

V. 286. Grammaticos nec de tenore nec de tempore consensisse
scholl. et Eust. 904, 54. coll. 905, 24. ostendunt. Nam vel εἰλύ-
ται, ut contractum ex εἰλύσεται, vel εἰλῶται, a verbo εἰλῶμι deduc-
tum, putarunt. Editores considerationes agendo εἰλύσεται, quod
schol. A. et Viudd. plures vindicant, iore revocarunt. Obicit
quidam Heynius inquam vocalis ancipitis mensuram, sed falli-
tur, vid. 29, 352. Arat. Ph. 432. Nie. Al. 18.

V. 287. Haeserunt interpretes in verbo πωτῶντο, lapides vo-
lare negantes. Adversatur Eust. 915, 27., qui potestatem pro-
priam seite et commode stabilire videtur Il. 13, 140., add. schol.
ad Theocr. id. VII, 25.

V. 295. Aristarehi lectionem scholiastae et Eust. 905, 64.
pluribus student comprobare. Mentionem enim faciunt εἰπεῖς Αἰα-
εὶς septemplex et similium, quae de Achillis scuto, Vulcani ope-
re, 18, 481. 20, 270. narrantur. Apposuisse sufficiat schol. Vi-
ctor. verba ita praeipientis: δαονντίον τὸ ἐξήλατον καὶ ἀριθμόν.
Quae quum maneat et obscura videatur, Bekkerus de suo sub-
iicit ἐκδεκτίον. Haud scio an medicina lenior aeque ac melior sit:
δασ. τὸ ἐξήλατον κατὰ ἀριθμόν. Obviam eunt Aristareho Zenodo-
tus et Nicanor, cui prudenter accedit Eustathius, qui haec habet:
ὁ καὶ Ὀμήρῳ ἀρέσκειν φαίνεται, ἐνυμολογικῶς ἐπαγαγόντι τὸ ἦν
ἄρα χαλκῆς ἤλασεν, vid. Il. 5, 63. 6, 201. 9, 266, 271, 562. 13
482. Grammatici alii utramque commemorant interpretationem,
velut. schol. brev. et Apoll. Lex. 371.

V. 297. χρυσείοις ex Ald. secunda ad alias propagatum libri

- τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τίτάσσων,
 βῆ ῥ' ἔμην, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 300 θηρὸν ἐν κρείων, κέλεται δὲ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ
 μύλων περὶήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 εἴπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφρ βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ῥά τ' ἀπειρήτος μέμονε σταθμοῖο διέσθαι,
 305 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἡὲ καὶ αὐτὸς
 ἐβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 ὥς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
 τεῖχος ἐπάττει, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάττεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασιν τε ἰδὲ πλείους δεπάεσσιν
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὥς εἰσδρόωσιν,
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
 315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας

V. 301. εἰς V. — V. 302. πα-
 ραυτόφρ Eust. 906, 9, male. —
 V. 303. δοῦρεσσιν id. ib. Rom. et
 all. — V. 305. ἀλλ' ὅ γάρ ἡ
 ἄρπ. Vind. ed., mendose. — V.
 311. κρέασιν τ' ἡδὲ κλ. nunc

vulgo et W. — V. 318. ἀκλει-
 εῖς libror. pars et ol. vulgo. —
 Ib. κατακοιρανέουσιν V. H. et ol.
 vulgo. — V. 320. αἶνον δ' ἔξ.
 Ald. 2. Rom. St. — V. 322.
 εἰ μὲν δὴ Plutarch. vit. Hom. p.

facessere iusserunt. Eust. 405, 59. pro more suo surrogavit quo-
 tidianum χρυσείαις ῥάβδ. In versus sine schol. A. περὶ κύκλον, quo
 libri utuntur, Ascalonitae fuisse testificatur.

V. 301. Schol. A. εἰς γράσσεται καὶ ἐς.

V. 303. Eustath. diligentiorum δοῦρεσσιν esse ipse fatetur.
 Heynius certe δοῦρεσσιν, ut γούρεσσιν, emendandum iudicat. Sed
 ne hoc quidem Homerium haberi posse vidimus ad 9, 488.

V. 311. Ut alibi feci, ita hic etiam ex librorum auctoritate
 verba constitui. Nec dissident optimi quique, ut Ven. Vind. Eust.
 906, 25. Plutarch. sympos. probl. I. vol. VIII, 438. [T. II. p.
 617. a.]

V. 318. Ἀκλειεῖς Aristarchi nomine commendant, quamquam
 schol. Bekkeri et Villoissonii differunt, vid. Eust. 907, 59.
 Sed de horum adiectivorum formatione uberius quaeramus in Ex-
 curs. XXII. Grasshoffius enim, qui in diar. schol. a. 1832.
 sect. II. p. 973 sqq. ea de re egit, nonnulla minus feliciter ex-
 pedit.

V. 320. Particula copulativa communi librorum gaudet assensu.
 Sub versus finem cum Wolfio verba segregavi, cf. ad 4, 230.

- ἑστάμεν, ἥδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
 οὐ μὰν ἀκληῆς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πύονα μῆλα,
 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἰς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
 ᾧ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ' — ἐμπης γὰρ Κῆρες ἐφ'esτάσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἥ τε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥ τε τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθηνεν.
 330 τῷ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα γέροντες.
 πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο

367. ap. Gal. — lb. φυγόντες
 Vind. ed. Rom. all. — V. 321.
 ἴσασθαι Ald. 2. ἴσασθ', οὔτε
 Rom. — V. 325. οὔτε κέ σὲ
 στέλλ. vulgo. — V. 328. ἥ τε τῷ

κῆρος Ald. 2. St. et ol. vulgo.
 — V. 330. ἐφ' ὅθις V. l. ap.
 schol. Lips. — lb. ἄγοντες Vind.
 uu. et all. —

V. 322. Egregiam poetae sententiam dignis laudibus effert Plutarch, sive quicumque auctor est libelli de vit. et poes. Homer. 5, 19. Causalem vero codd. praeferunt, ac plures etiam duali adsunt, etsi φυγόντες praeter Viadobonensem atque alios quosdam Plutarchus agnoscit.

V. 328. Numerorum mendum a Barnes. sublatom libri ignorant, ut Ven. Viund. all., quibus congruunt schol. A. Eust. 908, 18. Oratio abruptior effecit, ut, schol. A. narrante, poetae assuerent versum sequentem: δώσαι ἀποκτίμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν. Nihil eo ineptius absurdiusve fingi cogitarique potest.

V. 330. Glossam pro varietate arripuit schol. Lips. Dualem autem Aristarchi fuisse perhibent.

V. 333. Controversiam duplici ex interpunctione ortam pleneissime exponit Eustath. 908, 42. hisce: Ἰστίον δὲ, ὅτι καὶ ἐν τούτοις κῆται τόπος ἀμφίβολος ἐξ ὑποδιαστολῆς, τὸ πάπτην δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν εἴ τιν' ἴδοιτο ἡγεμόνων. ἢ γὰρ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον τοῦ τείχους ὁ Μενεσθεύς, εἴ που ἴδοι Ἀχαιῶν τινα, ἢ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν ἥγον ἀνὰ παρὰ τῆς πυκνῆς, εἴ πως ἴδοι τῶν τινα

ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἄρην ἰτάροισιν ἀμύναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
 ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βῶσσαντι γεγωνεῖν·

V. 334. Ἀρην Dorvill in vann. | ed. ἀμύνουσιν lib. quint. — V.
 crit. p. 489 sq. — lb. ἀμύνῃ | 337. οὐπὼς οἱ ἔην Vind. ed. —
 Eust. 908, 50. Rom. ἀμύναι Vind. | lb. γεγωνεῖν Ptolem. Ascalonit.

ἡγεμόνων, add. schol. A. El vero alleram rationem polliorem ex-
 atimant, quod v. 352. τῆχος Ἀχαιῶν connectuntur, fidem habent
 plerique, ut Stephanus, Heynius, Wolfius. Ah! in quo-
 rum numero sunt Nitzschius ac Vossius, Ἀχαιῶν εἴ τινα
 ἴδοιτο ἡγεμόνων complectuntur, priore versus parte a posteriore
 separata. Huic autem Homeri perspicuitas repugnat, nec πάντη-
 γον δ' ἀρὰ π. bene et recte transferri potest cum Vossio: tur-
 rim ab omni parte oculis lustravit; nihil enim aliud erit,
 nisi per turrim circumspexit. Turrim autem Menesthei
 ipsius intelligamus necesse erit, e qua quidem duem alium, cuius
 auxilium imploraret, cernere potuit Atheniensium dux, acd per
 eam circumspiciendq profecto neminem vidisset. Quae quum ita
 sint, ἀρὰ πύργον Ἀχαιῶν iungamus oportebit, ut Menestheus per
 turrim, i. e. per Achivorum munitiones prospiciens pugnae soelum
 sibi quaesivisse dicatur. Bene igitur veteres singula commise-
 runt, minus scite πύργον Ἀχαιῶν de Graecorum aele in murla dis-
 posita ceperunt, inducti Il. 4, 334. Vix enim probabile est poe-
 tam versibus duobus sibi proxima unum idemque nomen ita vari-
 asse, ut obscuritatis et ambiguitatis lure argueretur. Quarta deni-
 que explicatio, quam olim tentavi in dissert. de vi et usu praeposit.
 ἀρὰ et κατὰ ap. Homerum p. 10., nunc displicet: primum quod
 verbum ἀναπαταίνειν dubium admodum et suspectum est, deinde
 artificiosior ea est et magis contorta, quam quae in poetae nostri
 simplicitatem eadat.

V. 334. Nihil, quantum investigare potui, libri discrepant.
 Eadem vero quum alibi, uti in Il. 14, 485. 18, 100., Ἀρως aut
 ipsi substituant, aut Aristarchum id suo comprobasse iudicio in-
 terpretes Graeci affirmant, Ἀρην Dorvillius l. l. proposuit. Qua
 de re accuratius agamus ad 14, 485.; hic monuisse sufficiat pro-
 xime ad nostrum accedere 16, 512. 24, 489. Od. 2, 49. 17, 538,
 22, 208. ac nobiscum sentire Heynium, Tollium ad Apollon.
 Lex. 158 et Göttling. ad Hesiod. scut. Here. 29. Ceterum opta-
 tivum Menesthei oratio sibi flagitat.

V. 337. Aristarchum γεγωνεῖν, Ptolemaeum γεγώταιν voluisse
 narrant interpretes. Eustath. 908, 63. Illud Homericum, hoc
 recentiorum case docet. Neque discordes sunt grammatici intelli-
 gentiores, velut Apollon. in Lex. 203. Etym. M. 224, 11. all.

V. 340. De hoc versu et eius sententia non prius certi ali-
 quid pronuntiare possumus, quam quid dissimilitudinis obtine-
 rit, diligenter et accurate cognoverimus. Eam vero triplicem
 fuisse Heynius ac plerique autumant; πάσας γὰρ ἐπύχαστο, quam

τόσσοις γὰρ κτύποις ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένων σακίων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
 340 καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχато· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
 ἱστάμενοι πειρῶντο βίη ῥήξαντες ἐξελθεῖν.
 αἴψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωώτην·

— V. 338. ἦεν Viud., ed. —
 V. 340. πᾶσαι γὰρ ἐπώχато si-
 ve ἐπώχато ol. vulgo et Eust. 909,

13. ἐπώχато Z. V. I. apud eund. et
 scholl. Viud. Ald. 2. et antiqq. —
 V. 342. Αἴαντα Z. Rom. —

tanquam Aristarcheam vulgares sequuntur editiones, πᾶσαι γὰρ ἐπώχато sive ἐπώχато, a grammaticis enotata et nuper repositam, et πᾶσας γὰρ ἐπώχато, quas Viud. Ald. sec. et antiquiores Vossii tulit plausum. Hanc Zenodotum ratum habuisse schol. A. tradit hīsc: ἐὰν γραφῆται ἐπώχато, τὸ πρὸ αὐτοῦ πᾶσας γραφέσθω. ἐπώχато δὲ ἡ αὐτὴ δηλοῖται, add. Eust. 909, 12. πᾶσας γὰρ ἐπώχато, ὃ κτύπος δηλαδὴ ἦρουν ἐπορεύθησαν οἱ Τρῶες. Quod re quidem et veritate eodem pertinet, paululum tamen a priore differt. Quem admodum autem a verbo ἐπορχομαι ἐπώχато numero plurali et potestate activa dici pussit, neque alii demonstrarunt, neque ipse assequor. Illi autem lectioni gravis exstitit adversarius Aristarchus. De quo schol. A. tradit ita: οὕτως Ἀριστάρχος, πᾶσας γὰρ ἐπώχато, βεῖ πᾶσας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλὰ πῆλαι, ἀλλὰ μία. τὸ δὲ ἐπώχато διὰ τοῦ α καὶ σὶν τῷ ἱ, εἶον ἐπιτεκλιμένα ἦσαν ἦρουν ἐπέμειντο. Hoc quidem, ut vidimus, in alias transit recensiones. At quum Venet. ipse πᾶσαι γὰρ ἐπώχато habeat, idque Aristarchi fuisse diserte admoneat, illum nominativo usum esse probabilis admodum erit suspicio. Eam vero egregie adiuvant Etym. M. 657, 27. Et. Oriou. 53, 12. et Apollon. in Lex. 295., qui omnes ac singuli πᾶσαι γὰρ ἐπώχато ex Aristarchi arbitrio nobis reliquerunt. Quibus Eustath. 909, 54. de verbi quidem significatione accedit, sed πᾶσας e vitio communi, quod Zenodoti et Aristarchi ratio, in unum temere confusa, peperisse videtur, tanquam verum et legitimum tnetur. Haec si vere et commode disputavimus, nonnisi duplicem scribendi varietatem superesse apparet, Aristarchi ac Zenodoti. Priorem vero, cui praeter editores Tollius ad Apoll. Lex. p. 753 sq. et Larcherus ad Oriou. l. l. patrocinantur, poetae narrationi eo accommodatiorem esse, quo clarius strepitus tumultusque excitati causam indicet, facile perspicitur. At nova movetur quaestio de stirpe verbi ἐπώχато sive ἐπώχато. Veteres quidem, ut ἀνολεῖν recludere, ita ἐπώχате, unde proficiscuntur ἐπώχато, occludere esse dicunt. Verum ea opinio neque exemplis neque argumentis potest confirmari, vid. Heynii observatt. et Buttmann. gramm. ampl. II, 1, 142. Ille autem a verbo ἐπώχω deducit, quo posito ἱ subscriptum iure aberit. Ceterum Schneideri Lex. Gr., ad quod nos remittunt thesaur. Graec. ling. Stephan. editores Britannici, neque accurate neque emendate de his praecipit.

V. 342 sq. Zenodotus bis, editores plerique semel v. 343. dualem sunt anoplexi. Singularis autem utrique accommodatur est, quod Menestheus quas dixerat versu sequente quasi retractat.

- "Ερχεο, διε Θοῶτα, θείων Αἰαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Ἀνκίων ἀγοῖ, οἱ τὸ πάρος περ
 Ἰαχρηΐς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 εἰ δέ σφιν καὶ κῆρι πόνος καὶ νείκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τύξων εὖ εἰδώς.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θείν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἡνώγει Πετεῶο Διοτρεφίος φίλος υἱὸς
 κῆρ' ἔμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθ' ἀντιάσθητον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 εἴη, ἐπεὶ τάχα κῆρι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.

V. 343. *Αἰαντε* ol. vulgo. — V. 346 et 359. *τοπάρος* περ Vindd. St. W. — V. 348. *κάκισσε* et v. 359. *κῆρ* γὰρ Z. *κῆκεῖθε* Vind. un. — V. 349. *ἴτω μέγας* Tel. Apoll. de pron. 231, a. — V. 350. *ἅμ* σπέσθω

Vind. un. *ἐσέσθω* Vind. ed. — V. 352. *βῆ δ' ἴτα* κατὰ λαὸν Vind. quint. κατὰ τείχος V. L. ap. schol. A. — V. 353. *στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἴαντ.* Eust. 909, 31. *ἴθαρ* Apoll. in Lex. 360. — V. 356. *ἀντιάσθη* Vind. ed. —

Praeterea idem fuit in Vindd., perperam enim edidit Alterus Αἴαντε. Aiacem vero Telamonium, utpote Menestheo familiarem (fuit enim Salaminius), solum nominari scholl. Bl. tradunt, laudata veritate, qua poeta ipsam naturam ad vivum quasi expresserit: ἔστι δέ, inquit, ταῦτα καὶ ἐγγὺς ἀληθείας, ἥνπερ ἀκρῶς ἀπομυμνῆται ὁ ποιητής.

V. 348. Zenodotum adverbia loci parum accurate distinxisse aliquoties vidimus. Ille *κῆκεῖθε* adscivit et ὦδε locum indicare statuit, ut recte observat Heynius. Mendum enim schol. Ven. verbis inesse manifestius declarant ea, quae ad versum 359. ab eodem sunt adscripta: ἡ διαπλὴ περιεστειμένη, οἱ Ζηρόδοτος γράφει *κῆρ* γὰρ ἔβρισαν, οὗχ ὡς εἰς ταῦτον τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ταῖς αἰὲ τόπω. δεῖ δὲ γράφειν ὦδε· τὸ γὰρ λεγόμενον ἔστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν, ὥς τε χρῆται ἔχειν οὐμραχίας. Aristarchum autem de adverbii huius significatione Homericā sic praecepisse idem refert interpretes ad Il. 2, 271. 15, 513.

V. 349. Vel Apollonius erravit, vel librarii eius falsi sunt, vid. eundem de constr. I, 12, 41. et 37, 74.

V. 350. Ven. Vind. quint. et alii praestantiores *ἐσπέσθω* scribi iubent, cf. Kxcura. X.

V. 352. Pugnae intra Graecorum munimenta commissae prae-

- ὥδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τὸ πάρος περ
360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 "Ὡς ἔρατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
365 ἀντίχ' Ὀϊλιάδην ἔπεια πτερούεντα προσηΐδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἥρι μάχισθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἴμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἴψα δ' ἐλεύσσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
370 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἧς κασίγνητος καὶ ὕπατρος·
 τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 εὖτε Μενισθῆος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.

V. 358. τεύξεσθαι id., falso. —
 V. 364. ὥς φάτο· οὐδ' ἀπίθ.
 id. — V. 365. ἀντίχ' ἄρ' ἴλ.
 Z. — V. 366. σφῶϊ μὲν id. —
 lb. ὁ κρατ. Λυκομήδ. Ald. 2. et
 antiq. — V. 367. ἑσταότες

Ἀχαιοὺς Vind. ed., perperam.
 — V. 368. κείσ' εἴμι Z. Vind.
 ed. — V. 369. ἐπεισέλω V. l.
 ap. Eust. 909, 35. — V. 371. ἦτε
 V. et all. — V. 374. ἴκοντον
 Barnes. cum libr. paucis. —

positio parā optime congruit vid. 1, 34, 327. 9, 182, 657. 11, 617, 805. 13, 167, 208.

V. 353. Eustath. l. l. ἐπὶ noviter et inusitate dictum existimat, sive cum verbo sive cum numine copuletur. Nec vero ignorat alterum, cuius similia praebet Od. 2, 39. et 20, 281. 11, 17, 707. eadem, libris iterum discordibus.

V. 356. Vind. quintus in duali conceinit aliis.

V. 357. Ad 11. 13, 694. schol. A. Zenodotum legisse tradit: ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδην, vid. ad 2, 527.

V. 366. Zenodotum et libri et grammatici refutant, vid. Apollon. de pron. 284, a. 327, b., qui articulum ab editionibus quibusdam inutiliter et moleste insertam respuit.

V. 369. Eust. l. l. ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπεισέλω ἢ ἐπαμύνω: Illud autem aliunde temere huc immigravit, cf. ad 10, 63.

V. 371. Bisyllabum Eustath. 909, 37. Apollon. in Lex. 503. cum scriptorum parte et editis agnoscunt.

V. 374. Barnesius ut idem verbum, in versus utriusque sine positum, semel depelleret, e paucis restituit ἴκοντον. Levitate pari vel simili multa alia in poetarum Graecorum carminibus mutata et emendata sunt parum caute. Homerus enim non admodum raro cum vi quaedam idem vel nomen vel verbum duobus versibus addit velut clausulam. Iudicio sunt Iliados exempla haecce:

- 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἑρμηνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 ἰφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῇ.
 Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάρην,
 380 μαρμάρῳ ὀκრიόεντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 καῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 χεῖρες· ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἐμβαλ' αἰέρας·
 θλάσσει δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἰοικώς
 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστια θυμός.
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 ἰὼ ἐπισσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.

V. 379. Ὀϊκλῆα μεγάρ. Apoll. in Lex. 595. — V. 380. ὀκρινόεντι Eust. 910, 9. et ol. vulg. — V. 382. χεῖρὶ γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνὴρ V. Vindd. Eust. 910, 10. et ol. vulg. χεῖρας ἀμφοτέρων

φέρει ἀν. St. χερσὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ἔχοι Ald. 2. et all. — V. 383. ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος V. L. sp. schol. A. — V. 384. θραυσοὶ δέ οἱ V. L. sp.

1, 191 sq. 2, 527, 697. 4, 70, 250. 5, 358. 10, 116, 473. 12, 431. 16, 230. 18, 221, 500. 21, 41. Multo crebrius etiam verba leviter inflexa duobus versibus ita subiunguntur, ut 1, 162 sq. 236. 2, 85. 4, 414, 483. 5, 236, 276, 444. 7, 146 alibi.

V. 379. Apollonius a poetae manu aberravit, nihil enim diversum apud alios conspicimus.

V. 380. Praeferendum esse ὀκρίους vidimus ad 4, 518.

V. 382. Multiplicem scribendi varietatem, editorum grammaticorumque arbitrio auctam, diligenter enucleavit Heynius. Vulgaris quidem, ad similitudinem v. 462. effectae, Ven. et libri plurimi adsunt, sed Aristarcheam, ne quid Aiacei robori detraheretur, a schol. Veneto probatam Heynius ac Wolfius restituerunt. Neque eius ignarus est Eustath. 910, 26. Vindd. notem duo et alii pauci ita scribi lubent. Unde a schol. A. χεῖρας ἀμφοτέρων proferente literulam abesse cognosci potest. Stephanus versum procedit syllaba una numeros excedentem, cui medentur Clarkius et Ernestius, χεῖρας ἀμφοτέρων φέροι ἀνὴρ amplexi. Nihil aliud tanquam de suo Gerhard. in lect. Apoll. p. 110. proponit, nisi quod ἔχοι et ἀμφοτέρων tueretur. Illud autem praestare alteri non sponte apparet. Quod reliquum est, vocalis dativi pluralis elisa neque Aristarcho molesta fuit, nec nos remorari poterit, vid. Kxeora. VII. §. 2.

V. 383. Ex aliis petita sunt a scholiasta Venet. adscripta, cf. 5, 304. 12, 449. 20, 287.

- 390 ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μὴ τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῖτ' ἐπίεσσιν.
Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρις·
ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δονρὶ τυχήσας
395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσε δονρὶ
πρηνῆς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
ἔλχ', ἥ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰφ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαιινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· οὐδὲ διαπρὸ

Eust. 310, 14. — V. 385. δ
δ' ἀφ' ἐντὸς Ald. 2. — V. 386.
ἀπ' εὐργότος V. L. apud schol.
A. — V. 391. ἀθρήσειε all.,
ut videtur. — V. 393. αὐτίκ'

ἔπειτ' ἐν St. — V. 395. δ δ'
ἐπάλμενος Vind. ed. — V. 401.
στήθεσι V. Vind. et ol. vulgo.
— V. 403. δαμείη V. — V.
404. ἥ δὲ διαπρὸ vulgo et W. —

V. 384. Poeticum pedestri Eustathius mutavit.

V. 385 sq. Quae in Ald. secunda est, ea corruptela Apolloni
etiam Lexico p. 163. insidet; particulam Homerus sibi met ipso
reposit, cf. 16, 342 sq. Ex eo vero loco εὐργότος insulse tra-
ductum esse intelligitur.

V. 388. Neque hyperbato, ad quod schol. Eust. 910, 63.,
Vossius et alii confugiunt, neque emendatione Bentleyi „ἰφ
ἐπισπόμενος“ egemus. Optime rem procuravit Stephanus ver-
tendo: „sagitta irruentem percussit a muro alto,“ vid.
ad 16, 511., ubi structura ista copiosius erit illustranda.

V. 391. Fuere qui ἀθρήσειε, utpote ex ἔμα et δρᾶω, i. e.
ὁρᾶω, ductum, adspirarent. Iis canonem, quo id fieri vetatur,
schol. A. apponit, cf. Lexie. περὶ πρην. 214.

V. 393. Scholl. ABL., particulam τε ex Homeri consuetudine
abundare rati, ὅμως, i. e. ἔμπης, eo, quo alii utebantur, ὅμως
iure meritoque censuerunt aptius, vid. Apollon. Lex. 500.

V. 395. Vitium Vind. edito adpersum liber quintus eximit.
Eustath. 911, 1 sq. ex Homero Xenophontem profecisse eru-
dit et vere animadvertit. Locus est in Cyri discipl. VII, 3, 8.:
καὶ ἅμα ἐδεδιοῦτο αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπ' ἡκολούθησεν.

V. 401. Eust. 911, 8. Rom. et un. Vind. ex correctione
στήθεσι, vid. supra ad v. 151.

V. 404. Communes libri ἥ δὲ διαπρὸ ex II. 7, 261. Aristar-
chi οὐδὲ διαπρὸ, cuius schol. A. mentionem facit, cum Heynio

- 403 ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 χά' ζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 κέκλετο δ' ἀντιθείοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὥδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἡρδύμῳ περ ἐόντι,
 μούνην ῥῆξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 ἀλλ' ἐρομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τε ἔργον ἄμεινον.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας
 τεῖχος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
 οὔτε γὰρ ἱφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 τεῖχος ῥῆξαμένοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο

V. 406. χώρησαν V. — Ib. οὐδέ
 γε πάμπαν Vind. ed. — V. 407.
 ἐέλλπετο V. L. ap. schol. A. ἐβού-
 λητο schol. Viet. — V. 408.
 ἐλιζάμ. V. — V. 409. τί δ'
 ἄρ' ὥδε Vind. ed. Clark. H. all.

— V. 412. ἐρομαρτεῖτον V. Vindd.
 Ald. 2. all. — Ib. πλεόνων δέ
 τοι ἔργον vulgo. — V. 416. δέ
 σφι φαίνεται Vind. ed. — V.
 420. ταπρότης IV. — V. 421.
 οἱ δ' ὥς τ' ἄμφ' οὐρ. Apoll. in

erat recipiendum, quod Iupiter Parcas a filio avertisse dicitur, cf. 21, 164.

V. 406. Ven. casu potius quam consilio pluralem offert, minus commodum.

V. 407. Aristarchi recensiones ἐέλλπετο, teste schol. A., ἐέλλεται vitiosius etiam Vind. quintus.

V. 408. Ven. ἐέλλσω et ἐέλλσω promiscue tradit, ἐέλλας et ἐέλλζάμενος spiritu leni semper instruit, vid. 12, 467. 13, 204. 17, 283, 728. 23, 466. Aliis vero repugnantibus, nulla idonea causa potest cogitari, cur eius inconstantiam sequamur, praesertim quum adversentur technici, vid. Lex. περί πνευμ. 217. Eust. 692, 23. Nee vero me laet dissentire quosdam, cf. E. L. M. 228, 42. et Damm. Lex. Hom. h. v.

V. 409. Nescio, unde arripuerint editores quidam adversativam; nam τί τ' ἄρ' ὥδε libri scripti omnes paene atque ex editis plerique, ut Ald. 2. Steph. Rom., prodenter tuerentur.

V. 412. Dualis e duobus aliis locis, ubi eo recte equorum bigae compellantur 8, 191. 23, 414., huc venit. In quo etsi plurimi concinunt, melius tamen poetae sententiae consuluerunt Vind. un. Eust. 911, 32. Rom. Steph. et alii: de vocalis ambiguitate vid. Excurs. XII. In versus autem sine δέ τοι sive δέ τι mihi etiam alienum et corruptum videtur; neutrum enim loco communi aptum est. Qua de causa, aliis praecautibus, πλ. δέ τε ἔργον ἄμ.

- 420 *τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὐροισι δὺ' ἀνέρε δηριάσθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνω ἐν ἀρούρη,
ῶτ' ὀλίγω ἐνὶ χώρῳ ἐρλίζητον περὶ ἴσης·
ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων*
- 425 *δῆνον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βροίας
ἀσπίδας εὐκύνλους, λαισῆϊά τε πιερόντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεὶ χαλκῷ,
ἤμην ὅτεω στρεφθέντι μετὰφρενα γυντωθείη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.*
- 430 *πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
ἐρήϊατα' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο θόρον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χειρῆτις ἀληθῆς,
ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει,*

Lex. 518. — Ib. *δηριάσθον* Etym.
M. 642, 34. — V. 423. *ὀλίγη*
ἐνὶ χώρῳ Z. — Ib. *περὶ ἴσου*
Vind. ed. π. *ίσης* Apoll. Lex.
722. — V. 425. *δῆνον* edit.
antiquiss. et V. L. ap. Eust.

911, 59. — V. 428. *διῶ* V.
ol. vulgo et H. *οἰέω* W. — Ib.
γυντωθείη Vind. quint. — V.
430. *πάντη δ' ἢ* Tyrannio. —
V. 433. *ἀλγίς* in Apoll. Lex.
64. —

vere et commode, ut puto, restitui, cf. Heyn. et Hermann.
ad hymn. in Ven. 86.

V. 421. Mendose scribere et Apollonio et Etymologie.
magnum intelligitur. Sylburgius quidem *δηριάσθον* emendabat
apud Etymol., cuius exemplum est in Odys. 8, 78. Praestat
autem vulgare, cf. Apollon. Arg. II, 89. et II. 21, 767.

V. 423. Sine ulla controversia Zenodoteum legitur in II. 17,
394. Agri vero limitibus constituendis iusgis quadrat ὁ χώρος, nec
quidquam differunt et libri et grammatici, velut Eust. 911, 47.
Apoll. in Lex. 722. Zenodotum vero ad corrigendum impulsisse
videtur *περὶ ἴσης*. Quod quum aliis etiam offensae esset, *περὶ ἴσου*
Vind. ed., libro quinto uiderante, *περὶ ἴσης* Apollon. I. I. adu-
ptavit. Neutrum admittendum erit: huic vero causam praebuere
similima quaedam, vid. II. 23, 496, 639.

V. 428. Zenodoteum ὅτεω Homeri colorem referre schol. A.
testatur. Bene igitur Wolfius praetulit, quanquam accentu usus
pravo, ab omnibus fideliter propagato, cf. II. 15, 664. Od. 2, 114.
Neutrius generis ὅτεω est apud Apollon. I, 466. II, 412.

V. 430. Loci significatio quum adverbio *πάντη* iussit, Tyran-
nionis coniecturam inutilem habet schol. A. Aristarchus autem δὴ
coniunctionem et existimavit et existimare potuit, vid. Apollon.
de coniunct. 517, 4. Errat igitur Heynius, dum δέ, a Clar-
kio et Ernesto desideratum, illius fuisse opinatur.

V. 433. Grammaticos *ῶτα* sive *ῶτα* γυνὴ habuisse Heynius

- 435 ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν αἰκία μισθὸν ἄρῃται·
ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πόλεμός τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν,
ἥϊυσεν δὲ διαπρύσιον Τρῳέεσσι γεγωνῶς·
- 440 Ὅρνυσθ', ἰππόδαμοι Τρῳῆες· ῥήγνυσθε δὲ τείχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θιεσιπιδαιὲς πῦρ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,

V. 435. *ἀνικία* et *ἀμεμφία* μ.
V. 1. ap. schol. A. — Ib.
ἀροῖτο Dionys. Halic. de comp.
verb. c. 4. Tom. V. p. 21, 6.
ed. R. p. 48. Schaeff. — V.
436. πόλεμος editt. antiquiss.
— V. 437. ὑπέρτατον Ambros.,

vid. schol. Butt. ad Od. p.
593. — V. 438. ἰσάζουσ' Vind.
quint. — V. 440. ῥήγνυσθε τε
id. — V. 441. ἐνίετε id. ἐνί-
τε Vind. ed. — V. 442. ὥς
ἴφ' ἐποτρ. V., male. — V.

memoriae prodit, nugis istis reiectis. Quod quid sit, paucis in-
quirere operae pretium est. Etymolog. Igitur magnum, cui
illud acceptum refert, p. 835, 23. ita praecipit: *Ἰστε χειρῆτις γυνή* — ἀντὶ τοῦ καὶ θάτερον. ἔχει δὲ τὸ ι· ἴστι γὰρ ὡς ἐστὶ ἀποβολὴ
τοῦ σ, καὶ κρύπτει τοῦ ω καὶ ε, ὅτε. Haec ad nostrum pertinere
versum Kulencampius in notis ad Etym. Magn. a Sturzio
vulgatis p. 1074 sq. pariter censuit, Eustathii ad Il. 117, 40.
usus testimonio, ut antea Heynius fecerat. Loquitur ibi epi-
scopus de particulis comparativis ἥϊοτε et εἰς hisce: οὐχ ἥϊον δὲ
τοῖς εἰς καὶ ἥϊοτε ποιητικὸν ἐπὶ ῥήματα παραβολικὸν τὸ ὅτι ἀντὶ τοῦ
καθὰ τοὺς τεχνικούς· καὶ τὸ ὅτε, οἷον ὅτι χειρῆτις γυνή, ἥϊον
ὡς χειρῆτις, ὃ ἴστι ταπεινὴ κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἱερθεῖον. Quibus
praemissis eandem, quam Etymologus descripsit, Herodiani
regulam subiecit. At si haec Homeri verba attingunt, mirum pro-
fecto est, quod neque Etymol. 808, 39. neque Eustath. 912,
26. adverbii istius rarissimi sunt memores. Multo igitur verisi-
milis erit alium atque Homerum circumspicere auctorem. Eum
autem lyricum aliquem esse ex Eustathii dictis, quae Heynius
miratur, divinare potes. Quam coniecturam ad veritatem proxime
accedere duo Apollonii Alexandrini testimonia manifesto osten-
dunt, vid. de synt. II, 21, 156. et de pron. 321, b., ubi sic
fertur: ὥτε χειρῆτις γυνή οὐδὲν προμαθισμένον. Horum ultima
foede corrupta an in integrum restitui possint, eo incertius est,
quo minus patet, cui poetarum debeantur. Me enim nescire in-
genue fateor, nec Bekkerus quidquam animadvertit. Lyricorum
vero esse ὅτε sive ὡτε certum est, vid. Boeckh. in not. crit. ad
Pind. Olymp. XI, 90. Apud Homerum autem nihil diversi fuisse
insuper monstrat Apollon. Lex. 631. Quodsi idem lexicogra-
phus l. l. ἔχει et p. 94. ἀλῆτις pro vulgari ἀληθής suppeditat, ea
librariorum menda esse crediderim. Neque cum Tolle in priore,
nec cum Heynio in posteriore abstrusi quiddam et reconditi
quaesiverim, cf. Villosionium ad h. l. Hesych. I, 227. et
Zonar. I, 119.

V. 435. Gratum quodammodo et feminae probae atque indu-

ἰδυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν πεῖται
κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.

- 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λῆαν φέρειν, ὃς ῥα πυλάων
ἑστῆκει πρόσθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθε
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδ' ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέει πάλλε καὶ οἶος.
450 [τόν οἱ ἑλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]

443. Ἰδυσαν Aid. 2. — V. 444.
ἐπὶ Λιδὸς Ἰλῆον αὐθῆν Z. —
V. 446. ἑστῆκει ol. vulgo. —
Ib. πρόσθεν, πρ. Vindd. et ol.
vulgo. — Ib. πρυμνόςπαχὺς
V. L. ap. Eust. 913, 40. —

V. 447. δῆμω vel δῆμω ἀρίστῳ
editt. antiq., perperam. — V.
448. ἐπ' ἄμαξαν Vind. ed. et
all. — Ib. ὀχλίσσειαν Vind. ed.
ὀχλίσσειαν ol. vulgo. — V. 450.
Κρόνου παῖς H. et all. —

striae aptum, quod schol. A. commemoravit, alibiominus ut emen-
datoris cuiusdam inventum spernator oportet, vid. schol. et Eust.
913, 58., pluribus vulgare persequos. Idem confirmat Diony-
sii Haticarnassensis locus alius, e quo argumentum peti
potest recte nos statuuisse ad v. 433.

V. 438. Porphyrius acutius quam verius ἐγῆλατο a σάλα, σα-
λῆος deducendum putavit. Eo spectat scholiast. brevis: τὰν μὲν
θαλάσσης ἐγῆλατο, τὰν δὲ ψιλῶς ἰαυλίσσαν, cf. Eust. 913, 7. et infra
ad 16, 558.; quod subtilitatem istam peperit.

V. 440. Adversativam codicibus longe plurimis cognitam ad-
iuvat Eust. 913, 10.

V. 444. Iovis nomen quod proximum est et vox adhortantis
ad omnibus aodita traditor, veteres in eam venerunt opinionem,
ut non Heclorem, sed deorum patrem loquutum esse statuerent.
Haec fortasse inepta dicas, at credita esse schol. Ven. ad v. 440.
ostendit hisce: ἡ διὰ τὴν, ὅτι ἐπὶ τοῦ Λιδὸς τοῦτ' ἔφησιν, οὐκ ἐπὶ
Ἐκτορος· διὸ καὶ ἐπῆγγεν· ὥς γὰρ ἰστορῶν κ. τ. λ. Hand scio,
an Zenodotus eius rei fuerit auctor: certe id indicare videntur
ea, quae novasse fertur. Aristarchus aliquantu modestior Hectoris
vocein, Iove adiutore, totam Troem aciem penetrasse censuit, si
bene satis intelligo schol. Viet. verba: Ἀριστάρχος ἐπὶ Λιδὸς ἔφησιν.
Superstitioni paene anili Eustath. 913, 12. prudenter fidem
denegat.

V. 446. Augmentum excussit Aristarchum dixi ad 4, 329.
In proximis πρυμνὸς παχὺς oppoui sequentibus ὕπερθε δὲξεν ἔην,
ideoque superiora illa arctius esse copulanda schol. A. et Apoll.
in Lex. 575. monent, cf. ibi Villosion. Alii idem clarius signi-
ficaturi πρυμνόςπαχὺς coniunctim dederunt, teste Eustathio.

V. 448. Nomen Ionicum ἄμαξα adspirari vetant eruditiores,
cf. ad 7, 426. Sibillam autem ingeminandam esse argumento sunt
Ven. Vind. quint. all., add. 24, 567. Od. 9, 242. 23, 188.

V. 450. Quod Hectoris vim elevat, spurius indicatur ab Ari-
stophane et Zenodoto, nec pronomen apte satis poni Heynii

ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥέα φέρει πόκον ἄρσενος οἶδός
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει·

ὥς Ἐκτωρ ἰδυὺς σανίδων φέρε λαῶν αἰέρας,
αἱ ῥα πύλας εἰρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,

455 δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία· δὲ κληῖς ἐπαρήρει.

στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρυσάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβὰς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.

ῥῆξε δ' ἅπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσσε δὲ λίθος εἶσω

460 βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

V. 451. φέροι· vel φέρει all., ut videtur. — V. 452. ὀλίγον δέ μιν vulgo et W. — V. 457. στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν V. L. ap. schol. A. — V. 459. ῥῆξε δ' ἐπ' ἄμφ. libr. quidam, —

Ib. π. δ' αὖ λ. εἶσω Vind. quiaf. — V. 461. ἄλλ. ἄλλῃ Porphyr. apud schol. B. ad 12, 9. ex edit. Villosion. — V. 462. λαός ὑπο φ. Tyrannio. ὑπαὶ φ. Vindd. V.

vidit. Ne vero p̄cis cum illo recipiamus, Ven. Vindd. omnesque omnino intercedunt.

V. 451. Schol. A.: οὕτως διὰ τοῦ ε φέρει. Ergo alii vel φέροι, ab Heynio e Towul. enotatum, vel φέρει habuisse videntur. Horum autem neutrum convenit.

V. 452. Heynius, adversativa reiecta, libris optimis, ut Ven. Vindd. et Eustath. 913, 52., morem gessit. Quorum auctoritate impulsus idem tenui.

V. 457. Quod pro varia lectione schol. A. nobis apponit, id ex aliis depromptum esse suspicor, vid. Od. 20, 128. 21, 124, 149. 24, 178, 493. Il. 6, 375., et eius affinia Od. 17, 413, 466.

V. 459. Libris optimis et plurimis concinit Etym. M. 444, 4.

V. 461. Porphyrius, nisi librarii vel typothetae peccarunt, mente poetae minus intellecta diversa permiscuit, vid. Od. 5, 71. 6, 138. cll. Il. 13, 279. Od. 6, 369. 9, 458. 11, 385. 14, 35.

V. 462. Tyrannioni, cuius ratio paullo contortior est, adversatur schol. A. Nihil enim impedire dicit, quominus iungamus ὑπὸ ῥεπῆς λίθου. Verum id habent Eust. 914, 9. Etym. M. 552, 57. schol. ad Soph. OC. 195., e quibus duo posteriores in vocali simplici congruunt Veneto.

V. 464. Eust. 914, 49. ita commentatur: σημειῶσαι δὲ, ὅτι ἐκτὸς ἀνάλαντον εἰπὼν τὸν Ἐκτορα, ὅπερ οὐ πρὸς ἐκάλαν ἦν τῷ ἥρωϊ, ἐντολαῖς ἐτέραις τὴν τοιαύτην ποιῆσαι νύκτα, παιδιμὸν τε αὐτὸν εἰπὼν καὶ λίμπειν χαλκῷ καὶ σμερδαλέον καθ' ἐτέραν γραφήν. κ. τ. λ. Habuerunt ergo alii σμερδαλός, vulgatum autem tucetur H. 13, 192.

V. 465. Aristarchi manum, a qua facile aberrare poterant, restituendam putavi, vid. schol. A., quauquam optativum a poetae usu non alienum esse constat, vid. Hermann. in opusc. IV, 168.

V. 468. Porphyrii haustum est ex Od. 2, 423. 19, 419.,

λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπει δὲ χαλκῷ
 σμυρδαλέῳ, τὸν ἔστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 δοῦρ' ἔχεν. οὐ κέν τις μὲν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας,
 νόσση θεῶν, ὅτ' ἐξάλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε διδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιζάμενος καθ' ὁμίλον
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

L. Eust. 914, 9. et editi. pars.
 — V. 464. σμυρδαλέος V. L.
 ap. Eust. 914, 49. — Ib. τὸν
 ἴστο Hermann. ad h. in Ven.
 86. — V. 463. οὐκ ἄν τις μ.

Ἰσκαῖκοι vulgo et W. — V.
 468. ὀτρύνοντες ἤκουσαν Porphyg.
 l. l. ὀτρύναντες all., ut videtur. —
 V. 470. δι' ἐφόβηθεν H. e pau-
 sis.

cuius nullum vestigium in Iliade apparet. Moristum, qui inven-
 tur 10, 356. 15, 744., praetulisse nonnullos indicat schol. A.:
 ὀτρύνοντι· οὕτως διὰ τοῦ ὃ ὀτρύνοντι.

V. 471. Ultimus versus redit in II. 16, 296.

NACHRICHT.

Um mehrfachen Anfragen und Irrungen zu begegnen, bemerken wir wiederholt, dass neben dieser Ausgabe des Homer noch eine kleinere erscheint, die ausser dem Texte nur die Var. Lect. enthält, mit Weglassung der Annotat. crit. Diese letztere, wenn sie auch in ihrem Umfange die Gränzen der Bibliotheca Graeca überschreitet, glaubten wir bei einer neuen Textesrecension den Gelehrten um so weniger vorenthalten zu dürfen, da der Mangel derselben bei der Wolfischen Ausgabe so schmerzlich empfunden und bitter beklagt wird.

Die kleinere, ganz für Schulen geeignete Ausgabe des Homer wird erst nach Beendigung der Ilias, deren Druck ununterbrochen fortgesetzt wird, ausgegeben.

Gotha im Juni 1833.

Hennings'sche Buchhandlung.

**Verlags-Bücher der Hennings'schen Buchhandlung
in Gotha.**

Rost, Dr. V. Chr. Fr., Griechisch-deutsches Schulwörterbuch mit durchgängiger Bezeichnung der Quantität zweifelhafter Sylben. 3te durchaus vermehrte und veränderte Aufl. 2 Thle. gr. 8.

3 Thlr. 12 gr.

— **Elementarwörterbuch der Griechischen Sprache, hauptsächlich zum Behuf des Auswendiglernens und zur Beförderung eines leicht faßlichen Ueberblicks der griechischen Wortfamilien in etymologischer Folge. gr. 8.**

1 Thlr. 8 gr.

Wüstemann, Dr. E. S., Professor in Gotha, deutsch-lateinisches Handwörterbuch für Schulen. 2 Bde. gr. 8.

3 Thlr.
